

વિશ્વના ધર્મો

પ્રા. ગોવિન્દલાલ હરગોવિન્દ ભટ્ટ, એમ. એ.,
સંચાલક,
પ્રાચ્ય વિદ્યામંદિર,
મહારાજા સયાજીરાવ વિશ્વવિદ્યાલય, વડોદરા.

एकं सद्धिमा बहुधा वदन्ति ।

એકને વિદ્યો બહુધા વદે છે.

(ભગ્વે ૧. ૧૧૨. ૪૧)

ગુડ કમ્પેની આર્જિસ -

શુક્રસેતર્ય અને પન્થિથર્થ

વડોદરા.

પ્રકાશક :

ના. ફ. કાંદે, ખી. એ.
ગુડ કમ્પેનીઅન્સ
રાવપુરા, વડોદરા.

મુદ્રક :

કસ્તુરચંદ સી. શાહ
'નૂતન પ્રિન્ટરી'
ખડેરાવ માકેટ સામે, વડોદરા.

પ્રસ્તાવના

આ વર્ષથી ગુજરાત વિશ્વવિદ્યાલયે વિનયન વિભાગના પ્રથમ વર્ષમાં 'વિશ્વના ધર્મો' એ નામનો નવો વિષય દાખલ કર્યો અને શિક્ષણના માધ્યમ તરીકે પ્રાદેશિક ભાષા-ગુજરાતી-ને સ્વીકારી. વિદ્યાર્થીઓ આ નવો વિષય ગુજરાતી ભાષામાં સમજી શકે એ હેતુથી આ પુસ્તકની યોજના કરવામાં આવેલી છે.

આ પુસ્તક છાપવામાં ગુડ કમ્પેનીઅન્સવાળા મારા મિત્ર શ્રી. કાટેએ જે ઉત્સાહ દર્શાવ્યો છે અને નૂતન પ્રિન્ટરીના માલિક શ્રી કરતુરચંદ્ર શાહે જે અનુકૂલતા આપી છે તેને માટે હું તેમનો આભારી છું.

‘શાકુન્તલ’,
ખારીવાવ રોડ,
વડોદરા .. }
તા. ૨૮-૮-૧૯૫૫.

ગોવિન્દલાલ હરગોવિન્દ ભટ્ટ

અનુક્રમણિકા

૧ ધર્મ અને તેનાં વિશિષ્ટ સ્વરૂપો	...	૧- ૨૭
૨ હિન્દુધર્મ	...	૨૪- ૪૮
૩ જૈનધર્મ	...	૪૯- ૬૫
૪ બૌદ્ધધર્મ	...	૬૬- ૮૩
૫ શીખધર્મ	...	૮૪-૧૦૧
૬ કૉન્ફ્યુશ્યસધર્મ	...	૧૦૨-૧૧૯
૭ તાઓધર્મ	...	૧૨૦-૧૪૦
૮ શિન્તોધર્મ	...	૧૪૧-૧૫૯
૯ યાહુદીધર્મ	...	૧૬૦-૧૮૧
૧૦ ઝોરોસ્ટરધર્મ	...	૧૮૨-૨૦૦
૧૧ ઇસ્લામ અથવા મહમદધર્મ	...	૨૦૧-૨૨૨
૧૨ ખ્રિસ્તીધર્મ	...	૨૨૩-૨૫૦
૧૩ વિદ્યમાન ધર્મોની સંક્ષિપ્ત વૃત્તતા	...	૨૫૧-૨૬૬
૧૪ પ્રાચીન અવિદ્યમાન ધર્મો	...	૨૬૭-૨૭૬
૧૫ ઉપસંહાર	...	૨૮૦-૨૮૬

વિશ્વના ધર્મો

પ્રકરણ પહેલું.

ધર્મ અને તેનાં વિશિષ્ટ સ્વરૂપો

ધર્મ માનવજાતિનું સામાન્ય તત્ત્વ

ધર્મ એ મનુષ્યનું મુખ્ય ભેદક લક્ષણ છે અને તેથી તે બીજા પદાર્થોથી મનુષ્યને જૂદો પાડી શકે છે. કેટલાંક પ્રાણીઓમાં મનુષ્યોના કરતાં પણ અમુક શક્તિઓ વધારે પ્રમાણમાં જોવામાં આવે છે. દાખલા તરીકે ઇન્દ્રિયોની પ્રલયશક્તિની તીવ્રતા, વ્યાવહારિક રચનાશક્તિ, મળતાવડાપણું અને વ્યવહારના ઉપયોગી પદાર્થો પૂરા પાડવાની શક્તિ. પણ કેાઇ પણ પ્રાણીમાં ધાર્મિક જીવનનાં ચિહ્નો હજી સુધી જોવામાં આવ્યાં નથી. તેમ જ કેાઇ પણ પ્રાણીએ એવું ક્કરી જતાવ્યું નથી કે જેથી આપણે માની શકીએ કે તે મરજોત્તર અવસ્થાની તૈયારી કરે છે. કેટલાંક મનુષ્યોમાં જેવી રીતે માનસિક અને નૈતિક બળ જોવામાં નથી આવતું તેવી રીતે કેટલીક વાર ધાર્મિક ભાવના પણ જો કે જોવામાં આવતી નથી, છતાં અખિત્ર માનવ જાતિમાં સામાન્યતઃ ધાર્મિક ભાવના રહેલી છે એમ કહેવામાં કેાઇ પણ જાતનો ભાધ નથી.

માનવ જાતિના ઇતિહાસમાં એવું જોવામાં નથી આવ્યું કે કેાઇ પણ પ્રજા કેાઇ પણ પ્રકારના ધર્મ વર્ગરની હોય. વર્તમાન કાળમાં

મધ્ય ઑરટ્રોલિયાના જંગલવાસીઓ અને પેટાગોનિયાના હિન્દીઓ જેવા તદ્દન હલકી જાતિના મનુષ્યોમાં પણ અમુક જાનની ધાર્મિક ભાવનાઓ જોવામાં આવે છે. દાખલા તરીકે તેઓ જૂતયોગિ સ્વીકારે છે અને તેમાં તેમને ઘણી શ્રદ્ધા હોય છે અને તેથી તેઓ તેની એક પ્રકારની પૂજા પણ કરે છે. ઇજીપ્તના પિરામિડો અને હિન્દુસ્તાનના વૈદિક સાહિત્યના આધારે પ્રાચીન કાળની જે સંસ્કૃતિ કદાચ શકાય છે તે સંસ્કૃતિમાં ધાર્મિક ભાવનાઓ, ધાર્મિક આદર્શો અને આચારનાં તરવો સ્પષ્ટ જણાઈ આવે છે.

માનવ જાતના ઇતિહાસમાં ધર્મ એ અતિ જળવાન તરવોમાંનું એક તરવ છે. મનુષ્યજીવનની બીજી કેટલીક જાગૃતિઓ જો કે અગત્યની છે, છતાં પણ આખા માનવજાતિના ઇતિહાસમાં ધર્મ એ મનુષ્યનું મુખ્ય અને ઉદ્દાત્ત લક્ષણ જોવામાં આવે છે. મનુષ્ય ખાત્રીપૂર્વક માને છે કે હું કેટલાંક દૈવી તરવો સાથે જોડાએલો છું; અને મને જ્યારે મદદની જરૂર હોય છે ત્યારે દૈવી મદદ પણ મળે છે. આ માન્યતાથી એને પરમ સંતોષ થાય છે.

ધર્મનું કાર્ય

મનુષ્યને ખીજા કોઈ પણ સાધન વડે જે નથી મળતું તે ધર્મ વડે મળે છે. ધર્મને પરિણામે જગતમાં દેખાતી ઉત્તમ અને અસૌકિક શક્તિ અંથવા શક્તિઓ સાથે તેનો અંગત સંબંધ બંધાય છે અને તેથી જીવનની મારામારીના અંતમાં કોઈપણ પ્રકારનો લાભ મળનારો છે એવી શ્રદ્ધા એનામાં ઉત્પન્ન થાય છે. અર્થાત્ તે એમ માનતો થઈ જાય છે કે જીવનના સુખદુઃખના પ્રસંગોને અતિ ચિરસ્થાયી સુખ રહેણું છે અને આ આશાવાદ તે જ ધર્મનું ફળ છે. દરેક ધર્મ ધર્મિષ્ઠ પુરુષને ઘણા લાભો આપે છે, પણ તે ઉપરાંત સામાન્ય રીતે આખા સમાજને પણ ઉપકારક થાય છે. દાખલા તરીકે ધર્મને ક્ષીણ ધર્મિષ્ઠ પુરુષમાં વધારે જળ

અને સંતોષ આવે છે; ધર્મને લીધે જીવનનાં દુઃખો શાન્તિથી તે માણસ સહન કરે છે; ધર્મને લીધે પાપનો પ્રત્ન પણ ઉકલી જાય છે; ધર્મને લીધે આ જીવનનું સ્વરૂપ ઉત્તમ પ્રકારનું થાય છે અને બીજો જન્મ ધણો સારો થશે એવી આશા હિતવન્ન થાય છે; ધર્મને લીધે સમાજ આદર્શભૂત થાય છે અને મોક્ષ મેળવવાની યોજના સફળ થતી જોવામાં આવે છે.

આ પ્રમાણે ધર્મનું ખાસ કાર્ય તત્ત્વજ્ઞાન અથવા નીતિશાસ્ત્ર, અથવા તો જગતની ભાવનામય અને સંસ્કૃતિજનક પ્રવૃત્તિઓના કાર્ય કરતાં તદ્દન મૂઢી જ જતનું છે. જગતમાં મનુષ્ય જેને દૈવીશક્તિ અથવા શક્તિઓ તરીકે માને છે તેની સાથે તેનો ગાઢ સંબંધ થાય છે અને તેથી આખા જીવનમાં તેને ધણો સંતોષ રહે છે. આ જ ધર્મનું ખાસ કાર્ય છે.

ધર્મનું પૃથક્કરણ

ધર્મનું સ્વરૂપ એટલું બધું સાદું છે કે ગમે તે જુદામાન બાળક અથવા તો કોઈ પણ મોટા માણસ ધર્મનો ખરેખરો અનુભવ કરી શકે છે. વળી ધર્મ એટલો બધો વ્યાપક અને જટિલ છે કે તેનો અર્થ અસંખ્ય સમજવાને અને તેનો પૂરેપૂરો લાભ મેળવવાને માટે તેના પૃથક્કરણની જરૂર છે. ધર્મનું લક્ષણ સરળ આપામાં નીચે પ્રમાણે આપી શકાય. જેને મનુષ્ય દૈવી ધારે છે અર્થાત્ જગતમાં જે અત્યુત્તમ અને માનનીય નિયામક શક્તિ છે તેની સાથે સંબંધ બાંધવાનો તે પ્રયત્ન કરે છે; આ પ્રયત્નની અંદર સાધનશૂન થતો મનુષ્યનો અનુભવ—અને આ અનુભવમાં તેના વિચારો, ભાવનાઓ અને ક્રિયાઓનો સમાવેશ થઈ શકે છે—તેને જ ધર્મ કહેવામાં આવે છે.

માનસશાસ્ત્રની દૃષ્ટિએ વિચાર કરતાં જણાય છે કે ધર્મ કેટલેક અંશે જુદાનો વિષય છે, કેટલેક અંશે સામાજીકનો વિષય છે અને કેટલેક અંશે દૈવીશક્તિનો વિષય છે. પણ ધર્મની અંદર આત્માનુભવ ઉપરાંત—

ખીજાં કેટલાંક વધારાનાં તત્ત્વો જોવામાં આવે છે. જે પદાર્થમાં શ્રદ્ધા રાખવામાં આવતી હોય અને તેથી જે પદાર્થની પૂજા કરાતી હોય તે પદાર્થ હંમેશાં ધર્મમાં જોવામાં આવે છે. કોઈ પણ ઈશ્વર અથવા દેવોમાં મનુષ્યની જે શ્રદ્ધા અને તે ઈશ્વર અથવા દેવોના તે મનુષ્યને થતો અનુભવ એને જ આપણે મનુષ્યનો ધર્મ કહીએ છીએ. ધર્મનું આ સામાન્ય સ્વરૂપ છે. જગતમાં જે જુદા જુદા ધર્મો જોવામાં આવે છે તેમાં ઉપર જણાવેલું ધર્મનું સાધારણ તત્ત્વ હોય છે જ. ફેર માત્ર એટલો જ હોય છે કે જુદા જુદા ધર્મોમાં મનાતા દેવોનાં સ્વરૂપ જુદાં જુદાં હોય છે અને તેથી કરીને તે તે ધર્મના અનુયાયીઓનો પોતાના ઇષ્ટ દેવો સાથેનો અનુભવ ભિન્ન ભિન્ન પ્રકારનો જોવામાં આવે છે.

દેવનાં મુખ્ય લક્ષણો

જે પદાર્થ ઉત્તમ પ્રકારની ધાર્મિક ભાવના, પૂજા અને અનુભવનો વિષય બને છે તે પદાર્થમાં ઝોઝામાં ઝોઝાં પાંચ લક્ષણો જોવામાં આવે છે:—

- (૧) તે પદાર્થનાં સ્વરૂપ અને શક્તિ અલૌકિક હોય છે, જે કે કેટલીક વાર કોઈક દેવ કેટલેક અંશે મનુષ્યના જેવો પણ જોવામાં આવે છે.
- (૨) તે અતીન્દ્રિય હોય છે અને તેથી તે જોવામાં આવતો નથી, જે કે કેટલીક બાબતોમાં તે દેવને ભૌતિક પદાર્થની માફક ગર્ભાવવામાં આવે છે.
- (૩) તે નિયામક હોય છે; એટલે કે જગતના ભૌતિક પદાર્થો અને મનુષ્યોનાં કન્યાણુ અને ભાવી ઉપર દેવની સત્તા રહેલી હોય છે.
- (૪) જે કોઈ મનુષ્ય ધાર્મિક ભાવનાથી કાર્ય કરે છે તે મનુષ્યના પ્રયત્નોનો બદલો દેવ આપે છે.

(૫) તેની પૂજા કરવામાં આવે છે અને તે પૂજાને યોગ્ય પણુ છે. આ પૂજાના પરિણામે પૂજા કરનારની અંદર કેટલીક ભાવનાઓ અને કેટલાંક આચરણો જોવામાં આવે છે. દાખલા તરિકે દેવનો ભય, દેવ પ્રત્યે પૂજ્યભાવ, વિશ્વાસ, અધીનતા, સહકાર અને આત્માનવેદન.

જેમ દરેક પૂજકમાં જુદાં જુદાં તત્ત્વો એકત્રિત થએલાં જોવામાં આવે છે તેમ દરેક દેવની અંદર અનેક તત્ત્વોની સંકુલતા જોવામાં આવે છે. પણુ જે માણસ ખરેખરો ધાર્મિક ભાવનાવાળો છે તેને દેવનો સાક્ષાત્કાર થાય છે જ અને તે માને છે કે મારા ઇષ્ટ દેવમાં ઉપર જણાવેલાં પાંચે ય લક્ષણો રહેલાં છે.

દેવની ભાવનામાં કેટલાક વિકલ્પો

ધર્મને ઠાઠ પણુ પ્રકારના દેવની આવશ્યકતા હોય છે જ. અને વળી સાથે સાથે એ પાણુ ખડું કે દેવની અંદર ઉપર જણાવેલાં પાંચ લક્ષણો હોય છતાં પણુ તે દેવ વિશેની મનુષ્યની ખરેખરી ભાવનાઓમાં ફેર જોવામાં આવે છે. દાખલા તરિકે,

(૧) દેવોની સંખ્યા વિષે. કેટલાક ધર્મો અનેકેશ્વરવાદી છે અને તેથી તેમાં ઘણા દેવો હોય છે; જ્યારે ચાર ધર્મો એકેશ્વરવાદી છે અને તેથી તેમાં એક જ દેવ સ્વીકારવામાં આવે છે.

(૨) દેવતાના સ્વરૂપ વિષે. હિન્દુ ધર્મના અને ચીન દેશના 'તાઓ' ધર્મના તત્ત્વજ્ઞાનમાં એમ માનવામાં આવ્યું છે કે પરમાત્મા અલૌકિક સત્ પદાર્થ છે, અને તેને શરીર નથી; અર્થાત્ તે બાવાત્મક તત્ત્વ છે; જ્યારે પ્રચલિત હિન્દુ ધર્મમાં અને 'તાઓ' ધર્મમાં અંતે જગતના બીજા બધા ધર્મોમાં એમ માનવામાં આવે છે કે પરમ દેવમાં-પરમાત્મામાં-અનેક શુભો રહેલા છે.

(૩) દેવના સામર્થ્ય વિષે.

ઈસ્લામ ધર્મ પ્રમાણે એક જ પરમાત્મા—અલ્લા—સગુણ અને નિઃસંકેત રીતે સર્વ શક્તિમાન છે. ઓરોરટર કહે છે કે એક જ સગુણ ઈશ્વરમાં શક્તિઓ છે પણ જગતની વિરોધી શક્તિ તેનો જહારથી સંકેત કરે છે. ખ્રિસ્તી ધર્મમાં એમ કહેવામાં આવ્યું છે કે એક જ પરમાત્માની શક્તિનો સંકેત બે કારણોથી આવે છે. એક તો પરમાત્માને પોતાના તરફની જવાબદારીની ધાર્મિક ફરજ હોય છે અને બીજું મનુષ્યોના તરફ પણ તેના જ પ્રકારની ધાર્મિક ફરજ રહેલી હોય છે.

(૪) દેવની નૈતિક ફરજ વિષે.

ઈસ્લામ ધર્મ માને છે કે પરમાત્મા પોતાની ફરજો બજાવવામાં તદ્દન સ્વતંત્ર અને બીજા જવાબદાર છે; જ્યારે કૌન્ફુસસ અને ક્રીસ્ટના ધર્મમાં પરમાત્મા પહેલેથી તે છેલ્લે સુધી હુમ્મેશાં જવાબદાર છે.

(૫) દેવના ગુણ વિષે

ઓરોરટર અને કૌન્ફુસસના ધર્મોમાં દેવને ઘણા ન્યાયી માનવામાં આવે છે, જ્યારે ખ્રિસ્તી ધર્મમાં પરમાત્માને ઘણા પ્રેમાળ માનવામાં આવે છે.

આ મુખ્ય વિરોધી તરવોને આધારે ખ્રિસ્તી ધર્મની જગતના બીજા ધર્મો સાથે સારી તુલના કરી શકાય એમ છે. ઉપર જણાવેલા પરમાત્મા વિષેના સંબંધિત પાંચ પ્રકારોમાંથી પહેલા ચાર પ્રકારોના સંબંધમાં ખ્રિસ્તી ધર્મ અપૂર્વ અને અદ્વિતીય નથી; છતાં પણ દરેક સંબંધિત વિકલ્પમાં ખ્રિસ્તી ધર્મ વધારે મુસ્કેલ અને વિલક્ષણ વીકલ્પ સ્વીકાર્યો છે.

જો કે આધ્યાત્મિક દષ્ટિએ ઈશ્વરની શક્તિ પોતાનાથી બીજા પદાર્થો વરે મર્યાદિત થતી નથી, છતાં પણ નીતિના સિદ્ધાન્તને માન આપવાને

જે દિવ્ય ધર્મ છે તે ધર્મથી ઇશ્વરની શક્તિ મર્યાદિત થાય છે. આ જ ખ્રિસ્તી ધર્મમાં સ્વીકારાએલી ઇશ્વરની ભાવનાનું ખાસ અપૂર્વ લક્ષણ છે. ખ્રિસ્તી અને હિન્દુ ધર્મ પાળનારો માણસ માને છે કે પરમાત્મા મનુષ્યો પ્રત્યે મુક્તિદાયક પ્રેમ રાખે છે.

ધર્મની ભાવનામાં જુદાં જુદાં તત્ત્વો ઉપર મૂકાતો આછો વત્તો ભાર

ધર્મ એટલો બધો વિચાળ અને વ્યાપક છે કે જુદી જુદી મનો-વૃત્તિવાળા માણસોને તેનાં જુદાં જુદાં તત્ત્વો મુખ્ય લાગે છે અને તે તદ્દન સ્વાભાવિક છે. દાખલા તરિકે,

- (૧) મૅક્સ મ્યુલર ધર્મના બૌદ્ધિક સ્વરૂપ ઉપર ભાર મૂકે છે.
- (૨) ઇમેન્યુઅલ કાન્ટે અને મૅથ્યુ આર્નોલ્ડે ધર્મનાં બે ઇતિહાસ-પ્રસિદ્ધ લક્ષણો આપ્યાં છે, અને તેમાં તેઓએ નીતિ અને સદાચાર ઉપર ભાર મૂક્યો છે.
- (૩) સ્લાયેરમાખર નામના મહાન ધર્મ તત્ત્વવેત્તાએ ભાવના અથવા લાગણી ઉપર ભાર મૂક્યો છે.
- (૪) આલન મેન્ઝિસ પૂર્ણ ઉપર ભાર મૂકે છે.
- (૫) ધર્મનો ઇતિહાસ લખનારા અર્નાન્ડીન વિદાનોમાંના એક આલ્ફ્રેડ રેવિલ નામના વિદ્વાન આત્મલક્ષ્ય અથવા આત્મે-ત્વ ઉપર ભાર મૂકે છે.

પ્રમાણેનું દષ્ટિગિન્દુ પ્રો. છ. ડબલ્યુ સ્ટ્રેટન સ્વીકારે છે.

- (૯) ઉપર જણાવેલાં દષ્ટિગિન્દુઓ સિવાયનાં જોટલાં જોટલાં દષ્ટિગિન્દુઓ જોવામાં આવે છે તે બધાને એકત્રિત કરી તેના ઉપર પ્રો. વિલિઅમ એડમ્સ બાહિન બાર મૂકે છે.

ધર્મનો અભ્યાસ કરવાના જુદા જુદા માર્ગો

ધર્મ એ એટલો બધો મોટો વિષય છે કે એક જ પ્રકારના સંશોધનથી તે પૂરેપૂરો ગ્રહણ થઈ શકતો નથી. અનેક દષ્ટિગિન્દુઓથી તેનો અભ્યાસ કરવાની જરૂર છે. દાખલા તરીકે,

- (૧) એક મુખ્ય દષ્ટિગિન્દુ તે ઐતિહાસિક. મનુષ્યના ઇતિહાસમાં-જીવનમાં-અસર કરનારાં તત્ત્વોની-અર્થશાસ્ત્ર-વિષયક, ભૌગોલિક, રાજકીય, સંસ્કૃતિજનક અને એવાં બીજાં તત્ત્વોની સાથે સાથે ધર્મનો પણ અભ્યાસ કરવાની ખાસ જરૂર છે. એનું વિશેષ કારણ એ કે કોઈ એક અથવા અનેક દેવી તત્ત્વો ઉપર ધાર્મિક ગ્રંથો હોવાને લીધે ઘણાં માણસોનાં મૂલ્યો બંધાય છે. અર્થાત્ આવા જુદા જુદા સમૂહો ઉભા કરવાની શક્તિ ધર્મમાં રહેલી છે અને તેથી ઐતિહાસિક દષ્ટિએ તેનો અભ્યાસ આવશ્યક છે.

- (૨) એક નવીન પણ વધારે લોકપ્રિય માર્ગ માનસશાસ્ત્રનો છે. આ દષ્ટિગિન્દુ પ્રમાણે મનુષ્યનાં મનન, સાક્ષાત્ અનુભવ અને દૃઢ સંકલ્પ એ ત્રણેયનાં પૂરેપૂરાં સાધનો એકત્રિત કરી મનુષ્યનું જે સ્વરૂપ અથવા લક્ષણ પ્રાપ્ત થાય તે જ ધર્મ કહેવાય.

- (૩) ઉત્તમોત્તમ પદાર્થનું-પરમાત્માનું-જ્ઞાન મેળવવાની મનુષ્યની જે લાલસા છે તેના અંગ તરીકે તત્ત્વજ્ઞાનની દષ્ટિએ

ધર્મનો અભ્યાસ આવશ્યક છે. તત્ત્વજ્ઞાનમાં માત્ર પરમાત્માને જાણવાની જ વાત હોય છે, જ્યારે ધર્મમાં પરમાત્માનું જ્ઞાન મેળવવું એટલું જ નહિ પણ તેની સાથે ગાઢ સંબંધ બાંધી તેનો આનન્દ લેવાનો હોય છે. અર્થાત્ ધર્મ તત્ત્વજ્ઞાનથી ઉપર જણાવ્યા પ્રમાણે બિન્ન થઈ શકે છે.

(૪) ધર્મ એ મનુષ્યની અનેક સામાજિક પ્રવૃત્તિઓમાંની એક પ્રવૃત્તિ છે—આ દૃષ્ટિબિન્દુથી પણ ધર્મનો અભ્યાસ કરવો જોઈએ. જગતના નિયામક એક અથવા અનેક તત્ત્વોની સાથે ગાઢ સંબંધ બાંધી ધર્મદ્વારા આદર્શ સમાજ ઉભો કરવાના પ્રયત્નો મનુષ્યો કરે છે અને તેટલા પૂરતો જ સામાજિક દૃષ્ટિથી ધર્મનો અભ્યાસ કરવો પ્રાપ્ત થાય છે.

(૫) પરમાત્મા વિષેના આદર્શો અને અનુભવો ને વાણીથી પણ કેટલીક વાર વર્ણવી શકાતા નથી, તેને વાણીમાં પ્રદર્શિત કરવાના પ્રયત્નો મનુષ્ય કેટલાક ગ્રંથોમાં કરે છે; અને આવા જ ગ્રંથોમાં ધર્મનો કેવી દૃષ્ટિથી અભ્યાસ કરવો એ દર્શાવનારાં અનેક તત્ત્વો જોવામાં આવે છે. વળી દરેક મુખ્યવરિયત ધર્મના ગ્રંથોના આધારે ધર્મનો અભ્યાસ કરવામાં આવે તો અવશ્ય લાભ થાય છે જ.

(૬) સૌન્દર્યની દૃષ્ટિથી પણ ધર્મનો અભ્યાસ કરવાની પદ્ધતિનો ત્યાગ કરવા જેવો નથી. કેવળ વાક્યમય દ્વારા નહિ, પણ સંગીત, ચિત્ર, સ્થાપત્ય અને બીજી બધી કળાઓ દ્વારા પણ સૌન્દર્યનું મહત્ત્વ સમજવાના, તેને અગ્ર કરવાના અને તેને ઉત્પન્ન કરવાના મનુષ્યો ને અનેક પ્રકારે સ્વીકારે છે તેમાંનો ધર્મ એ એક પ્રકાર છે. આનું કારણ એ કે પરમાત્મા રૂપી તત્ત્વને વિશેષતઃ અતિ સુંદર માનવામાં આવે છે.

- (૭) નીતિશાસ્ત્રની દૃષ્ટિથી પણ ધર્મના અભ્યાસની આવશ્યકતા છે. આ દૃષ્ટિએ વિચારતાં લાગે છે કે મનુષ્યનાં કાર્યો ઉપર સત્તા ધરાવનાર પોતાના ઈષ્ટ દેવની સાથેના ગાઢ સંબંધ દ્વારા પોતાને માટે અત્યુત્તમ પ્રકારનું જીવન પ્રાપ્ત કરવાને માટે મનુષ્ય જે પ્રયત્ન કરે છે તે જ ધર્મ છે.
- (૮) ધર્મ સમજવાને માટે આત્માનુભવ એ ધણું ઉત્તમ સાધન છે. મનુષ્યના જીવન ઉપર સત્તા ધરાવનાર એક અથવા અનેક તત્ત્વોની સાથેના ગાઢ અંગત સંબંધ દ્વારા મનુષ્ય મુક્તિ મેળવી શકે એ પ્રકારનો એક વિશેષ માર્ગ દરેક ધર્મમાં હોય છે.
- (૯) વર્તમાન કાળમાં વિદ્વાનોની શોધોના પરિણામે ધર્મનો તુલનાત્મક અભ્યાસ કરવાની પદ્ધતિ મુલભ થઈ પડી છે અને આ પદ્ધતિ એટલી જાંઘી રસમય છે કે એની ઉપેક્ષા કરવી યોગ્ય નથી.

એક અથવા અનેક પરમ તત્ત્વોના સંબંધમાં મનુષ્યો અત્યાર સુધી જે અભિપ્રાયો સ્વીકારતા આવ્યા છે તેમાં કેટલું સામ્ય અને કેટલું વૈપર્ય છે, અને એ માન્યતાઓની અસર વ્યક્તિના અને સમાજના જીવનમાં કેવી થાય છે તેનો વિચાર કરવાથી આપણે ચકિત થઈ જઈએ છીએ અને ખીજા અનેક લાભો મેળવીએ છીએ.

આ ઉપરથી એટલું તો સ્પષ્ટ સમજાય છે કે જે ધર્મનું શુદ્ધ અને પૂર્ણ સ્વરૂપ અને રહસ્ય સમજવું હોય તો ઉપર ગણાવેલા બધાય દૃષ્ટિ-બિન્દુઓથી અને ખીજા જેટલા સંબંધિત પ્રકારો છે તે પ્રકારોથી પણ ધર્મનો અભ્યાસ કરવો આવશ્યક છે.

ધર્મોના અભ્યાસ કરવાનું મુખ્ય સાધન

હાલના સમયમાં ઘણા ધર્મો સુવ્યવસ્થિત જોવામાં આવે છે, અને

તેઓનું પૂરેપૂરું રહસ્ય સમજવાને માટે તે ધર્મોના પ્રવિત્ર ગ્રન્થોનો સમ્પૂર્ણ અભ્યાસ કરાય છે. આને પરિણામે ધર્મોના અભ્યાસમાં આપણે વર્તમાન સમયમાં સારી પ્રગતિ કરી શક્યા છીએ. જે કે બધાય ધર્મોના શાસ્ત્રોનાં અગ્રેષ્ઠ ભાષાન્તરો થયાં નથી, પણ ઘણા ખરા ધર્મોનાં શાસ્ત્રોનાં અગ્રેષ્ઠ ભાષાન્તરો તો મળે છે જ. જગતમાં અત્યારે અગીઆર ધર્મો પ્રચલિત છે. તેમાંનાં જેમે તે એક 'ધર્મ'નું શુદ્ધ સ્વરૂપ નક્કી કરવાનું કામ ઘણું મહત્વનું છે. એ કાર્યમાં ધાર્મિક ગ્રન્થોનાં અગ્રેષ્ઠ ભાષાન્તરો ઘણાં ઉપયોગી થઈ પડે છે. દાખલા તરીકે ખ્રિસ્તી ધર્મનાં અનેક સ્વરૂપો છે; જેમકે ગ્રીક લોકો જે પ્રકારે ખ્રિસ્તી ધર્મ સમજ્યા તે, રોમ દેશના લોકોનો ખ્રિસ્તી ધર્મ અને ગ્રેટરિટ્ટ લોકોએ ખ્રિસ્તી ધર્મનું જે સ્વરૂપ સમજાવ્યું તે. આ બધામાંથી કયો પ્રકાર ખ્રિસ્તી ધર્મને શુદ્ધ સ્વરૂપમાં સમજાવે છે એ કોઈને જાણવું હોય તો તે શું કરે? આના માટે ધર્મના પ્રાચીન ગ્રન્થોનો સૂક્ષ્મ દૃષ્ટિએ અભ્યાસ કરવો આવશ્યક છે.

દરેક ધર્મની અંદર તે ધર્મના સ્થાપકોના જે ઉપદેશો અને સિદ્ધાન્તો હોય તે જ તે ધર્મના અનુયાયીઓને માટે સર્વથા પ્રમાણભૂત છે. જેમ જેમ સમય જાય છે તેમ તેમ આ મૂળ સિદ્ધાન્તોનો નૈસર્ગિક રીતે વિકાસ અને ઉપયોગ થાય છે. છતાં પણ અર્વાચીન ઐતિહાસિક અને ભાષા સંબંધી શોધોના આધારે સિદ્ધાન્તોના મૂળ સુધી જવાનું સંભવિત બને છે અને તે પદ્ધતિ આવશ્યક પણ છે.

જુદા જુદા ધર્મોની માહિતી આપવાનું જે કોઈ પણ સર્વસાધારણ સાધન હોય તો તે ધાર્મિક ગ્રન્થો છે. જગતના અગીઆર પ્રચલિત ધર્મોમાંના દરેક ધર્મમાં પોતપોતાના ધાર્મિક ગ્રન્થોને જ સર્વોત્તમ પ્રમાણ માનવામાં આવે છે. આ ગ્રન્થોમાં, જે ધર્મનો મૂળ સ્થાપક એક જ હોય તો, તેના ઉપદેશો અને સિદ્ધાન્તોનો સંગ્રહ કરેલો હોય છે.

ધર્મોના ઐતિહાસિક અને તુલનાત્મક દૃષ્ટિથી થતા અભ્યાસમાં

મૂળધાર્મિક ગ્રન્થોને બગેબર સમજવાની મુશ્કેલી હમ્મેશાં ઉભી જ રહે છે. પોતાના ધર્મનું યથાર્થ રહસ્ય સમજાવવાને માટે બાપા અને ઈતિહાસનાં અગાધ જ્ઞાનની જરૂર છે. જગતના પ્રચલિત ધર્મોની સંખ્યા અગીઆર છે. તે બધા ધર્મોના ગ્રન્થો જુદી જુદી સોળ બાપાઓમાં લખાએલા છે.

ધર્મોની તુલના કરવામાં વિવિધ દષ્ટિબિન્દુઓ

ધર્મોના દરેક અભ્યાસક તે ધર્મોના અભ્યાસ હમ્મેશાં ઠોઠ પથ એક દષ્ટિબિન્દુથી કરે છે. તે કેટલીક વાર અજાણતાં જ અમુક દષ્ટિબિન્દુ સ્વીકારે છે, તો કેટલીક વાર તેના દષ્ટિબિન્દુમાં અસંગતિ પણ હોય છે. પણ એટલું તો સાચું કે તેણે જે ધર્મનું રહસ્ય સમજાવેલું હોય છે તે આ દષ્ટિબિન્દુથી રંગાયેલું જોવામાં આવે છે.

(૧) બધાય ધર્મો, ઠોઠ પથ પ્રકારના અપવાદ ત્રિના વહેમ, દુરાગ્રહ, પરમ્પરા અથવા અજ્ઞાન ઉપર રચાયેલા છે એમ કહી તે બધાનો તિરસ્કાર કરવો એ એક દષ્ટિબિન્દુ છે. આ પ્રકારની બધા ધર્મો પ્રત્યે તિરસ્કાર દર્શાવવાની વૃત્તિ અનેક ધર્મોના વિશાળ અભ્યાસ કરનારા પુરુષોમાં જોવામાં આવે છે.

(૨) ખ્રિસ્તીધર્મ સિવાયના બીજા બધા ધર્મોનો તિરસ્કાર કરવો એ બીજું દષ્ટિબિન્દુ છે. પહેલા દષ્ટિબિન્દુમાં જેમ વિવેચન શક્તિ જોવામાં આવતી નથી તેમ આમાં પણ એ શક્તિ નથી. ખ્રિસ્તી ધર્મના કેટલાક આગેવાનો અને જેમણે બીજા ધર્મોનો સારો અભ્યાસ કરેલો છે એવા પુરુષો પણ આ દષ્ટિબિન્દુ સ્વીકારે છે.

(૩) બાઈબલના આધારે રચાયેલા ધર્મો સિવાયના ધર્મોનો તિરસ્કાર કરવો એ ત્રીજું દષ્ટિબિન્દુ છે. આમાં સ્વીકારેલી

માન્યતા જરાક વધારે ઐતિહાસિક છે. ઇતિહાસ પ્રમાણે ખ્રિસ્તી ધર્મ ચાલુદ્દી ધર્મ સાથે છૂટો ન પડી શકે એવી રીતે ગાઢ જોડાએલો છે. અને આપું ખ્રિસ્તી ગ્રામ્યજન ધર્મના વિકાસનો એક સળંગ ઇતિહાસ આપે છે.

(૪) પોતાનો જે ધર્મ હોય—મને પછી તે ગમે તે હોય—તે ધર્મ વિનાના બીજા ધર્મોના તિરસ્કાર કરવો એ પણ એક દૃષ્ટિબિન્દુ છે. જે માણસોએ બીજા ધર્મોના અભ્યાસ કર્યો નથી, તેમ જ પોતાના ધર્મનો પણ અભ્યાસ કર્યો નથી તે જ માણસોમાં સામાન્ય રીતે આવા પ્રકારની મનોવૃત્તિ હોય છે. આ ભાવના જેવી ખ્રિસ્તી લોકોમાં સાધારણ થઈ પડી છે તેવી જ રીતે બીજાઓમાં પણ ઘર ઘાલી બેઠી છે.

(૫) એક બીજું દૃષ્ટિબિન્દુ, જરા વધારે ઉદાર પણ વિવેક વગરનું જોવામાં આવે છે. આ દૃષ્ટિબિન્દુ પ્રમાણે બધા ધર્મોમાં કાંઈ પણ સારું તરવ ગઈકે સરખા પ્રમાણમાં હોય છે જ; અને એટલું તો ખરું જ કે તે તે ધર્મોના અનુયાયીઓને માટે તે ધર્મોમાં ઓછામાં ઓછું જરૂર જેટલું સારું તરવ તો મળી જ આવે છે. આ મનોભાવના ખાસ કરીને યિઓસોફીના અનુયાયીઓમાં જોવામાં આવે છે, અને વધારામાં, જે માણસોને ધર્મના પ્રચારમાં શ્રદ્ધા નથી હોતી તેઓએનું માનસિક વલણ પણ એ જ પ્રકારનું હોય છે.

(૬) બધા ધર્મોમાં કાંઈ પણ સારું તરવ રહેલું છે, જો કે સરખા પ્રમાણમાં નહિ. છતાં પણ જગતને ઉત્તમોત્તમ ધર્મ પસંદ કરવાની જરૂર છે. આ છેલ્લું દૃષ્ટિબિન્દુ છે. વર્તમાન કાળમાં એવા અસંખ્ય શુદ્ધિમાન અને આગળ પડતા ખ્રિસ્તી કાર્યકર્તાઓ છે કે જેઓ ધણી ઉત્સાહથી પોતાના ધર્મનો પ્રચાર

કરવામાં તત્પર રહે છે. આવા માણુઓમાં આ છેલ્લું દષ્ટિ-
ગિન્દુ જોવામાં આવે છે. વળી ખ્રિસ્તી ધર્મ સિવાયના બીજા
ધર્મોના કેટલાક આધુનિક નેતાઓ પણ આ જ વૃત્તિ રચીકારતા
થયા છે. આનું એક સુંદર દષ્ટાન્ત એક અર્વાચીન પ્રસિદ્ધ
હિન્દુ લેખકના અન્યમા નીચે પ્રમાણે મળી આવે છે:—

“ પશ્ચિમના દેશોની સંસ્કૃતિનો અભ્યાસ કરતાં મને
જણાય છે કે એમાં એક વસ્તુની ખોટ રહી છે. આ વસ્તુ
હિન્દુસ્તાન પાસ છે. આપણે ભવિષ્યનાં યુદ્ધો તદ્દન દૂર
કરવાં હોય, અરે ! યુદ્ધનો સંજવ પણ દૂર કરવો હોય, તો
દમ્ભેશમાં મોટરોમાં બેસી દોડધામ કરવા કરતાં આપણે પ્રભુની
પ્રાર્થના કરવાને માટે ધણા નમ્ર ભાવથી આસન ઉપર
બેસવું જોઈએ. ” (હરેન્દ્રનાથ મૈત્ર, હિન્દુધર્મ, પી ૫૬૬
આધિવલ. ” ૭-૮)

ધર્મોના અશાસ્ત્રીય વિભાગો

અત્યારે સામાન્ય રીતે ધર્મોના જે વિભાગો કરવામાં આવે છે તે ઠાઠ
પણ પ્રકારના શાસ્ત્રીય નિયમને અનુસરતા નથી, તેમ ઠાઠ પણ રીતે
આપણને ખરેખરો લાભ આપી શકતા નથી.

(૧) ધર્મોના જે વિભાગ કરવામાં આવે છે—ખરા અને ખોટા. આ
પદ્ધતિમાં ઠાઠ પણ પ્રત્યક્ષ, શાસ્ત્રીય અથવા તો સામાજિક
પ્રમાણનો ઉપયોગ કરવામાં આવતો નથી. આ વિભાગ
વ્યક્તિગત હોય છે અને તે મુખ્યત્વે મનુષ્યના અજ્ઞાન અથવા
સદાનુભૂતિ-અભિરુચિ-ને આધારે થએલો હોય છે. ધર્મની
પ્રથમ જરૂર કિમ્મત આંખીને પડી જ તેના જુદા જુદા
વિભાગો કરવા જોઈએ.

(૨) મનુષ્યકૃત અને ઈશ્વરકૃત એવા જે પદ્ધતિગત ધર્મના

વિભાગો છે. પણ આ બે શબ્દો તદ્દન નિરપેક્ષ અને સ્વતંત્ર નથી પણ એક બીજાની સાથે જોડાયેલા છે. દરેક ધર્મ કેટલેક અંશે મનુષ્યકૃત અને કેટલેક અંશે ઈશ્વરકૃત હોય છે. સત્ય મેળવવું એ સ્વાભાવિક અને સાધારણ ક્રિયા છે અને આ ક્રિયા જે મનુષ્યને સત્ય મેળવવું છે તેની શક્તિથી મર્યાદિત થએલી હોય છે. બીજી દૃષ્ટિથી વિચાર કરીએ તો આપણને જણાય છે કે ધર્મ એ ઈશ્વરનો સાક્ષાત્કાર કરવાની ક્રિયા છે, અને સાક્ષાત્કાર વખતે જ પરમાત્મા મનુષ્યને સત્યની ઝાંખી વધારે ને વધારે કરાવે છે.

- (૩) વ્યક્તિગત અભિરુચિને આધારે ધર્મના વિભાગો કરવામાં આવે છે તે વધારે સ્વાભાવિક હોય છે. પોતાના ધર્મ પાસેથી દરેક માણસે સંપૂર્ણ આત્મસંતોષની તો આશા રાખવી જ જોઈએ. છતાં પણ અતિ ધાર્મિક માણસો પોતાના ઇષ્ટ ધર્મની કસોટી કરવાને માટે સામાજિક અને વૈયક્તિક પ્રમાણો શોધી કાઢે છે. ધર્મની સંપૂર્ણ કસોટી તો બે દૃષ્ટિબિન્દુઓથી થવી જોઈએ. પ્રથમ તો એ કે ધર્મ બીજાને હિતકારક છે, અને બીજાં એ કે ધર્મ પોતાને પણ હિતકારક છે. દરેક માણસે પોતાની ભૂતને અને બીજાને પ્રશ્ન પૂછવો જોઈએ કે “ આ ધર્મ જેવી રીતે મને સંતોષ આપે છે તેવી રીતે ગદા માણસોને પણ સંતોષ આપી શકશે ? ”

અનેક વાર્તાવિક વિભાગો.

અશાસ્ત્રીય વિભાગોનું અવલોકન આપણે ઉપર કરી ગયા. હવે કેટલાક પ્રત્યક્ષ વિભાગોનું નિરીક્ષણ કરવામાં આપણને ઘણો રસ પડશે. આ ગદા પ્રત્યક્ષ વિભાગો ઘણા મહત્વના છે, પણ સાથે સાથે એટલું

પણ કહેવું જોઈએ કે કેટલાક વિભાગો ધર્મનું ખરું રહસ્ય અને મૂલ્ય સમજ્યા વિના જ કરવામાં આવ્યા છે.

(૧) ધર્મો જે પ્રકારના હોય છે. અવિદ્યમાન અને વિદ્યમાન. નીચે જણાવેલા બાર ઐતિહાસિક ધર્મો આધારે અસ્તિત્વમાં નથી:—આફ્રિકાનો એક—પ્રાચીન ઇજીપ્તનો ધર્મ; અમેરિકાના જે—પ્રાચીન પેરુ અને મેક્સિકોના ધર્મો; એશિયાના પાંચ—મિત્રધર્મ, મેનીધર્મ, એગિપ્તોનિયાનો ધર્મ, ફિનિશિયાનો ધર્મ અને હિટાઇટોનો ધર્મ; યુરોપના ચાર—પ્રાચીન ગ્રીક લોકોનો ધર્મ; પ્રાચીન રોમનો ધર્મ; પ્રાચીન ટ્યુટનોનો ધર્મ અને પ્રાચીન રોમન-કેથોલિકનો ધર્મ.

વિદ્યમાન ધર્મોની સંખ્યા અગિયાર છે. જે કે આ ધર્મોના અનુયાયીઓની સંખ્યા ઉપરથી તે તે ધર્મોની શક્તિ વિશે આપણે નિર્વિવાદ રીતે કહી શકીએ નહિ, છતાં પણ નીચે જણાવેલી ત્રિગતો બતાવી આપે છે કે આ અગિયાર ધર્મો કેટલે અંશે ખરેખરા વિદ્યમાન છે. અનુયાયીઓની સંખ્યાની દૃષ્ટિએ જૈનધર્મ, સિન્તો અને ઝોરોસ્ટર ધર્મ આધારે પડતી દશમાં છે. બૌદ્ધ ધર્મ, ચાક્રી ધર્મ, તાઓ ધર્મ અને શીખ ધર્મ સરખામણીમાં જરા મંદ જણાય છે. હિન્દુ ધર્મ, હિન્દુ ધર્મ, ખ્રિસ્તી ધર્મ અને ઇસ્લામ અને ખ્રિસ્તી ધર્મ હંમેશાં વધતા જાય છે.

એક જ ધર્મની અંદર પણ મહત્વના બેદો હોય છે. જેમકે ઝોરોસ્ટર ધર્મ આધારે ધરાનમાં લગભગ નહિ જોવા જ છે, છતાં હિન્દુસ્તાનમાં તે વધતો જાય છે; સિલોન, તિબેટ અને જર્મીમાં બૌદ્ધધર્મ વધતો નથી તેમ ઘટતો પણ નથી, પરંતુ ચીન અને જાપાનમાં તે વધારે પ્રગતિ કરતો જાય છે.

(૨) જે દેશોમાં ધર્મો હિતપન્ન થયા હોય તે દેશોના આધારે ધર્મોનો એક પ્રકારનો વિભાગ સંભવિત છે. જગતના વર્તમાન

ધર્મોમાંનો દરેક ધર્મ એશિયાખંડમાં જ ઉત્પન્ન થયો છે. છતાં પણ દેશની દૃષ્ટિએ નીચે પ્રમાણે તે ધર્મોની વ્યવસ્થા થઈ શકે:—હિન્દુ ધર્મ, જૈન ધર્મ, બૌદ્ધ ધર્મ અને શીખ ધર્મ દક્ષિણ એશિયામાં થયા; કૉન્ફ્યુશ્યસ ધર્મ, તાઓ ધર્મ અને શિન્તો પૂર્વ એશિયામાં થયા; અને યાહુદી ધર્મ ઓરોસ્ટર ધર્મ, ખ્રિસ્તી ધર્મ અને ખ્રિસ્તી ધર્મ પશ્ચિમ એશિયામાં ઉત્પન્ન થયા.

- (૩) સ્થાપકોના સમય પ્રમાણે ધર્મોના વિભાગો કાળગણનાને આધારે થઈ શકે છે. જે બે ધર્મોમાં સ્થાપન કરનારી કાઈ વ્યક્તિ નથી તેનો સમય અનુમાનને આધારે આશરે આપનામાં આવ્યો છે, અથવા તો પરંપરાથી તે ધર્મનો સમય મળ્યોતો આવ્યો છે તે આવ્યો છે.

હિન્દુધર્મ ૪૦૦૦-૧૫૦૦ ઈ. પૂ. (વૈદિક સંસ્કૃતિ)

યાહુદીધર્મ ૧૫૦૦-૧૨૦૦ ઈ. પૂ. (મોઝીઝનો સમય, આશરે)

શિન્તો ૬૬૦ ઈ. પૂ. (જાપાનનો પહેલો સમ્રાટ)

ઓરોસ્ટરધર્મ ૬૬૦ ઈ. પૂ. (ઓરોસ્ટરનો મોઝામાં મોડો સમય)

તાઓધર્મ ૬૦૪ ઈ. પૂ. (લાઓત્સે)

જૈનધર્મ ૫૯૯ ઈ. પૂ. (મહાવીર)

બૌદ્ધધર્મ ૫૬૦ ઈ. પૂ. (બૌદ્ધના જન્મનો સમય, આશરે)

કૉન્ફ્યુશ્યસધર્મ ૫૫૨ ઈ. પૂ. (કૉન્ફ્યુશ્યસના જન્મનો સમય, આશરે)

ખ્રિસ્તીધર્મ ૪ ઈ. પૂ. (જીસસ ક્રીસ્ટના જન્મનો સમય, આશરે)

મુસલમાનધર્મ ૫૭૦ ઇ. સ. (મહમદના જન્મનો ચોક્કસ સમય)

શીખધર્મ ૧૪૬૯ ઇ. સ. (શુરુ નાનકના જન્મનો ચોક્કસ સમય)

ઇ. પૂર્વેના છટ્ટા સૈકાની લગભગનો સમય ધણો આકર્ષક છે, કારણ કે તે વખતે ધર્મોની ઉત્પત્તિ અને પ્રવૃત્તિ અસાધારણ પ્રમાણમાં જોવામાં આવે છે. આજ સમયે જગતના વર્તમાન ધર્મોમાંના છ ધર્મો ઉત્પન્ન થયા છે. એ જ શતક યાહુદીધર્મની અંદર ધણા મહત્વનું છે.

(૪) અનુયાયીઓની સંખ્યાને આધારે ધર્મોના વિભાગો પડી શકે છે. આ સંખ્યા બતાવનારાં કોષ્ટકો મેળવવાં કઠિન છે અને કદાચિત્ મળે તો તેનો ખરો અર્થ સમજવો તે પણ કઠિન છે. કોઈ પણ ધર્મની અંદર અનુયાયીઓની સંખ્યા મહત્વનું તત્ત્વ ગણાવું નથી. છતાં પણ ધર્મનું અસુક સાધારણ વક્ષણ સમજવામાં તે અત્યંત ઉપ-યોગી છે. ચીન અને જાપાનની અંદર ત્રણ અ-ખ્રિસ્તી ધર્મો સામાન્ય રીતે આખા દેશમાં જ નહિ પણ દરેક વ્યક્તિની અંદર પણ છૂટા ન પાડી શકાય એવી રીતે એક બીજા સાથે ગાઢ જોડાએલા છે.

વર્તમાન ધર્મોની અંદર ખ્રિસ્તી ધર્મના અનુયાયીઓની કહેવાતી સંખ્યા સૌથી મોટી છે; અર્થાત્ જીજ્ઞા કોઈ પણ ધર્મના અનુયાયીઓની સંખ્યાથી જમણી કરતાં પણ વધારે સંખ્યા ખ્રિસ્તીઓની છે. પણ સાથે સાથે એટલું યાદ રાખવાનું છે કે જે ખરેખરા ખ્રિસ્તીઓ છે એમની સંખ્યા કાઢવાને માટે કોઈ પણ પ્રકારનું સાધન નથી. દાખલા તરીકે દક્ષિણ અમેરિકાની ખ્રિસ્તી દેશ તરીકે ગણના કરવામાં આવી છે છતાં પણ ત્યાંની વસ્તીનો ધણો ભાગ અ-ખ્રિસ્તી છે.

- (૫) ધર્મોના કાર્યક્ષેત્ર પ્રમાણે તેના વિભાગો કરવામાં આવે છે. અત્યારે ત્રણ જ ધર્મો એવા છે કે જે ખરેખરી રીતે વિશ્વવ્યાપી થવાનો હિંદુ રાખે છે; અને તે કાળાનુક્રમ પ્રમાણે બૌદ્ધધર્મ, ખ્રિસ્તીધર્મ અને મુસલમાનધર્મ છે. બાકીના આઠ ધર્મો પરંપરાગત અથવા તે પ્રજાકાય છે અને પોતાના અનુયાયીઓથી જ સંતોષ માને છે.
- (૬) જે દેવવિષયક જાવનાથી ધર્મો શરૂ થયા છે તેને આધારે પણ ધર્મોના વિભાગ થઈ શકે છે. શીખ, તાઓ, યાહુદી, ઝોરોસ્ટર, ખ્રિસ્તી અને મુસલમાન આ છ ધર્મો શરૂઆતમાં સ્પષ્ટ રીતે ઈશ્વરવાદી હતા. જૈન અને બૌદ્ધ ધર્મો દેવના પ્રશ્નને મહત્ત્વ આપ્યા વિના જ શરૂ થયા છે. જ્યારે બાકીના ત્રણ-હિન્દુ, ક્રૌંચ્યુર્યસ અને શિન્તો-ધર્મો અનેકેશ્વરવાદ ઉપર રચાયેલી પ્રકૃતિપૂજનમાંથી ઉત્પન્ન થયા છે.
- (૭) વર્તમાન સમયમાં જે દેવતાઓ સ્વીકારવામાં આવે છે તે દેવતાઓની સંખ્યાને અનુસરીને ધર્મોના વિભાગો પાડી શકાય. જગતના વિષ્ણુમાન ધર્મોના ઇતિહાસ તપાસીએ છીએ તો માલમ પડે છે કે કેટલાક ધર્મો તો જુદે જુદે સમયે ઈશ્વરવાદની જુદી જુદી ભૂમિકાઓમાંથી પસાર થયેલા છે, દાખલા તરીકે યાહુદીધર્મ. આ ધર્મમાં પ્રથમ પોતાનો ' યહોવાહ ' નામનો જે સત્યનિષ્ઠ દેવ હતો તેના પ્રત્યે સમ્પૂર્ણ ભક્તિ રાખવામાં આવતી અને પછીથી ધીમે ધીમે જગતનો એક જ પરમાત્મા છે અને તેના ઉપર જ શ્રદ્ધા રાખવી એવો સિદ્ધાન્ત પ્રચલિત થયો; અને સાથે સાથે એમ પણ કહેવામાં આવ્યું કે બીજી પ્રજાઓને પોતપોતાના દેવો ભજવવો સમ્પૂર્ણ હક રહેલો છે. આ જ પ્રમાણે હિન્દુ ધર્મમાં પણ જોવામાં આવે છે. પ્રથમ હિન્દુધર્મમાં

અનેકેશ્વરવાદવાળી પ્રકૃતિપૂજા હતી; ત્યાર પછી અનેક જૂમિકાઓમાંથી પસાર થતાં અન્તે લોકપ્રિય અનેકેશ્વરવાદથી રંગાએકી મૂર્તિપૂજા આવી, અને તેની સાથે સાથે એક જ ઉત્તમ તત્ત્વ અથવા પરમાત્માનો તત્ત્વજ્ઞાનનો સિદ્ધાન્ત પણ ચાલુ રહ્યો.

આ બધી પરિસ્થિતિનો સાર આ પ્રમાણે છે :—

ચાર ધર્મો—શીખ, યાદુની, ખ્રિસ્તી અને ઇસ્લામ—પરેપરા એકેશ્વરવાદી છે. ઝોરોસ્તરધર્મના આધ્યાત્મિક શાસ્ત્રમાં દૈતનો સ્વીકાર કરેલો છે અને તેના ધર્મગ્રંથોમાં અનેક તત્ત્વોની પૂજા કરવાનું કહેલું છે, છતાં પણ તે ધર્મ લગભગ એકેશ્વરવાદી છે; બાકીના બીજા છ ધર્મો બ્યવહારમાં અનેકેશ્વરવાદી છે.

- (૮) ધર્મ સ્થાપનાર પુરુષોના વ્યક્તિત્વને આધારે ધર્મોના વિભાગો પાડી શકાય છે. ધર્મના સ્થાપનારાઓમાં ત્રણ પ્રકારે રહસ્ય રહેલું હોય છે—ધર્મના ઉત્પાદક, વિશિષ્ટ દર્શણ અને ઉપદેશક તરીકે, ઠાન્દ્રયુક્તધર્મ, મહામદધર્મ અને ઝોરોસ્તરધર્મ—એ ત્રણ ધર્મોનાં નામોમાં તે ધર્મના સ્થાપનારનાં નામ આપેલાં છે. બીજા ત્રણ ધર્મોનાં—જૈન, બૌદ્ધ અને ખ્રિસ્તીનાં—નામો તે તે ધર્મના સ્થાપનારાઓની પ્રતિષ્ઠિત પદ્ધતિઓ ઉપરથી પાડવામાં આવ્યાં છે. જૈનધર્મને જૈન કહેવામાં આવ્યો, કારણ કે તેના સ્થાપનાર મહાતીરને જીન-જીતનાર-કહેવામાં આવતું હતું. બૌદ્ધધર્મમાં બૌદ્ધનું નામ આવ્યું છે તેનું કારણ એ કે તે ધર્મના સ્થાપનાર ગૌતમને બુદ્ધ-જ્ઞાનવાળા-કહેવામાં આવતું હતું. ખ્રિસ્તી ધર્મને ખ્રિસ્તી એ નામ આપવાનું કારણ એ કે તે ધર્મ સ્થાપનાર જીસસને ક્રાઇસ્ટ-તૈલલિખ્ત-અભિપિક્ત-કહેવામાં આવતું હતું. ચાર ધર્મોનાં—તાઓ, શિન્તો, ઇસ્લામ

અને શીખ ધર્મોનાં—નામો તે તે ધર્મ સ્થાપનારના મુખ્ય સિદ્ધાન્ત ઉપરથી પાડવામાં આવ્યાં છે. તાઓધર્મ એટલે 'દેવી માર્ગ'; 'શિન્તોનો અર્થ' 'દેવોનો માર્ગ'; મુસલમાન ધર્મને ઇસ્લામ કહેવામાં આવે છે કારણ કે ઇસ્લામ એટલે અલ્લાને સરણે જવું; અને શીખ ધર્મ એટલે 'શિષ્યોનો ધર્મ'. હિન્દુધર્મને જે 'હિન્દુ' કહેવામાં આવ્યો છે તેનું કારણ એ કે તે ધર્મ પાળનારી પ્રજા સિન્ધુ નદીની આસપાસ રહેતી હતી અને ઇરાની લોકો 'સ' ને બદલે 'હ' વાપરતા હોવાથી 'સિન્ધુ' ને 'હિન્દુ' કહેતા હતા. આને પરિણામે 'આર્યાવર્ત' 'ભારત' 'આર્ય' અથવા વૈદિક ધર્મ' ઇત્યાદિ શબ્દોને બદલે 'હિન્દુસ્તાન', 'હિન્દુ ધર્મ' જેવા શબ્દો વ્યવહારમાં પ્રચલિત થઇ ગયા. આજે કેટલાક વિચારકો 'હિન્દુધર્મ' એ શબ્દને બદલે 'આર્યધર્મ' અથવા 'વૈદિકધર્મ' એ શબ્દનો પ્રયોગ કરે છે. અનેક દૃષ્ટિએ આ પ્રયોગ વધારે ઉચિત છે.

ઉપયુક્તતા અને અભિપ્રાયને આધારે કરાતા ધર્મોના વિભાગો

દરેક ધર્મ દરેક વ્યક્તિને અને આખા સમાજને જે પ્રમાણમાં લાભ અને જવાબદારી આપે છે તે પ્રમાણે બે ધર્મોના વિભાગો કરવામાં આવે તો તે ઉત્તમોત્તમ છે. જગતના વિવિધમાન અગિયાર ધર્મોમાંનો દરેક ધર્મ વ્યક્તિની અને સમાજની કિંમત આંકે છે. ઘણા ખરા અ-ખ્રિસ્તી ધર્મો મુખ્યત્વે વ્યક્તિને મોક્ષ આપવાને માટે તત્પર હોય છે, બે કે આ ધર્મોમાં મનુષ્યના વ્યક્તિત્વની વ્યક્તિત્વ તરીકેની કિંમત નહિ જેવી જ ગણવામાં આવેલી છે. આના અપવાદ રૂપે ઇસ્લામ ધર્મ છે, કારણ કે એમાં ધર્મ-પ્રચારનું કાર્ય ઘણા ઉત્સાહથી કરવામાં આવે છે. હિન્દુધર્મમાં પણ આજે આર્યસમાજ જેવી સંસ્થાઓ દ્વારા ધર્મનું પ્રચારકાર્ય ચાલે છે.

ધર્મોના અભ્યાસ અને તુલનાને માટે આવશ્યક સામગ્રી

બીજા વિષયોમાં જે બધી સામાન્ય પદ્ધતિઓ ઉપયોગી થઈ પડી છે તે બધી જ પદ્ધતિઓ ધર્મોના અભ્યાસને માટે જરૂરી છે. જે માણસને જગતના ધર્મોનો અભ્યાસ કરવો છે તેણે નીચે જણાવેલી શક્તિઓમાંથી કેટલીક શક્તિઓનો ઉપયોગ કરવો જોઈએ :—

- (૧) અનેક પ્રકારની માહિતી મેળવવાને માટે સાચા અને તત્ત્વપૂર્ણ શાસ્ત્રીય જ્ઞાનની આવશ્યકતા છે. દરેક ધર્મનાં શાસ્ત્રોનો કાળજીપૂર્વક અભ્યાસ કરવાની જરૂર છે. કોઈ પણ ધર્મના વિષયમાં સામાન્ય વિધાનો કરવાનું કામ જરા કઠિન છે, છતાં પણ તે ઘણી ચોકસાઈથી કરવું જોઈએ.
- (૨) દરેક ધર્મ પોતાના અનુયાયીઓને એક જાતનો જે સંતોષ આપે છે તે ખરોખર સમજવાને માટે તે ધર્મ તરફ સહાનુભૂતિ રાખીને તેની કિંમત આંકવી જોઈએ.
- (૩) જીવનના વિવિધ અનુભવો અને આદર્શોની જુદા જુદા ધર્મોએ જે જુદા જુદા કિંમતો આંકી છે તેનો અભ્યાસ ન્વાય અને વિવેકદષ્ટિથી કરવાની ખાસ જરૂર છે.
- (૪) વિશ્વવ્યાપક રચનાત્મક યોજના સ્વીકારવાથી જગતના ધર્મોએ જુદા જુદા પદાર્થોની જે જુદા જુદા ઉપયોગિતા જતાવી છે તે બધીની સુંદર એકતા સાધી શકાશે.
- (૫) આધ્યાત્મિક દષ્ટિથી જે વસ્તુ મહત્ત્વની હોય અને ગમે તે રચનામાં મળતી હોય તો તેમાં નિર્ભયતાથી વિશ્વાસ રાખવો અને તેમ કરવાથી ત્રિશ્વવ્યાપક સત્યસ્વરૂપ ઈશ્વરના તરફ અભ્યાસીઓનો પૂજ્યભાવ વધશે અને મનુષ્યોની ધાર્મિક મહત્ત્વાકાંક્ષાઓને માટે તેમને માન થશે.

(૬) બધા ધર્મો અને બધી વ્યક્તિઓના સંબંધમાં સમ્પૂર્ણ સમવૃત્તિ રાખવાની આવશ્યકતા છે. શોધખોળના કામમાં, તેમ જ જીવન કામોમાં, સત્યપરાયણતા અને ગુણુગ્રાહિતાની ખાસ જરૂર હોય છે.

જગતના વિદ્યમાન ધર્મોના અભ્યાસ અને તુલનાથી દરેક વિચારકના પોતાના જીવન અને વિચારને ઘણો લાભ થશે. વળી જે માણસ સત્યનિષ્ઠાથી ધર્મોના તુલનાત્મક અભ્યાસનું કામ ઉપાડી લેશે તેને પણ લાભ જ થશે.

પ્રકરણ પીજી

હિન્દુ ધર્મ

પરમાત્માની વ્યાપકતા અને પરંપરાગત ઉચ્ચ નીચ
સામાજિક રચનાનો ધર્મ

જગતના વિધમાન ધર્મોમાં સ્થાન

હિન્દુધર્મ અથવા આર્યધર્મ લગભગ ઇ. સ. પૂર્વે ૪૦૦૦ થી શરૂ થયો છે, અને તે આખા જગતમાં જુનામાં જુનો, જીવંત અને વ્યવસ્થિત ધર્મ છે. હડાપા ને મોહેન્-દોમાં ખોદકામ કરીને શ્રી રમણદાસ બેનરજી અને સર જહોન માર્શલે જે પદાર્થો શોધી કાઢ્યા તેના ઉપરથી સિન્ધુ સંસ્કૃતિનો પરિચય શક્ય બન્યો છે અને ભારતીય સંસ્કૃતિના ઇતિહાસ ઉપર અપૂર્વ પ્રકાશ પડ્યો છે. સિન્ધુ સંસ્કૃતિ વૈદિક સંસ્કૃતિથી પ્રાચીન છે, અને છેલ્લા ભાગમાં આ બન્ને સંસ્કૃતિ સમકાલીન બની ગઈ છે. સિન્ધુ સંસ્કૃતિની પૂર્ણાકૃતિ લગભગ ૨૮૦૦ ઇ. સ. પૂર્વે થઈ એમ સામાન્ય રીતે માનવામાં આવે છે. ધર્મના ઇતિહાસની દૃષ્ટિએ એક મહત્વની બાબત એ છે કે સિન્ધુ સંસ્કૃતિમાં લિંગપૂજનો પ્રચાર હતો એ દર્શાવનારાં પ્રમાણો મળ્યા આવે છે. હમણાં જ ભારત સરકારના આર્કિઓલોજી ખાતાએ ઘોળકા તાલુકાના સરગવાળા ગામ આગળ ખોદકામ કર્યું છે અને તેમાં હડાપાના જેવા જ પદાર્થો મળ્યા આવ્યા છે. આ ઉપરથી જણાય છે કે હડાપા સંસ્કૃતિનો પ્રચાર ગુજરાતમાં હતો, અને આ સંસ્કૃતિવાળી પ્રજા આ જગ્યા છોડીને ચાલી ગયા પછી આ સ્થળ ઉજ્જડ પડી રહ્યું. સિન્ધુ સંસ્કૃતિ અને વૈદિક સંસ્કૃતિનો તુલનાત્મક અભ્યાસ બહુ રસપ્રદ છે.

હિન્દુસ્તાનમાં હિન્દુધર્મના અનુયાયીઓની સંખ્યા લગભગ ત્રીસ કરોડ

છે, અને તેથી તે જગતના મોટા ધર્મોમાંનો એક ધર્મ છે. વસ્તીનો સ્વાભાવિક વધારો થતાં આ ધર્મના અનુયાયીઓની સંખ્યા દરેક દસકે દસ લાખ પ્રમાણે વધતી જાય છે. હિન્દુધર્મ એ વંશ-પરંપરાગત ધર્મ છે, અને તે હિન્દુઓમાં હિન્દુસ્તાનમાં જ પ્રસરેલો છે. ખ્રિસ્તી અને ઇસ્લામ એ બે પ્રચારક ધર્મોનો સ્વીકાર કરનારા માણસોની સંખ્યા હિન્દુસ્તાનમાં ઘણી વધતી જાય છે. તેથી હિન્દુસ્તાનની આખી વસ્તીના પ્રમાણમાં હિન્દુઓની સંખ્યા ખરેખરી રીતે ઘટતી જાય છે. આજે તો ભારત અને પાકીસ્તાન એમ બે વિભાગો થવાથી ભારતમાં બીજા ધર્મોના પ્રચારને હવે બહુ અવકાશ નથી.

જગતના ધર્મોની આંદર હિન્દુધર્મ વર્ણવ્યથાને લીધે અપ્રતિમ છે. આ ધર્મમાં પ્રાચીન કાળથી ચાલી આવેલી ચાર વર્ણો છે. દરેક વર્ણના માણસે યોગ્યતાનો વંશપરંપરાગત ધર્મો સ્વીકારવો જોઈએ અને બીજા વર્ણના માણસ સાથે લગ્નવ્યવહાર અને ભોજનવ્યવહાર પણ રાખવો જોઈએ નહિ એમ અત્યાર સુધી માનવામાં આવતું હતું; પણ આજે સ્વતંત્ર ભારતમાં એ બધાં બન્ધનો શિથિલ થતાં જાય છે. તે ચાર વર્ણો આ પ્રમાણે છે :—

હિન્દુધર્મની મુખ્ય ધાર્મિક માન્યતા એ છે કે બ્રહ્મ નામનો એક સર્વવ્યાપક દિવ્ય સત્ પદાર્થ છે. હિન્દુઓનાં શાસ્ત્રોમાંના વેદો અને બ્રાહ્મણો નામના એ પ્રાચીન ગ્રંથવિભાગોમાં આ સર્વેશ્વરવાદની બાવના સૂક્ષ્મ સ્વરૂપમાં જોવામાં આવે છે. ખરી રીતે જોતાં તો પરંપરાગત ધર્મ પાળનારા હિન્દુઓ ઈશ્વરવાદ, અનેકેશ્વરવાદ અને સર્વેશ્વરવાદનો દરેક પ્રકાર સ્વીકારતા આવ્યા છે. તેમણે ગમે તે અભીષ્ટ પદાર્થની પૂજા કરી છે, તેમણે નીતિનું ગમે તે ધોરણ સ્વીકાર્યું છે. છતાં પણ જ્યાં સુધી આ બધા હિન્દુઓએ વહોંના અને જ્ઞાતિના નિયમોનો પ્રસિદ્ધ રીતે ભંગ કર્યો નથી અને તેમને જ્ઞાતિની બહાર કાઢવામાં આવ્યા નથી ત્યાં સુધી તો એ બધાને એક સરખી રીતે હિન્દુ તરીકે ગણવામાં આવે છે.

હિન્દુધર્મ એ જુદા જુદા સ્વભાવવાળા અને તીવ્ર ધાર્મિક બાવનાવાળા માણસોનો સંકીર્ણ અને ક્રમિક વિકાસ છે. હિન્દુધર્મ વાસ્તવિક રીતે બહુ ઉદાર છે, તેણે અનેક સમતીય અને વિભતીય વિચારધારાઓને અપનાવી પોતાનામાં અદ્ભુત રીતે ઓતપ્રોત કરી દીધી છે. હિન્દુધર્મને ભરૂં પાસે નર્મદાતટે આવેલા કપીરવડની સાથે સરખાવીએ તો ખોટું નથી. હિન્દુધર્મની આ એક અપૂર્વ શક્તિ છે, અને તેમાં જ તેની સનાતનતા રહેલી છે. અન્ય ધર્મોના સ્થાપકો અને ઉપદેશકોને પરમાત્માના અવતારો અને વિભૂતિઓ માની હિન્દુધર્મે વિશ્વને પ્રમતી છતી લીધું છે. આમાં ઘણી વિવિધતા છે, પણ સર્વની અંદર રહેલો વિશ્વવ્યાપક અને સર્વને પવિત્ર કરનાર એક પરમાત્મા છે એ સિદ્ધાન્તને લીધે અને વર્ણવ્યવસ્થા દ્વારા સમાજ ઉપરના નિયંત્રણને લીધે એક પ્રકારની એકતા પણ છે. હિન્દુધર્મમાંથી ધર્મનાં જુદાં જુદાં રૂપો વિકાસ પામ્યાં છે અને જુદે જુદે સમયે રચાએલાં શાસ્ત્રોમાં તે જોવામાં આવે છે. આ બધા ગ્રંથોને એકઠા કરીએ અને જે સમૂહ થાય તે હિન્દુધર્મનાં શાસ્ત્રો કહેવાય છે. આ બધાં શાસ્ત્રો જુનામાં જુની-ઘણી ખરી હિન્દીયુરોપીય બાપાઓની ઘરડી મા જેવી-સંસ્કૃત બાપામાં લખાએલાં છે. હિન્દુધર્મનું સંપૂર્ણ

અને પ્રામાણિક જ્ઞાન મેળવવું હોય તો આ શાસ્ત્રોનો અભ્યાસ આવશ્યક છે.

પ્રાચીન પ્રકૃતિપૂજા: ચાર વેદો

હિન્દુધર્મનાં શાસ્ત્રોમાં પ્રાચીન શાસ્ત્ર વેદો છે. વેદનો અર્થ જ્ઞાન થાય છે. અર્થાત્ વેદો એટલે જ્ઞાનથી ભરેલાં અને જ્ઞાન આપનારા ગ્રંથો. હિન્દુધર્મમાં જુદી જુદી શાખાઓ છે અને તે દરેક શાખાને પોતાનો વેદ હોય છે. આવી પ્રાચીન શાખાઓ ચાર છે:—ઋચાઓનો—સ્તુતિઓનો—વેદ, ઋગ્વેદ; પવિત્ર મંત્રોનો વેદ, યજુર્વેદ; ગાનનો વેદ, સામવેદ; અને વ્યવહારોપયોગી મંત્રનો વેદ, અથર્વવેદ. આમાંનો પહેલો વેદ ધણી મહત્વનો છે. જગતના વિદ્યમાન ધર્મોના ગ્રંથોમાં તે જુનામાં જુનો ગ્રંથ છે. ઋગ્વેદ પછી રચાયેલાં શાસ્ત્રો પ્રમાણે અને હિન્દુધર્મની જૂઠ માન્યતા પ્રમાણે તો ઋગ્વેદ જગતની ઉત્પત્તિ થઈ તે પહેલાં રચવામાં આવ્યો હતો. પણ ભારત, યુરોપ અને અમેરિકાના વિદ્વાનો ઋગ્વેદનો જે સમય આપે છે તે ઈ. સ. પૂર્વે ૪૦૦૦ થી તે ઈ. સ. પૂર્વે ૧૫૦૦ સુધીમાં આવી જાય છે. ઋગ્વેદની અંદર ૧૦૨૮ મૂકતો છે. હિન્દુઓ માને છે કે ઋગ્વેદનો દરેક અક્ષર પ્રમાણજૂત છે અને તેમાં કોઈ પણ જાતની ભૂલ નથી. તેઓએ આખો ઋગ્વેદ અત્યાર સુધી મુખપાઠ વડે એવી આગાદ રીતે જાળવી રાખ્યો છે કે જુના કરારના હિંદુ ગ્રંથમાં અને નવા કરારના મીઠ ગ્રંથમાં જેટલા પાઠો હોય છે તેના કરતાં ઋગ્વેદમાં ધણી ઓછા પાઠો હોય છે. ઋગ્વેદનો એક મંત્ર ગાયત્રીને નામે મુખસિદ્ધ છે. અત્યારે પણ ઉચ્ચ વર્ણના ધર્મિષ્ઠ હિન્દુઓ દરરોજ સવારમાં સૂર્યની પૂજા વખતે આ મંત્રનો પાઠ કરે છે. મંત્રનો અર્થ આ પ્રમાણે છે:—

“ સવિતા દેવના પૂજ્ય તેજનું ધ્યાન ધરીએ; તે દેવ આપણી
જુદિને ઝેરે ! ” (ઋગ્વેદ, ૩. ૬૨. ૧૦)

હિન્દુધર્મના આ જુનામાં જુના ગ્રંથોમાં જે ધર્મ જોવામાં આવે છે

તે ધણે ભાગે પ્રકૃતિપૂજનો છે. ઋગ્વેદમાં લગભગ ૭૬ જુદા જુદા પદાર્થોની સ્તુતિઓ અને પ્રાર્થનાઓ છે. આ પદાર્થોનું સ્વરૂપ તપાસતાં જણાય છે કે સૃષ્ટિમાં રહેલી કેટલીક શક્તિઓમાં ચેતન ધર્મનો આરોપ કરીને તે પદાર્થોની સ્તુતિ કરવામાં આવી છે; દાખલા તરીકે સૂર્ય, ચન્દ્ર, આકાશ, વાયુ, પર્ણ-મ, ઉષા, પૃથ્વી, ગ્રાણી, અગ્નિ વગેરે.

વૈદિક દેવતાઓમાં સૌથી મોટા દેવતા ઇન્દ્ર છે અને તે અન્તરિક્ષ અને વર્ષાનો નિયામક અધિપતિ છે. હિન્દુઓનાં આ પ્રાચીન દેવતાઓને જે પ્રાર્થનાઓ કરવામાં આવી છે તેમાં ધણે ભાગે દીર્ઘાયુષ્ય, પુત્ર, પશુ, ધાન્ય, આરોગ્ય, શત્રુનો પરાજય અને ખીજી બધી જાતના ઐહિક સુખની ઇચ્છા પ્રદર્શિત કરેલી છે, પ્રજ્વળતા જીવનમાં આનન્દ, આરાવાદ અને હૃદયની સરસતા જોવામાં આવે છે. વર્ષા કેટલાક સુન્દર અને ઉદાત્ત નીતિના સિદ્ધાન્તો પણ જોવામાં આવે છે. આકાશના બે દેવતાઓમાંના એક દેવતાનું નામ ઘૌઃ પિતરૂ—આકાશરૂપી પિતા—છે. પણ ઘૌઃ પિતરૂને જે પિતા કહેવામાં આવે છે તે તદ્દન સ્થૂણ દષ્ટિથી જ કહેવામાં આવે છે, કારણ કે આ ઘૌઃ પિતરૂ એ પુરુષ દેવ છે અને તેનો સંબંધ પૃથ્વી માતરૂ નામની સ્ત્રીદેવતા સાથે નિશ્ચયપૂર્વક વર્ણવવામાં આવ્યો છે. આ પ્રમાણે ઘૌઃ પુરુષ અને પૃથ્વી સ્ત્રી છે. કેટલાક મંત્રોમાં બધા દેવો એક જ તત્ત્વનાં રૂપો છે એમ કહેવામાં આવેલું છે. આ પ્રકારે વેદમાં અદૈતવાદનું ખીજ જોવામાં આવે છે.

બધા વૈદિક દેવતાઓમાં નીતિનું સૌથી વધારે ખાલન કરનાર દેવતા વરુણ છે. વરુણ એટલે સર્વને વ્યાપી રહેલું આકાશ. આકાશની સર્વશક્તિ અને સર્વવ્યાપકતા વર્ણન કરનારૂં સ્તોત્ર આરે ૫ વેદોમાં સૌથી વધારે સુંદર છે (અર્થવેદ, ૪, ૧૬). વરુણ અને લગભગ ખીજા બધા વૈદિક દેવતાઓ કાળે કરીને હિન્દુ ધર્મમાં જોવામાં આવતા નથી, છતાં પણ સૃષ્ટિમાં આવેલી શક્તિઓની આરંભમાં જે પૂજા થતી હતી અને તેનાથી જે લય હિપ્પન થતો હતો તે તો અત્યારે હિન્દુધર્મમાં પ્રચલિતજ છે.

ઋગ્વેદમાં એક જ રચણે એક વાર ચાર વર્ણોનાં નામ જોવામાં આવે છે. હિન્દુધર્મના આ પ્રાચીન ગ્રન્થમાં જનસમાજના ચાર મુખ્ય વિભાગોને અનુક્રમે વિરાટ પુરુષનાં અંગો તરીકે વર્ણવવામાં આવ્યા છે:—

“તેના મુખમાંથી આહરો ઉત્પન્ન થયા, બાહુઓમાંથી ક્ષત્રિયો થયા, જંઘમાંથી વૈશ્યો થયા અને પગમાંથી શૂદ્રો થયા.” (ઋગ્વેદ, ૧૦. ૯૦. ૧૨) આ પ્રમાણે ચારે વર્ણો, સમાજના ચારે વ વિભાગો, એક જ પરમાત્માનાં અંગો છે એ ઉદાત્ત સિદ્ધાન્તનું અહીં પ્રતિપાદન કરવામાં આવેલું છે. ઋગ્વેદમાં મોક્ષ મેળવવાનું મુખ્ય સાધન પ્રાર્થના છે. આ પ્રાર્થના યજ્ઞોમાં એક રૂપે કે બીજે રૂપે હોય છે જ. વેદમાં મુખ્યતઃ કર્મ અને ગૌણતઃ ભક્તિ અને જ્ઞાનના પ્રવાહો જોવામાં આવે છે અને આ ત્રણ વિચારધારાઓ હિન્દુધર્મમાં આજ સુધી ચાલુ રહી છે.

યજ્ઞપ્રધાન હિન્દુધર્મ: આદ્યજ્ઞગ્રન્થો (૧૫૦૦-૮૦૦ ઇ. સ. પૂર્વે)

જ્યારે આપણે લોકો હિન્દુસ્તાનમાં પડેલ વડેલા આવ્યા ત્યારે યુદ્ધના પ્રસંગે એ ઘણી પ્રાર્થનાઓ અને યાગો થયા. આ પદ્ધતિ ચાલુ જ રાખવી એમ કહેવામાં આવ્યું ખરું પણ તે માત્ર નામનું અને ઉપરથી જ. યુદ્ધમાં અને ધર્મમાં પડેલાં જે વિજય મેળવેલો તેના અમુક પ્રકારે જ અર્થ કરવામાં આવ્યો અને તેને પરિણામે ધર્મનું એક રીતે વિચિત્ર સ્વરૂપ જ ધડાઈ ગયું. વૈદિકકાળનો જે તદ્દન સાદો ધર્મ તે આ સમયમાં ફરી ગયો. આ કાળમાં એવા પ્રકારની પદ્ધતિ પ્રચલિત થઈ કે મોટા મોટા યાગો અને વિધિઓ, વિવિધ આહુતિઓ અને વર્ગી પશુઓના યાગો જોવામાં આવ્યા; અને બધામાં આહરણુ ઋત્વિજોની સત્તા ચાલવા માંડી.

એક નવા પ્રકારનું સાહિત્ય અને નવા પ્રકારનો ધર્મ આ સમયે ઉત્પન્ન થયાં. આ સાહિત્યને આદ્યજ્ઞ કહેવામાં આવે છે. આદ્યજ્ઞ એટલે ઋત્વિજોનો ગ્રન્થ. આ ગ્રન્થોમાં સંસ્કૃત ભાષાના ગદ્યની અંદર ધર્મ વિષે સવિસ્તર ચર્ચા કરવામાં આવી છે જે જુદા જુદા યાગોનાં વિધાન કર-

વામાં આવ્યાં છે તે વિષેની મૂળનાઓ અને કેટલીક ધાર્મિક કથાઓ આ મંત્રોમાં મુખ્યત્વે આપેલી છે. જગતના સાહિત્યમાં હિન્દુ લોકોના વેદના બધા મંત્રોનો વિનિમોગ યજુમાં જ કરવામાં આવ્યો અને યજુ એ જ વિષય છે, પ્રવ્રત્તપતિ છે, સુવર્ચ છે એ પ્રમાણે માનવામાં આવ્યું. આ પ્રાહ્મણ્ય મંત્રો અત્યારે પ્રાચ્ય હિન્દુયુરોપીય ગદ્ય સાહિત્યમાં સૌથી વધારે પ્રાચીન છે.

પ્રાહ્મણ્યોમાં યજુ ઉપર ખાસ બાર મૂકવામાં આવ્યો છે.

“ જ્ઞે ઋત્વિજ્ઞે યજ્ઞ ન ક્યોં લેહા, તો ખરેખર આ મુર્ધા ઉગી શકત નહિ. ” (યજુષ્ય પ્રાહ્મણ્ય ૨. ૩. ૧. ૫.)

સૌથી વધારે મહત્વનો અને વિસ્તારવાળો અશ્વમેધ યજ્ઞ છે. આ યજ્ઞ એક વર્ષ પૂરો થાય છે. તેના આરંભમાં જ ૬૦૯ પ્રાણીઓનો અમુક ક્રમ પ્રમાણે વધ કરવામાં આવે છે. આ યાગની શક્તિ ખરેખર અનન્ત અને અદ્વિતીય છે, અને યાગ કરવામાં આવે કે તરત જ આ અપૂર્વ શક્તિ પ્રગટ થાય છે એમ કહેવામાં આવ્યું છે.

દક્ષિણાઓ આપીને ઋત્વિજ્ઞે પાસે જે યાગો કરાવવામાં આવતા હતા તે ધીમે ધીમે ધર્મની એક મહત્વની ક્રિયા છે એમ માનવામાં આવ્યું અને તેને પરિણામે જુના વૈદિક દેવતાઓની કિંમત ઘટતી ગઈ. તેઓ મનુષ્યોની માફક મૃત્યુને વશ છે એમ કહેવામાં આવ્યું અને યજ્ઞો કરવાથી તે અમર થતા હતા.

ખરેખર, પ્રાહ્મણ્ય ઋત્વિજ્ઞે કર્મકાણ્ડમાં ઘણા હે સીઆર હતા અને તેથી તે દેવતાઓના જેવું જ માન ભોગવતા થયા. આ પ્રાહ્મણ્યમંત્રોમાં વળી કહેવામાં આવ્યું છે કે યજ્ઞ કરાવનારા ઋત્વિજ્ઞેને દક્ષિણા આપવાથી મનુષ્યને મોક્ષ મળે છે. આ માનવતામાં તો જગતના બધાં શાસ્ત્રોમાં પ્રાહ્મણ્યમંત્રો ચઢી જાય છે.

પ્રાહ્મણ્યમંત્રોમાં કેટલાક નવા વિચારો પ્રવેશ્યા અને તે

હિન્દુધર્મના પછીના ઇતિહાસમાં ચાલુ રહ્યા. બ્રાહ્મણ ઋત્વિજ્ઞેથી શરુ થતી હિન્દુધર્મની વર્ણવ્યવસ્થા ઉપર જેમ જેમ વધારે ભાર મૂકવામાં આવ્યો અને તે જેમ જેમ વધારે મહત્ત્વની ગણવા લાગી તેમ તેમ નીચ વર્ગના શરોની સ્થિતિ જગડતી ગઈ. દેવતાઓ, તેમ જ મનુષ્યો, હવે શરો સાથે વાતચીત કરતા અટકી ગયા. હિન્દુધર્મમાં પહેલી જ વાર ગાયના માંસનું બક્ષણ ન કરવું એવા પ્રતિજ્ઞા મૂકવામાં આવ્યા અને પુનઃ જન્મનો સિદ્ધાન્ત પહેલવહેલો સ્પષ્ટ રીતે બ્રાહ્મણ-ગ્રંથોમાં જોવામાં આવ્યો.

પણ બ્રાહ્મણ-ગ્રંથોમાં ખાસ કરીને જે ધર્મ વિકાસ પામ્યો છે તે ધર્મકાણ્ડનો છે અને તે પ્રકાર હિન્દુધર્મનાં પછીનાં વર્ગોમાં પણ હરમેશાં જોવામાં આવે છે. બ્રાહ્મણ-ગ્રંથોનો સિદ્ધાન્ત એવો છે કે મુખ્યત્વે બ્રાહ્મણ ઋત્વિજ્ઞે પાસે યાગ કરાવવાથી મોક્ષ મળે છે.

તત્ત્વજ્ઞાનવાળો હિન્દુધર્મ : ઉપનિષદો (૮૦૦-૬૦૦ ઇ. સ. પૂર્વે)

તત્ત્વજ્ઞાનના વિચારો કરવાનો શોખ એ હિન્દુઓનું હરમેશાં ખાસ લક્ષણ છે. ઋગ્વેદ જેવા પ્રાચીન ગ્રંથમાં પણ જગતના મૂળ કારણ વિષે જે અદ્ભુત વિચારો કરવામાં આવ્યા છે તેમાં હિન્દુઓનું આ લક્ષણ જોવામાં આવે છે. (ઋગ્વેદ ૧૦ : ૭૨; ૧૦ : ૮૧; ૧૦ : ૧૨૧; ૧૦ : ૧૨૬; અથર્વવેદ ૧૦ : ૨; ૧૦ : ૭). પણ આ લક્ષણ હિન્દુઓનાં શાસ્ત્રોના ત્રીજા વિભાગમાં, ઉપનિષદોમાં, વધારે પ્રમાણમાં જોવામાં આવે છે. ઉપનિષદોમાં યુવાન પુરુષો અને સ્ત્રીઓ પણ તત્ત્વજ્ઞાનની ચર્ચામાં ધણો રસ લે છે.

ઉપનિષદોમાં તદ્દન નવીન પ્રકારનો ધર્મ જોવામાં આવે છે. એમાં બ્રહ્મની ભાવના મુખ્ય છે. વેદો અને બ્રાહ્મણોમાં બ્રહ્મ શબ્દનો અર્થ 'સ્તુતિ, પવિત્ર ઉચ્ચાર, અથવા તો પવિત્ર જ્ઞાન' થાય છે. પણ ઉપનિષદોમાં તે શબ્દનો અર્થ 'એક પરમ સત્ પદાર્થ' થાય છે. અનેક વાર ત્યાં એમ પણ કહેવામાં આવ્યું છે કે વૈદિક દેવતાઓને બ્રહ્મનું જ્ઞાન નથી. ઉપનિષદોમાં તત્ત્વજ્ઞાન વિષેના વિચારો અનેક રૂપે પ્રગટ થયા છે.

બધા વૈદિક દેવતાઓ, અરે! બધી વસ્તુઓ અને બધા બનાવો, જગતમાં રહેલી એક અપૂર્વ સત્તાનાં રૂપો છે. અનાદિ કાળથી ચાલી આવેલા ધર્મની પરિભાષામાં કહીએ તો જે તત્-તે-પદાર્થ છે તેને પ્રાર્થનાની-જ્ઞાની-શક્તિ કહેવામાં આવે છે. પણ તત્ત્વજ્ઞાનની દૃષ્ટિએ જ્ઞાન સ્વયંભૂ, અનન્ત, નિત્ય, સર્વવ્યાપક, નિરાકાર અને અનિર્વચનીય સત્ પદાર્થ છે. તે આત્મા, પરમાત્મા છે અને તેની અંદર દરેક જીવાત્મા મળી જવાનો છે એમ પણ કહી શકાય. ઉપનિષદોનું જે એક વાક્ય વધારે પ્રચલિત થયું છે તે નીચે પ્રમાણે છે:

“તે આત્મા, તું તે છે !” (છાન્દોગ્ય ઉપનિષદમાં, ૬.૮. ૭-૧૬, આ.ઉપદેશ ‘વેતહેતુને નવ વાર આપવામાં આવ્યો છે.)

આ જ્ઞાન વેદના અનેકસ્વરવાદ કરતાં પણ ચઢી નાંખે છે એમ સ્પષ્ટ રીતે કહેવામાં આવ્યું છે. આમાં જ અદ્વૈતવાદનું મૂલ ખીજ રહેલું છે અને તે કાળક્રમે વિકસિત થયું છે. બાહ્યવદ્વચ મૈત્રેયી સંવાદ (ભૂ. ઉ. ૨૪.) નારદસનતકુંભાર સંવાદ (છા. ઉ. ૭) વગેરે સંવાદોમાં અદ્વૈત તત્ત્વનું સુંદર પ્રતિપાદન કરવામાં આવેલું છે.

એક તરફ અનન્ત અને નિત્ય એક સત્ પદાર્થ છે તો બીજી તરફ આ વૈવિધ્યથી ભરેલું જગત અને તેનાં વિકારી અને અનિત્ય રૂપો જ્ઞાનનું કાર્ય છે.

આ ઉપરથી એવો સિદ્ધાન્ત નીકળે છે કે પોતાનો આત્મા વિકાર-રહિત છે; અને તે જ્ઞાન-આત્માની સાથે તદ્દન એક જ થઈ ગયેલો છે એવો શાન્તિથી જે સાક્ષાત્કાર કરવામાં આવે તે જ મોક્ષ કહેવાય છે.

પણ વ્યવહારમાં ઉપર જણાવેલા જ્ઞાનમાર્ગને પુષ્ટિ આપવાને માટે સર્વિકંદ્ય અને નિર્વિકંદ્ય સમાધિ સાધનારા યોગમાર્ગની જરૂર રહે છે. પહેલેથી જ દરેકના હૃદયમાં અનિર્વચનીય, નિત્ય, સર્વથા

નિષ્ક્રિય અને પરમ આનન્દમય અવસ્થા રહેલું હોય છે; અને આ અવસ્થા નિરન્તર ધ્યાન કરવામાં ઇન્દ્રિયોની વૃત્તિ અને પ્રાણુનો શાન્તિથી કરેલો નિરોધ ધણો ઉપયોગી છે.

નેતિક દષ્ટિએ વિચાર કરીએ તો આપણને જણાય છે કે અહ્યાનીની દષ્ટિએ સારા અથવા ખોટાનો, પાપ અથવા પુણ્યનો, અર્થાત્ કાષ્ટ પશુ પ્રકારનો ભેદ સંભવી શકતો નથી, કારણ કે જીવાત્મા શાન્ત, અલૌકિક, લગભગ અપ્રાણ, નિરાકાર પરમાત્માથી જુદો નથી.

“ ‘મેં’ સારું કામ કેમ ન કર્યું ? ’ ‘મેં’ ખરાબ કામ કેમ કર્યું ? ” આવા પ્રશ્નો અહ્યાવેત્તાને ત્રાસ આપતા નથી. જે માણસ આ પ્રમાણે જાણે છે તેને આ વિચારો પજવતા નથી. કારણ કે જોણે આ પ્રકારનું જ્ઞાન પ્રાપ્ત કર્યું છે તે ખરેખર આ જે વિચારોથી મુક્ત રહે છે. આ જ ઉપનિષદનું રહસ્યજ્ઞાન છે. ” (તૈત્તિરીય ઉ. ૨. ૯).

ઉપનિષદોમાં જ્ઞાન, કર્મ, જ્ઞાનકર્મ સમુચ્ચય અને ભક્તિ-પરમાત્માની કૃપા-ધૃત્યાદિ વિચારધારાઓ જોવામાં આવે છે. સાંખ્ય, યોગ, બૌદ્ધ, જૈન વગેરે દર્શનોનાં બીજાં પણ જોવામાં આવે છે. ઉપનિષદો એ એક તત્ત્વચિંતકની કૃતિ નથી પણ બિન્ન બિન્ન કાલના બિન્ન બિન્ન તત્ત્વવેત્તા ઋષિઓના વિચારોની ધારાઓ છે. તેથી ઉપનિષદોના તત્ત્વજ્ઞાનમાં વૈવિધ્ય રહેલું છે. આજ કારણથી ભારતીય તત્ત્વજ્ઞાનનાં બધાં વૈદિક દર્શનો એક-સરખી રીતે ઉપનિષદોને આધાર લઈ શકે છે. ઉપનિષદો વેદનો અન્તર્ભાગ-સંહિતા, બ્રાહ્મણ, આરણ્યક અને ઉપનિષદ એ ક્રમ પ્રમાણે છેલ્લો ભાગ-હોવાથી તેમને વેદાન્ત કહેવામાં આવે છે. ઉપનિષદોના તત્ત્વજ્ઞાનનું મુખ્ય તાત્પર્ય જ્ઞાનમાં રહેલું છે. જીવ અને પરમાત્માનું અદ્વૈત, પરમાત્મામાંથી જગતની ઉત્પત્તિ, ચારે ય વર્ણોની અહ્યામાંથી ઉત્પત્તિ અને તેથી સમાજની ગાઢ એકતા, કર્મ, ઉપાસના, યોગ અને અહ્યાના જ્ઞાનથી મળતો મોક્ષ આ છે ઉપનિષદોના મુખ્ય સિદ્ધાન્તો.

ઉપનિષદોની સંખ્યા બસોથી પણ વધારે છે પણ મુખ્ય ઉપનિષદો દસ પાર છે. આ ઉપનિષદોનાં ભાષાન્તર જગતની ઘણીખરી ભાષાઓમાં થયેલાં છે કેવળ ભારતના વિદ્વાનોએ નહિ પણ યુરોપ અને અમેરિકાના પંડિતોએ પણ ઉપનિષદોની મુક્તાકંઠે પ્રશંસા કરેલી છે. આ છે ઉપનિષદોની મહત્તા; એમાં રહેલી છે ભારતની પ્રતિષ્ઠા.

સ્મૃતિ વિહિત હિન્દુધર્મ

ઋગ્વેદ, બ્રાહ્મણો અને ઉપનિષદોએ હિન્દુધર્મનાં ત્રણ ભિન્ન સ્વરૂપો આપ્યાં છે અને તેનાથી ત્રણ ભિન્ન સ્વભાવવાળા મનુષ્યો આકર્ષાય છે. કાળક્રમે થયેલા આ ત્રણ પ્રકારના ગ્રંથોએ ધર્મનું મુખ્ય સ્વરૂપ અનુક્રમે ત્રણ જાતનું આપ્યું—પ્રાર્થના, યજ્ઞ અને તત્ત્વજ્ઞાન. આ જ ગ્રંથો ઉપરથી ખીજા એક વાત સ્પષ્ટ થાય છે, અને તે એ કે જેવી રીતે સમાજમાં ચાર વર્ણો હતા તેવી રીતે પ્રથમ સમાજના જેજ આશ્રમો—બ્રહ્મચર્ય અને ગૃહસ્થ—, પછી ત્રણ આશ્રમો—બ્રહ્મચર્ય, ગૃહસ્થ અને વાનપ્રસ્થ, અને ત્યાર પછી ચાર આશ્રમો—બ્રહ્મચર્ય, ગૃહસ્થ, વાનપ્રસ્થ અને સંન્યાસ—અસ્તિત્વમાં આવેલા છે. કાળક્રમે આ ચાર વર્ણો અને આશ્રમોના દૈનિક કાર્ય માટે વિધિરૂપ અને નિર્દેશરૂપ સર્વિસ્તર નિયમોની આવશ્યકતા ઉભી થઇ, અને નવા પ્રકારનું સાહિત્ય રચાવા લાગ્યું.

સામાન્ય રીતે પ્રાચીન સંસ્કૃત સાહિત્યના એ મુખ્ય વિભાગો કરવામાં આવેલા છે; શ્રુતિ અને સ્મૃતિ. સંહિતા, બ્રાહ્મણ, આરણ્યક અને ઉપનિષદ આ ચાર પ્રકારના સાહિત્યને શ્રુતિ—ગુરુપરંપરાએ જેનું શ્રવણ થયેલું છે તે—કહેવામાં આવે છે, અને બાકીના બધા પ્રકારના સાહિત્યને સ્મૃતિ—જેનું સ્મરણ કરવામાં આવે છે તે—કહેવામાં આવે છે. શ્રુતિને અપૌરુષેય અને સ્મૃતિને પૌરુષેય માનવામાં આવે છે, અને તેથી સ્મૃતિ કરનાં શ્રુતિ વધારે જળવાન અને પ્રમાણ્યૂત ગણાય છે. શ્રુતિની સાથે જે સ્મૃતિનો વિરોધ ન આવતો હોય તે જ સ્મૃતિ પ્રમાણ્યૂ તરીકે સ્વીકારવામાં આવે છે. શ્રુતિ, સ્મૃતિ, સદાચાર અને યોગદાને જે ત્રિય લાગે તે એ ચાર ધર્મની

બાળતમાં પ્રમાણ છે. આ ચારમાં પૂર્વ પ્રમાણ ઉત્તર પ્રમાણ કરતાં વધારે બળવાન છે.

જે ગ્રન્થોમાં હિન્દુઓના વિધિ, નિષેધ, આચાર, વ્યવહાર અને પ્રાયશ્ચિત્તનો વિચાર કરવામાં આવ્યો છે તેને સામાન્ય રીતે સ્મૃતિ અથવા ધર્મશાસ્ત્ર કહેવામાં આવે છે. આવી સ્મૃતિઓ અનેક છે, પણ તે બધામાં મનુસ્મૃતિ (લગભગ ૨૫૦ ઇ. સ. પૂર્વે) વધારે પ્રમાણભૂત ગણાય છે અને તેથી તેની સત્તા હિન્દુસમાજમાં ઘણી છે.

મનુસ્મૃતિ એ ધર્મશાસ્ત્રોનો મુખ્ય ગ્રન્થ છે. તે કહે છે કે વેદો પવિત્ર છે અને તેમની શક્તિ અપાર છે (૨: ૧૪-૧૫, ૧૦૭-૧૧૩, ૧૫૬; ૧૧: ૪૬, ૨૫૭, ૨૬૨-૨૬૪; ૧૨: ૬૪-૧૦૭), હિન્દુઓએ યજ્ઞો કરવા જોઈએ (૩: ૬૬-૮૧; ૪: ૨૫-૨૮; ૧૧: ૨૬૧). મુદ્દ કરવું જોઈએ (૭: ૮૭-૨૦૧), બ્રહ્મ-આત્માનું ઉપનિષદોમાં જે સ્વરૂપ વર્ણવવામાં આવ્યું છે તેનું જ્ઞાન મેળવવું જોઈએ (૬: ૨૬, ૭૬; ૧૧: ૨૬૩; ૧૨: ૧૨૩-૧૨૫), અને અંતમાં સંસારમાંથી મોક્ષ મેળવવો જોઈએ (૨: ૨૪૬).

મનુસ્મૃતિમાં માર વર્ણોનું વર્ણન ઘણા વિસ્તારથી આપવામાં આવ્યું છે. “જગતના સુખને માટે” પરમાત્માએ પ્રથમ ચાર વર્ણો ઉત્પન્ન કરી અને અને તેમને ચાર જુદા જુદા ધંધાઓ આપ્યા. (૧: ૩૧ ૮૭-૯૩; ૧૦: ૪૫; ૧૧: ૨૩૬). બ્રાહ્મણો જન્મથી જ દેવતાઓનો અવતાર છે એમ માનીને તેમને હૃદયેશને માટે જિંચું રથાન આપ્યું. (૧: ૬૩-૧૦૦; ૬: ૩૧૭-૩૧૯; ૧૧: ૩૫). દેવાલયો અને દેવના પૂજારીઓની હકીકત જોવામાં આવે છે (૩: ૧૫૨, ૧૮૦; ૮: ૨૪૮; ૯: ૨૮૦, ૨૮૫). મૂર્તિ વિષે કેટલોક અસ્કુટ પણ સંબંધિત નિર્દેશ છે (૪: ૨૬, ૧૭૦, ૧૫૩; ૭: ૫૪; ૮: ૮૭); તેની સાથે પહેલવહેલા સ્કુટ નિર્દેશ પણ જોવામાં આવે છે (૯: ૨૮૫). કયા પદાર્થો ખાવા અને કયા ન ખાવા તેની યાદી આપેલી છે (૫: ૧૧, ૧૭). વળી પ્રથમ

અપરોધોની અને પ્રાયશ્ચિત્તોની કમવાર યાદી આપી છે (૧૧ : ૪૬-૨૬૬). વેદથી વિરુદ્ધ જોટલા નવા ફેરફારો કરવામાં આવે તે તદ્દન ખોટા અને નકામા છે (૧૨ : ૯૫-૯૬). અંતમાં મનુસ્મૃતિ કહે છે કે મુખ્યત્વે ધર્મનું પાલન કર્યોથી, અને તેમાં ખાસ કરીને વર્ણના ધર્મોના પાલનથી મોક્ષ મળે છે.

જેમ જેમ સમય જાય છે તેમ તેમ સમાજના આચાર વિચારમાં ફેરફારો રીતે ફેરફારો થયા કરે છે, અને નવા આચાર વિચારોની ચર્ચા કરનારા મન્યો પણ રચાતા જાય છે. આ કારણથી મનુસ્મૃતિ પછી અનેક સ્મૃતિઓ રચવામાં આવેલી છે અને જુદે જુદે સમયે જુદી જુદી સ્મૃતિઓને પ્રમાણ તરીકે માનવામાં આવેલી છે. સત્યયુગમાં મનુએ કહેલા ધર્મો, ત્રેતાયુગમાં ગૌતમે કહેલા ધર્મો, દ્વાપરયુગમાં શંખ અને ક્ષિપ્રિતે કહેલા ધર્મો અને કલિયુગમાં પરાશરે કહેલા ધર્મો પ્રમાણભૂત છે (પરાશર સ્મૃતિ ૧. ૨૪) કેટલીક બાજતોમાં સ્મૃતિઓ શ્રુતિની વિરુદ્ધ જઈને નવા આચાર વિચાર પ્રતિપાદન કરે છે અને સમાજમાં તેનો રીકાર પણ થએલો છે. આ છે સ્મૃતિઓની સમાજની સાથે રહેવાની ટૂંક અને પ્રગતિશીલતા. આ દૃષ્ટિએ સ્મૃતિઓ ધર્મ અને સમાજશાસ્ત્રના અભ્યાસને મારે મદરવનું સાધન છે.

ભગવદ્ગીતાનો ધર્મ

હિન્દુધર્મનાં અનેક શાસ્ત્રોમાં ભગવદ્ગીતા (આશરે ૭૫ સુવક, ઈ. સ. પૂર્વે) એ એકલો જ એવો મન્ય છે કે જોનાં દેવજ હિન્દુઓએ જ નહિ પણ જહારના બીજા વિદ્વાનોએ પણ સુકાકઠે વખાણ કર્યો છે. સંસ્કૃતનો પહેલ વહેલો અભ્યાસ કરનારા અંગ્રેજોમાં આર્થર્ વિલ્કિન્સ એક હતો. તેણે ઈ. સ. ૧૭૮૫ માં ભગવદ્ગીતાનું અંગ્રેજીમાં ભાષાન્તર કર્યું અને વૉરન હેસ્ટિંગ્સે તેની પ્રસ્તાવના લખી. આ પ્રમાણે મોઢ પાંચ સંસ્કૃત પુસ્તકનું પહેલ વહેલું અંગ્રેજીમાં ભાષાન્તર થયું હોય તો તે ભગવદ્ગીતા છે. સર એડવિન આર્નોલ્ડે પણ 'દિવ્ય ગાન' એ નામથી ગીતાનું

ભાષાન્તર કયું, કારણ કે “તેના વિના અંગ્રેજી સાહિત્ય અપૂર્ણ રહેત”. આ ભાષાન્તર હારવાડમાં પ્રસિદ્ધ થએલી પુસ્તકાલયમાં દાખલ કરવામાં આવેલું છે. હિન્દુઓના આ પ્રિયતમ ધર્મગ્રંથનાં અંગ્રેજીમાં ચાળીસથી વધારે ભાષાંતર થએલાં છે. જગતની ઘણી ખરી ભાષાઓમાં ભાષાંતર થએલું છે. આ પ્રમાણે ગીતા વિશ્વના ધાર્મિક સાહિત્યમાં અપૂર્વ સ્થાન ભોગવે છે.

ભગવદ્ગીતા એ એક સંવાદાત્મક કાવ્ય છે. તેનો પ્રારંભ યુદ્ધની શરૂઆતના એક રોમહર્ષ પ્રસંગથી થાય છે. અર્જુન નામનો એક વીર ક્ષત્રિય હિન્દુધર્મના ઇતિહાસમાં પહેલી જ વાર પ્રજ્ઞ કરે છે કે—“યુદ્ધમાં માણુ-સોને મારી નાખવાથી શો લાભ થાય છે ?” (૧: ૨૮-૪૫; ૨:૪-૮) તેનો સારથિ, કૃષ્ણ, આત્માની અમરતા અને દેહની વિનાશિતા ઉપર સુંદર વિવેચન કરે છે અને અર્જુનના હૃદયની શંકાઓ દૂર કરે છે. આ વિવેચનની શરૂઆતમાં કૃષ્ણ કઠોપનિષદમાંથી (૨. ૧૮-૧૯) નીચેનાં વાક્યો બોલે છે.

“આત્મા કાંઈને મારતો નથી, તેમ તે કાંઈનાથી મરતો નથી, તે કદાપિ જન્મતો નથી, તેમ તે મરતો નથી, શસ્ત્રો તેને હેઠી શકતાં નથી, તેમ અગ્નિ તેને બાળી શકતો નથી. પાણી તેને ભીજવી શકતું નથી, તેમ પવન તેને સૂકવી શકતો નથી. તેથી, આત્મા આ પ્રકારનો છે એમ જાણી તારે કાંઈપણ સંયોગોમાં તેને માટે શોક ન કરવો.” (૨. ૧૬-૨૫)

આ પ્રમાણે અર્જુનનો બીજો વર્ણનો—ક્ષત્રિયનો—મુખ્ય ધર્મ કાંઈ પણ સંયોગોમાં જલવાતો નથી.

“ક્ષત્રિયને માટે ન્યાય યુદ્ધ કરતાં બીજું કાંઈ પણ વધારે સારું નથી. જો તું આ ન્યાયી યુદ્ધ નહિ કરે તો સ્વધર્મ અને કીર્તિનો ત્યાગ કરવાથી તું અપરાધી બનીશ.” (૨. ૩૧, ૩૩)

ભગવદ્ગીતામાં સારથિનું કામ કરનાર ભગવાન કૃષ્ણ મુખ્ય વક્તા છે. અહીં પરમાત્માને મનુષ્યના રૂપમાં વર્ણવવાથી હિન્દુધર્મમાં એક મહત્વનો ફેરફાર થાય છે. કૃષ્ણ પોતે કહે છે કે સારા માણસોનું રક્ષણ કરવાને, દુષ્ટોનો નાશ કરવાને અને ધર્મનું સ્થાપન કરવાને હરેક યુગમાં હું જન્મ લઉં છું. (૪. ૮). આ પ્રમાણે અવતારવાદનો આરંભ થાય છે.

જે માણસ કૃષ્ણની અનન્યભાવે ભક્તિ કરે છે તે “ માસમાં રહે છે, બહે તે તે ગમે તે પ્રકારે રહેતો હોય.” (૬. ૩૧). “ જો આ ભારી ભક્તિ કરે છે તેઓ માસમાં છે; અને હું તેમનામાં છું. તમે ધ્યાનમાં રાખજો કે માસ બજન કરે છે તે કોઈ દિવસ નાશ પામતો નથી.” (૬. ૨૬, ૩૧.)

હિન્દુધર્મની એક અપૂર્વ બાબત એ છે કે ભગવદ્ગીતાના સિદ્ધાન્ત પ્રમાણે બધા પાપીઓને પણ એક સરખી રીતે મોક્ષ મળી શકે છે (૪. ૩૬; ૬. ૩૦), એટલું જ નહિ પણ સ્ત્રીઓ અને શ્દ્રો મોક્ષ મેળવી શકે છે (૬. ૩૨). સાથે સાથે પ્રાચીન અને પારંપરિક હિન્દુ-ધર્મના લક્ષણ તરીકે ગણાએલી વર્ણવ્યવસ્થાનો ભગવદ્ગીતામાં ફરીથી પુરસ્કાર કરેલો છે. ગીતા કહે છે કે આર વર્ણો નિઃશ અને સ્વાભાવિક છે અને તેનાં અસુક કર્તવ્યો છે :

“ ક્ષત્રિયોનો ધર્મ સ્વભાવથી જ વીરતા, ઉત્સાહ, દંડતા, છુદ્ધિ, યુદ્ધમાં મનોબળ, ઉદારતા અને સંન્યસ કરવાની શક્તિ એ બધા ગુણો દર્શાવવાનો છે. વૈશ્યોનો ધર્મ પણ સ્વભાવથી જ ખેતી, પશુપાલન, અને બહેપાર કરવાનો છે. શ્દ્રોનો ધર્મ સ્વભાવથી જ સેવા કરવાનો છે. ” (૧૮. ૪૩-૪૪.)

“ કર્મમાં જ તારો અધિકાર છે, ફલમાં કદાપિ નહિ; ફલની તું આશા રાખીશ નહિ અને કર્મનો ત્યાગ કરીશ નહિ ” (૨. ૪૭) એ પ્રમાણે અનાર્સકિત યોગનો ઉપદેશ કરવામાં આવ્યો છે અને આમાં જ ગીતાનું વિશિષ્ટ તત્ત્વ રહેલું છે.

ભગવદ્ગીતાનું ખાસ લક્ષણ એ છે કે તેણે ધર્મને ભક્તિનું નહું રૂપ આપ્યું.

“તું મારામાં મન રાખ, મારો ભક્ત થા, મને ઉદ્દેશીને યગ્ન કર, મને નમસ્કાર કર; આ પ્રમાણે કરવાથી તું ખરેખર મને જ પામીશ એમ હું પ્રતિજ્ઞા કરું છું. જ્યાં ધર્મોના પરિત્યાગ કરી મારા એકલાને જ ચરણે આવ. હું તને સર્વ પાપોમાંથી મુક્ત કરીશ; તું શોક મા કર” (૧૮ ૬૫, ૬૬)

આ પ્રમાણે કૃષ્ણે અર્જુનને ભક્તિમાર્ગ અને ચરણમાર્ગ—પ્રપત્તિ-માર્ગ—નો ઉપદેશ આપ્યો અને સર્વને માટે મોક્ષનાં દ્વાર ખુલાં મૂકી દીધાં. ગીતાના આ સિદ્ધાન્તે હિન્દુધર્મને વધારે પ્રાણવાન બનાવ્યો છે.

ગીતાએ પોતાના ઉપદેશમાં ઉપનિષદોના તત્ત્વજ્ઞાનને વણી દીધું છે અને તેથી તેને ‘લોકભોગ્ય ઉપનિષદ’ એવું ને નામ આપવામાં આવેલું છે તે સર્વથા યોગ્ય છે. ઇશાનિપદના અનાસક્તિ કર્મયાગનો ઉપદેશ આખી ગીતાએ જ્ઞાનપ્રત્યયના કર્મકાષ્ટને એક નવીન રૂપ આપ્યું છે; અને ભક્તિ અને પ્રપત્તિનો ઉપદેશ આખી ગીતા ભક્તિમાર્ગને મહાન પ્રત્યય બની જાય છે. ગીતાએ જ્ઞાન, કર્મ અને ભક્તિ એ ત્રણનો અવિરોધ સાધી ત્રણેય સાધનોનો સ્વીકાર કર્યો છે અને એ પ્રકારે ભિન્ન ભિન્ન રુચિવાળા માણસોને સંતોષ આપ્યો છે. તેણે અતતારવાદ અને વિઘ્ન-વાદથી જ્યાં દેવોનો અને બધી વિચારધારાઓનો સુંદર સમન્વય કરી વિશ્વમાં અદૈત, પ્રેમ અને આનન્દનો અનુભવ કરાવ્યો છે. તેણે અર્જુન-દ્વારા સમસ્ત વિશ્વને જીવવાની કલા દર્શાવી અપૂર્વ લોકપ્રિયતા મેળવી છે. તેનો જ આધાર લઈ અનેક આચાર્યોએ, સાધુસંતાએ, અને લોક-માન્ય ટિળક, મહર્ષિ અરવિન્દ, મહાત્મા ગાંધી, અને ડૉ. રાધાકૃષ્ણન જેવા અર્વાચીન વન્દનીય દેશનેતાઓએ જીવનવિધાનો ઉપદેશ કરી જન-સમાજને ઉન્નત માર્ગે લઈ જવા પ્રયત્ન કર્યો છે. ગીતા એ વરતુલ-બારતનો જ નહિ પણ અખિલ વિશ્વનો અહતુલ પ્રત્યય છે.

દર્શન યુગ

ભગવદ્ગીતાના સમય પછી અનેક વિચારધારાઓનું જે સાહિત્ય રચાયું છે તે હિન્દુધર્મના ઇતિહાસમાં મહત્વનો ભાગ ભજવે છે. પશ્ચિમમાં જેમ તત્ત્વજ્ઞાન અને ધર્મનો ભેદ માનવામાં આવે છે તેમ ભારતમાં માનવામાં આવતું નથી. તત્ત્વજ્ઞાન અને ધર્મ એ બન્ને અપૃથક્ છે; તત્ત્વજ્ઞાનમાં વિચારની ભૂમિકા છે જ્યારે ધર્મમાં આચારની ભૂમિકા છે અને તેથી અન્યોન્ય ઉપકારક છે એમ ભારતીય પ્રજા માને છે. ગીતાના સમય પછી દર્શનોનો યુગ શરૂ થાય છે. પરમતત્ત્વને ઓળખવાનું અને પ્રાપ્ત કરવાનું જે સાધન તેનું નામ દર્શન. અર્થાત્ પરતત્ત્વનો સાક્ષાત્કાર કરાવવો એ દર્શનોનું મુખ્ય પ્રયોજન છે.

સાંખ્ય, યોગ, ન્યાય, વૈશેષિક, પૂર્વમીમાંસા અને ઉત્તરમીમાંસા એ છ આસ્તિક દર્શનોએ હિન્દુધર્મનો વિકાસ કર્યો છે. જૈન અને બૌદ્ધ દર્શનો પણ આજ સમયમાં અસ્તિત્વમાં આવેલાં છે અને તેમાં ભારતીય વિચારધારાઓનાં નવીન સ્વરૂપો જોવામાં આવે છે. સાંખ્ય દર્શનના સ્થાપક કપિલ છે, યોગના પતંજલિ છે, ન્યાયના ગૌતમ છે, વૈશેષિકના કણ્વાદ છે, પૂર્વમીમાંસાના જૈમિનિ છે, અને ઉત્તરમીમાંસા (અહમીમાંસા અથવા વેદાન્ત) ના સ્થાપક બ્રહ્મરાયણ છે. આ છ દર્શનોમાં એક પ્રકારનો ક્રમિક વિકાસ અને સંગતિ રહેલાં છે. સાંખ્યે જગતના પદાર્થોને પ્રકૃતિ અને પુરુષ એ બે ભાગમાં વહેંચી નાખ્યા અને પ્રકૃતિ અને પુરુષ એ ભિન્ન છે એમ દર્શાવ્યું. આ પ્રકૃતિપુરુષવિવેક સિદ્ધ કરવાનાં જે સાધનો જોઈએ તે યોગે આપ્યાં. પ્રકૃતિ અને પુરુષ એ બંનેને યથાર્થ રીતે સમજવા માટે સર્વ પદાર્થોના સ્વરૂપને જાણવા માટે જે પદ્ધતિ સ્વીકારવી જોઈએ તે ન્યાયે આપી. બધા પદાર્થોનાં વિશિષ્ટ લક્ષણો વૈશિષ્ટિક આપ્યાં. આટલાં સાધનો સિદ્ધ થયા પછી યજ્ઞ કરી સર્વ પ્રાપ્ત કરવાનો ઉપદેશ હમમીમાંસાએ આપ્યો અને અંતે જ્ઞાનથી પરમતત્ત્વની-અહમી-પ્રાપ્તિ કેવી રીતે થઈ શકે છે, અહમસાક્ષાત્કાર કેવી રીતે શક્ય બને છે અને

જીવનનું પરમ ધ્યેય કેવી રીતે સિદ્ધ થાય છે એ વાત ઉત્તરમીમાંસાએ અથવા વેદાન્તે દર્શાવી. આ કારણથી જ હિન્દુધર્મમાં વેદાન્તનું સ્થાન અનુપમ છે.

આ છ દર્શનોના સિદ્ધાન્તો સૂત્રસૈલીમાં વર્ણવવામાં આવેલા છે. સંસ્કૃતસાહિત્યના ઇતિહાસમાં આ સૂત્રસાહિત્યે મહત્વનો ભાગ ભજવ્યો છે. આ સૂત્રો ઉપર અનેક ભાષ્યો અને ટીકાઓ રચાઈ છે, અને સૂત્રોમાં પદાર્થોનું સવિસ્તર વર્ણન શક્ય ન હોવાથી ભાષ્યકારોએ સૂત્રોના જુદા જુદા અર્થો કર્યા છે અને તેને પરિણામે અનેક શાખાઓ અસ્તિત્વમાં આવી છે. બાદરાયણનાં બ્રહ્મસૂત્રોમાં ઉપનિષદોનો-વેદાન્તનો-વિચાર કરવામાં આવેલો છે. બ્રહ્મ, જીવ, જગત્ બ્રહ્મપ્રાપ્તિનાં સાધનો અને મોક્ષ-આ વિષયોની ચર્ચા બાદરાયણે કરેલી છે. બ્રહ્મસૂત્રો ઉપર જુદા જુદા આચાર્યોએ ભાષ્ય રચેલાં છે અને વેદાન્તની અનેક શાખાઓ ઉત્પન્ન થઈ છે. અત્યારે જે બ્રહ્મસૂત્રભાષ્યો મળે છે તેમાં શંકરાચાર્યનું (૭૮૦-૮૨૦ ઈ. સ.) સૂત્રભાષ્ય પ્રાચીન છે. પણ શંકરાચાર્યની પહેલાં અનેક ભાષ્યકારો થઈ ગયા છે એમ પ્રાપ્ત ભાષ્યો ઉપરથી જણાય છે. આ પ્રાચીન ભાષ્યકારોમાં બોધાયન, બ્રહ્મનન્દી, પ્રવિઙ્ઞાચાર્ય, બ્રહ્મદત્ત અને ભર્તૃહરિષ્યનાં નામો સુપ્રસિદ્ધ છે. શંકરાચાર્ય પછી ભાસ્કરાચાર્ય (લગભગ ૮૦૦-૮૪૦ ઈ. સ.), રામાનુજાચાર્ય (૧૦૧૭-૧૧૩૭ ઈ. સ.), શ્રીકણ્ઠ (ઈ. સ. અગ્નીઆરમ્બુ શતક), શ્રીપતિ ષણ્ડત (૧૧૬૦ ઈ. સ.), નિમ્બાર્કાચાર્ય (ઇ. સ. બારમું શતક), મધ્વાચાર્ય (ઈ. સ. તેરમા શતકનો આરંભ), વિગ્નાનેન્દ્રભિલ્લુ (ઈ. સ. પંદરમું શતક), વલ્લભાચાર્ય (૧૪૭૩-૧૫૨૫ ઈ. સ.), બલદેવ વિદ્યાભૂષણ (ઈ. સ. અદારમા શતકનો આરંભ) ઇત્યાદી આચાર્યોએ બ્રહ્મસૂત્રો ઉપર ભાષ્યો રચેલાં છે અને જુદા જુદા સંપ્રદાયોની સ્થાપના કરેલી છે. લગભગ બધા આચાર્યોનો પ્રાકૃત્ત્વ દર્શિયુ હિન્દુ-સ્તાનમાં થયેલો છે.

શૈવ અને વૈષ્ણવ ધર્મો

મહાભારત; રામાયણ; વિષ્ણુ, ભાગવત ઇત્યાદિ અરાદ મહાપુરાણો; નારદ, કાલી ઇત્યાદિ અરાદ ઉપપુરાણો; દક્ષિણના આસ્વારોનું દ્રાવીડ બાપાનું સાહિત્ય—આ બધા સાહિત્યે હિન્દુધર્મ ઉપર બહુ ગાઢ છાપ પાડી છે. ઉપનિષદ, ગીતા અને જ્ઞાનસૂત્ર એ ત્રણ પ્રસ્થાનોને પ્રમાણ માનીને શંકરાચાર્યે કેવલાદૈત મતનું પ્રતિપાદન કરેલું છે. આ સંપ્રદાય પ્રમાણે જીવ અને જ્ઞાન એક છે, અનિર્વચનીય અવિદ્યા અથવા માયાને લીધે જગત દેખાય છે અને વ્યારહારિક અવસ્થામાં તેનો અનુભવ થાય છે, પણ હું આત્મા છું એ પ્રકારે જ્યારે જ્ઞાન થાય છે ત્યારે જગત દેખાતું બંધ થઈ જાય છે. કર્મ અને ઉપાસનાથી ચિત્તને શુદ્ધ કરી જ્ઞાન અને આત્માની એકતાના જ્ઞાનથી કેવલચરણી મોક્ષ સિદ્ધ થઈ શકે છે. શંકરાચાર્યના મતને માયાવાદ પણ કહેવામાં આવે છે. શંકરાચાર્યના પરમગુરુ ગૌડપાદાચાર્ય હતા અને ગુરુ ઝોવિન્દાચાર્ય હતા. તેમણે વાસ્તવાવસ્થામાં જ સંન્યાસલક્ષ્ ધર્મનું કામ આરંભ્યું હતું. તેમણે પોતાના સંપ્રદાયના પ્રચારાર્થે ભારતની ચાર દિશાઓમાં ચાર પીઠો સ્થાપી પોતાના ચાર મુખ્ય શિષ્યોને એ સ્થાન ઉપર બેસાડ્યા. આ પ્રમાણે શંકરાચાર્યે હિન્દુધર્મને બળ આપી તેનો પ્રચાર કરેલો છે અને તેથી આજે પણ ભારતમાં શંકરાચાર્યના અનુયાયીઓ ઘણા મોટા પ્રમાણમાં મળી આવે છે. શંકરાચાર્યના અદૈત સિદ્ધાન્તે પશ્ચિમના તત્ત્વચિન્તકોને પણ મુગ્ધ કરી નાખેલા છે. આ સિદ્ધાન્ત એટલો બધો પ્રચલિત થઈ ગયો છે કે ઘણા ખરા લોકો ‘વેદાન્ત’ શબ્દનો અર્થ શંકરાચાર્યનો સંપ્રદાય એ પ્રમાણે કરે છે. હિન્દુધર્મના ઇતિહાસમાં શંકરાચાર્યનું સ્થાન અદ્વિતીય છે.

શંકરાચાર્ય પછી તરત જ જ્યારે ઉત્તરમાં કાશ્મીરમાં શૈવદર્શનનો ઉદ્ભવ થયો ત્યારે દક્ષિણમાં વૈષ્ણવ સંપ્રદાયો અને વીર શૈવમતનો પાદુભાવ થયો. તેમાં રામાનુજાચાર્ય પ્રથમ વૈષ્ણવ આચાર્ય છે. તેમણે ત્રણ પ્રસ્થાનો ઉપરાંત પુરાણોને પણ પ્રમાણ તરીકે સ્વીકારી વિશિષ્ટતાદૈતનું

પ્રતિપાદન કરેલું છે આ મત પ્રમાણે પરમાત્મામાં—નારાયણમાં—સર્વ કલ્યાણ ગુણો રહેલા છે, અને કોઈ પણ પ્રકારનો દોષ રહેલો નથી. જગતના અચિત્-જડ-અને ચિત્-ચેતન-પદાર્થો પરમાત્માનું શરીર છે. તેથી જગત સત્ય છે. પરમાત્મા ચેતન અને અચેતન પદાર્થોથી વિશિષ્ટ હોવાથી આ સિદ્ધાન્તને વિશિષ્ટાદૈત કહેવામાં આવે છે. જ્ઞાન અને કર્મના સમુચ્ચયથી ભક્તિ ઉત્પન્ન થાય છે, અને ભક્તિથી જ સાયુજ્ય વગેરે ચાર પ્રકારની મુક્તિ મળે છે. રામાનુજાચાર્યે પ્રપત્તિ-શરણ્ય નો ઉપદેશ આપી જનસમાજનાં બધાં અંગેને માટે મુક્તિનાં દ્વાર ખુલ્લાં કરી આપ્યાં છે. આગળ જનાં રામાનન્દે આ જ માર્ગ સ્વીકારી ભક્તિનો અને વૈષ્ણવધર્મનો પ્રચાર કરેલો છે.

વીરશૈવ દર્શનના ઇતિહાસમાં શ્રીપતિ પર્ણિડત અને જસવ (૧૧૬૦ ઈ. સ.) જેવા તત્ત્વચિન્તકોએ પોતાના સમ્પ્રદાયના સિદ્ધાન્તોને વ્યવસ્થિત રૂપ આપેલું છે. આ મતમાં શિવની-શિવલિંગની-ઉપાસનાનો ઉપદેશ છે, અને ભક્તિનો ભેદ સ્વીકારવામાં આવેલો નથી, અને તત્ત્વજ્ઞાન કરતાં નીતિમય અને આધ્યાત્મિક જીવનને વધારે પ્રાધાન્ય આપવામાં આવેલું છે.

ત્રીકપ્પડ એ રામાનુજાચાર્યના સમકાલીન આચાર્ય છે. તેમણે શિવની ભક્તિનો ઉપદેશ કરી શિવદૈતનું પ્રતિપાદન કરેલું છે. તેમની અને રામાનુજાચાર્યની વિચારપદ્ધતિમાં ઘણું સામ્ય રહેલું છે. રામાનુજાચાર્ય પછી નિમ્બાર્કાચાર્યે જે દૈતદૈતનો ઉપદેશ કર્યો છે તેમા પણ રામાનુજાચાર્યના સિદ્ધાન્તની અસર જોવામાં આવે છે. આ મતમા પરમાત્મા સર્વિશેષ અને દિવ્યગુણોવાળા છે, ચેતન અને જડ એ બે પરમાત્માનાં સ્વરૂપો છે, પણ પરમાત્માથી સ્વતંત્ર રીતે રહી શક્યાથી પરતંત્ર છે; અને ભક્તિ અને પ્રપત્તિથી મોક્ષ મળે છે. મધ્વાચાર્યે જીવ અને પરમાત્માને તદ્દન બિન્ન માની દૈતસિદ્ધાન્તનો ઉપદેશ કરેલો છે. નિમ્બાર્કાચાર્ય અને મધ્વાચાર્ય એ બે વૈષ્ણવ આચાર્યોના અનુયાયીઓ દક્ષિણ હિન્દુસ્તાનમાં વધારે છે.

૪. સ. ના પંદરમા શતકમાં વલ્લભાચાર્યે ભગવાનને ચતુર્થ પ્રધાન સ્વીકારીને શુદ્ધાદૈત અને પુષ્ટિમાર્ગનો ઉપદેશ આપ્યો. શ્રીકૃષ્ણ પરબ્રહ્મ છે અને તેમને આનન્દમય અને રસમય વિગ્રહ છે. તેમનામાં અનેક દિવ્ય ગુણો રહેલા છે. જ્ઞાન, ક્રિયા, માયા વગેરે તેમની શક્તિઓ છે. બ્રહ્મ પોતે જ જગદ્રૂપે પરિણામ પામે છે એટલે જગત્ સત્ય છે, સ્વપ્ન જેવું મિથ્યા નથી. અહંતામમતાત્મક સંસાર મિથ્યા છે અને તેનો બાધ જ્ઞાન અને ભક્તિથી થઈ શકે છે. જીવ એ બ્રહ્મનો અંશ છે બ્રહ્મ પોતેજ, અવિદ્યા અથવા માયા જેવા અનિર્વચનીય પદાર્થની મદદ વિના, સ્વતંત્ર રીતે બધું જ થાય છે, કારણ કે તે સર્વભવન સમર્થ છે. આથી વલ્લભાચાર્યના અદૈતને શુદ્ધાદૈત કહેવામાં આવે છે અને તેથી શંકરાચાર્યના માયાવાદથી સ્પષ્ટ રીતે ભેદ સિદ્ધ થાય છે. કર્મ, જ્ઞાન અને ભક્તિ એ પરમાત્માને પ્રાપ્ત કરવાનાં સાધનો છે. તેમાં શાસ્ત્રીય ભક્તિ મુખ્ય છે. આ બધાં સાધનો વર્તમાન કાળમાં સુશક્ય ન હોવાથી વલ્લભાચાર્યે ભગવાનને શરણે જઈ તેની કૃપા ઉપર સર્વથા આધાર રાખવાના ઉદાત્ત સિદ્ધાન્તનો ઉપદેશ કર્યો છે. આ સિદ્ધાન્તને પુષ્ટિમાર્ગ કહેવામાં આવે છે. પુષ્ટિ એટલે ભગવાનની કૃપા. ભગવાનનું જ અહર્નિશ ચિન્તન કરી પ્રભુમય જીવન ગાળવું એવો વલ્લભાચાર્યનો સદાગ્રહ છે. તેમના અનુયાયીઓ ગુજરાત, સૌરાષ્ટ્ર અને રાજસ્થાનમાં જોવામાં આવે છે. દક્ષિણ હિન્દુસ્તાનમાં વલ્લભાચાર્યની પહેલાં તિરુવણુવર નામના સતે (નવમું શતક) 'પવિત્ર કુરલ' એ નામનું કાવ્ય તામિલ ભાષામાં રચી ઈશ્વરની કૃપા ઉપર જ આધાર રાખવાનો ઉપદેશ કર્યો હતો.

આજ સમયમાં ગંગાજામાં ચૈતન્ય મહાપ્રભુ ગૌરાંગનો પ્રાદુર્ભાવ થયેલો છે. તેમણે વલ્લભાચાર્યની માફક કૃષ્ણભક્તિનો ઉપદેશ આપી ભગવાનના માધુર્યનું પાન અનેક આત્માઓને કરાવ્યું છે. બારમા શતકમાં ભરૂચના વિશાલદેવ નામના રાજાના પુત્ર ચક્રધરે મહારાષ્ટ્રમાં મહાનુભાવ સમ્પ્રદાયની રચાપના કરી અને તેરમા શતકમાં જ્ઞાનદેવના પ્રાદુર્ભાવ પછી વારકરી સંપ્રદાયનો આરંભ થયો અને પંદરમુરનું મહત્ત્વ

વધવા લાગ્યું. નામદેવ, ઐકનાથ, મુક્તેશ્વર, તુકારામ, રામદાસ વગેરે અનેક સાધુસંતોએ જનસમાજને પ્રચુના માર્ગે લઈ જઈ મહાન ઉપકાર કરેલો છે. આજે પણ મહારાષ્ટ્રમાં આ માર્ગના અનુયાયીઓ ધણા છે. ગુજરાતમાં પણ નરસિંહમકેના, મીરાંબાઈ, દાદુ જેવા બક્તોએ સાહિત્ય અને સદાચારથી વૈષ્ણવ ધર્મનો સારો પ્રચાર કરેલો છે. ઉત્તર હિન્દુસ્તાનમાં નાનક, કપીર, તુલસીદાસ અને સુરદાસ જેવા સંતોએ પોતાની કૃતિઓ દ્વારા સમાજના ઉપર ઉપકાર કરેલો છે. આ પ્રમાણે હિન્દુસ્તાનના બીજા ભાગોમાં પણ સાધુસંતોનો પ્રવાહ અવિચ્છિન્ન રીતે ચાલ્યો આવ્યો છે, અને તેને પરિણામે આજે પણ ભારતના જનસમાજમાં એક પ્રકારની ધાર્મિકતા રહેલી છે. મહાત્મા ગાંધીજીનો રાજકીય બાળકમાં જે અપૂર્વ વિજય થયો છે તેનું મુખ્ય કારણ એ કે ગાંધીજીએ આપણા જનસમાજની સ્વાભાવિક ધાર્મિક વૃત્તિને ગીતાના ઉપદેશથી વધારે ભગૃત કરી સમસ્ત પ્રજાને મુગ્ધ બનાવી આત્મવશ કરી, અને દેશની એકતા સાધી.

હિન્દુધર્મના સુધારકો.

ઈતિહાસનો વિકાસ ઘડીઆળના લોલકની માફક એક છેડાથી બીજા છેડે એમ આધાતપ્રત્યાધાતથી થાય છે. હિન્દુધર્મમાં પણ એ પ્રમાણે બન્યું છે. વૈદિક અથવા બ્રાહ્મણ ધર્મની યજ્ઞમાં યતી પશુહિંસા જેવી કેટલીક બાબતો સામે જૈન અને બૌદ્ધ દર્શનોએ વિરોધ ઉઠાવી હિન્દુધર્મને નવું રૂપ આપ્યું છે. વાસ્તવિક રીતે જૈન અને બૌદ્ધ મત એ વૈદિક-મતનો વિરોધ કરનારા હોવા છતાં હિન્દુધર્મની શાખાઓ જ છે શીખ-ધર્મ પણ હિન્દુધર્મની જ શાખા છે. અત્રેજોના શાસનકાલમાં વસ્તી-ગણતરીનાં પત્રોમાં આ બધા ધર્મોને જુદા ગણવામાં આવ્યા અને તે દ્વારા હિન્દી સમાજમાં ભેદ ઉભો કર્યો. હવે દર્ષિત બદલાવાની જરૂર છે. અભ્યાસની અનુકૂલતાની ખાતર આ મતોનો વિચાર સ્વતંત્ર પ્રકરણોમાં કરવામાં આવેલો છે.

વૈદિકધર્મની અંદર વૈષ્ણવ અથવા ભાગવત સંપ્રદાય અને સાધુ

સંતોના સંપ્રદાયો એ વૈદિકધર્મના કર્મકાણ્ડની રૂઢ પ્રણાલિકા અને વર્ણ-
બેદ સામેનો એક પ્રકારનો વિરોધ જ દર્શાવે છે. સહજાનન્દ સ્વામીએ
(૧૭૭૬-૧૮૩૦ ઇ. સ.) વિશિષ્ટાદ્વૈતનું તત્ત્વજ્ઞાન અને પ્રુષ્ટિમાર્ગની
સેવાપદ્ધતિ સ્વીકારી ભક્તિમાર્ગમાં જીવનની પવિત્રતા ઉપર બહુ ભાર
મૂક્યો અને સમાજના પાછળ રહેલા વિભાજનોનો ઉદ્ધાર કર્યો. આ રીતે
તેઓ એક પ્રકારના સુધારક હતા. તેમનો વર્ગ હિંદુવસંપ્રદાય અથવા
સ્વામીનારાયણ સંપ્રદાય તરીકે ઓળખાય છે અને તેમના અનુયાયીઓ
સૌરાષ્ટ્ર અને ગુજરાતમાં વધારે છે.

ઔગણ્ણીસમા શતકના આરંભમાં જંગાળમાં રામમોહનરાયને
જણાવું કે મૂર્તિપૂજા, અનેકદેવવાદ, સતીનો રીવાજ, ફરજિયાત વૈધવ્ય,
અનેક પત્ની પરણવાની રીત, શાતિનાં બન્ધનો, પ્રભાકાંપ અને ધાર્મિક
સંગઠનનો અભાવ જેવાં હિન્દુધર્મનાં લક્ષણો દેશને બહુ હાનિકારક છે.
આ બધા રૂઢ વિચારોનું ખણ્ડન કરી તેમણે ઇ. સ. ૧૮૨૮ માં બ્રહ્મ-
સમાજની સ્થાપના કરી. આ સમાજનો વિકાસ દ્વારાકાનાથ ટાગોર, તેમના
પુત્ર દેવેન્દ્રનાથ ટાગોર અને તેમના પુત્ર સ્વીન્દ્રનાથ ટાગોર દ્વારા થયો છે.
આ જ પ્રમાણે મુંબઈમાં ઇ. સ. ૧૮૬૭ માં ડૉ. આત્મારામ પાણ્ડુરંગે
પ્રાર્થનાસમાજની સ્થાપના કરી અને ચાર વર્ષ પછી અમદાવાદમાં શ્રી.
સરદાર ભોજાનાથ સારાભાઈ દીવેદીઆએ પ્રાર્થનાસમાજની સ્થાપના કરી.
ઇ. સ. ૧૮૭૫ માં મહર્ષિ દયાનન્દ સરસ્વતીએ (૧૮૨૪-૧૮૮૩ ઇ. સ.)
આર્યસમાજની સ્થાપના કરી હિન્દુધર્મનું શોધન કરી વૈદિકધર્મનો
પુનરુદ્ધાર કર્યો. આ જ વર્ષમાં ચિઓસોદિક્કલ સોસાયટીની સ્થાપના થઈ
અને તે દ્વારા સર્વ ધર્મો પ્રતિ સમભાવ રાખવાના સુન્દર સિદ્ધાન્તનો
પ્રચાર થયો. ઇ. સ. ૧૮૮૨ માં વડોદરામાં શ્રીમન્નૃસિંહાચાર્યજીએ શ્રેયઃ
સાધકઅધિકારીવર્ગની સ્થાપના કરી કર્મ, ભક્તિ અને જ્ઞાન એ ત્રણનો
સમન્વય સાધી હિન્દુધર્મની મૂળ વિશાલતાને સજીવન કરી અને આ
ત્રિવેણીમાં અનેક આત્માઓને સ્નાન કરાવી મોક્ષને માર્ગે ચઢાવ્યા.
સ્વામી રામકૃષ્ણ પરમહંસે (૧૮૩૪-૧૮૮૬ ઇ. સ.) હિન્દુધર્મની વ્યા-

પકતાને સચેતન કરી કેશવ ચન્દ્ર સેનને, અને તેમના દ્વારા જગતને, સર્વધર્મોનું પ્રયોજન એક જ છે એમ કહી સર્વધર્મસમન્વયનો ઉપદેશ આપ્યો. પરમહંસના જ પદ્મશિષ્ય સ્વામી વિવેકાનન્દે (૧૮૬૨-૧૯૦૨ ઇ.સ.) અમેરિકાની સર્વધર્મપરિપક્ષમાં હિન્દુધર્મના શુદ્ધ સ્વરૂપનું સરસ પ્રતિપાદન કરી વેદાન્તને વિશ્વવ્યાપક બનાવ્યું. આજે રામકૃષ્ણ મિશનના કાર્યની સર્વત્ર મુક્તકણ્ઠે પ્રશંસા થઈ રહી છે.

મહર્ષિ અરવિન્દે (૧૮૭૨-૧૯૫૦ ઇ.સ.) પૂર્વ અને પશ્ચિમના તત્ત્વજ્ઞાનનો અભ્યાસ કરી વડોદરાના તેર વર્ષના નિવસકાળમાં યોગનો અભ્યાસ કર્યો. પૂણ્યયોગદ્વારા પરમચેતનાનું અવતરણ કેવી રીતે સાધવું એ તેમણે જગતને દર્શાવ્યું. વેદ, ઉપનિષદ અને ભગવદ્ગીતાનું રહસ્ય સમજાવવા તેમણે અનેક ગ્રન્થો લખ્યા, અને વળુનો ભેદ રાખ્યા વિના જ્ઞાનથી આધ્યાત્મિક પ્રવૃત્તિ કરી દિવ્યજીવન કેવી રીતે સિદ્ધ કરવું એ તેમણે દર્શાવ્યું. આજે પોંડીચેરીના અરવિન્દ આશ્રમમાં જગતના જુદા જુદા ભાગના માણસો સાધના કરી રહ્યા છે એ મહર્ષિ અરવિન્દના અપૂર્વ તત્ત્વજ્ઞાનની સિદ્ધિ છે. હિન્દુધર્મમાં મુધારો કરી નવી ચેતના લાવવાનો યશ મહર્ષિ અરવિન્દને ધટે છે.

મહાત્મા ગાંધીજીએ (૧૮૬૯-૧૯૪૮ ઇ.સ.) હિન્દુધર્મનું શોધન કર્યું છે. વહોં અને જ્ઞાતિઓના ભેદ, અસ્પૃશ્યતા, સ્ત્રીઓના પરાધીનતા અને કર્મકાણ્ડની જડતા—આ અને આવાં બીજાં રૂઢ થઈ ગયેલાં અનિષ્ટ તત્ત્વોને હિન્દુધર્મમાંથી દૂર કરવા ગાંધીજીએ અનેક ઉપવાસો દ્વારા તપશ્ચર્યા કરી. તેને લીધે દેશના કાયદાઓમાં યોગ્ય ફેરફારો કરવામાં આવ્યા અને હિન્દુસમાજ પ્રગતિને પંથે ચડ્યો છે. ગાંધીજીના પ્રયત્નોથી હિન્દુધર્મને નવી શક્તિ મળી છે. ગાંધીજી પોતે પોતાનો સંપ્રદાય સ્થાપવાની વિરુદ્ધ હતા, છતાં આજે ભારતની પ્રજાનો ઘણો મોટો ભાગ ગાંધીજીની જ વિચારપ્રણાલિકા સ્વીકારતી થઈ ગઈ છે અને તેથી જ ભારતની બીનસામ્પ્રદાયિક રાજનીતિ સંપૂર્ણ સફલ થઈ છે.

વિશ્વવિખ્યાત તત્ત્વચિન્તક ડૉ. રાધાકૃષ્ણને પોતાના મનથી, વ્યાખ્યાનો અને હવન દ્વારા આખા જગતમાં હિન્દુધર્મનું ખરું રહસ્ય સમજાવી સોફોની અનેક પ્રકારની શાન્તિ દર કરી છે, અને હિન્દુધર્મને અસાધારણ બળ આપ્યું છે. તેઓ કેવળ ભારતરત્ન નથી પણ જગદ્રત્ન છે આજે ત્યારે તેઓ ભારતના ઉપપ્રમુખ છે અને સાધુચરિત્ર ડૉ. રાજેન્દ્રપ્રસાદ રાષ્ટ્રના પ્રમુખ છે ત્યારે હિન્દુધર્મનાં સનાતન તરવે હવનમાં કેરી રીતે ઉતારી શાશ્વત શાન્તિ અને સુખનો અનુભવ મુશકય અને છે એ આનન્દની વાત છે.

પ્રકરણ ત્રીજું

જૈનધર્મ : તપશ્ચર્યાનો ધર્મ

જગતના વિદ્યમાન ધર્મોમાં સ્થાન

પ્રાચ્ય ધર્મોમાં જૈનધર્મ એવો ધર્મ છે કે તેના વિષે આપણે ઘણું થોડું જાણીએ છીએ. છતાં પણ હિન્દુસ્તાનના, બદ્ધે અખિલ વિશ્વના, ધર્મોમાં અને તત્ત્વજ્ઞાનોમાં તે કેટલેક અંશે મુખ્ય સ્થાન ભોગવે છે.

હિન્દુસ્તાનમાં મહાપુરોથી સ્થપાએલા ધર્મોમાં જૈનધર્મ સૌથી પ્રાચીન છે. કેટલા ય સૈકાઓ પછી હિન્દુધર્મમાં સંગીન સુધારો કરવાનો એક સમર્થ નેતાએ જે પહેલ વહેલો વ્યવસ્થિત પ્રયત્ન કર્યો તે જ આ જૈનધર્મ. હિન્દુસ્તાનમાં લોકોએ આપોઆપ જે ધર્મો સ્વીકાર્યા છે તેમાં પણ જૈનધર્મ પ્રથમ સ્થાન ભોગવે છે. બત્રીસ વર્ષ પછી ખ્રીષ્ટ એક સુધારાની હીસચાલ શરૂ થઈ અને તે જ બૌદ્ધધર્મ. આ બન્ને ય શાખાઓએ હિન્દુસ્તાનમાં સારી અસર કરી છે અને હિન્દુધર્મના પશુચાગો અને શાંતિભેદો દૂર કરવા પ્રયત્ન કર્યો છે, પરંતુ આ બન્ને ય વિરોધી ધર્મોનું મુખ્ય પરિણામ એ આવ્યું કે હિન્દુધર્મમાં સુધારો કરવાને બદલે બે નવા જ ધર્મો ઊભા થયા.

હિન્દુસ્તાનની શિષ્યકળા અને પ્રાચીન વસ્તુવિદ્યાના સંબંધમાં જૈન ધર્મનું સ્થાન મહત્ત્વનું છે. મથુરામાં એક જૈનસ્તૂપ છે, અને તેના ઉપર ઈ. સ. ની શરૂઆતમાં કાતરેલો શિલાલેખ જોવામાં આવે છે. આ શિલાલેખમાં એવું લખવામાં આવ્યું છે કે તે સ્તૂપ દેવાએ જ બાંધેલો છે અને તેથી ઘણો પ્રાચીન છે. આ ધાર્મિક સ્તૂપ ઈટાનો બનાવેલો છે અને તેલગબગ હિન્દુસ્તાનમાં પ્રાચીનમાં પ્રાચીન ઇમારત હોય એમ જણાય

છે. પશ્ચિમ હિન્દુસ્તાનમાં અમદાવાદ, એલોરા, અજમેર અને આણના જૈન મંદિરો અને દક્ષિણ હિન્દુસ્તાનમાં કલિંગમઘર્ષમાં આવેલું એક જ પથરનું સુદર જૈનમંદિર એ હિન્દુસ્તાનની શિલ્પકળાના અત્યુત્તમ નમૂના છે. વિશ્વના મુસાફરો હરમેશાં આ સ્થળો જોવા જાય છે અને તેમાંથી તેમને ધણું નવું જાણવાનું મળે છે.

સગળગ એક જ વખતે શરૂ થએલી સુધારાની બે હિલચાલોમાં મહેલી પ્રવૃત્તિ જૈનધર્મની છે, પરંતુ આગળ જતાં તેનું જોર ખીચ હીલચાલ કરતાં કમી થઈ ગયું છે. જેમ બૌદ્ધધર્મ હિન્દુસ્તાનની બહાર પ્રસરી તે પ્રમાણે જૈનધર્મ હિન્દુસ્તાનની બહાર પ્રચારમાં આવ્યો નથી; અને હિન્દુસ્તાનમાં પણ તે થોડા ભાગમાં, ખાસ કરીને દક્ષિણ અને પશ્ચિમ ભાગોમાં જોવામાં આવે છે. જૈનો વેપારમાં ધણા હોંશિયાર હોય છે અને તેથી તેમણે ધણા પૈસા મેળવ્યો છે, અને પોતાની સંખ્યા થોડી હોવા છતાં પણ તેઓ સમાજમાં મહત્ત્વનું સ્થાન ભોગવે છે. હિન્દુસ્તાનની કુલ વસ્તીના પ્રમાણમાં તેમની વસ્તી હરમેશાં ઘટતી જાય છે. આ પ્રમાણે ઇતિહાસની દૃષ્ટિએ જૈનધર્મનું સ્થાન હિન્દુસ્તાનમાં મહત્ત્વનું છે, પણ ખીચ રીતે તે ધર્મ ગૌણ અને અલ્પ બની ગયો છે.

ખીજા ધર્મો અને તત્ત્વજ્ઞાનોની અધિક્ષાએ

જે સમયે જગતમાં કેટલાક સૈકાઓ સુધી નવા વિચારો અને નવી પ્રેરણાઓ ઉત્પન્ન કરવાની મહત્ત્વની પ્રવૃત્તિ ચાલી રહી હતી, તે જ સમયમાં જૈનધર્મના સ્થાપકે પોતાનું કામ કર્યું છે. મહાવીર ગૌતમ-બુદ્ધના સમકાલીન હતા એટલું જ નહિ પરંતુ જગતમાં પ્રવર્તેલા ત્રણ ધર્મોના સ્થાપનારાઓના પછી સમકાલીન હતા. આ ત્રણ મહાપુરુષો તે સ્ત્રીનના કોન્ફયુસસ અને લાઓ-ત્સે, અને (ઝોરોસ્ટરનો મોડામાં મોટો સમય લઈએ તો) ઇરાનના ઝોરોસ્ટર. જૈનધર્મના સ્થાપનાર મહાવીરના જ સમયમાં બેબિલોનીઆમાં ઇસાએલનો પ્રસિદ્ધ યુગ ચાલતો હતો અને તે જ વખતે એકમુજાઈલના જેરેમિયાહ, એઝેકિયલ અને ઇસાહવાહ જેના

સંત પુરુષો થયા હતા. આજ સમયે ગ્રીસ દેશના છ પ્રાચીન તત્ત્વવેત્તાઓ — થેલિસ, એનાકિઝમેન્ડર, એનાકિઝમિનિસ, કઝેનોફેનિસ, પાયથાગોરાસ અને હેરેકલિટસ—પોતપોતાનું કામ કરી રહ્યા હતા. પણ તત્ત્વજ્ઞાન અને સૌન્દર્યને માટે વખણાતા એ ગ્રીસ દેશમાં તે છયે અગ્રગણ્ય વિચારકોમાંથી એક પણ વિચારકે પોતાની સતેજ ચિરસ્થાયી યાદગીરી મૂકી નથી. પણ હિન્દુસ્તાનમાં અત્યારે દસ લાખ કરતાં વધારે માણસો મહાવીરને પૂજે છે અને તેમની મૂર્તિ સ્થાપી સેવા કરે છે. આ બધા અનુયાયીઓ પોતાના ધર્મના સ્થાપકને હંમેશા મહાવીર કહે છે. (મહાવીર એટલે મોટો થોડો.) અને પોતાની જાતને જૈન-જીનના અનુયાયીઓ—તરીકે ઓળખાવે છે. ‘જીન’ શબ્દનો અર્થ પણ જીતનાર થાય છે.

જૈન ધર્મની ખ્રિસ્તીધર્મ સાથે બે વાતમાં સારી સરખામણી કરી શકાય એમ છે. મનુષ્યના દેહ અને આત્મા વચ્ચે એક જખરજસ્ત યુદ્ધ ચાલ્યા કરે છે. આ સિદ્ધાન્તનું રહસ્ય જૈનો સમજ્યા છે અને કેટલાક સૈકાઓ પછી રોમનો ઉપર પોતે જે પત્રો લખ્યા તેમાંના સાતમા અને આઠમા પ્રકરણોમાં પાંચે આ જ સિદ્ધાન્તને ઘણી સારી રીતે સમજાવ્યો છે. બીજી વાત વિશ્વધર્મની જાવનાની. જેમ ખ્રિસ્તીધર્મનું મુખ્ય કર્તવ્ય જગતમાં ધર્મનો પ્રચાર કરવાનું છે તેમ જૈનોનું પણ ધ્યેય એજ છે. બે જૈન શાસ્ત્રોમાં ત્રણ સ્થળે કહેવામાં આવ્યું છે કે કાષ્ઠરૂપી લગભગ પાંચસો છસો વર્ષો પૂર્વે થએલા મહાવીરને દેવી પ્રેરણા થઈ કે જગતમાં બધાને ધણે લાભ આપી શકે એવા ધર્મનો પ્રચાર કરવાની જરૂર છે, પણ શરૂઆતમાં જણાતી આ વિશ્વધર્મની ઉદ્ધાર જાવના કાળક્રમે લુપ્ત થઈ ગઈ.

મહાવીરનું જીવન (૫૯૯—૫૨૭ ઇ. સ. પૂર્વે)

જૈન શાસ્ત્રોમાં મહાવીરનું જીવનચરિત્ર લખવાનો કોઈ પણ પ્રકારનો પ્રયાસ થયો નથી. પરંતુ તેમના જીવન સંગ્રહી કેટલીક હકીકતો જૈનોના ધાર્મિક ગ્રંથોમાં મળી આવે છે. આ ગ્રંથોમાં લાંગામાં લાંગો જે ભાગ

છે તે મહાવીરથી એક હજાર વર્ષ પછી રચવામાં આવેલો છે, અને તેની અંદર મહાવીરના જન્મને લગતા અનેક ચમત્કારયુક્ત પ્રસંગો વર્ણવવામાં આવ્યા છે: દા. ત. મહાવીરની માતાનાં ચૌદ અદ્ભુત સ્વપ્નો અને તેથી સૂચવાતો એક પરાક્રમી પુત્રનો જન્મ: કુટુંબની અકસ્માત થએલી સમૃદ્ધિ; અને મહાવીરના જન્મ વખતે ચારે તરફ અનુકૂળ વાતાવરણ. આ બધામાંથી એક જ વાત સાચી કે ઉત્તર હિન્દુસ્તાનમાં વૈશાલી નામના નગરમાં એક સાધારણ રાજાને ત્યાં મહાવીરનો બીજા પુત્ર તરીકે જન્મ થયો હતો.

રાજમહેલનું જીવન: મહાવીર ઘણા વૈભવમાં જિજ્ઞાસી હતા. તેમણે બીજા રાજકુટુંબમાં લગ્ન કર્યું અને તે લગ્નથી એક પુત્રી થઈ. તેમણે પોતાનું યૌવન એક રાજકુમારને છાત્રે એવી રીતે ગાળ્યું હતું.

મહાન ત્યાગ (ત્રીસમે વર્ષે) : માતાપિતાના મરણ પછી મહાવીરે એક સંત તરીકે પવિત્ર જીવન ગાળવાનો નિશ્ચય કર્યો અને હિન્દુધર્મમાં મોક્ષ મેળવવાનો જે માર્ગ હતો તે તેમણે સ્વીકાર્યો. મહાવીરનો આ વિચાર જન્મ પહેલાં જ હતો એમ કહેવાય છે. પણ માતાપિતાની લાગણી ન હુખાવવા માટે તેમણે તે જીવ્યાં ત્યાં સુધી એ વિચાર અમલમાં ન મૂક્યો. પછીથી તેમણે પોતાનાં સુંદર વસ્ત્રો ફેંટી દીધાં, પોતાની બધી મિલકત બીજાઓને આપી દીધી, પાંચ મૂઠીઓ ભરાય એટલા વાળ ખેંચી નાખ્યા અને તદ્દન પવિત્ર જીવન ગાળવાની પ્રતિજ્ઞા લીધી. મહાવીરના આ વર્તનથી હિન્દુધર્મના દેવોમાં ઘણો ખળભળાટ થયો અને તેમણે પ્રસિદ્ધ કર્યું કે ક્ષત્રિય કુળમાં જન્મેલા આ હિન્દુ-મહાવીર-જે ધર્મ પાળે છે તે અખિલ વિશ્વને લાભદાયક છે.

તપશ્ચર્યાના સાધનથી મોક્ષને માર્ગે : શરૂઆતમાં એક વર્ષ અને એક માસ સુધી મહાવીરે વસ્ત્રો પહેરવાનું ચાલુ રાખ્યું હતું, પણ ત્યાર પછી તેમણે નગ્ન સાધુ તરીકે જીવન ગાળવા માંડ્યું. તે બધે ભટકતા હતા અને રસ્તામાં તેમને બીજાં માણસો અને પશુઓ હેરાન કરતાં હતાં. આ પ્રમાણે મહાવીરે હાથે કરીને પોતાના શરીરનું દુઃખ બેઠોરી લીધું હતું.

તપશ્ચર્યાના નવા ધર્મનો ઉપદેશ : જ્યારે મહાવીરને લાગ્યું કે મેં શરીર અને જગત ઉપર પૂરેપૂરો કાણુ મેળવ્યો છે ત્યારે તેમણે પોતાના જીવનમાં ફેરફાર કર્યો. એક એકાંતવાસી સાધુમાંથી તે અનેક સાધુઓના નેતા અને ગુરુ થયા. ઘણા માણસોએ એમનો ધર્મ સ્વીકાર્યો અને ઠેઠલાક તો તેમના શિષ્ય થઈને રહ્યા. જૈનધર્મની આખ્યાયિકાઓ પ્રમાણે તો મહાવીર ચાર રાજ્યોએ ત્યાં ગયા, તેમને ઉપદેશ કર્યો અને રાજ્યો પાસેથી સન્માન મેળવ્યું. પોતે જીવ્યા ત્યાં સુધી ઉપદેશનું કાર્ય તેમણે ચાલુ જ રાખ્યું હતું.

મહાવીરનું પૂજન : મહાવીરના પોતાના સિદ્ધાન્ત પ્રમાણે તો ઠાઈ પણ પદાર્થની પૂજા કરવાની હોતી નથી. તે પોતે જે પ્રમાણે ઉપદેશ આપતા હતા તે પ્રમાણે પોતાનું જીવન ગાળતા હતા. અર્થાત્ તેમનું જીવન ઘણું શાન્ત અને અમુખ્ધ હતું. તે સુખ ભોગવવાને બદલે પોતાની જાતને કષ્ટ આપતા હતા, ઠાઈને તુકસાન કરતા નહિ અને ઠાઈ પદાર્થની પૂજા અને પ્રાર્થના પણ તેમના જીવનમાં જોવામાં નથી આવી. છતાં પણ મહાવીરના અનુયાયીઓ તેમને પૂજે છે અને તેમની પ્રાર્થના કરે છે. જૈન આગમે પ્રમાણે તો મહાવીરનામાં દિવ્ય ગુણો અને સંપત્તિ હતાં. તે તદ્દન પવિત્ર હતા એમ માની તેમના તરફ પૂજ્યભાવ દર્શાવવામાં આવે છે. તેમને તેમના શિષ્યો સર્વદા માને છે અને તે રીતે તેમની પૂજા કરે છે. જૈન ધર્મનાં શાસ્ત્રો પ્રમાણે મહાવીર પોતાના જન્મ પહેલાં પણ અસ્તિત્વમાં હતા, અને તે પોતે અમુક પ્રયોજનને માટે અવતાર ધારણ કરે છે. આ પ્રમાણે જૈન આગમેએ મહાવીરને એક દેવ તરીકે સ્વીકાર્યો છે; અને મહાવીરની મૂર્તિની ખરેખરી પૂજા પણ ત્રીજી તરફથી ચાલુ જ રહી છે. અલગત, જૈનોના બે મુખ્ય વિભાગોમાં પોતાના શરીરની માફક મહાવીરની મૂર્તિને વસ્ત્ર પહેરાવવાં કે નહિ તે વિષે મતભેદ જોવામાં આવે છે. મહાવીર મનુષ્યોના સાચા ઉદ્ધારક છે એમ માનીને તેમનું પૂજન કરવામાં આવે છે; અને જૈન આગમે પ્રમાણે તો મહાવીર આવા ચોવીસ ઉદ્ધારક તીર્થંકરોમાં છેલ્લા તીર્થંકર છે.

જૈન શાસ્ત્રો

જૈન શાસ્ત્રોને સામાન્ય રીતે આગમો અથવા સિદ્ધાન્તો કહેવામાં આવે છે. આ શાસ્ત્રોના પહેલા ત્રિભાગમાં બાર અંગો હતાં એમ કહેવાય છે, પરંતુ બારમું અંગ અત્યારે મળતું નથી.

આ બધાં આગમોમાંથી એક પણ આગમ મહાવીરની પછીનાં બસેા વર્ષની અંદરનું નથી. આગમોમાં જે સાડત્રીસમું આગમ છે તેમાં મહાવીરનું જીવનચરિત્ર સવિસ્તર આપવામાં આવ્યું છે, અને તેમાં જે રથજે એમ કહેવામાં આવ્યું છે કે મહાવીર ૬૮૦ વર્ષ પહેલાં મરણ પામ્યા હતા.

આ બધા આગમોને એકસરખી રીતે પ્રમાણ્ય તરીકે સ્વીકારવાની બાબતમાં જૈનધર્મની શાખાઓમાં મતભેદ રહેલો છે. સ્થાનકવાસીઓ માત્ર તેત્રીસ આગમોને જ પ્રમાણ્યૂત માને છે, જ્યારે ક્ષેતાંબરો પીસતાળીસ ગ્રન્થોને પ્રમાણ્ય તરીકે સ્વીકારે છે. કેટલાક જૈનો તો ચોરાશી ગ્રન્થોને પ્રમાણ્ય માને છે.

મહાવીરના સમયમાં ઉત્તર હિન્દુસ્તાનના મધ્ય ભાગમાં જે પ્રાકૃત ભાષા-અર્ધભાગધી-પ્રચલિત હતી તે જ ભાષા જૈન આગમોમાં જોવામાં આવે છે. આ પ્રાકૃતમાં લખાએલાં આગમો ઉપર જે પ્રાચીન મુખ્ય ટીકાઓ લખવામાં આવી, અને પછીનું જૈનધર્મનું જે ધાર્મિક સાહિત્ય લખવામાં આવ્યું તે બધામાં સંસ્કૃત ભાષાનો ઉપયોગ કરવામાં આવ્યો છે. મંદિરોમાં નિયમપૂર્વક આ આગમો વાંચવામાં આવે છે અને તેમાંથી કેટલોક ભાગ મોઢેથી ગાય છે પણ ખરા. બીજા પવિત્ર શ્રાવકો પણ દરરોજ આગમોનો પાઠ કરે છે. કેટલાંક આગમોનું અત્યારની દેશી ભાષાઓમાં ભાષાન્તર કરવામાં આવેલું છે. ચાર આગમોનું અંગ્રેજી ભાષાન્તર સેકેંડ શુક્સ ઑફ ધી ઇસ્ટના જે ગ્રન્થોમાં કરવામાં આવ્યું છે. બીજા ત્રણનું ભાષાન્તર યુરોપના બીજા વિદ્વાનોએ કરેલું છે.

પરમતત્ત્વની ભાવના

જગતમાં કોઈ પણ પ્રકારનું પરમ તત્ત્વ છે જ નહિ એ સિદ્ધાન્તથી જ જૈનધર્મ શરૂ થયો છે. લૌકિક અને અલૌકિક શક્તિઓમાં દેવતાઓ રહેલા છે એ જે હિન્દુધર્મની માન્યતા હતી તેનો મહાવીરે " નિરુપયોગી છે " એમ માની ત્યાગ કર્યો. કોઈ પણ દેવની પ્રાર્થના કરવી અથવા તેા તેના ગિયે વાત કરવી એ મૂર્ખતા છે એમ મહાવીરે સ્પષ્ટતાથી કહ્યું. મહાવીરનું કાળજીનું ધણું કંઈ હતું અને તેથી દરેક માણસને ઉચ્ચ સ્થિતિમાં રહેલા મિત્રની મદદની જરૂર પડે છે એ દલીલ તેમણે હસી કાઢી હતી. આ જગતની ઉત્પત્તિને માટે એક મુશ્વર સ્વીકારવો જોઈ એ એ દલીલ કેવળ આશાનું પરિણામ છે એમ જન આગમોમાં કહેવામાં આવ્યું છે. આ પ્રમાણે જૈન આગમોનો સિદ્ધાન્ત હોવા છતાં પણ થોડાક સમય પછી જૈનધર્મમાં બીજી વિરુદ્ધ પ્રવૃત્તિ જ શરૂ થઈ. મહાવીરે જ્યાં દેવાનો ઈન્કાર કર્યો હતો તેા પણ મહાવીર પોતે જ દેવ તરીકે મનાવા લાગ્યા, અને બીજા જ્યાં સાધુસંત " કેવલી " પુરોના ઉપર લોકોની શ્રદ્ધા એસવા લાગી.

બીજા જન્મમાં જેનાથી પાપપુણ્યનું ફળ મળે છે તે કર્મના સિદ્ધાન્તનો ઉપદેશ તેા મહાવીરે કરેલો છે. આ કર્મ એક અન્યક્ત, જગતની શક્તિ છે અને તે હમ્મેશાં ક્રિયાવંત છે. તેનું જ્ઞાન મેળવી શકાય એમ છે અને તેમાંથી ઠાઈનાથી છૂટી શકાવું નથી. હિન્દુધર્મમાં પરમ તત્ત્વ બ્રહ્મ છે, તે અજેય, પાપ પુણ્યથી અતીત અને કેવળ આધ્યાત્મિક છે; અને તેથી જૈનધર્મના પરમ તત્ત્વનું સ્વરૂપ હિન્દુધર્મના બ્રહ્મથી સ્વરૂપા બિન્ન છે.

હિંસા ન કરવી, અસત્ય ન બોલવું, ચોરી ન કરવી, સ્ત્રીસંગ ન કરવો અને આસક્તિ ન રાખવી—આ પાંચ મહાવ્રતોના ઉપદેશ મહાવીરે પોતાના શિષ્યોને કર્યો છે.

જૈનધર્મનાં બીજાં મુખ્ય લક્ષણો

મનુષ્યનો નિર્મળ અને નિત્ય આત્મા જ્યારે અધમ ભૌતિક શરીરની સાથે જોડાય છે ત્યારે દુઃખોની પરંપરા ચાલુ થાય છે. આ સિદ્ધાન્તને તત્ત્વજ્ઞાનની દૃષ્ટિએ દ્વૈતવાદ તરીકે ઓળખાવવામાં આવે છે. પ્રકૃતિ-જક પદાર્થ—અને ચેતન આત્મા આ બંને એકબીજાથી અત્યંત ભિન્ન પદાર્થો છે.

ઉપરના સિદ્ધાન્તનું વ્યવહારમાં એ પરિણામ આવ્યું કે જો મહાવીરે પોતાના શરીરને કષ્ટ આપ્યું તે પ્રમાણે દરેક જૈને પોતાના આત્માને મોક્ષ આપવાને માટે પોતાના શરીરને ખૂબ દમલું જોઈએ એ માન્યતા સખળ થઈ. મોક્ષ એટલે અંતિમ અવસ્થા અથવા નિર્વાણ. આ મુખી અવસ્થામાં જીવાત્મા શરીરની ઉપાધિ, આસક્તિ અને પૂર્વનાં બધાં કર્મોમાંથી મુક્ત થાય છે.

જૈનધર્મનાં ત્રણ રત્નોમાં મોક્ષ મેળવવાનો પ્રકાર બતાવવામાં આવ્યો છે. દર્શન, જ્ઞાન અને સદાચાર—એ મોક્ષ મેળવવાનાં અરેખર સાધનો છે. દર્શન-સમ્યગ્દર્શન—એટલે ખરો સિદ્ધાન્ત જોવો. આ ખરો સિદ્ધાન્ત તીર્થંકર ભગવાને ઉપદેશોલ્લે છે. જ્ઞાન એટલે જેના વડે પદાર્થનું સાચું સ્વરૂપ સમજી શકાય તે, અર્થાત્ તત્ત્વજ્ઞાન. સૌથી ઉત્તમ પ્રકારનું જ્ઞાન એ કેવલ જ્ઞાન કહેવાય છે. ‘કેવલ’ જ્ઞાનવાળાએ સંસારમાંથી મુક્ત થઈ શકે છે. ચારિત્ર એટલે સદાચાર. આ પ્રમાણે પ્રદ્યાપૂર્વક શાસ્ત્રોનું અભ્યયન કરીને શાસ્ત્રની આદ્ય પ્રમાણે જીવન ગાળવાથી મોક્ષ મળી શકે છે.

ચારિત્ર સિદ્ધ કરવાને માટે પહેલાં જણાવેલાં પાંચ મહાવ્રતો ઉપરાંત

પાંચ સમિતિ (સદાચાર), ત્રણ ગુપ્તિ (રક્ષણ) અને ચાર ભાવના આ ત્રણની અપેક્ષા રહે છે.

પાંચ સમિતિઓ નીચે પ્રમાણે છે: ઇર્ષ્યા (જીવન-તુ પગ નીચે ચગદાર્મ નાચ તેથી રાત્રે ન ચાલવું), બાધા (હિત, મધુર અને સત્ય બોલવું), એપણા (દોષ ન થાય એવી રીતે બિદ્યા માગવી), આદાન નિક્ષેપણા (દોષ ન થાય એવી રીતે વસ્તુઓ લેવી મૂકવી), પ્રતિષ્ઠાપના (પાપ ન લાગે એવી રીતે શરીરના મલિન પદાર્થો નાખવા.)

ગુપ્તિ એટલે રક્ષણ કરવું, આત્માને દોષ ન લાગે એટલા માટે તેનું મન, વાણી અને શરીરથી રક્ષણ કરવું. મનોગુપ્તિ, વાગ્ગુપ્તિ અને કાય-ગુપ્તિ એ ત્રણ પ્રકારની ગુપ્તિઓ દ્વારા અનુક્રમે (૧) મનમાં હિંસા વગેરેનું ચિન્તન કરવું નહિ, (૨) અસાચ અને ક્રોધી વાણી બોલવી નહિ અને (૩) એરી વગેરે ન કરવી એ પ્રકારનો ઉપદેશ આપવામાં આવ્યો છે.

ભાવના એટલે મનમાં ભાવ લાવવો તે. મૈત્રી, પ્રમોદ, કારુણ્ય અને માધ્યસ્થ્ય એ ચાર ભાવનાઓ છે.

હિન્દુધર્મમાં ત્રાસુ રહેલી વર્ણવ્યવસ્થાને મહાવીરે વિચારી કાઢી છે અને તેથી આ બાગતમાં જૈનધર્મ હિન્દુધર્મથી સ્પષ્ટ રીતે ભિન્ન છે. વર્ણવ્યવસ્થાને બદલે મહાવીરે પોતાના શિષ્યોનો સંઘ રચાવ્યો. આ સંઘમાં જોડાવાની જેને ઇચ્છા હોય તે સંઘમાં આવી સાધુજીવન ગાળી શકે છે. છતાં પણ સમાજવ્યવસ્થાનો કોઈ સ્વનાત્મક સિદ્ધાન્ત ન હોવાથી, જૈનધર્મ હિન્દુસ્તાનમાં રૂઢ થયેલી વર્ણવ્યવસ્થામાંથી મુક્ત રહી શક્યો નહિ. જૈનધર્મમાં પાછળથી જે દેવો સ્વીકારવામાં આવ્યા તેમાં પણ સામાજિક સ્થિતિને અનુસરીને ક્રમ જોડાવવામાં આવ્યો.

કરેલાં કર્મોનું ફળ આપવાને માટે નીતિ ઉપર રચાયેલો કર્મ નામનો સિદ્ધાન્ત એ જૈનધર્મનું ખીણું મહત્ત્વનું લક્ષણ છે. કર્મના સિદ્ધાન્તને પરિણામે મુત્ત જન્મમાં જે કર્યો કર્યો હોય તેનાં ફળ બોગવવાને માટે

આ દુઃખમય સંસારમાં ફરીથી જન્મ લેવો પડે છે. આ પ્રમાણે કર્મ અને પુનર્જન્મનો મંથન ઘેરોમાં આવે છે.

જૈનધર્મમાં નવ તત્ત્વો માનવામાં આવેલાં છે. (૧) જીવ, (૨) અજીવ, (૩) પુણ્ય, (૪) પાપ, (૫) આસવ, (૬) સંવર, (૭) નિર્જર, (૮) બન્ધ અને (૯) મોક્ષ. પહેલાં ચાર અને છેલ્લાં બે તત્ત્વો સમજી શકાય એવાં છે. આસ્રવ (આ + શ્રુ - વહેવું) એટલે આ સંસારના વિષયો દ્વિન્દ્રિય વગેરે દ્વારા આત્મામાં પેસી આત્માને બગાડે છે તે. ક્રોધ, અભિમાન, કપટ અને લોભ એ ચાર આત્માને બગાડનારી વૃત્તિઓ છે તેથી તેને કપાય વૃત્તિઓ કહેવામાં આવે છે. આસ્રવને જે વારે, અટકાવે તે સંવર (સમ્ + વ વારવું, અટકાવવું). પહેલાં જણાવેલી ત્રણ ગુપ્તિ અને પાંચ સમિતિની ગણના સંવરમાં કરવામાં આવે છે. નિર્જર એટલે તપ વગેરે સાધન કરીને કર્મનું નિર્જરણ કરવું-ક્ષય કરવો-તે.

જૈન શાસ્ત્રોમાં જીવ વિષે જે વિચાર કરવામાં આવ્યો છે તે આકર્ષક છે. જુદા જુદા પદાર્થોમાં-સ્થાવર પદાર્થોમાં પણ-એક પ્રકારની ચેતના રહેલી છે-એકેન્દ્રિય, દ્વીન્દ્રિય ધ્રુવાદિ પ્રકારો રહેલા છે. આ રીતે જગદીશચન્દ્ર બોઝના સિદ્ધાન્તની ભાવના જૈનદર્શનમાં જોવામાં આવે છે.

તત્ત્વજ્ઞાનના ક્ષેત્રમાં જૈનદર્શને જે મહત્ત્વનો ફાળો આપ્યો હોય તે સ્વાદ્વાદ છે. વસ્તુને જુદી જુદી બાજુએથી અવલોકન કરવું એનું નામ સ્વાદ્વાદ. જેમ એક ઢાલની બે બાજુઓ હોય છે અને બન્ને બાજુઓ પોતાની રીતે સત્ય છે તેમ એક જ પદાર્થ જુદી જુદી દષ્ટિએ જુદો જુદો જણાય છે અને તે બધા પ્રકારો તેદષ્ટિએ સાચા છે એ સ્વાદ્વાદનું તાત્પર્ય છે. સ્વાત્ એટલે એ અપેક્ષાએ-દષ્ટિબિન્દુએ-હોય. સ્વાદ્વાદથી ભિન્ન ભિન્ન અભિપ્રાયોનો સુંદર સમન્વય સાધી જગતમાં અવિરોધ સિદ્ધ કરી શકાય છે. સ્વામી રામકૃષ્ણ પરમહંસ પણ હાથી અને સાત આંધળાઓનું ઉદાહરણ આપી સર્વધર્મનો સમન્વય કરતા હતા.

જૈનધર્મની શાખાઓ

એતાંબર અને દિગંબર એ પ્રમાણે જૈનધર્મની બે શાખાઓ જોવામાં

આવે છે. ઈ. સ. પૂર્વે ૩૧૦ ની લગભગમાં જ્યારે ઉત્તર હિન્દુસ્તાનમાં દુકાળ પડ્યો અને સાધુઓ ધણા પીડાવા માંડ્યા ત્યારે બદ્રબાહુ અને તેમના હાથ નીચે ખીજ લગભગ જાર હજાર જૈનો દક્ષિણ હિન્દુસ્તાનમાં મૈસુર જતા રહ્યા. તે ગરમ પ્રદેશમાં ધણાં ઓછાં કપડાંથી યાત્રી રહેતું અને તેથી ઉત્તર હિન્દુસ્તાનના જૈનો કરતાં મૈસુરના જૈનો વધારે સખત તપશ્ચર્યા પાળવા લાગ્યા. વસ્ત્રો પહેરવાં કે નહિ એ ચર્ચાસ્પદ વિષયને અંગે બન્ને પક્ષો ઈ. સ. ૮૨ ની લગભગમાં ખુદ્દી રીતે છટા પડ્યા. તે સમયથી વિન્ધ્ય પર્વતની ઉત્તરે આવેલા ઠંડા પ્રદેશોમાં રહેનારા જૈનો શ્વેતાંબર કહેવાયા અને દક્ષિણમાં વસનારા જૈનો દિગંબર થયા અને નગ્ન રહેવા લાગ્યા.

આ બન્ને પંથોમાં મૂર્તિઓને વસ્ત્ર પહેરાવવાની વ્યાખતમાં પણ મતભેદ છે. શ્વેતાંબર પંથમાં મૂર્તિઓને શ્વેત વસ્ત્ર પહેરાવવામાં આવે છે અને જૈનો પોતે પણ શ્વેત વસ્ત્ર પહેરે છે; જ્યારે દિગંબર પંથમાં જૈનો અને મૂર્તિઓને વસ્ત્ર હોતાં નથી.

શ્રીઓના વિષયમાં આ બન્ને પંથોમાં મતભેદ છે. પ્રસિદ્ધ રીતે થએલી સાધ્વીઓ કુદરતી રીતે ફક્ત શ્વેતાંબર પંથમાં જોવામાં આવે છે. દિગંબર પંથમાં શ્રીઓને મોક્ષ મળી શકતો જ નથી. જ્યારે સત્કર્મ કરીને શ્રી પુરુષનો અવતાર લે ત્યારે જ તેને મોક્ષ મળી શકે.

ઈ. સ. ૧૪૭૪ માં એક શ્વેતાંબર સુધારકે જોયું કે કેટલાક જૈન આગમોમાં મૂર્તિનું નામનિશાન પણ નથી. એટલે તેમણે મૂર્તિપૂજનનું ખંડન કરી સ્થાનકવાસી નામનો જૈનોનો એક ત્રીજો પંથ કહાડ્યો. સ્થાનકવાસી જૈનોના ખીજ નાના અગીઆર વાડાઓ, અને શ્વેતાંબર જૈનોના ઓછામાં ઓછા ચોરાશી વાડાઓ થયા છે.

જૈનધર્મના ઇતિહાસ

અત્રી હજાર વર્ષના ઇતિહાસમાં કેટલોક સમય જૈનધર્મની ઘણી

પ્રવૃત્તિ જોવામાં આવે છે અને તેને પરિણામે હિન્દુસ્તાનના કેટલાક રાજ્ય-
ઓએ તે ધર્મને ઘણી મદદ કરી છે. જૈનોએ કેટલુંક સારું ધાર્મિક
સાહિત્ય અને શિક્ષકજ્ઞા જગતને આપ્યાં છે. નીચેના કેટલાક બનાવો
મહત્વના છે :—

ઈ. સ. પૂર્વે

૫૧૩

મહાવીરના મરણ પછીના ચૌદ વર્ષ પછી જૈનધર્મમાં
પહેલ વહેણો વિભાગ પડ્યો.

૪૦૦

એક જૈન મંદિરમાં પૂજાને માટે મહાવીરની મૂર્તિની
પ્રતિષ્ઠા થઈ, જે કે આ બનાવનો સમય જરા મોડો
પણ હોય.

૩૦૦

પટ્ટણની પરિપદમાં જૈન આગમેના પહેલા બે
વિભાગોની વ્યવસ્થા કરવામાં આવી.

૨૫૦

બૌદ્ધ ધર્મ પાળનાર મહાન સમ્રાટ અશોકે, સુધ્ધ
ચન્દ્ર જગતમાં છે ત્યાં સુધી જૈનોને પાંચ ગુણો
દાનમાં આપી.

૨૩૨

અશોક પછીથી તેની ગાદીએ આવનાર તેના પૌત્ર
સમપ્રતિએ જન મંદિરો અને અપાસરાઓ રચાવ્યાં.

ઈ. સ. પછી.

૧૦૦

દક્ષિણ હિન્દુસ્તાનમાં તામીલ ભાષામાં જૈનોનું
સાહિત્ય રચાયું.

૨૦૦

પશ્ચિમ હિન્દુસ્તાનમાં ગુજરાતની દેશી ભાષાઓમાં
જૈનસાહિત્ય રચાયું.

૫૧૪

સૌરાષ્ટ્રમાં વલ્લભીની પરિપદમાં જૈન આગમેને અંતિમ
રૂપ આપી પૂરાં કરવામાં આવ્યાં.

૫૫૦

પશ્ચિમ હિન્દુસ્તાનમાં ને મહારાષ્ટ્રમાં જનધર્મનો પ્રચાર
અને તેની લોકપ્રિયતા. મલ્લનાદી અને સિદ્ધસેન દિવાકર
જેવા સમર્થ પંડિતોના અનુપમ ગ્રંથોએ જૈનદર્શનને
બળ આપ્યું.

૬૪૦ પ્રસિદ્ધ ચીના બૌદ્ધ યાત્રાળુ હ્યુએનત્સંગે દક્ષિણ હિન્દુસ્તાનમાં કાન્થવરમ અને બીજાં સ્થળોએ ઘણાં જૈન મંદિરો અને ઘણા જૈનો જોયા. વળી તેણે ઉત્તર હિન્દુસ્તાનમાં દિગંબર અને શ્વેતાંબર સાધુઓને જોયા. આ સાધુઓએ, જે સ્થળે મહાવીરને પરમ સિદ્ધાન્તોનું જ્ઞાન થયું હતું અને જ્યાં પહેલવહેલો તેમણે ધર્મનો ઉપદેશ કર્યો હતો, તે સ્થળ તેને જતાગ્યું.

આઠમું શતક દક્ષિણ હિન્દુસ્તાનમાં તામીલ લોકોના સાહિત્યમાં બીજો નંબરે આવતો 'નાલદિયાર' નામનો કહેવતોનો શ્લોકબદ્ધ સંગ્રહ જૈનોએ જ આપ્યો છે અને જો કે કયા જૈનોએ તે આપ્યો એ કહી શકાય એમ નથી, છતાં પણ સંગ્રહ આખ્યાની બાબતમાં શંકાને સ્થાન નથી.

૮૦૦ તામીલ બાષ્પમાં સૌથી વધારે પ્રસિદ્ધ થયેલા તિરુવલ્લુવરના 'પવિત્ર કુરલ' એ નામના કાવ્યમાં જૈનધર્મના કેટલાક પારિભાષિક શબ્દોનો ઉપયોગ કરવામાં આવ્યો છે; અને કહેવાય છે કે તે કોઈ જૈનની કૃતિ છે.

૮૧૫-૮૮૦ ઉત્તર હિન્દુસ્તાનમાં અબોધવર્ણના રાજ્યકાળમાં છનસેન અને ગુણબદની દેખરેખ નીચે જૈનધર્મે ધણી સારી પ્રગતિ કરી.

૧૧૨૫-૧૧૫૬ કલિકાલસર્વજ્ઞ હેમચન્દ્રાચાર્ય નામના ખંભાતના મુખ્ય પ્રસિદ્ધ વિદ્વાન લેખકે ગુજરાતના હિન્દુરાજ કુમારપાળને જૈન બનાવ્યો; અને કુમારપાળે ત્યાર પછી બીજા જૈનમંદિરો બંધાવ્યાં અને જૈનધર્મનો સારો પ્રચાર કર્યો.

૧૨૦૦-૧૫૦૦ ગુજરાતમાં જૈનોએ સંસ્કૃત અને પ્રાકૃત બાષામાં અનેક ગ્રન્થો રચી સાહિત્યની સમૃદ્ધિ કરી. તેમણે જૂની ગુજરાતી બાષાના ઘણા ગ્રન્થો રચી ગુજરાતી સાહિત્યની સારી સેવા કરી છે. વડોદરા, ખંભાત, અમદાવાદ, પાટણ, જેસલપર વગેરે સ્થળોના જૈન જ્ઞાનમંદિરોમાં આ ગ્રંથો સાહિત્ય સુરક્ષિત રહ્યું છે.

૧૫૪૨-૧૬૦૫ હિન્દુસ્તાનના મહાન મુસલમાન મોગલ સમ્રાટ અકબરે જૈનો પ્રતિ ઘણો સારો ભાવ દર્શાવ્યો. તેણે ગુજરાતમાંથી જનિયા વેરા કાઢી નાખ્યો, કેટલાંક યાત્રાનાં સ્થળોએ જવાનો લોકોનો હલ્લ સ્વીકાર્યો, અને જૈનોના અહિંસાના સિદ્ધાન્તને માન આપીને વર્ષમાં છ માસ હિન્દુસ્તાનમાં કોઈ પણ પ્રાણીનો વધ ન કરવો એવો હુકમ કર્યો.

જૈનધર્મ અને હિન્દુધર્મની તુલના

હિન્દુસ્તાનમાં મહાપુરુષોએ જેટલા ધર્મો સ્થાપેલા છે તેમાં જૈનધર્મ સૌથી પહેલો છે. હિન્દુધર્મ જૈનધર્મથી પ્રાચીન છે અને હિન્દુસ્તાનનો તે સ્વતઃસિદ્ધ મુખ્ય ધર્મ છે. આ બે ધર્મોમાં પ્રથમથી જ કેટલાંક મહત્વનાં તરવો સરખાં જોવામાં આવે છે, જ્યારે બીજાં કેટલાંક મહત્વનાં તરવોમાં તફાવત પણ છે. કાળક્રમે આ બે ધર્મોમાં ઘણાં સમાન તરવો દાખલ થયેલાં જોવામાં આવે છે.

આરંભકાળનાં સમાન તરવો : મહાવીરનો જન્મ હિન્દુધર્મમાં થયો હતો. તેમના સંસ્કારો અને મરણ પર્વન્તનું તેમનું જીવન હિન્દુધર્મને અનુસરતાં હતાં. તેમણે હિન્દુધર્મનો ત્યાગ કર્યો નથી; અને જેમ યાદુદી લોકોએ પોતાના જ ધર્મમાં ઉત્પન્ન થયેલા જીસસનો તિરસ્કાર કર્યો તે પ્રમાણે હિન્દુઓએ મહાવીરનો તિરસ્કાર કર્યો નથી. ત્રીસ વર્ષની ઉંમરે મહાવીરે ધર્મપ્રચારનું કાર્ય શરૂ કર્યું અને આ ધર્મ ધીમે ધીમે એક સ્વતંત્ર દર્શન રૂપે વિકાસ પામ્યો. મહાવીરે આ પ્રકારની પ્રવૃત્તિ શરૂ કર્યા

પછી પણ તે હિન્દુધર્મના કર્મ અને પુનર્જન્મ એ બે સિદ્ધાન્તોને વળગી રહ્યા હતા.

આરંભકાળનાં અસમાન તત્ત્વો : જૈનધર્મ જ્યારથી શરૂ થયો ત્યારથી જ તેમાં સમાન તત્ત્વો કરતાં અસમાન તત્ત્વો વધારે હતાં.

જૈનધર્મે હિન્દુધર્મના ઈશ્વરવાદ સામે વિરોધ દર્શાવ્યો છે. આ ઈશ્વરવાદ બે પ્રકારનો છે. એક તો વેદો અને બ્રાહ્મણ્યગ્રંથોમાં જોવામાં આવતો અનેકેશ્વરવાદ અને બીજો ઉપનિષદોનો અદ્વૈતવાદ. મહાવીરે આ બન્ને વાદનું ખંડન કર્યું છે અને કોઈ પણ પ્રકારનો દેવ તેમજે સ્વીકાર્યો નથી.

હિન્દુધર્મના અદ્વૈતવાદમાં શ્વાત્મા અને જગત્ પરમાત્માનાં રૂપ છે એમ માનવામાં આવ્યું છે. મહાવીરે આ અદ્વૈતવાદનું ખંડન કર્યું છે. તેને બદલે તેમજે દ્વૈતવાદનો ઉપદેશ કર્યો છે. પરમાત્મા નામનો કોઈ પદાર્થ નથી, અને શ્વાત્મા અને જગત્ એ બે સ્વતંત્ર પદાર્થો છે એ દ્વૈતવાદનો સિદ્ધાન્ત છે.

વેદો અને બ્રાહ્મણ્યગ્રંથોમાં વર્ણવેલા હિન્દુધર્મના પશુપાત્રો સામે જૈનધર્મે વિરોધ દર્શાવ્યો છે. મહાવીરે તેને બદલે તપશ્રયો, આત્મત્યાગ અને અહિંસાના સિદ્ધાન્તોનો પ્રચાર કર્યો છે.

હિન્દુધર્મની ચાર વર્ણોની વ્યવસ્થા સામે જૈનધર્મે વિરોધ કર્યો છે. તેને બદલે મહાવીરે તપશ્રયો કરનારા અને ધાર્મિક જીવન માગનારા બધા મનુષ્યો એક સરખા જ છે એમ ઉપદેશ આપ્યો છે.

હિન્દુધર્મમાં જો પ્રકારે ઋગ્વિજ્ઞે અને દેવોની મદદથી સ્તુતિ અને ક્રિયાઓ વડે મોક્ષ મેળવવામાં આવતો હતો તે પ્રકારનો જૈનધર્મે ત્યાગ કર્યો છે. તેના બદલામાં મહાવીરે કેવળ સ્વાશ્રયથી આત્મોદ્ધાર કરવાનો માર્ગ દર્શાવ્યો છે.

આર્થ સરકૃત ભાષામાં લખાએલા વેદો જેવાં હિન્દુધર્મનાં શાસ્ત્રોની સામે જૈનધર્મે વિરોધ દર્શાવ્યો છે. મહાવીરે પોતાના સમયમાં જે ભાષા બોલાતી હતી તે જ ભાષામાં જધા સિદ્ધાન્તોનો ઉપદેશ કર્યો છે, અને તેના પરિણામે જૈનધર્મના જધાય પવિત્ર ગ્રન્થો તે જ પ્રાકૃત ભાષામાં રચવામાં આવ્યા છે.

પાછળથી દાખલ થએલાં સમાન તત્ત્વો : હિન્દુધર્મ અને જૈનધર્મ ધણા લાંબા કાળ સુધી હિન્દુસ્તાનમાં, ખીજે નહિ, સાથે જ પ્રચલિત રહ્યા છે અને તેથી કરીને નવો અને થોડો સંખ્યાવાળો જૈનધર્મ કેટલીક બાબતોમાં જૂના અને વિશાળ હિન્દુધર્મ સાથે મળી ગએલો છે.

આજે જૈનધર્મ અને હિન્દુધર્મમાં સચુલ્લ ઈશ્વરને સ્વીકારવામાં આવે છે. જૈનધર્મમાં મુખ્યત્વે મહાવીરને દેવ તરીકે માનવામાં આવે છે, અને હિન્દુધર્મમાં મુખ્યત્વે કૃષ્ણ, રામ, વિષ્ણુ અને શિવને દેવ તરીકે પૂજવામાં આવે છે. આજે જૈનધર્મ અને હિન્દુધર્મમાં અનેકેશ્વરવાદ જોવામાં આવે છે. જેમ હિન્દુધર્મમાં જૈનધર્મની ઉત્પત્તિ પહેલાં અને તેની પછી અનેક દેવો માનવામાં આવતા હતા તે પ્રમાણે જૈનધર્મમાં ધીમે ધીમે અનેક દેવો સ્વીકારવામાં આવ્યા છે.

આજે જૈનધર્મ અને હિન્દુધર્મમાં મૂર્તિપૂજા છે. મહાવીરના સમય પહેલાં હિન્દુધર્મમાં મૂર્તિપૂજા ન હતી; અને જૈનધર્મમાં રથાનિકવાસીઓએ મૂર્તિનું ખંડન કર્યું છે, છતાં પણ અત્યારે બન્ને ય ધર્મોમાં મૂર્તિપૂજા જોવામાં આવે છે.

જો કે બન્ને ધર્મોમાં પહેલાં દેવાલયો અને મંદિરો ન હતાં, છતાં પણ આજે આ બન્ને ય ધર્મોમાં અનેક મંદિરો જોવામાં આવે છે અને તે લગભગ સરખાં હોય છે.

આજે જૈનધર્મ અને હિન્દુધર્મમાં મંદિરોમાં પૂજા કરવાને માટે બાહ્ય પુરોહિતો જોવામાં આવે છે. અલગત, હિન્દુધર્મના પુરોહિત-

વર્ગમાંથી અમુક વ્યક્તિઓને જ જૈનમંદિરોમાં પૂજા કરવાને માટે પ્રસંગોપાત દાખલ કરવામાં આવે છે.

આજે જૈનધર્મ અને હિન્દુધર્મમાં શાંતિની વ્યવસ્થા જોવામાં આવે છે. મહાવીરે સિદ્ધાન્તમાં શાંતિવ્યવસ્થાનો ત્યાગ કર્યો છે. પણ શાંતિ સંસ્થાને બદલે સમાજના સહકારના સિદ્ધાન્ત ઉપર રચાએલી બીજી કોઈ પણ વ્યવસ્થા દાખલ કરવામાં આવી નહિ. કાળક્રમે ૩૬ જૈનધર્મમાં દેવતાઓના મંડળમાં પણ શાંતિવ્યવસ્થા દાખલ થઈ ગઈ.

જે બાબતોને લીધે જૈનો હિન્દુસ્તાનમાં હિન્દુઓથી જુદા પડ્યા હતા તે બાબતો વિશે આજે જૈનો બહુ આગ્રહ ધરાવતા નથી, અને જે ધર્મોનાં અસમાન તત્ત્વોનો ભેદ પણ તેમને ઓછો લાગતો જાય છે. આ પ્રમાણે બ્રહ્મા, અતઃકરણ અથવા ચારિત્ર્યના ગુણને લીધે જૈન ધર્મ ઉપર હિન્દુ-ધર્મની અનેક રીતે ઘણી અસર થાય છે.

પ્રકરણ ચોથું

બૌદ્ધધર્મ

શાન્ત અને નીતિમય આત્મવિકાસનો ધર્મ

જગતના વિદ્યમાન ધર્મોમાં સ્થાન

જગતના જુદા જુદા દેશોમાં પ્રચાર પામેલા ધર્મોમાં બૌદ્ધધર્મ સૌથી જુનો અને પ્રથમ છે. બૌદ્ધધર્મની સ્થાપના કરનાર ગૌતમ બુદ્ધ ધર્મની સ્થાપના કરવાને માટે જ પ્રવૃત્ત થયા ન હતા, પણ દુઃખથી ભરેલા આ જગતમાંથી પોતાની જાતને કેમ બચાવવી એ વાત ઉપર જ તેમણે ભાર મૂક્યો. તેમણે કોઈ સમુદાય દેવ, પૂજા તથા રત્નિતો ઉપદેશ કર્યો નથી, પણ તેમણે જગતમાં એક સદાચારનું તત્ત્વ છે એવો ઉપદેશ કર્યો છે. વૈદિકધર્મની સામે તેમણે વિરોધ કર્યો હતો અને તેમણે ઉપદેશોંક્ષા સદાચારનો સિદ્ધાન્ત નીતિની દૃષ્ટિએ હિન્દુધર્મના પરમતત્ત્વ કરતાં પણ વધારે આકર્ષક ધર્મ પડ્યો. કાળક્રમે બુદ્ધને જ દેવ તરીકે માનવામાં આવ્યા, ધણી બૌદ્ધોએ અનેક દેવો સ્વીકાર્યા અને ઉપાસના અને ભક્તિનો વિકાસ થયો. આના પરિણામમાં એક ધર્મસંઘ અસ્તિત્વમાં આવ્યો અને આમાં લોકો ગ્લેચાથી દાખલ થયા લાગ્યા. જગતમાં આવા પ્રકારના સંઘોમાં બૌદ્ધ લોકોનો સંઘ, જૈનસંઘને બાદ કરતાં, ઘણો જુનો છે.

આજે કલ્પ બીજા બે ધર્મો વિશ્વવ્યાપી હોવાનો દાવો કરે છે. એક ખ્રિસ્તીધર્મ, જેની સ્થાપના બુદ્ધ પછી લગભગ પાંચસો વર્ષ પછી થઈ છે; અને બીજો મુસલમાન ધર્મ, જે બૌદ્ધધર્મ પછી લગભગ અગીઆરમો વર્ષ પછી અસ્તિત્વમાં આવ્યો છે.

જગતમાં બૌદ્ધધર્મના અનુયાયીઓની સંખ્યા ઘણી ઓછી છે. જે દેશમાં બૌદ્ધધર્મની ઉત્પત્તિ થઈ હતી તે દેશમાં બૌદ્ધધર્મ અરેબર

અસ્તિત્વમાં જ નથી. હિન્દુસ્તાનમાં બૌદ્ધ ધર્મના શુદ્ધ અનુયાયીઓની સંખ્યા બહુ જ અલ્પ છે. આજે સ્વતંત્ર ભારતમાં મહાખેડા સોસાયટીના પ્રયત્નથી લોકોને બૌદ્ધધર્મમાં રસ પડવા માંડ્યો છે. બુદ્ધના જીવન અને અવશેષોની સાથે જોડાએલાં સાંચી, સારનાથ અને બુદ્ધગયા જેવાં સ્થળોએ મહોત્સવો ઉજવીને બૌદ્ધધર્મને પુનર્જીવિત કરવાના પ્રયત્નો થાય છે એ શુભ ચિહ્ન છે.

આજે બૌદ્ધધર્મ પાળનારાઓ આર્યો અથવા સેમિટિકો નથી પણ દક્ષિણ મેગિલિઅનો છે. સિયામ, ચીન અને જાપાનની હાલની કેટલીક પ્રવૃત્તિઓ બાદ કરતાં બૌદ્ધધર્મ એકંદરે ધણો ચાલતો અને સ્થિર રહેલો છે. બૌદ્ધ ધર્મના સ્થાપક બુદ્ધજીનું જીવન (૫૬૦-૪૮૦ ઇ. પૂર્વે)

બૌદ્ધોના ધર્મગ્રંથોમાં બુદ્ધના જીવન વિષેની કેટલીક હકીકત મળી આવે છે ખરી, પણ સમગ્ર જીવન આલેખવાનો એક પણ પ્રયાસ જોવામાં આવતો નથી. પાછળથી લખાએલી વાતોમાં અને કાવ્યોમાં બુદ્ધ વિષે અમત્કારથી ભરેલી ઘણી વાતો છે. દાખલા તરીકે અલૌકિક રીતે ગર્ભ રજો એ પ્રકારનું એમની માતાને આવેલું સ્વપ્ન; પીસ્તાગ્રીસમે વર્ષે રાણીના ઉદરમાંથી અલૌકિક પ્રકારે થએલો જન્મ. બુદ્ધના જન્મ વખતે ખીજા ઘણા અમત્કારો થયા. એક હિન્દુ સાંધુએ તે વખતે કહ્યું કે આ બાળક ભવિષ્યમાં ઘણો ખોટો થશે.

બૌદ્ધધર્મના સ્થાપક એક ઐતિહાસિક વ્યક્તિ હતી કે નહિ એ વિષે ઘણા સમય સુધી શંકાઓ ચાલુ રહી હતી. પણ ઇ. સ. ૧૮૬૬ ના ડિસેમ્બર માસમાં બ્રિટિશ આર્કિયોલોજીકલ સર્વેયું કામ કરતાં ડૉ. કુરરે બુદ્ધની જન્મભૂમિ કપિલવસ્તુમાં આશરે ઇ. પૂર્વે ૨૫૦ માં સુપ્રસિદ્ધ બૌદ્ધ અશોક રાજાએ પાથરેલો સ્તંભ ઉભો કરી તેમાં જે લેખ લખાવ્યો હતો તે બોળી કાઢ્યો અને ત્યારથી બધી શંકાઓ દૂર થઈ ગઈ. રાજકુમાર (ઉંમર ૧-૨૬)

તેમનું નામ સંસ્કૃતમાં ગૌતમ અને પાલીમાં જોતમ હતું. કાશીથી ઉતારે લગભગ સો માઇલ ઉપર આવેલા કપિલવસ્તુ નામના નગરમાં શાક્ય જાતિના એક સમૃદ્ધ હિન્દુ રાજાને ત્યાં તેમનો જન્મ થયો હતો, અને તે એકના એક પુત્ર હોવાથી યુવરાજ તરીકે ગણાતા હતા. તે ઘણા વૈભવમાં ઉછર્યા હતા. જ્યારે કુમાર સોળ વર્ષના થયા ત્યારે તેમના પિતાએ તેમને માટે ત્રણ મહેલો બાંધાવ્યા. ઓગણીસ વર્ષની ઉંમરે પાસેના એક રાજાની કુંવરી સાથે તેમનું લગ્ન થયું, પણ દસ વર્ષ મુધી તેમને પુત્ર થયો નહિ.

મહાન ત્યાગ (ઉંમર ૨૯)

જ્યારે રાજકુમાર ગૌતમ આનન્દને માટે બહાર ફરવા ગયા ત્યારે તેમણે ચાર દસ્યો જોયાં અને તેમના ઉપર તેની ઘણી લડી અસર થઈ. આ ચાર દસ્યોમાં (૧) એક ઘરડો અર્ધંગ માણસ, (૨) એક વ્યાધિથી પીડાતો કમકમાટી ઉપજાવે એવો માણસ, (૩) એક શય, અને (૪) ઠોઠ પથુ વેદનાથી કુખ્ય થાય નહિ એવો એક શાન્ત ધર્મિષ્ઠ તપસ્વી હતા. આ ચાર પદાર્થો જોઈને તેમને વિચાર થયો કે મારે અને આખી મનુષ્યજાતિને ભવિષ્યમાં જરા, વ્યાધિ અને મરણનાં દુઃખો ભોગવવાનાં છે. આ વિચારથી ગૌતમને ઘણું દુઃખ થયું અને અતે તેમણે નિશ્ચય કર્યો કે દક્ષ દ૯ મનોબળથી આત્મત્યાગ અને શોધ કરવાથી અનુપમ શાન્તિ મળી શકે છે. આનું પરિણામ એ આબુ" કે ઘણાં પ્રલોભનો હતાં છતાં પણ તેમણે પોતાની સ્ત્રીને, પોતાના નવા અવતરેલા બાળકનો અને પોતાના પિતાની ગાદીના વારસાનો ત્યાગ કર્યો. તેમણે પોતાના વાળ કાપી નાખ્યા અને સાધુનો પકેરવેશ પકેરી લીધો.

મોક્ષને પંથ (ઉંમર ૨૯-૩૫)

જીવાત્મા અને પરમાત્માના પરસ્પર સંબંધ વિષે તત્ત્વજ્ઞાનની મદદથી ચિન્તન કરવું એ વૈદિકધર્મમાં સારામાં સારું મોક્ષ મેળવવાનું સાધન

છે. ગૌતમ બુદ્ધ પહેલાં કોઈએ વિશ્વવ્યાપી દુઃખના પ્રશ્નનો વિચાર કરેલો ન હતો. ગૌતમે તે પ્રશ્નનું નિરાકરણ કરવાનો આરંભ કર્યો અને તે કાર્યમાં ઉપર જણાવેલા હિન્દુધર્મના લોકપ્રિય સાધનોનો ઉપયોગ કર્યો. ત્યાર પછી જૈનધર્મમાં મોક્ષ મેળવવાને માટે જે પદ્ધતિ સ્વીકારવામાં આવી હતી તે-શરીરની તપશ્ચર્યા-ગૌતમબુદ્ધે સ્વીકારી.

દિવ્ય જ્ઞાન (ઉચ્ચર ૩૫)

જ્યારે તે પીપળાના ઝાડ નીચે પગ ઉપર પગ ચઢાવીને એકલા ધ્યાન કરતા હતા તે વખતે એક રાત્રિએ દુઃખના કારણ અને નાશનો સરળ માનસિક ઉપાય તેમણે શોધી કાઢ્યો. બૌદ્ધધર્મનાં સર્વસાધારણ મુખ્ય ચાર સુંદર સાચો નીચે પ્રમાણે છે:—

- ૧ જન્મના બધા પદાર્થો દુઃખમય અને ક્ષણિક છે.
- ૨ બધા દુઃખનું મૂળ કારણ આપણામાં રહેલી અતૃપ્ત વાસનાઓ છે.
- ૩ તેથી બધી વાસનાઓને દૂર કરવાથી બધું દુઃખ પણ બંધ થઈ જાય.
- ૪ છતાં પણ માણસ જ્યાં સુધી જીવે છે ત્યાં સુધી તેણે નિયમસર રહેવું, અર્થાત્ આઠ સુંદર ગુણોને અનુસરીને રહેવું. આ આઠ પ્રકારો નીચે પ્રમાણે છે :—
સાચી શ્રદ્ધા, ઉચ્ચ અભિલાષ, સાચી વાણી, સારું કર્મ,
સારી જીવનવૃત્તિ, સારો પ્રયત્ન, સારો વિચાર અને સારું ધ્યાન.

ગૌતમને પૂર્ણ જ્ઞાનનો જે અવસ્થામાં પ્રકાશ થયો તે અવસ્થાને, સામાન્ય “બુદ્ધ” કહેવામાં આવે છે. “બુદ્ધ” એ જાણવું એ અર્થવાળા સંસ્કૃત વૃધ્ ધાતુનું જૂતકૃદન્ત છે. જ્ઞાન પ્રાપ્તિ પછી “બુદ્ધ” એ પદ ગૌતમને હરમેશાં લગાડવામાં આવે છે.

શુદ્ધ કહે છે કે

“આ ચાર મુંદર સત્યો વિગે મારાં જ્ઞાન અને સાક્ષાત્કાર ઘણા રપટ થયા કે તરત જ મારો નિશ્ચય થયો કે સ્વર્ગ અથવા પૃથ્વીમાં ન મળી શકે એવા જ્ઞાનનો પૂર્ણ પ્રકાશ મને હવે મળ્યો છે. મારા હૃદયનો આ મોક્ષ સ્થિર છે. આ મારો છેલ્લો જન્મ છે. હવે મારે પુનર્જન્મ નથી.”

પુનર્જન્મના ભયમાંથી મુક્ત થવાથી ગૌતમને જે શાન્તિ મળી તે બૌદ્ધધર્મના કેટલાક ગ્રંથોમાં શુદ્ધાવસ્થાના મુખ્ય અંગ તરીકે વર્ણવવામાં આવી છે.

જાહેર ઉપદેશ (ઉચ્ચર ૩૫-૮૦)

ઉત્તર હિન્દુસ્તાનમાં પોતાની જન્મભૂમિ મગધ દેશમાં ગૌતમશુદ્ધ બધે ફર્યા અને મનોનિઘ્રહ, આત્મસંયમ અને સદાચારથી મોક્ષ મળે છે એ નવા સ્થાપેલા પોતાના સિદ્ધાન્તનો ઉપદેશ કરવા લાગ્યા. તેમણે કહ્યું કે જે માણસને મોક્ષ મેળવવાની ઇચ્છા છે તેણે દેવ, પૂજા, કર્મકાણ્ડ, ખીજી માન્યતાઓ, પુરોહિતોની મદદ અથવા દૈવી તત્ત્વોની સહાય છોડવાદિ રૂઢ થએલી ધર્મની બાબતોમાં ચિત્ત પરોવવા કરતાં પોતાની ચિત્તવૃત્તિ ઉપર જય મેળવવે એ વધારે સારું છે. શુદ્ધ ખાસ કરીને વૈદિક ધર્મની વ્યવહારાતીત પરમ તત્ત્વની, પ્રાર્થનાના માહાત્મ્યની અને વેદોની પવિત્રતાની ભાવનાઓ સામે વિરોધ ઉઠાવ્યો હતો.

ન્યારે તેમના શિષ્યોની સખ્યા સાડા જોટલી થઈ ત્યારે પોતાનો સંદેશ લોકોને પહોંચાડવાને તેમણે તેમને શુદ્ધ જુદા જાગોમાં મોકલ્યા. ગૌતમશુદ્ધનો મોક્ષમાર્ગ આજીવધર્મના મોક્ષમાર્ગ કરતાં વધારે સહેલાઈથી બધા લોકોથી અનુસરી શકાય એવો જણાયો અને તેથી લોકોને તેની આવશ્યકતા વધારે લાગી.

ગૌતમ શુદ્ધ એક સારા ઉપદેશક હતા અને બધું કાર્ય પોતે જાતે જ કરતા હતા. આના પરિણામે ઘણા માણસોએ પોતાનો જુનો ધર્મ છોડી

લીધો અને તેમના શિષ્યો થયા. તેમની કેટલીક કથાઓ જીસસની કથાઓ જેવી છે, છતાં પણ કેટલીક રીતે તદ્દન જુદી પડી જાય છે. દાખલા તરીકે ખેડૂતની કથા, ઉડાઉ છોકરાની કથા, સરસવની કથા. ઇ. ક્રિ. પુ. ૫૦૦. જર્લિનગેમે પોતાના “ જુદિસ્ટ પેરેબલ્સ ” નામના ગ્રન્થમાં આવી ઘણી કથાઓનો સંગ્રહ કરેલો છે. શુદ્ધ કહે છે કે—

“ હજારો દાખલાઓ અને દલીલો આપીને મેં બધા પ્રાણીઓનો એક રીતે કે બીજી રીતે ખુશ કર્યા છે. ”

(સે. જી. ઇ. ૨૧ : ૪૪)

એંશી વર્ષની ઉંમરે ગૌતમ શુદ્ધનું શરીર જીર્ણ થઈ ગયું, જે કે તેમનો આત્મા બળવાન અને અન્ય હતો. અતિ તે જ વર્ષમાં પાંચસો શિષ્યોની સાથે જ્યારે તે ઉપદેશ કરવા બધે ફરતા હતા ત્યારે એક વખત ઉપદેશ કરતા કરતા એક નાના ગામમાં આવ્યા. આ ગામના લોકોની સભામાં એવો એક પણ માણસ ન હતો કે જેને શુદ્ધને માટે અથવા તેમણે દર્શાવેલા સત્ય માર્ગને માટે જરા પણ શંકા હોય. બગવાન શુદ્ધે સભાને ઉદ્દેશીને કહ્યું કે ‘ ભાઈઓ, જુવો, આ બધા ઉત્પન્ન થએલા પદાર્થો નાશવંત છે, ધૈર્ય અને હિમમતી તમે તમારો મોક્ષ સાધો ! ’ શુદ્ધ બગવાનનો આ છેલ્લો ઉપદેશ હતો ત્યાર પછી તેઓ મરણ પામ્યા.

શુદ્ધનું પૂજન

ગૌતમ શુદ્ધે કાઈ પણ દેવની પૂજા કરવાનો ઉપદેશ કર્યો નથી, એમણે તો જગતનો ઉદ્ધાર કરવાને માટે આત્મભોગ આપીને ઘણો શ્રમ લીધો છે, આમ છતાં પણ તેમના તરફ લોકો ભક્તિભાવ રાખે છે અને તેમની પૂજા કરે છે એ ધર્મોના ઇતિહાસમાં એક આશ્ચર્ય ભરેલી વાત છે.

બૌદ્ધધર્મના સિદ્ધાન્તગ્રન્થોમાં આવેલી કેટલીક પ્રાચીન અને સરળ વાતોમાં શુદ્ધ વિષે ઘણી હકીકતો આપવામાં આવી છે અને તે ઉપરથી

જણાય છે કે ગૌતમ જ્ઞાન મેળવીને 'શુદ્ધ' થયા ત્યાર પછી તેમનામાં માનવજાતિની ચેતનો દુખાવો, મરડા જેવી શારીરિક પીડા હતી.

શુદ્ધ પ્રતિ તેમના શિષ્યોના નિરસ્તીમ ભાવ

ગૌતમશુદ્ધ સંકેલાષ્ટથી રાજ્ય તરીકે રાજ્ય કરી શક્યા હોત, પણ તેમણે ધર્મને માટે રાજ્યગાદીનો ત્યાગ કર્યો અને પછી લગભગ અર્ધા સૈકા સુધી જગતના ઉદ્ધારને માટે એક સાધારણ મનુષ્યનું જ જીવન ગાળ્યું. ગૌતમના આ પ્રકારના જીવન સામે તેમના પ્રેમી અને ભક્ત શિષ્યોને એક પણ શબ્દ કહેવાનો ન હતો.

શુદ્ધ પૂર્ણ છે એ ભાવજન્ય આદર અને માન્યતાનો કાળક્રમે વિકાસ થયો અને હિન્દુધર્મમાં દેવોનું પૂજન થાય છે તેના કરતાં પણ ઉત્તમ રીતે ગૌતમશુદ્ધનું પૂજન થવા લાગ્યું.

તે સભામાં આવતા અને અદ્ભુત રીતે ઉપદેશ આપી તિરોક્તિ ધર્મ જતા; અને સભામાં બેઠેલા લોકો વિરમિત થઈ કહેતા કે—

“હમણું જ આ રીતે જે જતા રહ્યા તે કોણ હશે? મનુષ્ય કે દેવ?”
(સે. જુ. ઇ. ૧૨ : ૪૯)

તેમના જન્મ સમયે બિવિધ્યનું સ્તન કરનારા બત્રીસ બનાવો થયા હતા. તેમાંના ઠેટલાક નીચે પ્રમાણે હતા:

“અંધ પુરુષો દેખતા થયા જાણે કે તેમને ગૌતમશુદ્ધનો પ્રભાવ જોવાની ઈચ્છા થઈ હોય! બહેરાઓ સાંભળતા થયા. મૂંગાઓ બોલતા થયા. વળી ગએલા ખુદા માણસો સીધા થયા. લંગડાઓ જરોજર ચાલવા લાગ્યા. જે બધા લોકો બંધનમાં હતા તે મુક્ત થઈ ગયા.” (વારન, જુ. ૬૧. ૪૪)

ગૌતમ જ્યારે જ્ઞાનનો પ્રકાશ મેળવી શુદ્ધ થયા ત્યારે પણ તેના જ બનાવો થયા હતા.

“જન્મથી જે અંધ હતા તે દેખતા થયા, જન્મથી જે બહેરા હતા તે સાંભળતા થયા; જન્મથી જે પાંગળા હતા તે સર્વોચ્છંદર થયા; અને જે કેદીઓ જંધનમાં હતા તે મુક્ત થયા. ”
(વારન, જુ. ૨૧. ૮૩)

બુદ્ધના દેવતા વિષે પ્રચલિત વિચારો

બૌદ્ધધર્મમાં જે મુખ્ય શાખાઓ છે. દક્ષિણ એશિયાની અંદર હીનયાન બૌદ્ધધર્મના અનુયાયીઓ ગૌતમબુદ્ધના ઉપદેશને જરોજર વળગી રહ્યા છે; અને તેઓ માને છે કે ગૌતમે દુઃખમાંથી મુક્ત થવાનો રસ્તો દેખાડ્યો છે અને તેથી ધર્મને માટે તકળબળથી કરવામાં આવતી ચર્ચા નકામી છે. ઉત્તર ભાગની શાખાએ બૌદ્ધધર્મનો ચીન અને જાપાન સુધી પ્રચાર કર્યો છે. તેમાં કેટલાક ધર્મસિદ્ધાન્તોનો વિકાસ થયો છે. આ સિદ્ધાન્તોને સામાન્ય રીતે મહાયાન કહેવામાં આવે છે. બુદ્ધ દેવતા ઉપદેશક હતા અને મરણ સમયે નિર્વાણ પામ્યા એમ નહિ, પણ તે ખરેખર જગતનો ઉદ્ધાર કરનાર દિવ્ય વ્યક્તિ હતા એમ આ માર્ગમાં માનવામાં આવે છે. બુદ્ધને દેવ તરીકે માનવામાં આવ્યા છે એટલું જ નહિ પણ બૌદ્ધધર્મની ત્રિમૂર્તિમાં તેમની ગણના કરવામાં આવી છે.

બુદ્ધ મૂર્તિરૂપ

દરેક માણસે કોઈ પણ દેવના ઉપર આધાર રાખવો નહિ, પણ સ્વાશ્રયી થઈ નીતિમય જીવન માળવું એમ ગૌતમ બુદ્ધનો મરણ પહેલાંનો મુખ્ય અને છેલ્લો ઉપદેશ હતો. કાળક્રમે આ જ ગૌતમબુદ્ધની પૂજા એટલી બધી વધી ગઈ કે તેમની જગતમાં બીજા કોઈ માણસની મૂર્તિઓ હશે તેના કરતાં ઘણી વધારે અને મોટી મૂર્તિઓ રચાઈ. આ પણ ઇતિહાસની એક અદ્ભુત લીલા !

બૌદ્ધધર્મના નીતિવિષયક સિદ્ધાન્તો

એક અનિર્વચનીય પરમ તત્ત્વના સંબંધમાં વૈદિકધર્મના તત્ત્વ-

જ્ઞાનમાં જે શુદ્ધ તર્કો કરવામાં આવ્યા છે તેના કરતાં ગૌતમશ્રુદ્ધે આપેલો વ્યાવહારિક ઉપદેશ તદ્દન બુદ્ધો જ પડી જાય છે; એટલું જ નહિ પણ વૌદ્ધધર્મના દક્ષિણા લઈને કામ કરનારા પ્રરોહિતો, યજ્ઞયાગાદિ, અને કર્મકાણ્ડની બીજી ધાર્મિક ક્રિયાઓ કરતાં પણ ભગવાન બુદ્ધનો ઉપદેશ સર્વથા બિન્ન છે. ધર્મપદ નામનો એક બૌદ્ધધર્મનો નાનો અન્ય છે. તેમાં વીસ કરતાં વધારે રચણાઓ ઉપદેશ કરવામાં આવ્યો છે કે દરેક માણસમાં આત્મસંયમ, આત્મજય, આત્મપવિત્રતા, સતત સાવધાનતાની આવશ્યકતા અને મોક્ષને મારે પોતાની જવાબદારી હોવાં જોઈએ.

હિન્દુઓની વર્ણવ્યવસ્થાના દોષો દેખાડવામાં અને તેનું વ્યર્થ રહસ્ય સમજાવવામાં ગૌતમશ્રુદ્ધે એક મહાન સુધારકની હિમ્મત દર્શાવી છે. કાઠસ્થથી પાંચસો વર્ષ પૂર્વે અને કાઠસ્થના જ કેટલાક શબ્દોમાં ગૌતમ શ્રુદ્ધે પોતાના સમયના ઘોર પાપીઓને કહ્યું કે ખરેખરા ઉચ્ચ વર્ગના અને ખરેખરા નીચ વર્ગના માણસોની હિમ્મત તેમની જન્મ-પરંપરા પ્રમાણે કે તેમના મોભા પ્રમાણે કે ૩૬ ધર્મના બાણ ચિહ્નોને અનુસરી કરવી નહિ, પણ તેમના ચારિત્ર્ય અને ધાર્મિક જીવનની દૃષ્ટિએ જ કરવી જોઈએ.

“કુળથી કે જન્મથી કોઈ આઠણ ચર્ધ શકતો નથી. જેનામાં સત્ય અને ધાર્મિકતા છે તે જ ખરેખરો બ્રાહ્મણ છે; તે જ આઠણ છે. હે મૂર્ખ! તારા હૃદયમાં મલિનતા છે, હિંસક વૃત્તિ છે, પણ તું તો બહાર જ દૃઢિ રાખે છે!”

“જે માણસને ક્રોધ થાય છે, જે બીજાઓનો દેવ કરે છે, જે ગ્રાણીઓને કનડે છે, જે અસત્ય બોલે છે, જે પોતાનાં વખાણ કરે છે અને જે બીજાઓની નિન્દા કરે છે, તેને પતિન ચાણક જાણવો.”

મોદસંધમાં દાખલ થતાં જ હિન્દુધર્મની ચારેય વર્ણોના બેદો જતા

રહે છે. બૌદ્ધધર્મના આમાન્ય અનુયાયીઓ માટે ગૌતમશ્રુદ્ધે પાંચ પ્રતિષેધોનો ઉપદેશ કર્યો છે:—

- (૧) હિંસા ન કરવી,
- (૨) ચોરી ન કરવી,
- (૩) વ્યભિચાર ન કરવો,
- (૪) અસત્ય ન બોલવું,
- (૫) માદક પદાર્થો ન પીવા.

બૌદ્ધસંઘના ઉચ્ચ કોટિના અનુયાયીઓને માટે શ્રુદ્ધે દસ પ્રતિષેધોનો ઉપદેશ કર્યો છે.

પહેલાં જણાવેલા પાંચ પ્રતિષેધો ઉપરાંત બીજાં ત્રીણે જણાવેલાં પાંચ પ્રતો છે:—

- (૧) નિપિદ્ધ સમયે ભોજન કરવું નહિ.
- (૨) નૃત્ય કરવું નહિ, ગીત ગાવું નહિ, સંગીત સાંભળવું નહિ અને સુંદર પદાર્થો જોવા નહિ.
- (૩) માળા, અત્તર, આભૂષણો, અંગરાગ અને એવી સુંદર વસ્તુઓનો ઉપયોગ કરવો નહિ.
- (૪) ઊંચી અને પહોળી પથારીમાં સૂવું નહિ.
- (૫) સોનું અથવા ચાંદી લેવી નહિ.

બૌદ્ધધર્મના સદાચારના નિયમો મુખ્યત્વે નિષેધાત્મક, સંયમપ્રધાન, નિવૃત્તિપરાયણ, અને વ્યક્તિગત છે. બૌદ્ધધર્મના સદાચારના ઉત્કૃષ્ટ આદર્શ પ્રમાણે માણસ પાપ અને પુણ્યથી અતીત એવી પૂર્ણદશાએ પહોંચે છે, અને જે સારા નરસાનો વિચાર કરતો બંધ થયો છે અને જે શુભ અને અશુભથી પર છે એવા પણ આ ઉત્તમ દશાએ પહોંચે છે.

બૌદ્ધધર્મનાં બીજાં મુખ્ય લક્ષણો.

કોઈ પણ પરમ તત્ત્વની પૂજા કરવાના સિદ્ધાન્તથી બૌદ્ધધર્મનો આરંભ થયો નથી, તેમ જ કોઈ પણ સંગત દર્શનના તત્ત્વજ્ઞાનના વિકાસને પરિણામે તે (બૌદ્ધધર્મ) અસ્તિત્વમાં આવ્યો નથી. અલગત, તેણે કુઃખમય જગતનો મુંદર અંત લાવવા પ્રયત્ન કર્યો છે. આના પરિણામે બૌદ્ધધર્મમાં અનેક પ્રકારનાં તત્ત્વો જોવામાં આવે છે અને તેમાંનાં કેટલાંક તો એક બીજાની સાથે જરોજર સંબંધ પણ ધરાવતા નથી.

કર્મનો સિદ્ધાન્ત

જે ઉત્તમ શક્તિ આ જગતમાં કામ કરી રહી છે, તે કર્મનો સિદ્ધાન્ત છે. ન્યાય અને પાપ પુણ્યનો બદલો આપનારો આ અમૂર્ત નિયમ ધર્મો સખન છે અને તેમાંથી કોઈ છૂટી શકતું નથી.

માણસને પોતાનાં જોડાં કામનાં જે પરિણામો ભોગવવાં પડે છે તેનો દોષ તેના પોતા ઉપર જ મૂકવો ઘટે છે, નહિ કે તેના કુળ, સમાજ, પ્રારબ્ધ, ઈશ્વર કે સેનાન ઉપર. જે સોઝા એટલું જ સમજતા થઈ જાય કે પોતાનાં ધણાં કુઃખો કર્મના નિયમોને અનુસરીને જ આવ્યાં છે અને તેને માટે પોતે જ જવાબદાર છે તો ગૌતમ જુદે ધાગી થદા રાખી જે મુધારો દાખલ કર્યો છે તે જરોજર સફળ થાય.

અતિમ ન્યાય આપવાનું દરમ નીચે પ્રમાણે વર્ણવવામાં આવ્યું છે:-

■ નરકના સિપાઈઓ પાછી માણસોને નરકના રાજ્ય યમની પાસે ખેંચી જાય છે. યમરાજ તેમને કહે છે કે “ તમે જ્યારે પૃથ્વી ઉપર રહેતા હતા ત્યારે બાળક, રૂદ્ધ, પુરુષ, રોગી, સજ્જ ભોગવતો અપરાધી અને શય એ પાંચ જણાને તમને ચેતવણી આપતા મોકલવામાં આવ્યા હતા તેમને તમે જોયા ન હતા ? અને પેલો પાછી જવાબ આપે છે કે “ મેં તેમને જોયા જ હતા.” યમરાજ એ કહ્યું કે “ ત્યારે તને મનમાં વિચાર ન

આગ્યો કે હું પણ જન્મીશ, ધરડો થઈશ અને મરી જઈશ; ચાલ, મારે બધાં સારાં કર્મો કરવાની કાળજી રાખવી જોઈએ.” અને પેલો દુષ્ટ ઉત્તર આપે છે કે “ભગવન્, મેં તે પ્રમાણે વિચાર ન કર્યો. મૂર્ખતાથી આ બધાનો મેં વિચાર ન કર્યો.” યમરાજાએ પછી નીચે પ્રમાણે તેને સજા કરી—

આ તારાં પાપી કર્મોને માટે તારાં માતા, પિતા, સગાં, મિત્રો અને સલાહકારો જવાબદાર નથી. તેં એકલાએ જ આ કર્મો કર્યાં છે. તારે એકલાએ જ તેનું ફળ ભોગવવું જોઈએ.” (મૌનિયર વિલિઅમ્સ, “બુદ્ધિઝમ” ૧૧૪-૧૧૫; ઓક્સનબર્ગના “બુદ્ધ” ૨૪૪-૨૪૫ માંથી અવતરણ; વારન, “બુદ્ધિઝમ” ૨૫૫-૨૫૭; અંગતર નિકાય ૩. ૩૫).

અહંતા અને સ્વાર્થનો ભ્રમ

દરેક ડાહ્યા માણસે દૂર કરવા જેવું મુખ્ય અને મૂલ્યમ બધરથાન હોય તો તે સ્વાર્થ છે. જેને આપણે અહં કહીએ છીએ તે ખરેખરો મૂર્ખ પદાર્થ નથી, પણ જેમ ઉધ, ધરી, ચક્ર, રથનું જોખું અને ધન એ બધાંને માટે સંગવડની ખાતર રથ શબ્દ વાપરવામાં આવે છે તેમ ફક્ત વાસનાઓ અને માનસિક વૃત્તિઓના ક્ષણિક અને નિરર્થક સમૂહને માટે અહં શબ્દનો પ્રયોગ થાય છે.

અસ્તિત્વનાં ત્રણ લક્ષણો

કેવળ સત્તા નામનો જગતમાં પદાર્થ નથી. બુદ્ધતા જગત વિષેના વિચારો વૈરાગ્ય અને નિરાશાથી ભરેલા હતા, અને તે પ્રમાણે અસ્તિત્વમાં આવતું એનો અર્થ એટલો જ કે ક્ષણિક, દુઃખી અને અવ્યક્ત રહેતું તે. પુનર્જન્મ

કર્મના સિદ્ધાન્તને અનુસરીને દરેક માણસને પોતાનાં કર્મો પ્રમાણે

આ દુઃખમય સંસારમાં ફરીથી જન્મ લેવો પડે છે. અહીં પ્રશ્ન થાય છે કે જ્યારે વાસ્તવિક રીતે આત્મા જ નથી તો પછી તેનો પુનર્જન્મ શી રીતે સંભવી શકે? એના સમાધાનમાં એટલું જ કહેવાનું કે ગૌતમજીએ જ્યારે પૂર્ણ જ્ઞાન થયું ત્યારે પુનર્જન્મના સિદ્ધાન્તની બાંજગડમાંથી મુક્ત થઈ તેમણે ઘણા સતોપ અનુબચ્યો હતો અને દરેક બૌદ્ધધર્મના અનુયાયીને તે જ પ્રમાણે આશા આપવામાં આવે છે.

નિર્વાણ

બૌદ્ધધર્મના જો કે ઈ પણ પારિભાષિક શબ્દ વધારે પ્રચલિત થએલો હોય તો તે નિર્વાણ શબ્દ છે. નિર્વાણનો અર્થ સર્વોત્કૃષ્ટ મુખ્ય એમ કરવામાં આવે છે. પણ નિર્વાણમાં આત્માનો સમ્પૂર્ણ અને નિરન્વય નાશ થાય છે કે કેમ એ વિશે વિદ્વાનોમાં મતભેદ છે. વાસ્તવિક રીતે નિર્વાણ અવસ્થા એ બ્રહ્મભાવની અવસ્થા માફક પરમશાન્તિની નિત્ય સ્થિતિ છે.

બૌદ્ધ સંઘ

બૌદ્ધધર્મના સિદ્ધાન્તો વ્યક્તિગત અને સમાજવિરોધી છે અને તેથી એમ જણાય કે તેમાં સમાજના પ્રશ્નોને સ્થાન નહિ હોય. પણ જુદા ઘણા બ્યવહારકુશળ હતા અને તેમણે પોતાના અનુયાયીઓનું એક નવું મંડળ સ્થાપ્યું. બૌદ્ધધર્મમાં મુખ્ય મંત્ર ત્રણ આશ્રયો નો છે. આ મંત્રમાં બૌદ્ધધર્મનું બધું રહસ્ય આવી જાય છે. ધર્મમાં નવા માણસો જ્યારે દાખલ થાય છે ત્યારે આ મંત્રનો ઉપયોગ કરવામાં આવે છે.

“ જુદને, નિયમને અને સંઘને હું ચરણે જાજી છું. ”

સંઘમાં દાખલ થવાની ઈચ્છા રાખનાર ઉમેદવારોએ નીચે જણાવેલી યોગ્યતા મેળવેલી હોવી જોઈએ.

“ કેદ, ગુમડાં, ખરજવાં, દાય, અને આંકડી જેવા રોગો તને યમા છે? વું મનુષ્ય છે? વું પુરુષ છે? વું સ્વતંત્ર છે? તારે

હેવું નથી? તું રાજની નોકરીમાં નથી? તારાં માળાપે તને રત્ન આપી છે? તને પૂરાં વીસ વર્ષ થયાં છે? તારાં બિશ્વા માગવા પાત્ર અને વસ્ત્રો બરોબર છે?”

સીઝોને કેટલાક સમય પછીજ સંઘમાં દાખલ કરવામાં આવી હતી, પણ સંઘમાં તેમનું સ્થાન નીચું જ હતું.

આ બૌદ્ધ સંઘો—અને જો હરકત ન હોય તો તેને ‘બૌદ્ધ મંદિરો’ કહો—તેમાં સાધુઓએ શુદ્ધતાં વચ્ચેનો પાક કરવા અને અપરાધની કશુલાત કરવા એકઠા થવું એમ ઉપદેશ કરવામાં આવ્યો છે.

“દરેક પખવાડીએ ગધાઓએ એકબીજાની સાથે મળીને આનન્દથી તકરાર કર્યા વિના રહેવાની ટેવ રાખવી એ સારું છે.”
(સે. જુ. ઇ. ૧૩ : ૬૯).

દરેક પખવાડીએ જો રરજ નિયમોનો સમામાં પાક કરવામાં આવે છે તે ત્રિપિટકમાંના પ્રથમ ભાગમાં આપવામાં આવ્યા છે.

બૌદ્ધ ધર્મનાં શાસ્ત્રો

બૌદ્ધધર્મનાં શાસ્ત્રોને સામાન્ય રીતે ત્રિપિટક—ત્રણ ટાપડીઓ—કહેવામાં આવે છે. આમાં તે ધર્મનું જ્ઞાન બરેજું છે. ત્રિપિટકના ત્રણ ભાગ છે. વિનય પિટક, સુત્ત પિટક અને ધર્મ પિટક. વિનય પિટકમાં દાખલ થનારા માણસોને માટે ગધા નિયમો આપવામાં આવ્યા છે; સુત્ત પિટકમાં ગૌતમશુદ્ધની કથાઓ અને તેમના ઉપદેશો છે; અને અભિધર્મ પિટકમાં બૌદ્ધધર્મના તરવજાનના કૂટ પ્રશ્નોનું વર્ણન કરવામાં આવ્યું છે.

ઉત્તર-મધ્ય હિન્દુસ્તાનમાં ગૌતમશુદ્ધ રહેતા હતા અને આ દેશની બાપાનું નામ પાડી હતું. ત્રિપિટકમાં આ જ આત્મ વાપરવામાં આવી છે. આ ઉપરાંત બૌદ્ધધર્મનું ઇતર સાહિત્ય ઘણું મોટું છે. તે બધું સાહિત્ય સંસ્કૃત ભાષામાં લખવામાં આવ્યું છે. ત્રિપિટકના રહ નિભાગો છે.

તે વિભાગો ૧૦ પાનાથી તે ૧૮૩૬ પાના સુધીના છે. માનચેસ્ટર યુનિ-
વર્સિટીના મહુર્મ પ્રો. રિસ ડેવિડસની આગેવાની નીચે અને યુરોપના
અનેક વિદ્વાનોની મદદથી લંડનની પાલી ટેકસ્ટ સોસાયટીએ મૂળ ગ્રન્થને
છાપવાનું અને તેનું અંગ્રેજીમાં ભાષાન્તર કરવાનું કામ ધણા ઉત્સાહથી
કરવા માંડ્યું છે. તિબેટ અને ચીનની ભાષાઓમાં મળતા બૌદ્ધગ્રન્થોને
શોધી કાઢી તેને શુદ્ધ સ્વરૂપમાં છાપવાનું અને તેના ઉપરથી મૂળ ગ્રન્થને
સંચાર કરવાનું કામ આજે ભારતના અને યુરોપના વિદ્વાનો કરી રહ્યા છે
એ ધણા આનન્દની વાત છે. આ બધું સાહિત્ય પ્રકટ થશે ત્યારે બૌદ્ધધર્મ
અને અન્યધર્મો ઉપર બહુ મહત્વનો પ્રકાશ પડશે એમાં શંકાને રવાન
નથી.

ત્રિપિટકમાં બુદ્ધનાં સંસ્મરણો, સિદ્ધાન્તોની કેટલીક વિસ્તૃત વચ્ચી
અને નિવૃત્તિપરાયણ જીવન ગાળવાનો ઉપદેશ જોવામાં આવે છે. બુદ્ધનું
સંપૂર્ણ જીવન, બુદ્ધની પરંપરા ચાલુ રાખનાર પાછળથી થયેલા નેતાની
હકીકત, સમાજના પુનરુદ્ધારને માટે બૌદ્ધધર્મના સર્વોત્કૃષ્ટ સિદ્ધાન્તોનો
ખાસ ઉપયોગ, જગતની ઉત્પત્તિ કરવામાં રહેલું પ્રયોજન અથવા શક્તિનું
તત્ત્વ, અને જીવતાં અને મરણ પછી સુખી જીવનની કલ્પના કરનાર
આર્ષ દર્શન—આ બધા વિષયો બૌદ્ધધર્મનાં શાસ્ત્રોમાં જોવામાં
આવતા નથી.

બુદ્ધે જે ઉપદેશ આપ્યો તે તેમના શિષ્યો પોતાના અધિકાર પ્રમાણે
જુદા જુદા રીતે સમજ્યા, અથવા તો શિષ્યોનો અધિકાર જોઈને બુદ્ધે
ચાર શિષ્યોને જુદો જુદો ઉપદેશ આપ્યો અને તેથી વૈભાષિક, સૌત્રાન્તિક,
વિજ્ઞાનવાદ અને માધ્યમિક એમ બૌદ્ધધર્મની ચાર શાખાઓ અસ્તિત્વમાં
આવી. પરંતુ: બુદ્ધના ઉપદેશના કાલક્રમે થયેલા વિકાસને પરિણામે જ
આ ચાર વિભાગો અસ્તિત્વમાં આવેલા છે. વૈભાષિકોએ બાહ્ય પદાર્થોને
પ્રત્યક્ષ માન્યા, સૌત્રાન્તિકોએ અનુમાનગમ્ય માન્યા, વિજ્ઞાનવાદીઓએ

(અથવા યોગાચારોએ) સર્વ પદાર્થો વિજ્ઞાનરૂપ જ છે એમ માન્યું અને માધ્યમિકોએ સર્વ શૂન્ય છે એમ કહ્યું.

બૌદ્ધધર્મના ઇતિહાસ

આજથી લગભગ ચોવીસસો વર્ષ પહેલાં બૌદ્ધધર્મના હિન્દુસ્તાનમાં ઉદય થયો. અશોક, કનિષ્ક, બીજો અન્દ્રગુપ્ત અને હર્ષ જેવા ધર્મનિષ્ઠ અને ઉદાર રાજાઓના આશ્રયથી આ લાંબા સમયના ઇતિહાસમાં કેટલોક સમય પથ્થુ ઘણો જ સારો ગયો. પથ્થુ ધર્મને સ્થપાયે લગભગ એક હજાર વર્ષ થયાં તે વખતે હિન્દુસ્તાનના બૌદ્ધ લોકો મૂળ સિદ્ધાન્તોથી બ્રષ્ટ થયા અને નાની વાતોમાં લડી પડવા લાગ્યા. હુએનસાંગ નામના ચીન દેશના બૌદ્ધ યાત્રાળુએ ઇ. સ. ૬૨૬ થી ૬૪૫ સુધી હિન્દુસ્તાનમાં ઘણી મુસાફરી કરીને પોતાના ધર્મની જૂંમિ વિશે ઘણી અગત્યની હકીકતો આપી છે. આ ચીની યાત્રાળુ કહે છે કે મહામાન અને હીનયાન એકબીજાથી બિન્ન રહેતા, અને ઋબાઓના માપ અને આકૃતિઓની બાબતમાં ધર્મની અરાદ મુખ્ય શાખાઓ એકબીજા સાથે લડી પડતી હતી.

આ પ્રમાણે બૌદ્ધધર્મની પડતી થવા લાગી અને મુસલમાનોના ધર્મની સત્તા આગળ આખરે તે ધર્મ જલદી તિરોહિત પાથ્યું થઈ ગયો. ઇસ્લામ ધર્મના ઈશ્વર સર્વશક્તિમાન છે. તેના સ્થાપકમાં ઈશ્વરની શક્તિ છે, અને તેમાં મૂર્તિપૂજનનું સખત ખંડન કરીને એકેશ્વરવાદની સ્થાપના કરવામાં આવી છે. આ બધાં કારણોથી બૌદ્ધધર્મને ઘણું ઘણું લાગ્યો છે. નવા વસતીપત્રકના આધારે તો જે દેશમાં બૌદ્ધધર્મ સ્થપાયો તે જ દેશમાંથી તે વસ્તુતઃ હુત થઈ ગયો છે એમ આપણે કહી શકીએ. આજે ભારતમાં લગભગ ૨૬૦,૦૦૦ બૌદ્ધો છે.

ઈ. સ. પૂર્વે ૨૫૦ ની લગભગમાં સમ્રાટ અશોકના પુત્ર સિલોનમાં બૌદ્ધધર્મના પ્રચાર કરવાનું કામ આરંભ્યું. પ્રચારકાર્યનો આ પ્રથમ

જ પ્રયાસ હતો. સિલોનમાં પ્રાચીન બૌદ્ધપ્રચારકોની જે અસર થઈ તે સિલોનના ઇતિહાસમાં વર્ણવવામાં આવી છે.

સિલોન, તિબેટ, ખર્મો અને સિઆમ જેવા આબુગ્રાબુના દેશોમાં બૌદ્ધધર્મ એકલા સર્વચેતનવાદના સમાગમમાં આવ્યો, અને તે આજે પ્રાચીન અને અવ્યવસ્થિત સર્વચેતનવાદના સમ્પ્રદાયની સાથે સાથે શાન્તિથી ચાલુ રહ્યો છે.

હિન્દુસ્તાનથી—બૌદ્ધધર્મની જન્મભૂમિથી—દૂર આવેલા ચીન અને જાપાન જેવા દેશોમાં બૌદ્ધધર્મના અસંખ્ય અને ઉત્સાહી અનુયાયીઓ થયા છે. અને આ જ દેશોમાં બૌદ્ધધર્મના મૂળ સિદ્ધાન્તોમાં ફેરફાર થઈ નવા સિદ્ધાન્તો અસ્તિત્વમાં આવ્યા છે. આ જ દેશોમાં ઈન્દ્રધ્યુમ્સનો ધર્મ, તાઓ ધર્મ અને ધિન્તો ધર્મ જેવા પ્રજ્ઞના ધર્મોની સાથે સાથે આજે પણ બૌદ્ધધર્મ ચાલે છે. ચીનમાં દયાની મૂર્તિ, કવાન-ઈન નામની દેવી, બૌદ્ધ લોકોમાં સૌથી વધારે લોકપ્રિય છે. જાપાનમાં આજે બૌદ્ધો ખ્રિસ્તી લોકોની સફળ થએલી કેટલીક પદ્ધતિઓ સ્વીકારી રહ્યા છે : દાખલા તરીકે બધા સાથે મળીને પૂજા કરે અને ગાય, બાળકોને માટે સ્ત્રિવારે નિશાળ ચાલુ રાખવી, યુવાન બૌદ્ધોનો સંઘ સ્થાપવો, સ્ત્રીસમાજ સ્થાપવો, જનસમાજની સેવા કરવી અને સંસારી માણસોને કેળવણી આપવાને શાળાઓ સ્થાપવી. ચીન અને જાપાન એ બન્નેય દેશોમાં બૌદ્ધધર્મે પોતાની જૂની નિવૃત્તિપરાયણતા જે કે સાચવી રાખી છે, છતાં પણ તેમાં મૂળ સિદ્ધાન્તોની સાથે સંગત ન થાય એવા પ્રકારે પણ કાળક્રમે અસ્તિત્વમાં આવ્યા છે : દાખલા તરીકે સામાજિક અને રસમય બાબતોમાં વધારે સક્રિય બાગ લેવો, જુદાં પૂરેપૂરો વિશ્વાસ રાખવાથી મોક્ષ મળી શકે, સ્વર્ગ અને નરકની મનોહર ભાવના અને અનેક દેવોની કંપના.

બૌદ્ધધર્મની વિચારસરણી ઘણે ખરે અંશે હિનિપદની વિચારધારામાંથી જ ઉભી થઈ છે એમ સ્વતંત્ર વિચારકને લાગ્યા વિના નહિ

રહે. જગતના પદાર્થોની અનિત્યતા, વાસનાત્યાગ, વિરક્ત, સંન્યાસ, તપશ્ચર્યા ઇત્યાદિ ભાવનાઓ ઉપનિષદોમાં પણ જોવામાં આવે છે. વાસ્તવિક રીતે બૌદ્ધધર્મ એ ઉપનિષદોનું એક પ્રકારનું વ્યાખ્યાન જ છે, આ કારણથી ઉપનિષદોનું વ્યાખ્યાન કરનારા ગૌડપાદાચાર્ય અને શંકરાચાર્યના તત્ત્વજ્ઞાનમાં અને બૌદ્ધદર્શનમાં ઘણું સામ્ય જોવામાં આવે છે; અને તેથી પ્રતિપક્ષીઓ શંકરાચાર્યને 'પ્રચ્છન્નબૌદ્ધ' તરીકે ઓળખાવે છે. ઐતિહાસિક દૃષ્ટિએ તો જ્ઞાણબુદ્ધ, જૈનધર્મ અને બૌદ્ધધર્મ એ પ્રાચીન આર્યસંસ્કૃતિની જ શાખાઓ છે. આને ભારતમાં આ ત્રિવેણી-સંગમમાં અનેક આત્માઓ આનન્દ કરે છે.

પ્રકરણ પાંચમું

શીખધર્મ

એક સત્ય ઈશ્વરના શિષ્યોનો ધર્મ

જગતના વિદ્યમાન ધર્મોમાં સ્થાન

કાળાનુક્રમ પ્રમાણે શીખધર્મ જગતના અગ્રીમાર વિદ્યમાન ધર્મોમાં સૌથી છેલ્લો આવે છે. આજે ભારતમાં તેના લગભગ ૬૨ લાખ અનુયાયીઓ છે, અને આ સંખ્યા પ્રમાણે અગ્રીમાર ધર્મોમાં તેનું સ્થાન નવમું આવે છે. ફક્ત જૈનધર્મ અને ઓરોરિટ્ટઅન ધર્મના અનુયાયીઓની સંખ્યા નાની છે.

પૃથ્વીમાં થયેલા પ્રચારની દૃષ્ટિએ જોતાં શીખધર્મ એકલા હિન્દુસ્તાનમાં જ જોવામાં આવે છે, અને તેમાં પણ એકલા પંજાબમાં. છતાં પણ તે ધર્મને સ્થપાયે બસો વર્ષ થયાં નથી એટલામાં તે તે ઉત્તર હિન્દુસ્તાનમાં અને દક્ષિણમાં છેક સિંધોન સુધી પ્રચલિત થયો છે. હિન્દુસ્તાનના વિભાગોના ધણીપરા ગવર્નરોના અંગરક્ષકો શીખ પહેલવાનો હોય છે. પેનંગ, સિંગાપોર, હોંગકોંગ, શાંઘાઈ અને બ્રિટિશ રાજ્યના પૂર્વમાં આથે આવેલાં સ્થળોમાં રસ્તા ઉપર બદોબસ્ત રાખવાને માટે પણ શીખ લોકોનો જ સીપાઈ તરીકે ઉપયોગ કરવામાં આવ્યો છે. આમ છતાં પણ જગતના શીખોના ૯૫ ટકા શીખો તે હિન્દુસ્તાનના વાયવ્ય કોણમાં, જ્યાં તેમનો પોતાનો શીખધર્મ ઉત્પન્ન થયો હતો ત્યાં, એકઠા જોવામાં આવે છે.

રાજકીય દૃષ્ટિએ વિચારીએ તો જગતના ઇતિહાસમાં ચાહુદીધર્મ બાદ કરતાં એકલો શીખધર્મ જ એવો છે કે જેમાંથી પ્રગ્લની અને રાષ્ટ્રની ભાવના ઉત્પન્ન થઈ છે ઇતિહાસમાં શીખધર્મની મહત્તા ધાર્મિક

પ્રવૃત્તિ કરતાં રાજકીય પ્રવૃત્તિ તરીકે વધારે છે. જેમ ચાહૂદીધર્મમાં થયું તેમ શીખધર્મમાં રાજકીય સ્વતંત્રતા નહિ થઈ, જ્યારે ધાર્મિક દૃષ્ટિએ અને ખીજી બધી રીતે શીખો અત્યાર સુધી પોતાની શક્તિ અને વિવક્ષણતા બજાવી શક્યા છે.

શિશ્વશાસ્ત્રની દૃષ્ટિએ શીખ લોકોનું અમૃતસરના અમૃત સરોવરમાં આવેલું સોનાનું મુખ્ય મંદિર ધણું આકર્ષક છે. ધાર્મિક દૃષ્ટિએ શીખધર્મમાં કાંઈ પણ ખાસ વિવક્ષણ નથી. હિન્દુસ્તાનના બે જગરા વિરોધી ધર્મોની વચ્ચે એકતા સાધવાના શુદ્ધિપૂર્વક પ્રયત્ન તરીકે જ શીખધર્મની ઉત્પત્તિ થઈ છે. એક તરફ ઇસ્લામ ધર્મમાં મૂર્તિપૂજનનું સખત ખંડન અને એકેશ્વરવાદની સ્થાપના, અને બીજી તરફ હિન્દુધર્મના અસ્પૃશ્ય અને ગૂઢ જ્ઞાનવાદનો સિદ્ધાન્ત અને મૂર્તિપૂજનનું પ્રાધાન્ય. વિદ્યમાન ધર્મોમાં જે સૌથી છેલ્લો ધર્મ શીખધર્મ થયો તેમાં ઇસ્લામ અને હિન્દુધર્મનાં વિરોધી તત્ત્વોને એકઠાં કરવાનો પ્રયાસ કરવામાં આવ્યો છે. શીખધર્મના સ્થાપક એક મહાન શાન્ત સુધારક હતા અને તે યુરોપના દુધર નામના મુખ્યસિદ્ધ ધર્મસુધારકના સમકાલીન હતા.

આ મહાપુરુષને ગૂઢ અનુભવો થયા હતા અને તેમનો પોતાનો પ્રભાવ પણ ઘણો અદ્ભુત હતો. તેને જ પરિણામે તે બે વિરોધી ધર્મોના સિદ્ધાન્તોનો સમન્વય કરી શક્યા હતા.

ધર્મસ્થાપક નાનકનું જીવન (૧૪૬૯-૧૫૩૮ ઈ. સ.)

નાનકના જીવન વિષેની હકીકત મુખ્યત્વે જનમસાખી નામના લોક-સાહિત્યમાં જોવામાં આવે છે, અને અહીં તેના આધારે નિરૂપણ કરવામાં આવ્યું છે.

રાવી નદી ઉપર આવેલા, પંજાબના મુખ્ય શહેર લાહોર, જેને ગ્રીક ઇતિહાસ લેખકો હિડાસ્પેસ કહે છે, તેના નૈઋત્ય કોણમાં ત્રીસ માઈલ ઉપર આવેલા સ્થળમાં નાનકનો જન્મ થયો હતો. આ ગામ

નાનું હતું અને તેનું નામ તલવંદી હતું, પણ આ પરાક્રમી પુત્રના માનમાં તે ગામનું નામ નાનકાન-નાનકનું ગામ-પાડવામાં આવ્યું. નાનકનાં માખાપ ગામમાં સાધારણ સ્થિતિનાં હતાં. તેમના પિતા હિન્દુ ક્ષત્રિય હતા અને ગામના સુસલમાન કાકોરને ત્યાં નોકરી કરતા હતા. તેમના માતા ધણી પવિત્ર અને ભક્તિભાવાળાં હતાં. નાનકનામા બાળપણથી જ ધણી શુદ્ધિ હતી. જ્યારે તે સાત વર્ષના થયા ત્યારે તેમને નિરાજે બેસાડવામાં આવ્યા. તે વખતે તેમણે પોતાના હિન્દુ શિક્ષકને કહ્યું કે હિન્દુઓના વેદોનો અભ્યાસ કરીને ઈશ્વરનું સત્ય નામ સમજવા કરતા તેમની (= ઈશ્વરની) કૃપાથી જ સત્ય નામ સમજવું વધારે સારું છે. એક જનમસાખીમાં કહેવામાં આવ્યું છે તે પ્રમાણે નવ વર્ષની ઉંમરે નાનકે શરસી બાપા, જેમાં શીખધર્મના કેટલાક ગ્રંથો લખવામાં આવ્યા છે, તેનો અભ્યાસ શરૂ કર્યો. નાનકના એક જીવનચરિત્ર પ્રમાણે તો ગ્રંથસાહેબમાં જે એક મહત્વનો ભાગ છે તેનો નાનકે નવ વર્ષની ઉંમરે ઉપદેશ કર્યો હતો. ગમે તે હો, પણ એટલું તો ખરું જ કે શીખ લોકો સામાન્ય રીતે એવું માને છે કે જ્યારે નાનકેનો હિન્દુધર્મ પ્રમાણે યજ્ઞોપવીત સંસ્કાર કરવામાં આવ્યો ત્યારે આ ધર્મની બાવના રાખનાર બાળકે સંસ્કાર કરનારા બ્રાહ્મણ પુરોહિતોને ઉપનયનના રથૂળ સંસ્કારનું ગૂઢ આધ્યાત્મિક રહસ્ય સમજાવ્યું હતું.

નાનકને સાધારણ ધંધાઓ ગમતા ન હતા; તેમને શાન્ત સમાધિનું અને ધાર્મિક બાવનાવાળું જીવન ગમતું હતું અને આપત્તિના સમયે તેમને દેવી શક્તિની મદદ મળતી હતી—આ અને આવા બીજા અનેક પ્રસંગોનું વર્ણન તેમનાં જીવનચરિત્રોમાં કરવામાં આવ્યું છે. નાનકને શરીરની મહેનત કરવી ગમતી ન હતી, તેમ જ વેપાર કરવો પણ તેમને ગમતો ન હતો. તેથી તેમનાં સગાં અને મિત્રો તેમના વિષે ધણાં નિરાશ થતાં અને તે બધાં માનવા લાગ્યાં કે નાનક તદ્દન નકામો છે અને તેણે આખા દ્રુઈબને કલંકિત કર્યું છે. નાનકના બંને બીજા એક શહેરમાં

સરકારી મોટા હોદ્દા ઉપર હતા. તેમની જ સાથે રહીને કામ કરવાનો બેંચીને સરકારી મોટા હોદ્દા નાનકને માટે ખોળી કાઢવામાં આવ્યો, પણ નાનકને કોઈ જાતનો સતોષ થયો નહિ અને તે વિચારો કરવામાં જ વખત ગાળવા લાગ્યા.

તે ખાતા નહિ, તેમ પીતા નહિ; અને પરમેશ્વરનો સમાગમ નહિ થવાથી તે માંદા રહેતા. તેથી તે જંગલમાં ગયા અને ઝાડ તળે ખેસી સમાધિ કરવા લાગ્યા. તેમના પિતાએ તેમને વાપરવા જે પૈસા આપ્યા હતા તે તેમણે ખીજ સાધુસંતોને આપી દીધા. પિતાએ તેમને શિક્ષા કરી, પણ નાનકને કોઈ પણ જાતનો પશ્ચાત્તાપ થયો નહિ. તે વચ્ચે અટકતા અને ઘણીવાર કહેતા કે “હે પ્રભુ ! હું તારો છું”.

એક દિવસ રનાન કર્યા પછી નાનક જંગલમાં તિરોહિત થઈ ગયા અને તેમને ઈશ્વરનો સાક્ષાત્કાર થયો. તેમને અમૃતનો ખાસો આપવામાં આવ્યો અને તેમણે તે આભાર સહિત સ્વીકાર્યો. ઈશ્વરે તેમને કહ્યું કે “હું તારી સાથે જ છું, મેં તને સુખી બનાવ્યો છે અને જે લોકો તારું નામ જપશે તેમને પણ હું સુખ આપીશ : તું જ અને મારા નામનો જપ કર અને ખીજાઓને તે પ્રમાણે કરવાનું કહે : જગતનો કોઈ પણ જાતનો પવન તને ન લાગે તે પ્રમાણે તું રહેજે : તું મારા નામનો જપ કરજે, દાન કરજે, રનાન, પૂજા અને ધ્યાન કરજે : મારું નામ ઈશ્વર છે, પરબ્રહ્મ : અને તું દૈવીગુરુ છે.” ત્રણ દિવસ પછી ગુરુ જંગલમાંથી ઘેર પાછા આવ્યા અને પોતાની પાસે જે કાંઈ હતું તે બધું ગરીબોને આપી દીધું. આ વખતે ખીજ બધા લોકો એવું માનતા કે નાનકને કંઈ ભૂત વળગ્યું છે અને તે દૂર કરવાને માટે એક મુસલમાન સાધુ-મુલ્લાં-ને બોલાવવામાં આવ્યા.

પોતાના સમયમાં સમાજ અને ધર્મોમાં જે અવસ્થા હતી તેનો બધો ખ્યાલ નાનકે મનમાં આવ્યો છે. તે કહે છે કે “આ કલિયુગ ઘાતપ્રી છે. ન્યાય જગતમાંથી જતો રહ્યો છે. અસત્યની આ અમાવાસ્યાની રાત્રિએ સત્યનો ચન્દ્ર કોઈ વખતે ઉગશે નહિ.”

હવે નાનકે એક કટિ સુધીનો સાધુનો સાદો વેશ ધારણ કર્યો. તેમણે એક દિવસ મૌનવ્રત ધારણ કર્યું અને બીજો દિવસે રહસ્યથી ભરેલી પ્રતિજ્ઞા કરી કે કોઈ હિન્દુ નથી તેમ કોઈ મુસલમાન નથી !

આ પ્રમાણે જ્યારે નાનકે બધી પ્રચલિત ધાર્મિક ભાવનાઓનું ખંડન કરવા માંડ્યું ત્યારે લોકોમાં ધણો ગભરાટ થવા લાગ્યો, પણ આખરે એમ માનવામાં આવ્યું કે નાનકનો ધર્મ વધારે ઉચ્ચ ઠોટીનો અને વ્યાપક છે. પછી કાઝી આવ્યા અને તેમને પૂછે પડીને કશું કે અદ્ભુત વાત, આપના ઉપર વરમાત્માની કૃપા છે. પછીથી કાઝી તે પ્રમાણે માનવા લાગ્યા. નાનક બોલ્યા :—

‘ જે પોતાના આત્માને પવિત્ર રાખે છે, જે પોતે શુદ્ધ છે, જેનામાં ધૈર્ય છે અને જે પવિત્ર શબ્દો બોલે છે તે મુસલમાન છે, તે જ મુસલમાન સ્વર્ગમાં જશે. ’

પછી હિન્દુ અને મુસલમાનો કહેવા લાગ્યા કે ઈશ્વર નાનકની સાથે વાતો કરે છે.

પછી મદીન નામના પોતાના એક જૂના નોકરને નાનકે સાથે લીધો. મદીન વગાડવાનું અને ગાવાનું કામ કરતો અને નાનક જાહેરમાં બધાંને ઉપદેશ આપતા કે ગરીબ અને તવંગર એ બધાંના જે એક જ સત્ય ઈશ્વર છે તેમના શિષ્ય થઈને બધાંએ રહેવું.

નાનક અને મદીનની જોડી અદ્ભુત હતી અને તેમના વેશ ઉપરથી જણાવું કે હિન્દુસ્તાનમાં પ્રચલિત થએલા બે ધર્મોનું તેમનામાં મિશ્રણ હતું. તેઓ બન્ને સાથે ઉપદેશ કરતા અને ગાતા, અને તે પ્રમાણે તેમણે બધે સારો વિજય મેળવ્યો. તેઓ ઉત્તર હિન્દુસ્તાનમાં ખૂબ ફર્યા અને હિન્દુધર્મનાં યાત્રાનાં મુખ્ય સ્થળોએ પણ જઈ આવ્યા: દા. ત. કુરુક્ષેત્ર, હરદ્વાર, પાણીપત, દિલ્હી, વૃન્દાવન, ગોરખમત, કાશી, અલ્લપુત્રા નદી, પુરી, (જગન્નાથનું મંદિર) અને હિમાલય પર્વત.

આ પ્રમાણે બાર વર્ષ પછી નાનક અને મદોન પંતગમાં પોતાના ગામમાં આવ્યા; પણ તેમણે ફરીથી ઉપદેશકનું કામ આરંભ્યું. ધર્મનો પ્રચાર કરવાને માટે તેઓ બીજી વાર પરદેશ કરવા નીકળ્યા. આ વખતનું તેમનું પર્યટન ઘણું લાંબુ હતું. તેઓ મદ્રાસ ગયા; ત્યાંથી દક્ષિણ હિન્દુસ્તાનનું એક જૈન મંદિર હતું ત્યાં ગયા અને ત્યાંથી સિંધોન ગયા અને ત્યાં નાનકે રાજા અને રાણીને ઉપદેશ કર્યો.

વળી તે હિન્દુસ્તાનના વાયવ્ય કાણમાં દૂર આવેલાં રથગોએ પણ જઈ આવ્યા; દા. ત. કાશ્મીરમાં શ્રીનગર, હિમાલયમાં આવેલો સુમેરુ પર્વત અને સરહદ ઉપર આવેલું પેશાવર. આ આગ્રહી ધર્મપુરો પોતાના સિદ્ધાન્તોનો પ્રચાર એશિયાના પશ્ચિમ ભાગમાં અને તેમાં પણ મુસલમાનોના પ્રદેશોમાં પણ કર્યો. નાનકે મુસલમાન યાત્રાળુને વેશ પડેયો હતો અને તેથી મઝાની યાત્રા કરનાર તે પડેલો હિન્દુ હતો. મઝામાં નાનકે ઈશ્વરની સર્વવ્યાપકતા વિશે એવો સુંદર ઉપદેશ કર્યો કે મઝાની મસ્જિદમાં તેની ઘણી અસર થઈ.

નાનકની મહત્ત્વાકાંક્ષાઓ અને યોજનાઓ, નેમની લાંબી મુસાફરીઓ અને તેમણે આપેલો સરળ ઉપદેશ—આ બધાની જે હકીકત મળે છે તે કેટલેક અંશે પૌલ નામના પ્રથમ મદાન ખ્રિસ્તી ધર્મપ્રચારકની હકીકતના જેવી છે.

ત્યારે નાનકને અન્યાયથી કેદ કરવામાં આવ્યા ત્યારે તેમણે જેલના મુસલમાન અધિકારીને ઉપદેશ કર્યો, જેના પરિણામે તે અધિકારીએ નાનકને છૂટા કર્યો. ત્યારે બહારવટીઓની ટોળીએ નાનકના ઉપર હુમલો કર્યો ત્યારે ગુરુએ તેમને ધર્મનું રહસ્ય સમજાવ્યું અને કહ્યું કે જો તમે આ પાપી ધંધો છોડી દેશો અને જેની કરવા માંડશો અને તમારી પાસે અત્યારે લૂંટમાંથી જે વસ્તુઓ રહેલી છે તે બધી દાનમાં આપી દેશો તો તમારાં બધાં પાપો નાશ પામશે. તેમણે ગુરુની સલાહ પ્રમાણે વર્તવા માંડ્યું, અને ઈશ્વરનું નામ જાહેર પોતાનું જીવન મુધારવાનું શરૂ કર્યું.

નાનક ધણી નમ્રતાથી ઉપદેશ આપતા હતા જેને પરિણામે એક પ્રસિદ્ધ હરામખોર તેમનો શિષ્ય થયો. નાનકે તેને ઉપદેશ આપ્યો કે પરમાત્માની પામેથી કૃપા જે રીતે મળી શકે છે. એક તો બધાં પાપોનો સ્વીકાર કરવાથી અને બીજું નુકસાની જરી આપવાથી. તેણે તે પ્રમાણે ક્યું અને ગુરુએ તેને પોતાની બધી વસ્તુઓ ગરીબોને આપી દેવાની આજ્ઞા કરી. જે દેશમાં સ્ત્રીઓ જાદુમંત્રના પ્રયોગોમાં ધણી હોંશીઆર હતી ત્યાં નાનકે જાદુગર સ્ત્રીઓને અને તેમની રાણીને ઉપદેશ કર્યો. આ ઉપદેશને પરિણામે તેઓ ગુરુને ચરણે પડ્યાં અને કેવી રીતે અમને મોક્ષ મળે એ વિષે ગુરુને પ્રશ્ન કર્યો. ગુરુએ ક્યું કે તમે ઇશ્વરનું નામ લો, તમારાં ઘરનાં કામો અંતઃકરણપૂર્વક કરો અને જાદુમંત્રના પ્રયોગો છોડી દો. તેઓ ગુરુ નાનકનાં તિષ્ઠી બન્યાં અને અંતે તેમણે મોક્ષ મેળવ્યો.

નાનકે હિન્દુ યોગીઓની તપશ્ચર્યા ઉપર ધણી ટીકા કરી અને પોતાના સ્વતંત્ર વર્તનથી હિન્દુઓની લાગણીઓ દુઃખાવી. છતાં પણ તેમણે હિન્દુ-ધર્મનું નવું રહસ્ય સમજાવીને ધણું જાણીતા હિન્દુઓને પોતાના શિષ્ય બનાવ્યા. તે જ પ્રમાણે તેમણે મુસલમાન યવાનું રહસ્ય પણ ખરાબર સમજાવ્યું અને કેટલાક મુસલમાનો પણ તેમના શિષ્ય થયા. નાનકના વર્તનથી એક જૈન સાધુ તો ગમરાઈ ગયા હતા.

એક વખતે જ ગણમાં નાનકને સેતાન લલચાવતો હતો એમ કહેવામાં આવે છે. કલિયુગે ગુરુને કહ્યું કે જો તમે ધર્મપ્રચારનું કાર્ય છોડી દો તો આખા જગતનું ધન હું તમને આપીશ, તમને સારી સુદર સ્ત્રીઓ લાવી આપીશ, ચમત્કારના પ્રયોગો કરવાની શક્તિ તમને આપીશ અને પશ્ચિમના મહા સમ્રાટ બનાવીશ. ગુરુએ કહ્યું કે મેં બધી જાતના વૈભવોનો ત્યાગ કર્યો છે. પછી કલિયુગ ગુરુને ચરણે પડ્યો અને તેમની રજા લઈ ચાલ્યો ગયો.

પરમાત્મા એક જ છે, તે સનાતન અને સર્વશક્તિમાન છે એમ અનેકવાર નાનક શ્રદ્ધાપૂર્વક કહેતા હતા.

જ્યારે ગુરુને ખબર પડી કે મારો અત હવે આવ્યો છે ત્યારે અંગદને પોતાની પછી ગુરુ તરીકે નીમ્યો. ગુરુના પુત્રો ગુરુની આજ્ઞા પાળતા ન હતા, તેમનાં અંતઃકરણ શુદ્ધ ન હતાં અને પિતાની સામે ધર્મને તેમણે તેમને ત્યાગ કર્યો. પછી લોકોને ખબર પડી કે ગુરુ મરણપથારીએ પડ્યા છે.

ગુરુ નાનકે બહાર જઈ એક સૂકાઈ ગયેલા બાવળના ઝાડ તળે બેઠા, અને તરત જ તે ઝાડ લીધું 'યર્ધ ગયું' અને તેના ઉપર પાંદડાં અને ફૂલો જણ્યાં.

જે મુસલમાનોએ ગુરુ પાસેથી ઈશ્વરનો મંત્ર લીધો હતો તેમણે કહ્યું કે ગુરુના મરણ પછી તેમના શરીરને અમે દાટીશું. હિન્દુ શિષ્યોએ કહ્યું કે અમે તેને બાળીશું. જ્યારે આ ચર્ચારપદ વિપથ ઉપર નિર્ણય આપવાની ગુરુને વિનંતી કરવામાં આવી ત્યારે ગુરુએ કહ્યું કે હિન્દુઓએ મારી જમણી બાજુએ ફૂલ મૂકવાં અને મુસલમાનોએ ડાબી બાજુએ મૂકવાં. જેમનાં ફૂલ બીજે દિવસે સવારમાં તાજાં રહે તેમણે પોતાની રીત પ્રમાણે મારા દેહની વ્યવસ્થા કરવી. પછી ગુરુ નાનકે લોકોને ઈશ્વરની પ્રાર્થના કરવાની વિનંતિ કરી અને કહ્યું કે જો મારા બાપજો ! મારે માટે તમે પ્રાર્થના કરો કે જેથી હું પ્રભુને મળી સકું. ગુરુએ પોતાના

છે. આ ગ્રન્થોમાં નાનક પોતાના અપરાધોનો મુક્તકંઠે સ્વીકાર કરે છે અને ઈશ્વરને દયા અને ક્ષમા માટે પ્રાર્થના કરે છે. પોતાના જીવનના ઉત્તરાર્ધમાં પણ નાનકે પોતાની જન્મજૂમિમાં ધર્મની કંદોડી સ્થિતિ નેઈને શોક કર્યો હતો, અને તે વખતે પોતાની મુંચવણને માટે અને મોક્ષ મેળવવાની તીવ્ર ઇચ્છા હોવા છતાં પણ પૂર્ણ અધિકારને લીધે તેમને ઘણા ખેદ થયો હતો.

પ્રથમનાં છત્રીસ વર્ષો સુધી ધાર્મિક સત્યની શોધ કરવામાં પણ નાનક નિરુપયોગી, માંદા અને કમનસીબ હતા એમ વર્ણન કરવામાં આવ્યું છે.

જીવનચરિત્રોમાં વર્ણવવામાં આવેલાં નાનકનાં અદ્ભુત કાર્યો

સકાંઈ ગએલા અંજીરના અને બાવળના ઝાડને નાનકે લીલાં બનાવી દીધાં. તેમણે એક મરેલા હાથીને અને મરી જતા માણસને જીવતા કર્યાં. તેમણે એક કાઠીઆનો રોગ મટાડ્યો અને તેને નવું જીવન આપ્યું. સૂકી જમીનમાંથી તેમણે જળ કાઢી આપ્યું. તેમણે ઘણા ચમત્કારો કર્યા અને તેને પ્રતાપે નવા શિષ્યો પણ બનાવ્યા.

નાનકને અનેકવાર ગુરુ-ધર્મના આચાર્ય-કહેવામાં આવતા. કેટલીક વાર તેમને આદરભાવથી ‘નાતકશાહ’ કહેવામાં આવતા અને ગ્રેમ-ભાવથી બાબા-પિતા-પણ કહેવામાં આવતા. તેમના જીવનના ઉત્તરાર્ધમાં તેમને લોકો સંત અને દૈવી ઉદ્ધારક તરીકે પણ પૂજતા હતા.

ધર્મીઆર્યને ગુરુ તરીકે માનતાં માનતાં દેવ તરીકે માનવાની વૃત્તિ પૂર્વના દેશોમાં વધારે આકર્ષક અને પ્રચલિત થઈ છે. નાનકના મરણ પછી અને ગુરુદાસની વારોની-સ્તુતિઓની-સમાપ્તિ થઈ ત્યાં સુધીના સાઠ વર્ષના નાના માળામાં નાનકના શિષ્યો માનવા લાગ્યા કે અમારા ગુરુ એકલા ચમત્કાર જ કરનારા છે એમ નહિ પણ તે સાક્ષાત્ ઈશ્વર છે. ગુરુ

નાનક ઈશ્વર છે, પર બ્રહ્મ છે. ઘણા ખરા શીખો પોતાના પવિત્ર ગુરુને ઈશ્વર તરીકે માનતા હતા.

હાલના કેળવાએલા શીખો શીખધર્મના સિદ્ધાન્તોની ભાંગગડમાં ન પડતાં પોતાના ગુરુ નાનકની ઉત્તમોત્તમ પૂજા કરે છે.

શીખધર્મનાં શાસ્ત્રો.

ગ્રન્થ એ સંસ્કૃત ભાષાનો શબ્દ છે અને તેનો સામાન્ય અર્થ 'પુસ્તક' થાય છે. પણ શીખધર્મમાં તે શબ્દ પારિભાષિક છે અને તેનો મુખ્ય અર્થ 'શીખધર્મનું પુસ્તક' એ પ્રમાણે થાય છે. ગ્રન્થમાં ઘણાં કાવ્યોનો સંગ્રહ કરવામાં આવેલો છે. તેમાંનાં કેટલાંક કાવ્યો ઘણાં ટૂંકાં છે. કાવ્યોની એકંદર સંખ્યા આશરે ૨૯,૪૮૦ છે. કેટલીકવાર આ કાવ્યોનો ક્રમ લેખકોના ક્રમ પ્રમાણે, તો કેટલીક વાર ને જુદા જુદા એકત્રીસ છંદો વાપરવામાં આવ્યા છે તેના આધારે રાખવામાં આવ્યો છે. યાદુની-ઓના પ્રાર્થના અને બોધ આપનારા સાહિત્યના જોડો જ આ 'ગ્રન્થ' છે. તેમાં ઈશ્વરની પ્રાર્થના, તેનું ધ્યાન અને ઝવન વિગેના બોધનો પરચુરણ સંગ્રહ કરવામાં આવ્યો છે. નાનક અને ત્યાર પછીથી થએલા કેટલાક ગુરુઓ ને ઉપદેશ આપી ગએલા તેના આધારે જ ઇ. સ. ૧૬૦૪ માં પાંચમા ગુરુએ આદિગ્રન્થ રચ્યો. ત્યાર પછી તેમાં નવમા અને દસમા ગુરુઓએ કેટલાંક ટૂંકાં કાવ્યો ઉમેર્યાં લાહોરના સરકારી છાપખાનામાં છપાએલા પુસ્તકમાં ૧,૫૭૦ પૃષ્ઠો અને લગભગ દસ લાખ શબ્દો છે. સો વર્ષ પછી દસમા ગુરુએ ને કાવ્યોનો સંગ્રહ કરેલો—જેનું નામ દસમ ગ્રન્થ છે—તેને પણ કેટલાક ધર્મોગ્રંથી શીખો પ્રમાણ તરીકે સ્વીકારે છે. આદિગ્રન્થમાં સાડત્રીસ લેખકોનો સમાવેશ કરવામાં આવ્યો છે. આ લેખકોમાં શીખોના દસ ગુરુઓમાંના સાત ગુરુઓ ક્રિપસંત કેટલાક શીખ કવિઓ અને હિન્દુ મુસલમાન બન્નેનો પણ જોવામાં આવે છે. બકા વર્ગમાં કળીર અને રામાનન્દ સુપ્રસિદ્ધ છે. તેમણે કેટલીક સુધારાની

પ્રવૃત્તિ કરી અને તે હિન્દુધર્મની સાખાઓ મણવા લાગી. અન્યની અંદર છ ભાષાઓ વાપરવામાં આવી છે: પંજાબી, મુલતાની, ફારસી, પ્રાકૃત, હિન્દી અને મરાઠી. આ ઉપરાંત ખ્રીષ્ટ અનેક પ્રાકૃત ભાષાઓનો ઉપયોગ કરવામાં આવ્યો છે. આ પ્રમાણે જગતના કેઈ પણ ધર્મનાં શાસ્ત્રોમાં જેટલી ભાષાઓ વાપરવામાં આવી છે તેના કરતાં વધારે ભાષાઓ શીખધર્મનાં શાસ્ત્રોમાં જોવામાં આવે છે.

શીખો અન્યને સ્વતઃપ્રમાણ તરીકે સ્વીકારે છે, છતાં પણ તેમણે તે અન્યની વાર્તાવિક રીતે ઉપેક્ષા જ કરી છે. ઓછામાં ઓછા ૯૦ ટકા શીખો તો પોતાનાં શાસ્ત્રોમાં શુ લખ્યું છે તે જ જાણતા નથી. તેમ છતાં પણ અન્ય તરફ તેમનો એક મૂર્તિના જેવો જ આદરભાવ છે. આ પુસ્તકનું વધારે પ્રચલિત નામ અન્યસાહેબ છે. મદિરની એક બાજુએ મદિરમાં કામ કરતા ધર્મશુરુઓ વારાફરતી રોજ અન્યસાહેબનો પાઠ કરે છે અને ખીમ બધા ઉપદેશોની સાથે નીચેનો ઉપદેશ ઊંચે સ્વરે ગાય છે:—

“જે જન્મે છે અને મરણ પામે છે તેની શા માટે પૂજા કરે છે? જળ અને સ્થળમાં બધે વ્યાપી રહેલા એક જ પ્રભુનું સ્તુતિ કર.”

શીખધર્મનું પરમ તત્ત્વ

નાનકનો મુખ્ય ઉપદેશ ભક્તિયુક્ત અદ્વૈતવાદનો હતો અને તેમના અનુયાયીઓએ પણ ત્યારથી તે સિદ્ધાન્ત સ્વીકારેલો છે. બધારે નાનકને ઈશ્વરની આશા યર્ષા ત્યારે તેમણે પ્રથમ ઉપદેશ કર્યો. આ વચનો શીખ-લોકોનાં શાસ્ત્રોમાં શરૂઆતનાં બે વાક્યોમાં જોવામાં આવે છે અને નિયમ પ્રમાણે દરેક શીખ દરરોજ પહેલાં તેનો પાઠ કરે છે:—

“પરમાત્મા એક જ છે. તે સત્ય છે; જગતકર્તા છે; ભય અને દેવથી રહિત છે; અમર, અજન્મા અને સ્વયંભૂ છે; મહાન

અને ઉદાર છે. આરંભમાં આ એક સત્ય પરમ તત્ત્વ હતું. આ જ સત્ય તત્ત્વ છે, હતું અને ભવિષ્યમાં પણ રહેશે જ. ”

જગતના બીજા કોઈ પણ ધર્મનાં શાસ્ત્રોમાં ઈશ્વર સંબંધી જોટલાં બકિતપ્રધાન કાવ્યો હશે તેના કરતાં ઘણાં વધારે બકિતપ્રધાન કાવ્યો મન્યસાહેબમાં જોવામાં આવે છે. પરમતત્ત્વ એક જ છે એ સિદ્ધાન્ત મન્યસાહેબમાં વારંવાર કહેવામાં આવ્યો છે. વળી કુરાન અને ઉપનિષદોમાં પણ આ જ સિદ્ધાન્તનો ઉપદેશ કરેલો છે. ઈશ્વરની સત્તા સ્વતંત્ર અને શૂદ્ધ છે. નાનકે આ સિદ્ધાન્ત કુરાનમાંથી અથવા તો હિન્દુ-ધર્મનાં ટેટલાંક શાસ્ત્રોમાંથી લગભગ શબ્દે શબ્દ લીધો હોય એમ લાગે છે.

પરમાત્મા જો કે એક જ છે, છતાં પણ તેમનાં અનેક રૂપો હોવાથી તેમને માટે અનેક નામોનો ઉપયોગ કરવામાં આવે છે. આ બ્રાહ્મતમાં ઇસ્લામ અને હિન્દુધર્મનો સમન્વય કરવાનો નાનકનો પ્રયત્ન હોય એમ જણાય છે. પરમ તત્ત્વને માટે મન્યસાહેબમાં અઘ્લાહ અને ખુદા જેવાં ઇસ્લામ ધર્મનાં નામો વાપરવામાં આવ્યાં છે અને સાથે સાથે બ્રહ્મ, પરમબ્રહ્મ, પરમેશ્વર, હરિ, રામ અને ગોવિન્દ જેવાં હિન્દુધર્મનાં નામો પણ એક સરખી રીતે જ વાપરવામાં આવ્યાં છે. નાનક કહે છે :

“ હે પ્રભુ ! તું એક જ છે. પણ તારાં રૂપો અનેક છે. ”

નાનક ઈશ્વરને માટે શુરુ એવો બીજો સરળ અને સુખ્ય શબ્દ વાપરે છે. આ પ્રમાણે પરમ તત્ત્વને શીખધર્મમાં શુરુ તરીકે માનવામાં આવે છે અને જગતના બધા ધર્મોમાં આ બાવના અદ્વિતીય છે. અને ધર્મને માટે જે ‘ શીખ ’ નામ વાપરવામાં આવે છે તે પણ એમ જતાવે છે કે આ ધર્મના અનુયાયીઓએ હંમેશાં શિષ્ય તરીકે રહેવાનું છે.

શીખધર્મમાં પરમેશ્વરને માટે સુખ્યત્વે સત્ નામ—સત્ય નામ—એ વાપરવામાં આવે છે. આ જ એ શબ્દો મન્ય સાહેબની શરૂઆતમાં જ લેવામાં આવે છે. દરેક સ્તુતિના આરંભમાં અને આખા મન્યમાં અનેક

વાર આ શબ્દો વપરાએલા છે. આ શબ્દોના ઉચ્ચારથી આપણું રક્ષણ થાય છે એમ શીખ લોકોની ભાવના છે. જાણે એક સર્વાત્મક પરમ તત્ત્વ હોય એમ આ શબ્દોને પવિત્ર માની પૂજવામાં આવે છે.

જગત અને જીવની ભાવના, અને મોક્ષનો પ્રકાર

નિત્ય અને સર્વશક્તિમાન પરમાત્માની સરખામણીમાં જગત ક્ષણિક અને નિરર્થક છે. નિત્ય અને સર્વશક્તિમાન પરમાત્માની સરખામણીમાં મનુષ્ય એ નિરાધાર અને પરાધીન પ્રાણી છે.

ઈશ્વરને જાણવો અથવા તેને પ્રાપ્ત કરવો અથવા તો તેનામાં 'લય પામવું' એમાં મોક્ષ રહેલો છે એમ શીખધર્મ કહે છે. ઈશ્વર ગૂઢ અને સર્વોપરિ છે, જગત નિરર્થક છે અને મનુષ્ય નિરાધાર છે એ બધા મુખ્ય સિદ્ધાન્તોને અનુકૂલ જ આ મોક્ષનો પ્રકાર છે. ઈશ્વરની કૃપાથી મોક્ષ મળે છે. આ સિદ્ધાન્ત હિન્દુધર્મનાં ઉપનિષદોમાં પણ જોવામાં આવે છે. જગતના નિયામક એક સર્વશક્તિમાન પદાર્થને 'શરણે' જવાનો' આ સિદ્ધાન્ત ઇસ્લામ ધર્મમાં પણ જોવામાં આવે છે, અને તે ધર્મમાં શરણે જવાથી જ મોક્ષ મળે છે એમ સ્પષ્ટ કહેવામાં આવ્યું છે. આ પ્રમાણે જીવાત્મા પરમાત્મામાં લય પામે છે એવો સિદ્ધાન્ત શીખધર્મમાં જોવામાં આવે છે; અને હિન્દુધર્મનાં ઉપનિષદોમાં જોવામાં આવતા મોક્ષના પ્રકાર જોવો જ આ પ્રકાર છે.

શીખધર્મમાં પૂજા અને સંઘની ભાવના

ઈશ્વરનું 'ધ્યાન ધરવું' અને 'જાસ કરીને' 'સત્ નામ' નો 'જપ' કરવો એ શીખધર્મનો મુખ્ય પૂજાપ્રકાર છે. આ ધર્મમાં કોઈ પેણું પ્રકારનો યજ્ઞ કરવામાં આવતો નથી, તેમ જ મૂર્તિની પૂજા કરવામાં આવતી નથી. આ શીખ ધર્મની વિલક્ષણતા છે. શીખધર્મનો પૂજાવિધિ ઇસ્લામ અને હિન્દુધર્મના કટલાક સિદ્ધાન્તોના જેવો જ છે.

મોક્ષ મેળવવાને માટે ગુરુની આવશ્યકતા છે એ શીખધર્મનું બીજું

ખાસ લક્ષણ છે. હિન્દુધર્મમાં અનેક માનવ ગુરુઓના તરફ પૂજ્યભાવ રાખવામાં આવ્યો છે. ઇસ્લામમાં પણ સુપ્રસિદ્ધ મહમદ પેગંબરના પ્રતિ તેવો જ ભાવ રાખવામાં આવ્યો છે. આ પ્રમાણે આ ત્રણેય ધર્મોમાં ગુરુની મહત્તા એક સરખી રીતે માનવામાં આવી છે.

શીખધર્મના અનુયાયીઓનું એક મંડળ હોય છે. તેને ખાલસા સંગત કહેવામાં આવે છે. આ પણ તે ધર્મનું એક ખાસ લક્ષણ છે. હિન્દુસ્તાનમાં ઐચ્છિક ધોરણે રથપાએલી સંઘની આ નવી ભાવના એ ગુરુ નાનકે રથાપેલા ધર્મનાં અનેક પરિણામોમાંનું એક મુખ્ય પરિણામ છે. ગુરુ નાનકની પંથીના ગુરુઓએ, અને તેમાં પણ ખાસ કરીને દસમા ગુરુએ, આ સંઘને ધણો મજબુત બનાવ્યો છે. દસમા ગુરુએ તો આ સંઘમાં અનેક ધાર્મિક વિધિઓ પણ દાખલ કરી છે. આ ધાર્મિક અને સામાજિક સંઘની સ્થાપના એ શીખધર્મનું સારામાં સારું તત્વ છે એમ વિના સંકેતે આપણે કહી શકીએ.

શીખધર્મનો ઇતિહાસ

આ ધર્મના પ્રારંભનો ઇતિહાસ તેના દસ ગુરુઓના ઇતિહાસની સાથે જોડાયેલો છે.

(૧) ગુરુ નાનકનું મરણુઈ. સ. ૧૫૩૮માં થયું. મરણ પહેલાં નાનકને જણાવું કે મારા જન્મે છાકરાઓમાંથી એક પણ મારી પરંપરા જાળવી શકે એમ નથી. તેથી તેમણે દોરકું વણવાનો ધંધો કરનાર લહરીન નામના એક પરમ ભક્ત શિષ્યને પોતાની માદીએ બેસાડ્યો અને તેનું 'અંગદ' નામ પાડ્યું.

(૨) ગુરુ અંગદે (૧૫૩૮-૧૫૫૨) જુની ગુરુમુખી લિપિમાં અક્ષરોની નવી શાસ્ત્રીય વ્યવસ્થા કરી અને આખા પંજાબ વિભાગની, ખાસતી દૃષ્ટિએ, ઘણી મોટી સેવા બજાવી. તેમણે નાનકને પરમાત્માની વૃદ્ધ માનવાનો નવો મહત્વનો સિદ્ધાન્ત ધર્મમાં દાખલ કર્યો.

(૩) ગુરુ અમરદાસ (૧૫૫૨-૧૫૭૪) નરમ હતા, છતાં પણ તેમનામાં ઉત્સાહ સારો હતો. તે બીજા ધર્મમાંથી આ ધર્મમાં આવ્યા હતા. તેમણે શીખોને સંઘચક્રિતનો પાઠ બાબુલીને તેમને બળવાન બનાવ્યા છે.

(૪) ગુરુ રામદાસ (૧૫૭૪-૧૫૮૧) આ ધર્મના ઉત્સાહી અનુયાયી હતા. તેમણે લાહોરથી અગ્નિકોણમાં ત્રીસ મામલિ દૂર આવેલા એક સરોવરમાં હરમંદિર નામનું મંદિર બંધાવ્યું અને તેને શીખોની પૂજનું મુખ્ય ધામ બનાવ્યું. આ સ્થળને તેમણે અમૃતસર નામ આપ્યું અને ત્યારથી તે અત્યાર સુધી તે શીખધર્મનું મુખ્ય સ્થાન ધર્મ પડ્યું છે. રામદાસ અમરદાસના જમાઈ હતા. તેમણે પોતાની પછી પોતાના પુત્રને જ શીખોના ધર્મગુરુ તરીકે ગાદીએ બેસાડ્યો અને આ પ્રમાણે ગાદીએ બેસવાનો વંશપરંપરાનો હકક દાખલ કર્યો.

(૫) ગુરુ અર્જુન (૧૫૮૧-૧૬૦૬) ગ્રંથનો સંગ્રહ કર્યો અને તેથી તેમનું નામ શીખધર્મના ઇતિહાસમાં અમર ઘડ ગયું. ગ્રંથસાહેબમાં અર્જુન પોતાની પહેલાં યજ્ઞ ગએલા ચાર ગુરુઓની કૃતિઓનો, બીજા સંતોની કૃતિઓનો અને પોતાની પણ કેટલીક કૃતિઓનો સંગ્રહ કરેલો છે. શીખધર્મના વિલક્ષણ વેશનો ત્યાગ કરીને તેમણે ઘણાં કામતી વસ્ત્રો પહેરવાનાં શરૂ કર્યાં અને બધા શીખો પાસેથી એક પ્રકારનો કર ઉઘરાવવા માંડ્યો. તેમણે શીખધર્મનો સારો પ્રચાર કર્યો છે અને દિલ્હીના રાજાની સામે લડતાં તેમણે પોતાનો દેહ છોડ્યો.

(૬) ગુરુ હરગોવિન્દ (૧૬૦૬-૧૬૩૮) શીખધર્મના નેતાના ચિહ્ન તરીકે પહેલ વહેલી તરવાર ધારણ કરી. શીખ લોકોનો કિલ્લો બાંધનાર તે પ્રથમ જ હતા. લડાઈને માટે તેમણે લશ્કર પણ જિલ્લું કર્યું અને આ પ્રમાણે જ શીખો શાન્ત અને ધર્મપરાયણ હતા તેમને લશ્કરી સૈનિકો બનાવીને હિન્દુસ્તાનના મુસલમાન મોગલ રાજ્યકર્તાઓ સામે લડતા કર્યા.

(૭) ગુરુ હરરાયે (૧૬૩૮-૧૬૬૦) મોગલ રાજા ઔરંગઝેબની સામેની લડાઈ ચાલુ રાખી; પણ અંતે તે હાર્યા.

(૮) ગુરુ હરકિશને (૧૬૬૦-૧૬૬૪) પણ દિલ્હીના મુસલમાન રાજા ઔરંગઝેબની સામે લડાઈ ચાલુ રાખી.

(૯) ગુરુ તેગ બહાદુર (૧૬૬૪-૧૬૭૫) બહાદુર લડવૈયા હતા. તેમણે જાતે શીખધર્મનો પ્રચાર ઠેક હિન્દુસ્તાનના ઈશાન્ય કોણે સુધી અને દક્ષિણમાં સિંધોન સુધી કર્યો. તે જાતે મુસલમાનધર્મની વિરુદ્ધ ન હતા, પરંતુ તેમણે પોતાના જીવનનો ઘણોખરો ભાગ મુસલમાનોની સામે લડવામાં અને વિજય મેળવવામાં જ ગાળ્યો હતો. આ નવમા ગુરુની કેટલીક કૃતિઓનો આદિમન્યમાં સમાવેશ કરવામાં આવ્યો છે.

(૧૦) ગુરુ ગોવિન્દસિંહે (૧૬૭૫-૧૭૦૮) શીખધર્મને લશ્કરી ધાર્મિક મંડળ બનાવવાનો પ્રકાર ચાલુ રાખ્યો. તેમના નેતૃત્વ નીચે પૂર્વ બંગાળની હાલની રાજધાની ઢાકામાં શીખ ધર્મનું જળ વધ્યું અને ઢાકા શીખોનું મુખ્ય ધામ થયું. તેમણે સિંઘ-સિંહ-ડું ઉપનામ ધારણ કર્યું અને બીજા બધા શીખોને પણ તે પ્રમાણે કરવાનું કહ્યું. આ પ્રમાણે બધા શીખો મળીને સિંહડું ચરવીર યોદ્ધાઓનું એક નવું ખાલસા મંડળ જ ઉભું થયું.

શીખમંડળમાં દાખલ થવાને માટે ગુરુ ગોવિન્દે એક આરંભનો સંસ્કાર દાખલ કર્યો. આ સંસ્કાર પ્રમાણે એક લોહના વાસણમાં મુગંધી મિઠા પાણી રાખવામાં આવતું, તેને તીક્ષ્ણ તરવાર વડી હલાવવામાં આવતું અને મંડળમાં દાખલ થનાર પુરુષો તે પાણી પીતા અને પોતાના શરીર ઉપર છાંટતા. આ અમૃતથી શુદ્ધિ આવે છે અને યુદ્ધમાં વિજય મળે છે એમ માનવામાં આવે છે.

ગુરુ ગોવિન્દસિંહે ' દસમા ગુરુનો અન્ય ' એ પ્રમાણે અન્ય લખ્યો

અને તે આદિઅન્યના જેવો જ પ્રમાણભૂત છે એમ જણાવ્યું. આ પ્રમાણે ગુરુ ગોવિન્દે શીખધર્મમાં એક મહત્વની નવી રીત દાખલ કરી. તેઓ ઇ. સ. ૧૭૦૮ માં મરણ પામ્યા. આ પ્રમાણે બસો વર્ષમાં દસ ગુરુઓની સાથે શીખધર્મમાં અનેક ફેરફારો થયા. ત્યાર પછી શીખો ગુરુને બદલે અન્યસાહેબને પરમોત્કૃષ્ટ માનવા લાગ્યા.

બ્યારે શીખ રાજાઓની પડતી યર્ધ ત્યારે શીખોમાં ઘણા ભાગલાઓ થયા અને નાની નાની જગીરોવાળા માણસો વહીવટ કરવા લાગ્યા. આમ છતાં પણ ઇ. સ. ૧૭૬૫ માં અમૃતસરની અંદર ખાલસા નામના શીખોના પ્રજાકીય મંડળે સીક્ષાઓ પાડ્યા અને તેના ઉપર લખવામાં આવ્યું કે “ જમત, તરવાર, અને ક્તોલનો ડંકો. ” આથી તેમને લાગ્યું કે પોતાના ધર્મમાં પૂર્ણ શ્રદ્ધા રાખવાથી જગતમાં વિજય મળે છે, પણ બ્યારે બીજા શીખયુદ્ધ પાછીથી ઇ. સ. ૧૮૪૬ ના માર્ચ મહિનામાં મહારાજા દુલીપસિંહ નામનો છેલ્લો સ્વતંત્ર શીખ રાજા અંગ્રેજ સરકારને શરણે ગયો અને તેણે પોતાનો કોઠીનૂર નામનો જગપ્રસિદ્ધ હીરો બ્લિકટોરીઆ રાણીને આપ્યો ત્યારે શીખધર્મનું લસ્કરી બળ ટૂટી ગયું અને રાજકીય સત્તા નષ્ટ થઈ ગઈ. થોડા વખત પછી એટલે કે ઇ. સ. ૧૮૫૮ માં બ્લિકટોરીઆ હિન્દુસ્તાનનાં મહારાણી થયાં અને દુલીપસિંહ ખિસ્તી થઈ ગયો.

આજે, પણ શીખો “ પંજાબના સિંહો ” એ પ્રસિદ્ધ નામનું અભિમાન ધરાવે છે. ઘણા ખરા શીખો પોતાની જન્મભૂમિ-પંજાબ-માં જ રહે છે અને શાન્તિથી ખેતી કરી પોતાનું જીવન ગાળે છે. શીખધર્મના પંથો

શીખોમાં બે મુખ્ય પંથો છે. જે નાનકના અનુયાયીઓ છે તે નિવૃત્તિપરાયણ હોય છે અને નાનકના જ ઉપદેશને માને છે. બીજો વર્ગ હિસાહી ખાલસા શીખોનો છે. આ વર્ગના માણસો દસમા ગુરુ ગોવિન્દ-સિંહના સિદ્ધાન્તો સ્વીકારે છે.

પ્રકરણ છઠ્ઠું

કૌન્દ્યૂરશ્યસધર્મ

સામાજિક શિષ્ટાચારનો ધર્મ

જગતના વિદ્યમાન ધર્મોમાં સ્થાન

આજે જગતમાં સ્વરાજ્ય ભોગવતી જૂનામાં જૂની જે પ્રજા છે તેને મુખ્ય ધર્મ કૌન્દ્યૂરશ્યસધર્મ છે. કેટલાક લેખકો એમ કહે છે કે કૌન્દ્યૂરશ્યસના સિદ્ધાન્તો ભાગ્યે જ ધાર્મિક કહી શકાય; ધર્મ કરતાં તેને સદાચારનો ઉપદેશ કરનાર શાસ્ત્ર કહેવું વધારે સારું છે, કારણ કે કૌન્દ્યૂરશ્યસે મનુષ્ય ધર્મરતો, પ્રાચીનની પદ્ધતિનો અને પરમ તત્ત્વની સર્વસાધારણ પૂજનો નિષેધ કર્યો છે. આમ છતાં પણ તે ધર્મે પરમ તત્ત્વના અસ્તિત્વનો ઉપદેશ કર્યો છે એટલું જ નહિ પણ જગતનો એક દૈવી નિયામક છે એ સિદ્ધાન્તનો પણ ઉપદેશ કર્યો છે. પરમ તત્ત્વની સરકાર તરફથી પૂજ હમ્મેશાં થતી આવી છે. માત્ર ઇ. સ. ૧૬૧૫ માં ચીનમાં નવા સ્થપાએલા પ્રજાસત્તાક રાજ્યે તે જૂની પરંપરાને તોડી નાખી તે ધર્મમાં બીજા ધર્મોને પદાર્થોની પૂજા કરવાનો સિદ્ધાન્ત રહેલો છે. ધર્મ તરીકે કૌન્દ્યૂરશ્યસના સિદ્ધાન્તો ગમે તે પ્રમાણમાં સફળ થયા હોય, તો પણ એટલું તો સાચું કે તે સિદ્ધાન્તોએ ધર્મ તરીકે જ કામ કર્યું છે.

ધણા લાંબા કાળથી ચીન જે સત્તા અને બળ ભોગવે છે તેની ખરેખરી ચાવી તેના ધર્મોના બળમાં રહેલી છે. જો જીવનનો આદર્શ બીજો હોત તો મનુષ્યની અગાધ શક્તિને પરિણામે એક અત્યુત્તમ લશ્કરી મંડળ બનું થઈ ગયું હોત. પણ ચીન દેશના ધર્મમાં લશ્કરી વર્ગને સમાજમાં મોટું સ્થાન આપવામાં આવ્યું નથી. ચીનનો જે આ લાંબો

કૃતિહાસ જોવામાં આવે છે તેનું કારણ ચીન દેશ જગનનો સંગ્રહ તોડી અલગ રહ્યો એ નથી. જુદે જુદે સમયે ચીનની પ્રજાએ જહારની પ્રજાઓથી હાર ખાઈ શરમાવે એવી પરાધીનતા ભોગવી છે. બાહ્ય જગતથી અલગ રહેવાને પરિણામે ચીન દેશમાં ઉન્નતિને બદલે મંદતા આવી છે. વળી ચીનમાં કોઈ પણ પ્રકારના રાજકીય બધારણે સત્તા ભોગવી નથી કે જેને પરિણામે ચીનની ચિરકાળથી આશી આવેલી શક્તિ ઉદભવી હોય. તે દેશમાં ખેતરો, જંગલો અને ખાણો જેવાં કુદરતી સાધનો છે ખરાં; પણ તેમનો યોગ્ય ઉપયોગ કરવામાં આવ્યો નથી. ઈ. સ. ૧૯૦૫ સુધી તો તે દેશમાં એવું ઘોરણ હતું કે જે માણસ કૌન્દયસધર્મના ગ્રંથોનું અધ્યયન કરી પરીક્ષામાં પાસ થાય તેને સરકારી જગ્યા નોકરી આપવી. આ પદ્ધતિમાં ગોખણપદીને ઉત્તેજન મળ્યું અને તેથી જનસમાજને સામાન્ય કેળવણી મળી શકી નહિ. આજે ચીનની રાષ્ટ્રીય અને સામાજિક રિથિત બહુ દૂરી ગઈ છે અને પ્રજા પ્રગતિને પંથે ચઢી છે.

વૈદિક ધર્મે અને મોઝેસે જે પ્રકારે સિદ્ધાન્ત દર્શાવ્યો છે તેજ પ્રકારે કૌન્દયસધર્મે ચીનને પાઠ ભણાવ્યો કે માતાપિતાની આજ્ઞા પાળવી એ ધર્મ છે અને તેથી ઘણું સુખ મળે છે. માનવ જાતિના કૃતિહાસમાં સૌથી વધારે સુદર રીતે જે આ સિદ્ધાન્ત કોઈ પણ ધર્મે જતાવ્યો હોય તો તે ઉપનિષદોએ અને કૌન્દયસધર્મને જતાવ્યો છે.

બધા ધર્મોની તુલના કરતાં એમ પણ કહેવું પડે કે દરેક માણસે યોતાનો સામાજિક ધર્મ બરોબર બજાવવો એ સિદ્ધાન્ત ઉપર જોટલો બાર કૌન્દયસધર્મની અંદર મૂકવામાં આવ્યો છે તેટલો ખીલ કોઈ પણ ધર્મની અંદર મૂકાયો નથી. આ ધર્મના “કૃતિહાસ ગ્રંથ” ને આધારે આપણે કહી શકીએ કે ચીનનો કૃતિહાસ ઘણો જૂનો છે—અર્થાત્ ઈ. સ. પૂર્વે ૨૩૫૬ ના સમયનો છે. આ પ્રાચીન સમયમાં સમાજને ન્યાય, જાતિનું કલ્યાણ અને પ્રજાને માટે રાજકીય જવાબદારી—આ ભાવનાઓ ધાર્મિક માન્યતા અને પૂજાવિધિની સાથે જોડાએલી હતી.

આ પ્રમાણે ધર્મનો ધર્મ લગભગ અરાદસો વર્ષ સુધી ચાલ્યો. પણ સિદ્ધાન્તોનો સમન્વય કરીને તેને દર્શનનું વ્યવસ્થિત રૂપ આપવામાં આવ્યું ન હતું. તે નો માત્ર ક્રોધસ્તની પહેલાં લગભગ પાંચસો વર્ષ ઉપર જ કરવામાં આવ્યું. પછીથી જ્યારે પ્રજામાં બધી જાતની મંદી આવી ત્યારે એક મહાપુરુષનો જન્મ થયો અને જે ધર્મને અત્યાર સુધી નામ આપવામાં આવ્યું ન હતું તેને આ જ મહાપુરુષનું નામ આપવામાં આવ્યું.

ધર્મસ્થાપક કૌન્દ્યસ્થસનું જીવન (૫૫૧-૪૭૬ ઇ. પૂર્વે)

બીજા ધર્મોના પ્રવર્તકો વિષે જેટલી માહિતી મળે છે તેના કરતાં કૌન્દ્યસ્થસના જીવનની માહિતી ધર્મપ્રચારકશ્રેણીમાં વધારે મળે છે.

કૌન્દ્યસ્થસના જન્મ અને મરણ શાન્તુંગ નામના વિભાગમાં થયાં હતાં અને તેથી તે વિભાગને ધીનીઓ પોતાનો પવિત્ર દેશ માને છે. અગ્નિઆર છોકરામાં તે સૌથી નાના હતા અને શરીરે સશક્ત પણ તે એકલા જ હતા. કૌન્દ્યસ્થસ ત્રણ વર્ષના થયા ત્યારે તેમના પિતા ગુજરી ગયા અને તેથી કુટુંબના ભરણપોષણ માટે તેમને સખત કામ કરવું પડ્યું. ઓગણીસમે વર્ષે તેમનું લગ્ન થયું. કૌન્દ્યસ્થસધર્મના ગ્રંથોમાં કૌન્દ્યસ્થસની પત્નીનું નામ જોવામાં આવતું નથી; માત્ર એટલું જ માલમ પડે છે કે જ્યારે કૌન્દ્યસ્થસનો પુત્ર પોતાની માતાના મરણ પ્રસંગે રડતો હતો ત્યારે કૌન્દ્યસ્થસે તેને કપડો આપ્યો. કૌન્દ્યસ્થસને એક જ છોકરો હતો છતાં પણ તે તેના તરફ કડક રહેતા. તેમણે પહેલાં જે ધર્મો આરંભ્યો હતો તેમાં તેમની આસક્તિ આદર્શ હતી.

કૌન્દ્યસ્થસે જે ખાનગી શાંખા રચાવી હતી તેમાં છોકરાઓની સંખ્યા વધીને ત્રણ હજારની થઈ. તે એટલા બધા ઉદાર હતા કે ક્રોધ પણ ગરીબ વિદ્યાર્થીને જો બંધુવાની તીવ્ર ઇચ્છા હોય તો તેને તે કાઢી મૂકતા નહિ. એમને એક જ વાત ગમતી અને તે અધ્યયન કરવાની વૃત્તિ

અને ઉદ્યોગ. તે અનેક વિષયોમાં રસ લેતા અને વિદ્યાર્થીઓને શીખવતા, જેમકે ઇતિહાસ, કવિતા, સાહિત્ય, શિષ્ટાચાર, રાજ્યનિધારણ, પ્રકૃતિ-વિજ્ઞાન અને સંગીત. અદ્વૈત વાતો, શક્તિના પ્રયોગો, હૃદય અને અલૌકિક બનાવો જેમાં આવે એવા વિષયો તે કોઈ દિવસ શીખવતા નહિ. જે વિદ્યાર્થીઓ ધાર્મિકતામાં, ભાષણ કરવામાં, રાજ્યનિધારણમાં અને સાહિત્યમાં અપૂર્વ શક્તિ દેખાડતા હતા તેમને માટે કૌન્કયસ્યસને ઘણું અભિમાન રહેતું હતું.

આ સુપ્રસિદ્ધ સાધુ પુરુષને શહેરના મુખ્ય ફોજદારી ન્યાયાધીશ તરીકે નીમવામાં આવ્યા. કેમેકમે તે નોકરીમાં આગળ વધ્યા અને ઇંગ્લેન્ડ ખાતાના મદદનીશ સુપ્રિન્ટેન્ડન્ટ અને મુખ્ય ન્યાયાધીશ થયા. રાજ્યની અંદરના વહીવટમાં અને ખીજાં રાજ્યોની સાથે વ્યવહારમાં કૌન્કયસ્યસ ઘણા વિજયી નીવડ્યા અને સમાજમાં શાન્તિ અને વ્યવસ્થા લાવી લોકોને વશ કર્યા. એટલું જ નહિ પણ તેમના વહીવટથી લોકો શત્રોનો પણ ત્યાગ કરવા લાગ્યા. તેમણે કહ્યું કે રાજ્યમાં મુખ્ય આવશ્યકતા મહેસૂલની નથી પણ બધા લોકો ખેતપેતાતું કર્તવ્ય બરોબર બજાવે એની છે. આમ હોવા છતાં પણ રાજ્યમાં કેટલીક ખટપટે ચાલી અને પાસેના રાજ્યની ઈર્ષ્યા શરૂ થઈ જેને પરિણામે કૌન્કયસ્યસને રાજીનામું આપવાની ફરજ પડી.

સામાજિક અને રાજકીય સુધારો કરવાની ખેતાનામાં શક્તિ છે એમ કૌન્કયસ્યસની દૃઢ માન્યતા હતી અને તેથી તેમણે ખીજાં રાજ્યમાં સરકારી નોકરી બોળવાનો પ્રયત્ન કર્યો પણ નિષ્ફળ થયા. છતાં પણ તે ખેતે માનતા કે સારા રાજ્યનિધારણથી બધા સુધારાઓ, મનુષ્યસ્વભાવમાં પણ સુધારાઓ, થઈ શકે છે. તેમના શિષ્યો તો નિરાશ થઈ ગયા હતા, પણ કૌન્કયસ્યસે તેમને હિમ્મત આપી અને ચીન દેશની અંદર સામાજિક સુધારો કરવાને ઉત્સાહ રાખવાની આજ્ઞા કરી. એક વખતે તેમના હાર નીચેનો અધિકારી જ્યારે તેમને અકસ્માત મળ્યો ત્યારે કૌન્કયસ્યસે તેને

કહ્યું કે પરમાત્માએ મને આ જગતમાં સાચો સુધારો કરવા મોકલ્યો છે અને તેથી તારે હિંમત રાખવી. જ્યારે તેમની જીવનમાં આવી હતી ત્યારે પણ તેમનામાં પરમાત્માએ પોતાને ધર્મ આપેલો છે એવો દૃઢ વિશ્વાસ હતો. જ્યારે કવાંગમા લોકોનાં ટોળા તેમની આગુબાણુ કરી વળ્યાં અને તેમને લગભગ મારી નાખવામાં આવ્યા ત્યારે પણ તેમને વિશ્વાસ રહ્યો હતો કે પરમાત્મા મારા સત્ય હિંદુશને જરૂરી મદદ કરશે. ફરીથી તેમનું જીવન જોખમમાં આવ્યું. જ્યારે તે નિરાધાર સ્થિતિમાં હતા ત્યારે પણ તેમનામાં સહિષ્ણુતા અને પોતાના સત્ય આગ્રહનો આનન્દ હતાં. હિંમત હારી ગયેલા પોતાના અનુયાયીઓની માથે રહીને તેમણે પણ દુઃખ વેક્યું, છતાં પણ તે પોતાના ધર્મમાંથી ભ્રષ્ટ થઈ હતાથ થયા ન હતા. પ્રવૃત્તિ છોડીને વાનપ્રસ્થાશ્રમ સ્વીકારવાને બદલે આ દુઃખી જગતને મદદ કરવાનો તેમણે નિશ્ચય કર્યો. જો કે કેટલીક વાર તેમની હિંમત જતી રહેતી અને તેમને પ્રલોભન થતું છતાં પણ કોઈ પણ પ્રેમાજ શિષ્યે તેમનો ત્યાગ કર્યો નથી.

જે કૌન્દ્યુર્યસના મહાન ગ્રન્થો ગણાય છે તે આ જ સમયે પૂરા કરવામાં આવ્યા હતા. આ બધા ગ્રન્થોમાં રક્ત “વસન્ત અને શરદ” એ નામનો ગ્રન્થ તેમની મૌલિક કૃતિ છે. આ ગ્રન્થમાં હું રાજ્યનો ઇતિહાસ આપવામાં આવ્યો છે અને તેની સુંદર અસરથી સુધારાઓ થયા એમ કહેવામાં આવે છે. તે હતાશ અને દેખીતી રીતે નિષ્ફળ નીવડીને જલ્દાવસ્થામાં મરણ પામ્યા. તેમના મરણ પછી તેમના શિષ્યોએ ત્રણ વર્ષ સુધી શોક કર્યો અને એક શિષ્ય તો કૌન્દ્યુર્યસની સમાધિ આગળ છ વર્ષ સુધી બેસી રહ્યો.

કૌન્દ્યુર્યસની યોગ્યતા

કૌન્દ્યુર્યસ માટે લોકોનું માન અદ્વૈત રીતે વધી ગયું હતું.

તે પોતે કહેતા કે હું કાંઈ નવી વાત કહેતો નથી, પણ ખીલ્લો-પરમાત્માનો—સદેશો લાવનાર છું. તે પોતે માત્ર અયાંગ શ્રમ કરીને શીખ-

નાર અને શીખવનાર હતા. પોતાના દોષો પોતે મુક્તકંઠે સ્વીકારતા હતા અને કહેતા હતા કે જો મને અભ્યાસ કરવાને માટે પચાસ વર્ષ વધારે મળે તો મારામાં મુધારો થઈ શકે. મહાપુરુષ થવામાં જે ચાર દોષો હતા તે તેમણે કબૂલ કર્યા હતા. દારૂ ન પીવો છઃયાદિ ચાર ધર્મો હજી મારાથી બરાબર પળાતા નથી એમ તેમણે સ્પષ્ટ રીતે જાહેર કયું હતું.

કૌન્દ્યુશ્યસના પ્રથમ શિષ્યો નીચે પ્રમાણે કહેતા :—

ગુરુ ચાર દોષોથી મુક્ત હતા. તે પહેલેથી માની જોસતા નહિ, તે પહેલેથી જ સ્વતંત્ર રીતે નિર્ણય કરી જોસતા નહિ, તે દુરામલી ન હતા અને તેમનામાં અહંકાર ન હતો. જો કે તરત જ બવિધ્યમાં સફળતા મળે એવી ન હોય તો પણ તે હિમ્મત રાખીને ખંતથી કામ કરતા હતા. તે સાધારણ માણસોથી ઘણા મોટા હતા અને સાધારણ માણસો તેમને માટે જે પ્રમાણે ધારતા હતા તેના કરતાં પણ તે વધારે હિંમત ઠાટિના હતા. તેમની કોઈની સાથે તુલના થઈ શકે એમ ન હતું.

આ ધર્મના ગ્રન્થો કહે છે કે તે આખા જગતમાં ઉત્તમ હતા અને તેમની કોઈ સાથે સરખામણી થઈ શકે એમ હતું નહિ. માનવજાતિના આખા ઇતિહાસમાં તે અદ્વિતીય હતા તેમનામાં શારીરિક બળ અને જ્ઞાનનું સુંદર મિશ્રણ હતું. તેમનામાં બધી વસ્તુઓ યથાવોગ્ય હતી અને તેથી તે ઔચિત્યનો એક આદર્શ હતા.

રાજ્યમાં કૌન્દ્યુશ્યસની ધીમે ધીમે થએલી પ્રગતિ

ઇસવી સનના આરંભની પહેલાંથી માંડીને તે ઠેક વીસમાં સૈંકા સુધી કૌન્દ્યુશ્યસને રાજ્ય તરફથી વધારે અને વધારે માન મળતું ગયું છે.

૪. પૂર્વે

૧૯૫

કૌન્દ્યુશ્યસની સમાધિ આગળ ચીનના મહારાજાએ પશુપાગ કર્યો હતો.

ધ. સ.

- ૧ “ડ્યુકની, સર્વોચ્ચપૂજ્ય” અને વિખ્યાત” એ રાજપદવી તેમને આપવામાં આવી હતી.
- ૫૭ રાજ્યની અને પ્રાંતોની પાટશાળાઓમાં હૈન્ડ્યુસ્પસના માનમાં નિયમપૂર્વક ચણ કરવો એવો હુકમ કાઢવામાં આવ્યો.
- ૮૯ “અલ” ની ઊંચી રાજપદવી તેમને આપવામાં આવી.
- ૨૬૭ વર્ષમાં હૈન્ડ્યુસ્પસના માનમાં ચાર વખત મોટા પથુ-યનો કરવા એવો હુકમ કરવામાં આવ્યો.
- ૪૯૨ “પરમપૂજ્ય વિદ્વાન ઋષિ” એ પ્રમાણે ધર્મના ગ્રંથોમાં હૈન્ડ્યુસ્પસનું વર્ણન કરવામાં આવ્યું.
- ૫૫૫ ચીનના મુગાઓએ પોતપોતાના મુખ્ય શહેરમાં હૈન્ડ્યુસ્પસનાં સ્વતંત્ર મંદિરો બાંધાવવાં એવો હુકમ કરવામાં આવ્યો.
- ૭૪૦ હૈન્ડ્યુસ્પસનું બાવળું રાજ્યની કોલેજના એક ખૂલ્લું માંથી ખસેડીને મધ્ય ભાગમાં-ત્યાં ચીનના પ્રસિદ્ધ રાજાઓનાં બાવલાં હતાં તેની સાથે-મૂકવામાં આવ્યું.
- ૧૦૬૮-૧૦૮૬ હૈન્ડ્યુસ્પસને “ચીનના મહારાજા” ની પદવી આપવામાં આવી.
- ૧૬૦૬ ૩૧ મી ડિસેમ્બર રાજાના હરમાનથી હૈન્ડ્યુસ્પસને સ્વર્ગ અને પૃથ્વી એ દેવોની સાથે બેસાડવામાં આવ્યા.
- ૧૬૧૪ ચીનના મંગલસત્તાક રાજ્યના પ્રથમ અધ્યક્ષે, યુઆન થી કાઢી-હૈન્ડ્યુસ્પસની પૂજા ચાલુ કરી.

ઓછામાં ઓછાં ત્રણસો વર્ષ સુધી વર્ષમાં એ વાર ચેકિંગ નામની

રાજધાનીમાં આવેલા કૌન્દયસના મંદિરમાં ચીનના મહારાજાએ કૌન્દયસની પૂજા કરી છે અને સાથે સાથે તેમની સ્તુતિ કરીને યજ્ઞો પણ કર્યા છે. ચીનના દરેક શહેરમાં કેટલાંક ૧૫૬૦ મંદિરોમાં, અને ત્રીજા વર્ગનાં મંદિરોમાં પણ, તે તે શહેરના અધિકારીઓ વર્ષમાં બે વાર ઘણા મોટા પાયા ઉપર અને મહિનામાં બે વાર નાના પાયા ઉપર કૌન્દયસની પૂજા કરે છે, પણ આજે કૌન્દયસનાં મંદિરો સામું કોઈ ભેટું નથી.

સમાજના આ નમ્ર સુધારકનું મુખ્ય કામ સોંપેને પોતપોતાનાં સામાજિક કર્તવ્યો કરવાનો ઉપદેશ આપવાનું હતું. પરમાત્માની પ્રાર્થના કરવાની અને અલૌકિક અને દૈવી શક્તિઓ માનવાની તેમણે ચોખ્ખી ના પાડી હતી. પોતાને જે પ્રકારનું માન આપવામાં આવે છે તેનાથી અને ખાસ કરીને યજ્ઞમાં પશુઓના યજ્ઞ વધથી કૌન્દયસનાં ફર્કાં ભવથી ઉમાં ચર્ચ ગયાં હોય. આમ છે તો પણ તેમણે સ્પષ્ટ રીતે પોતાનો સિદ્ધાન્ત દર્શાવ્યો કે જગતમાં પ્રસરતી અને મનુષ્યનું હિત કરનારી સેવા એ જ મોટામાં મોટો ગુણ છે અથવા તો તે દૈવી ધર્મ છે.

ચીનમાં પ્રજાસત્તાક રાજ્ય એકસરખું ચાર હજાર કરતાં પણ વધારે વર્ષો ચાલ્યું છે અને આ પ્રકારે અત્યારનાં પ્રજાકીય ગળ્યોમાં ચીન અદ્વિતીય છે. ચીનના આ લાંબા ઇતિહાસમાં શાન્તુગતા સંત કૌન્દયસને નેટલા પ્રમાણમાં અને જે પ્રકારે માન મળ્યું છે તેટલા પ્રમાણમાં અને તે પ્રકારે બીજી કોઈ પણ વ્યક્તિને માન મળ્યું નથી. કૌન્દયસના પ્રતિ આ અપૂર્વ આદરને લીધે જગતના ઇતિહાસમાં કોઈ પણ દેશની પ્રજાના સંસ્કારો એક વ્યક્તિથી ઘડાયા હશે તેના કરતાં વધારે પ્રમાણમાં ચીનાઓની સંસ્કૃતિ આ એક જ મહાપુરુષ-કૌન્દયસ-થી ઘડાઈ છે.

ધર્મત્રિન્દો-“કુલાસિક્કસ” અને “જુક્કસ”

મહાપુરુષોએ રચાવેલા નવ ધર્મોમાં કૌન્દયસનો ધર્મ અદ્વિતીય

છે. કારણ કે કૉન્ફ્યુસ્યસે ધર્મ રચાવ્યો અને સાથે ધર્મગ્રન્થો પણ લખ્યા. આપવાદ રૂપે ઝોરોસ્ટર અને લાઓ-ત્સે છે. ઝોરોસ્ટરે અવસ્તાનો અમુક ભાગ લખ્યો છે અને લાઓ-ત્સેએ તાઓ-તેહ-કિંગ નામનો નાનો ગ્રન્થ લખ્યો છે.

દેશમાં પરાપૂર્વથી ચાલતા આવેલા ધર્મની અંદર કૉન્ફ્યુસ્યસે એક પણ નવા વિચારનો, આચારનો અથવા અનુભવનો ઉમેરો કર્યો નથી. છતાં પણ ગ્રન્થો લખી દેશને એક પ્રકારનું સાહિત્ય આપીને તેમણે દેશની મોટી સેવા કરી છે. આજ ગ્રન્થો વાસ્તવિક રીતે કૉન્ફ્યુસ્યસ ધર્મનાં શાસ્ત્રો બન્યાં છે. જો આ પ્રકારનું સાહિત્ય તૈયાર કરવામાં આન્યું ન હોત તો ચીનનો જૂનો ધર્મ આ છેલ્લાં પચીસસો વર્ષમાં માત્ર જીજ્ઞાસુ શરદાર પામીને ચાલુ રહ્યો ન હોત.

આ પ્રમાણે કૉન્ફ્યુસ્યસે ચીનના ધાર્મિક સાહિત્યમાં ફાળો આપ્યો ખરો, પણ તેમાં તેમણે લેખક અને વિચારક તરીકે અપૂર્વતા દર્શાવી નથી. કૉન્ફ્યુસ્યસ ધર્મના સાહિત્યના પ્રથમ વિભાગમાં પાંચ અથવા કદાચિત્ત છ “કલાસિક્સ” નો સમાવેશ કરવામાં આવે છે. આ ૬ ના કર્તા કૉન્ફ્યુસ્યસ છે એમ કહેવાય છે. પરંતુ આ ગ્રન્થોમાં કૉન્ફ્યુસ્યસે માત્ર સંગ્રહ કરેલો છે, અથવા તો સંસ્કરણ કયું છે. તેમાં માત્ર એક જ ગ્રન્થ કૉન્ફ્યુસ્યસે પોતે સ્વતંત્ર રીતે લખ્યો છે; અને તે ‘યું ચીહ’ અથવા ‘વસન્ત અને શરદનો ઇતિહાસ’. આ ગ્રન્થમાં હું રાજ્યની હકીકત આપવામાં આવી છે અને તે તદ્દન રસહીન છે.

બીજા વિભાગમાં ચાર “લુક્સ”-“સ્તુ શુ”-નો સમાવેશ થાય છે. આ ગ્રન્થો કૉન્ફ્યુસ્યસના પહેલા અને પછીના અનેક શિષ્યોએ રચેલા છે અને તેમાં કૉન્ફ્યુસ્યસની અંગત હકીકતો અથવા તેમના સિદ્ધાન્તો આપવામાં આવ્યા છે.

(૧) પાંચ (અથવા છ) ધર્મના અન્યો

- (૧) ઇતિહાસનો અન્ય-શુ કિંગ-જેમાં ચીનના ઇતિહાસનું અવલોકન કરવામાં આવ્યું છે.
- (૨) કવિતાનો અન્ય-શિકિંગ-જેમાં લૌકિક અને ધાર્મિક કાવ્યોનો સંગ્રહ કરવામાં આવ્યો છે.
- (૩) ભવિષ્ય અન્ય-ધ કિંગ-જેમાં ભવિષ્ય જાણવાના સિદ્ધાન્તો છે.
- (૪) વિધિઓનો અન્ય-લીકી-જેમાં ઉચિત અનુચિતનો વિચાર કરવામાં આવ્યો છે.
- (૫) વસન્ત અને શરદનો વૃત્તાન્ત-યુન ચિઉ-જેમાં દેશનો ઇતિહાસ આપેલો છે.

ખીલ પ્રકારે જે વિભાગ કરવામાં આવ્યો છે તેમાં એક વધારાનો અન્ય ઉમેરવામાં આવ્યો છે માળાપ તરફ ધાર્મિક ફરજ-હરીયાઓ કિંગ-જેમાં પુત્રોએ માતાપિતાના પ્રત્યે કેમ વર્તન રાખવું તેનો વિચાર કરવામાં આવ્યો છે.

(૨) ચાર અન્યો

- (૧) મહાવિદ્યા-તાહરીઓ-સદ્યુઓનો ઉપદેશ.
- (૨) મધ્યમ માર્ગ-યુંગ યુંગ-જેમાં બરાબર મધ્યમના કેવી રીતે રાખવી તેનો વિચાર કરેલો છે.
- (૩) એનાલેક્ટસ-લુન યુ-કૌન્દ્યૂસ્વસનાં વચનામૃતોનો સંગ્રહ.
- (૪) મેન્સિઅસ-મેગ-રહે-કૌન્દ્યૂસ્વસના સિદ્ધાન્તોને સ્પષ્ટ કરનાર લેખકોની કૃતિઓનો સંગ્રહ.

આ નવ અથવા દસ અન્યો વિષે કોઈ પણ પ્રકારનો અપૌરુષેયનાવાદ અથવા તે બગવત્પ્રેરણાવાદ સ્વીકારવામાં આવ્યો નથી. છતાં પણ

ચીનાઓના જીવનનો આદર્શ ધડવામાં આ ગ્રન્થો પોતે જ સાધનભૂત થયા છે.

ખીજ પશુ કેટલાક તત્ત્વજ્ઞાન અને સદાચાર વિશે લખનારાઓ થયા છે. દા. ત. મોહતી (ઈ. પૂર્વે પાંચમું શતક), વેગ યુગ (ઇ. સ. ૬^{મું} પહેલું શતક) અને ચુ હસી (૧૧૩૦-૧૨૦૦ ઇ. સ.). પશુ કૉન્ફ્યુશ્યસે રચેલા ગ્રન્થોનાં અને કૉન્ફ્યુશ્યસ વિશેની હકીકત આપનારા ગ્રન્થોનાં જોટલાં અધ્યયન અને મનન થયાં હતાં, અને સરકારી નોકરી આપવામાં જોટલો આ ગ્રન્થોના ઉપર આધાર રાખવામાં આવતો હતો તેટલા પ્રમાણમાં આ લેખકોની કૃતિઓનાં અધ્યયન તોરે થયાં ન હતાં, અને સરકારી નોકરોની નિમણૂક કરવામાં તેમની અપેક્ષા રહેતી ન હતી. કૉન્ફ્યુશ્યસ ધર્મનો સદાચાર

આ ધર્મની અંદર વ્યવહારમાં જોવામાં આવતો મુખ્ય સિદ્ધાન્ત સામાજિક હિતનો છે. કૉન્ફ્યુશ્યસે પોતે આ સિદ્ધાન્તનું સંક્ષેપમાં નિરૂપણ કયું છે :—

“ જો-કુંગે પૂછ્યું—‘ જ્યાં મનુષ્યો પોતાના જીવનને માટે નિયમ તરીકે રવીકાર કરી શકે એવો એક શબ્દ છે ? ’ યુરુએ કહ્યું કે ‘ શું મનુષ્યોનો પરસ્પર ભાવ એવો શબ્દ નથી ? તમે એવી ઈચ્છા રાખતા હો કે ખીજ માણસો અમારા તરફ અમુક વર્તન ન રાખે તો પછી તમારે પણ તે માણસો પ્રત્યે તેડું વર્તન રાખવું જોઈએ નહિ. ’ ”

આ સિદ્ધાન્તને કેટલીકવાર ‘ રજત-સિદ્ધાન્ત ’ કહેવામાં આવે છે. આ પરસ્પર ભાવનો સિદ્ધાન્ત ખાસ કરીને નીચે જણાવેલી પાંચ જગ્યાએ પાળવાનો છે :—

પાંચ પ્રકારના સંબંધો હોય છે. એક રાજા અને પ્રજાનો; ખીજો પિતા અને પુત્રનો; ત્રીજો પતિ અને પત્નીનો; ચોથો મોટા ભાઈ અને નાના ભાઈનો અને પાંચમો મિત્ર અને મિત્રનો. કોઈ પણ માણસ,

ખલે બુદ્ધિમાન હોય કે મૂખ હોય, તે એક દિવસને માટે પણ આ પ્રકારના સંબંધો દૂર કરી શકે નથી. તમારું ખર્ચ કરવું આ જ છે. ને તમે તમારા આ ખરા કાર્યક્ષેત્રની બહાર જઈ બીજા સુંદર અને ગૂઢ સિદ્ધાન્તો ખોળવાનો પ્રયત્ન કરશો અને વિચિત્ર અને અદ્ભુત પ્રયોગો કરવા માંડશો તો તમે ખરાબ માણસ તરીકે ગણાશો.”

આ પ્રમાણે કૌન્દ્યૂસ્થસધર્મના મદાચારનો આદર્શ સામાન્યતઃ એવો છે કે દરેક માણસે પોતાના જીવનમાં પોતાની પાસેના માણસો પ્રત્યે બરોબર દરજ બાળવવી.

કૌન્દ્યૂસ્થસ ધર્મે દરેક માણસને માટે સદાચારનો આદર્શ આપેલો છે અને જે આ આદર્શ પ્રમાણે વર્તે તે અવસ્થા ઉત્તમ પુરુષ બનવાનો. એનાલેક્ટસમાં આ સિદ્ધાન્તનું વર્ણન એકસો ને પાંચ વાર કરવામાં આવ્યું છે, અને ઘણી વાર તો નીચ માણસોના આચારોથી આ આદર્શ કેટલો બધો વિરુદ્ધ છે તે પણ જણાવવામાં આવ્યું છે. આ ઉત્તમ પુરુષના આદર્શની બાવનામાં પુરુષનું જ તત્ત્વ સ્પષ્ટ રીતે તરી આવે છે. ‘ઉત્તમ સ્ત્રી’ એ પ્રકારોના આદર્શનો ચિતાર એનાલેક્ટસમાં આપવામાં આવ્યો નથી. વાસ્તવિક રીતે તો રાજકુમારની સ્ત્રીને માટે યોગ્ય નામોની જ માદી આપવામાં આવી છે તેને બાદ કરતાં એનાલેક્ટસમાં એક જ વાર સ્ત્રીઓ વિશે વાત આવે છે અને તેમાં સ્ત્રીઓને ખુદ્દી રીતે ઉતારી પાડેલી છે.

બીજા કેટલાક સદ્ગુણોનો ઉપદેશ કરવામાં આવ્યો છે: દા ત. ઔચિત્ય, સત્યનિષ્ઠા, કૃતજ્ઞતા, અધ્યવનપરાયણતા, ન્યાય, પરોપકાર, બુદ્ધિ, આદરભાવ, મધ્યમતા, શાન્તિ અને સત્યની શોધ. કેટલાક સદ્ગુણોને માટે અમુક મર્યાદા પણ બાંધવામાં આવેલી છે.

“જે માણસો તમારા તુલ્ય ન હોય તેમની સાથે મૈત્રી બાંધશો નહિ. અપકારનો બદલો અપકારથી વાળજો અને દયાનો બદલો દયાથી જ

આપજો. પિતા અથવા પુત્રની ચાલચલગતમાં એકબીજાએ દોષો કાઢવા નહિ. એમાં જ પુત્રભક્તિ અથવા પિતૃભક્તિ રહેલી છે”.

કૌન્દ્યૂર્યસ ધર્મના નીતિના જે સિદ્ધાન્તો છે તે ઉચ્ચ કોટિના અમીર-ઉમરાવોની નીતિના સિદ્ધાન્તો જેવા છે. પ્રતિષ્ઠિત ઉમરાવોને પરંપરાગત સામાજિક વ્યવસ્થાને માટે ઘણું અભિમાન અને વિચિત્ર જંગલી માણસોને માટે તિરસ્કાર હોય છે. ચોતાના રાજ્યની પ્રજાનું કદ્યાણ કરવું એ ગભની દરજ છે એ સિદ્ધાન્ત ઉપર હિન્દુ ધર્મની માફક આ ધર્મમાં પણ ભાર મૂકવામાં આવ્યો છે. જે સમયે કૌન્દ્યૂર્યસ ધર્મના નીતિના નિયમો ધડવામાં આવ્યા હતા તે સમયે પ્રજા કૂપમંડૂક અને સંતોષી હતી. આ ધર્મના સદાચારના નિયમોમાં બહેપાર, પ્રજા-સત્તાક રાજ્ય અને પ્રજાઓના આન્તર અને પરસ્પર વ્યવહાર વિષે કાંઈ પણ કહેવામાં આવ્યું નથી.

દેવની ભાવના

જે કે કૌન્દ્યૂર્યસ ધર્મનું મુખ્ય રહસ્ય ધર્મ કરતાં નીતિશાસ્ત્રમાં વધારે રહ્યું છે, છતાં પણ તેમાં સદાચારના નિયમોને માટે પણ ખરેખરા ધર્મપ્રધાન સિદ્ધાન્તની આવશ્યકતા દર્શાવેલી છે : દા. ત. મનુષ્યના સ્વભાવમાં જે ભલાઈ-સાધુતા-રહેલી છે તે દેવે મૂકેલી છે એવો સિદ્ધાન્ત આ ધર્મમાં સ્વીકારવામાં આવ્યો છે.

કૌન્દ્યૂર્યસ ધર્મના દરેક અન્થમાં જગતની ઉત્તમોત્તમ શક્તિનો સ્પષ્ટ ઉપન્યાસ કરવામાં આવ્યો છે. તેને માટે ત્રણ જુદાં જુદાં નામો આપેલાં છે : (૧) શંગતી-ઉત્તમોત્તમ નિયામક-એ વ્યક્ત પદાર્થને લાગુ પડે એવું નામ છે, અને “ સેકેડ શુક્સ ઓફ ધી ઇસ્ટ ” નામની અન્યમાળાના અન્થોમાં આ નામનું ‘ ઇશ્વર ’ એ પ્રમાણે ભાષાન્તર કરવામાં આવેલું છે. (૨) તીએર્ન-આકાશ-એ નામ જગતમાં વ્યાપી રહેલી નીતિની સત્તા અથવા વ્યવસ્થાને ઉદ્દેશીને અવ્યક્ત પદાર્થને લાગુ

પડે એ પ્રકારે વાપરવામાં આવ્યું છે. પહેલા નામ કરતાં આ નામ લગભગ ત્રણ ઘણું વધારે વાપરવામાં આવ્યું છે. પહેલું નામ મૂર્તિમંત પદાર્થને લાગુ પડે છે, જ્યારે બીજું નામ અમૂર્ત પદાર્થને માટે વપરાય છે. આમ છતાં પણ બન્ને નામો સાથે સાથે અને એક બીજાને બદલે અનેકવાર વપરાયેલાં છે. (૩) ત્રીજું નામ પણ અમૂર્ત પદાર્થને જ લાગુ પડે છે. તે નામ “ મીઠું ” છે. તેનો અર્થ “ આજ્ઞા ” અથવા “ દેવ ” થાય છે. એનાલેક્ટસના છેલ્લા ભાગમાં કહેવામાં આવ્યું છે કે સદાચારને અને પરમતત્ત્વમાં રહેલી શ્રદ્ધાને ધણો ગાઢ સંબંધ છે.

કૌન્દ્યસ્થસે તો પરમ તત્ત્વને ઉદ્દેશીને એક જ વાર સગ્રુથ પદાર્થને લાગુ પડે એવું નામ વાપર્યું છે અને તે પણ એક કાવ્યનું અવતરણ આપવામાં, કૌન્દ્યસ્થસે નીતિ અને ધર્મની જે પ્રક્રિયા વ્યવસ્થિત રૂપમાં આપી છે તેમાં પરમેશ્વરની માન્યતા અને પૂજનોત્તરીકાર કરવામાં આવ્યો છે એમ કહેવાને માટે પૂરતાં પ્રમાણો સ્પષ્ટ રીતે જોવામાં આવે છે. પરંતુ કૌન્દ્યસ્થસે પોતાનું સામર્થ્ય તે ધર્મમાંથી સગ્રુથ પદાર્થને કાઢી નાખવામાં અને સદાચારને સર્વના જીવનમાં ઉતારવામાં વાપર્યું છે. કૌન્દ્યસ્થસ-ધર્મના પ્રાચીન ગ્રંથોમાં અને હાલના પ્રવર્તેલા આચારોમાં પણ અનેક દેવોની પૂજા કરવામાં આવે છે.

આમાંના કેટલાક પદાર્થો આકાશના જેવાં કુદરતનાં મુખ્ય તત્ત્વો છે: દા. ત. પૃથ્વી, સૂર્ય, ચન્દ્ર અને ચીનના મુખ્ય પર્વતો અને નદીઓ. બીજા કેટલાક પદાર્થો કુદરતનાં ગૌણ તત્ત્વો છે. બીજા કેટલાક પદાર્થો કલ્પિત છે, જ્યારે કેટલાક કૌન્દ્યસ્થસ અને ક્વાંગ તી નામના ચીનના પ્રાચીન મહારાજાની મારફત ઐતિહાસિક પુરુષો છે. ક્વાંગ તીને યુદ્ધના દેવ તરીકે માનવામાં આવે છે અને તેમના માનમાં ૧૬૦૦ સરકારી મંદિરો છે. આ જુદા જુદા દેવોની પૂજા કરવાનું કામ રાજાએ જુદા જુદા અધિકારીઓ અને પ્રજામાં વહેંચી દીધેલું છે.

કૌન્દ્યુશ્યસ ધર્મમાં રાજ્યધર્મ

આ ધર્મમાં પુરોહિતોનું જુદું મંડળ કાઢ વખતે જોવામાં આવ્યું નથી. પરંતુ પુરોહિતોને કરવાનાં કેટલાંક કામો તો સરકારી નોકરાનું નિયમપૂર્વક કરતા હતા. જુદા જુદા સ્થળોના સુગ્રામ્યોએ કૌન્દ્યુશ્યસની જાહેર પૂજા કરી તેનો પ્રચાર કર્યો, જ્યારે રાજ્યના મોટા અધિકારીઓએ કુદરતનાં તત્ત્વોની પૂજાનો પ્રચાર કર્યો.

ચીનનો સમ્રાટ પોતાની પ્રજાની વતી જગતના મહાન નિયામક-આકાશદેવની વિધિસર પૂજા કરતો હતો. આ પરંપરા ધણું વર્ષો સુધી ચાલી હતી, અને જગતમાં જો આવી પદ્ધતિ કોઈ પણ ધર્મમાં લાંબો વખત ચાલી હોય તો આ જ ધર્મમાં ચાલી છે. દર વર્ષે ઉત્તરાયણની રાત્રિ પછી, એટલે કે ડિસેમ્બરની ૨૨ મી તારીખે, નિયમપૂર્વક આકાશદેવની પૂજા કરવામાં આવે છે. આ પ્રસંગે બળદોનો, અન્નનો, રેશમનો અને દારૂનો હોમ કરવામાં આવે છે અને સાથે સાથે સંગીત, રેશમી અને વરધોડા પણ હોય છે. આ ઉત્સવમાં ભાગ લેવા આવેલા મનુષ્યોના પોતાની યોગ્યતા પ્રમાણે જુદા જુદા વર્ગો પણ પાડવામાં આવે છે. આકાશદેવના માનમાં યજ્ઞ કરવાને માટે પેકિંગ શહેરની દક્ષિણે એક મોટી ઘોળા આરસપાણીની ત્રણ માળની યજ્ઞભૂમિ છે. આ યજ્ઞવેદિ દુનિયામાં સૌથી મોટામાં મોટી છે. આ જ જગ્યાએ આકાશદેવનો હોમ થાય છે. ઇ. સ. ૧૫૩૬ માં ચીનના સમ્રાટે આવા જ હોમના પ્રસંગે પ્રાર્થના કરી હતી.

મંચુ વંશની પડતી પછી આ વાર્ષિક ઉત્સવની પરંપરા ચાલુ રાખી શકે એવો ચીનની પ્રાચીન ગાદી ઉપર કોઈ સમ્રાટ ન હતો. પરંતુ ‘યુઆન શી કાઈ’ નામના ચીનના નવા પ્રજાસત્તાક રાજ્યના અધ્યક્ષે, રાજ્યનું બંધારણ તદ્દન જુદા પ્રકારનું હતું તો પણ, ઉત્સવની પરંપરા શરૂ કરી. આમ હોવા છતાં પણ ચીનદેશની નવી પ્રવૃત્તિઓ અને અનેક ગુચવાડા બરેલા પ્રશ્નોને લીધે આ આકાશદેવની સૈકાઓજીની પૂજા કરવાની પદ્ધતિ

ધીમે ધીમે બંધ થઈ મધ્ય. દેવની સુપ્રસિદ્ધ યજુર્વેદિની ક્રાંતિએ કાળજી રાખી નહિ અને તે પણ કૌન્દ્યુશ્યસનાં અનેક મંદિરોની માફક ધીમે ધીમે ખંડેર થઈ ગયું છે.

આકાશદેવની પૂજાની સાથે સંબંધ ધરાવતી પણ જરા હલકા પ્રકારની કુદરતની બીજી પૂજા પણ હતી અને તે પૃથ્વીપૂજા. પૃથ્વીની યજુર્વેદિ પેકિંગ શહેરની ઉત્તરે આવેલી છે. તે સમયોરસ છે અને તેની આબુઆબુ પાણી છે. યજુર્વેદિના આ પ્રકારના સ્વરૂપમાં પણ રહસ્ય રહેલું છે. દર વર્ષે દક્ષિણાયન થાય ત્યારે સરકારી અમલદારો આ સ્થળે પૃથ્વીની પૂજાનો ઉત્સવ કરે છે.

રાજ્યધાનીના પૂર્વ દિશાના દરવાજા આગળ દર વર્ષે વસંત સંપાતના વખતે સૂર્યની પૂજા કરવામાં આવે છે અને પશ્ચિમ દિશાના દરવાજા આગળ શરદસંપાતના સમયે ચન્દ્રની પૂજા કરવામાં આવે છે.

આ પ્રમાણે રાજ્યધાનીની આરે ૫ દિશાએ વર્ષના ચાર જુદા જુદા સમયે મોટા સરકારી નોકરો પોતાની નોકરીને અંગે જ ધાર્મિક પૂજાવિધિઓ નિયમસર કરે છે. પણ કૌન્દ્યુશ્યસ ધર્મનું સરકાર તરફથી જે પાલન થતું હતું તે આજે તિરોહિત થઈ ગયું છે.

કૌન્દ્યુશ્યસ ધર્મનું પ્રચલિત સ્વરૂપ

કૌન્દ્યુશ્યસધર્મે ચીનના સામાન્ય માણસોને માટે તેમ જ અધિકારીઓને માટે એક પૂજાવિધિ નિશ્ચિત કરી આપેલી છે. પિતૃપૂજા એ જનસમાજની વિશિષ્ટ અને ચિરકાલીન ભાવના છે. કૌન્દ્યુશ્યસની પહેલાં જે જે ગ્રન્થો લખાએલા છે તે ગ્રંથોમાં પિતૃઓનાં મંદિરો અને પિતૃપૂજાની વિગતવાર હકિકતો વિષે વિધાનો કરવામાં આવેલાં છે. એનાલેક્ટસમાં પિતૃપૂજાને નીતિની દૃષ્ટિએ ઘણું મહત્ત્વ આપવામાં આવ્યું છે.

કૌન્દયુરુયસ ધર્મમાં તો માળાપ જીવતાં હોય તે વખતે પણ પુત્રોએ તેમના તરફ પૂજ્યભાવ રાખવો એવો બધા અનુયાયીઓને માટે સર્વ-સામાન્ય સિદ્ધાન્ત છે જ. પિતૃપૂજા એટલે માળાપના મરણ પછી તેમના તરફ પુત્રો જે આદરભાવ દર્શાવે તે. આ પ્રમાણે પિતૃપૂજા એ કૌન્દયુરુયસ ધર્મના સિદ્ધાન્તનો જ માત્ર વિસ્તાર છે.

પિતૃઓની રિયતિ એવા પ્રકારની છે કે કોઈ તેનાથી બધ પામતું નથી તેમજ તેની ઇચ્છા પણ કરતું નથી. મરણ પછી પિતૃઓનું માત્ર અસ્તિત્વ હોય છે અને ઘરની અંદર પોતાના જૂના સ્થાનની આબુખાબુ અથવા તો રમશાનમાં પોતાની દેહબૂમિની આબુખાબુ તેઓ દર્શાવે છે. અમુક અમુક વખતે પિતૃઓને બહાર જે અન્ન મૂકવામાં આવે છે તે પ્રાયશ્ચિત્ત રૂપે નહિ પણ ઘરનાં બધાં માણસો પિતૃઓની સાથે ભોજન કરે છે એવી પવિત્ર ભાવનાથી.

કૌન્દયુરુયસ ધર્મની પિતૃપૂજાની ભાવનાને લીધે તે જ ધર્મના સદાચારના કેટલાક આવશ્યક પ્રશ્નો એમના એમ રહી ગયા છે. જગતના બીજા બધા ધર્મો કરતાં આ ધર્મ નીતિમય જીવનની આવશ્યકતા ઉપર વધારે ભાર મૂકે છે, છતાં પણ બાંધબાંધમાં એક સમયે પાપ પુણ્યનું ફળ ભોગવવાનું છે એમ તે ધર્મ કહેતો નથી; તેમજ મનુષ્યો નીતિના પોતાના આદર્શોનાં ફળ અતે કયે પ્રકારે પ્રાપ્ત કરી શકે એ વિષે પણ આ ધર્મમાં કોઈ કહેવામાં આવ્યું નથી. કોઈ પણ માણસે આ જીવન સાઈ અથવા ખરાબ ગાળ્યું હોવા છતાં પણ તેને બાંધબાંધમાં પુણ્યકર્મોથી લાભ નથી થતો તેમ પાપકર્મોથી જેરલાભ પણ થતો નથી. મરણ એવી વધારે સારી રિયતિ નથી કે જેને માટે મનુષ્ય આ જીવનમાં આશા રાખી પ્રયત્ન કરે. વરતુતઃ કૌન્દયુરુયસધર્મના ખરેખરા અનુયાયીઓને જો એવો વિચાર આવે કે મારો કોઈ પિતૃ કદાચિત્ત નરકમાં ગયો હશે તો તેને માળાપ તરફના પૂજ્યભાવને લીધે એકદમ ત્રાસ દૂટશે. વળી જો તેને બીજો એવો વિચાર આવે કે જે પિતૃઓએ પોતાના જીવનમાં પાપ જ

કર્ષો' છે તેમની પૂજા તેમની પાછળનો માણસ જીવતો છે છતાં પણ નહિ કરે તો પણ તેને બધા ઉત્પન્ન થશે. મરણોત્તર ક્રિયામાં અને માત્રાપ અને પૂર્વજોની સંવત્સરી વખતે કરવામાં આવતી ધાર્મિક વિધિઓમાં ઘણો અર્થ થાય છે અને તેથી ચીનના ગરીબ માણસોની આર્થિક સ્થિતિ ઘણી ગંભીર થઈ ગઈ છે.

ચીનના લોકોને પોતાના મરી ગયેલા પિતૃઓના આત્માઓ તરફ સિદ્ધાન્તમાં અને આચારમાં ઘણો પૂજ્યભાવ છે એટલું જ નહિ પરંતુ પૃથ્વી અને હવામાં રહેતા અનેક જૂતો-સરવો-ને માટે પણ આદરભાવ છે. કોન્ફ્યુસ્યસના અનુયાયીઓના ધાર્મિક જીવનમાં હવા અને જળમાં રહેતા જૂતો રખે તે ગુરુસે યાદ એ ભાવના પ્રધાન હોય છે, આ ભાવનાને ફેંગ-શુધ કહેવામાં આવે છે.

પશ્ચિમના દેશોની સંસ્કૃતિની અસરથી વર્તમાન કાળમાં ચીનમાં મહાન ક્રાન્તિ થઈ છે અને તેથી જુની ધાર્મિક પ્રજ્ઞાલિકાનો પ્રભાવ ઓછો થયો છે. ડૉ. સુન યત્ સેનની આગેવાની નીચે ચીની પ્રજાએ મંચુ વંશના રાજ્યને ઉઘાડી નાખી દેશને સ્વતંત્ર રાષ્ટ્ર બનાવ્યું. ઇ. સ. ૧૯૪૩માં ચીનની સ્વતંત્રતાને સંપૂર્ણ ઉદય થયો અને ૧૯૪૬માં 'પ્રજાસત્તાક ચીન' વિધિપૂર્વક અસ્તિત્વમાં આવ્યું. આજે ચીનમાં રહીઆતી સંસ્કૃતિનો પ્રભાવ ઘણો છે, છતાં પણ કોન્ફ્યુસ્યસ ધર્મના સામાન્ય સંસ્કારો પ્રજામાંથી નાશ પામ્યા નથી.

પ્રકરણ સાતમું

તાઓધર્મ

દૈવી માર્ગના ધર્મ

જગતના વિદ્યમાન ધર્મોમાં સ્થાન

મહાપુરુષોએ સ્થાપેલા ધર્મોમાં તાઓધર્મ ચીનમાં સૌથી જુનો છે. ઇ. સ. ૬૦૦ માં જાપાન દેશની અંદર આ ધર્મના મન્થોમાંથી અવતરણ લેવામાં આવ્યા હતાં; અને ઇ. સ. ૭૬૭ ની પહેલાં તેનું વિવરણ પણ કરવામાં આવ્યું હતું. પરંતુ ચીનની જાહેર આ ધર્મ વિષે ઘણું જ થોડું જાણવામાં આવ્યું છે. આ ધર્મના અનુયાયીઓના આદર્શો ધીમે ધીમે ઘણા હલકા થઈ ગયા છે. અનેકવાર પ્રશ્ન ઉઠાવવામાં આવે છે કે તાઓધર્મ એ ખરેખરી રીતે ધર્મ છે કે કેમ, અને આ પ્રશ્નનો જવાબ પણ વિવિધ પ્રકારે આપવામાં આવે છે. કેટલાક કહે છે કે ઇ. સ. પૂર્વે છઠ્ઠા શતકમાં રચાએલા તાઓ-તે-કિંગ નામના આ ધર્મના મન્થમાં એવો એક પણ શબ્દ નથી કે જેમાં વહેમ અથવા ધર્મની ગંધ હોય. કદાચિત્ એમ પણ હોય કે ચીનમાં ખ્રિસ્તી સંવત્સની જરાક પહેલાં થઈ ગએલા હાન વંશના સમય સુધી તાઓધર્મ ધર્મ તરીકે વ્યવસ્થિત રૂપમાં ન હોય.

ઇ. સ. ના પહેલા શતકથી તાઓ ધર્મમાં પોપને-આચાર્યને-સ્થાન મળ્યું છે. આજે જો કે આ ધર્મના અનુયાયીઓની ચોક્કસ સંખ્યા જાણવી કઠિન છે છતાં પણ તેઓની સંખ્યા લગભગ પાંચ કરોડ છે એમ કહેવામાં વાંધો નથી.

ચીનમાં રાજ્ય તરફથી જે “સાન ચીઆઓ”—ત્રણ ધર્મો—હિન્દુધર્મ, તાઓધર્મ અને બૌદ્ધ ધર્મ—માનવામાં આવ્યા છે

તેમાંનો તાઓધર્મ એક છે. ચીનમાં બૌદ્ધ ધર્મનો પ્રચાર લગભગ ઇ. સ. ૭૧ થી થયો છે. આ પ્રમાણે જ્યારથી જગતમાં ખ્રિસ્તી ધર્મનો પ્રચાર થયો છે ત્યારથી જ આ ત્રણેય ધર્મોનો ચીનમાં પ્રચાર થયો છે. આ ત્રણ ધર્મો એક બીજાની સાથે સાથે પ્રચલિત થયા છે એટલું જ નહિ પણ પરસ્પર મિશ્ર પણ થઈ ગયા છે. ચીનના અસંખ્ય ધર્મિજ્ઞ મનુષ્યો આ ત્રણેય ધર્મોના ઉત્સવોમાં ભાગ લે છે અને આર્થિક મદદ આપીને બધા ધર્મોનું પોષણ પણ કરે છે, છતાં પણ દરેક ધર્મની વિલક્ષણતા સ્પષ્ટ જોવામાં આવે છે. કૉન્ફયુસસ ધર્મ પ્રમાણે માનવ-સમાજના ઉચ્ચ અને નીચ મનુષ્યો વચ્ચેના યોગ્ય વ્યવહારના નિયમોનું પાલન કરવામાં જ ધર્મ સમાએલો છે. ચીનમાં પ્રચલિત થયેલા બૌદ્ધ ધર્મ પ્રમાણે જગતનો ત્યાગ કરી, આત્મસંયમ પાળી જ્ઞાન ધરવામાં અને સગુણ દેવ ઉપર શ્રદ્ધા રાખવામાં ધર્મ રહેલો છે. જ્યારે તાઓ ધર્મ પ્રમાણે વિશ્વના દેવી માર્ગનું મૂઢ પાલન કરવામાં ધર્મ રહેલો છે. સમાજનું હિત લક્ષમાં રાખીને રથાપવામાં આવેલા કૉન્ફયુસસ ધર્મથી તાઓ ધર્મ કેટલો ભિન્ન છે તેનો ખ્યાલ લાઓ-ત્સેની જન્મભૂમિમાં આવેલા તાઓ ધર્મના મંદિરમાં જોવામાં આવતા શિલાલેખ ઉપરથી આવી શકે છે. આ શિલાલેખ નીચે પ્રમાણે છે :—

“ક્રિયાઓના ત્રણસો નિયમો મનુષ્યના સ્વભાવને વશમાં રાખી શક્યા નહિ. શિક્ષા કરવાના ત્રણ હજાર નિયમો કુટુંબ કૃત્યો બંધ કરવાને મારે પૂરતા ન હતા. પણ જેને નદીના જળપ્રવાહને શુદ્ધ કરવાનું કામ આવડે છે તે નદીના મૂળને જ શુદ્ધ કરવાની શરૂઆત કરે છે. અને જેને ઠાઈ પણ ક્રિયાના અંતને શુદ્ધ બનાવે છે તેણે તે ક્રિયાના આરંભને જ શુદ્ધ કરવાની શરૂઆત કરવી જોઈએ. શું આ મહાન તાઓધર્મ બધા પદાર્થોનું ભવ્ય મૂળ અને ઉત્પત્તિસ્થાન નથી ?”

માણસે અપકારનો બદલો ઉપકારથી વાળવો એ સિદ્ધાન્તનો ઉપદેશ કરવામાં તાઓધર્મ આપ્યા જગતના ધર્મોની અંદર હિન્દુ અને ખ્રિસ્તી ધર્મને સૌથી વધારે મળતો છે.

ધર્મસ્થાપક લાઓ-ત્સેનુ જીવન (૬૦૪-૫૧૭ ? ઇ. પૂર્વે).

આ ધર્મના સ્થાપનાર લાઓ-ત્સેના જીવનચરિત્ર વિશે ઘણું થોડું જ જાણવામાં આવ્યું છે. લાઓ-ત્સેમાં દીનતા ઘણી હતી. વિશ્વમાં ઠોઠ પશુ પ્રકારના બદલાની ઇચ્છા વિના બધા તરફ સંજ્ઞનતા રાખવી એ સિદ્ધાન્તનો તેમણે ઉપદેશ કર્યો છે, અને આવો ઉપદેશ આપવામાં જગતના મહાન ઉપદેશકોમાં તેમનું સ્થાન પ્રથમ છે. પાંચસો વર્ષ પછી રમા ચીએન નામના વિદ્વાને ગ્રીક ઇતિહાસ લેખક હિરોડોટસની માફક ચીનનો ઇતિહાસ લખ્યો છે. તેમાં ચીન બાપાના ૨૪૮ સમ્રાટોનો સંગ્રહ કરવામાં આવેલો છે અને આ સંગ્રહ ઉપરથી જ આપણને લાઓ-ત્સે વિશે હકીકત મળે છે.

મધ્ય ચીનના કોનાન વિભાગમાં કૉન્ફ્યુસસથી લગભગ પચાસ વર્ષ પહેલાં લાઓ-ત્સેનો જન્મ થયો હતો. આ પ્રમાણે ચીનના બે ધર્મોના સ્થાપકો લગભગ સમકાલીન હતા. તે ઉપરાંત લાઓ-ત્સેના ખ્રીસ્ત સમકાલીનોમાં ઇરાનના ઝોરોસ્ટર, હિન્દુસ્તાનના મહાવીર અને બુદ્ધ, અને એકઝાઇલના નેરેમિયાહ, એઝેકિયલ અને ઇસાયાહ જેવા મહાન યાદુરી સંતો પણ હતા. ચોઉ નામના ચીના વંશના રાજ્યમાં લાઓ-ત્સે રાજ્ય-દફતરદારનું કામ કરતા હતા. આ સરકારી હોદ્દાથી અને ગ્રીક વિદ્વાતાથી તેમની એક પરમપૂજ્ય તરવર તરીકેની કીર્તિ બધે પ્રસરી હતી. આ જ કારણથી ચોનીસ વર્ષની ઉંમરે કૉન્ફ્યુસસ આ મહાપુરુષનાં દર્શન કરવા આવેલા હતા. કૉન્ફ્યુસસને ચીનના પ્રાચીન ઇતિહાસની શોધ કરવાની અને સામાજિક શિષ્ટાચારની યોજના કાઢીને દેશની ભૂતકાળની કીર્તિ પાછી લાવવાની ઇચ્છા હતી. બિવિધના આ ઇતિહાસલેખક અને ઉત્સાહી યુવાન મુદારકને લાઓ-ત્સેએ દપકો આપ્યો અને કહ્યું કે જે

માણસોની તમે વાતો કરો છો તે તો મરી ગયેલા છે, અને તેમનાં હાડકાં ધૂળ થઇ ગયાં છે. આ તમારાં અભિમાન અને વાસનાઓના બંધારને દૂર કરો.

અનેક વાસનાઓ રૂખરા કરતાં તાઓ નામના વિચિત્રા ગૂઢ તત્ત્વની જાતે શાન્તિથી શોધ કરવી એમ લાઓ-ત્સેએ કૉન્ફયુસસને આગ્રહપૂર્વક કહ્યું. આ તાઓ તત્ત્વથી જ ધર્મ અને જીવનની સફળતા થશે એમ એમણે ઉપદેશ આપ્યો. જ્યારે તે જીવન કૉન્ફયુસસે ભારપૂર્વક કહ્યું કે હું છેલ્લાં વીસ વર્ષથી મનુષ્યોનું ખંતથી અધ્યયન કરું છું ત્યારે લાઓ-ત્સેએ જવાબ આપ્યો—જો માણસોને તાઓ ધર્મ આપી શકાય તો રાજાને તે ધર્મ આપવાની કેને ધ્રુજા નહિ થાય? જો મનુષ્યોને તે આપી શકાય તો માખાપને આપવાને કાણ નહિ ધ્રુજે? જો માણસોને તેનો ઉપદેશ કરવામાં આવે તો પોતાના બાઈઓને ઉપદેશ આપવાની કેને ધ્રુજા નહિ થાય? જો મનુષ્યોને આ બરાબર સમજાવવામાં આવે તો પોતાનાં બાળકોને સમજાવવાની કેને ધ્રુજા નહિ થાય? શા માટે તમે તે મેળવતા નથી? તેનું કારણ આ છે કે તમે તમારા હૃદયમાં એ વાતને રચાવ આપતા નથી.

લાઓ-ત્સેની સાથેના આ સમાગમ પછી કૉન્ફયુસસ, જે ભવિષ્યમાં આખા ચીન દેશમાં મહાન વિદ્વાન ઉપદેશક તરીકે પ્રસિદ્ધ થવાના હતા, તેમણે પોતાના શિષ્યોને કહ્યું કે—પંખીઓ કેવી રીતે ઉડે છે, માછલીઓ કેવી રીતે તરે છે, પ્રાણીઓ કેવી રીતે દોડે છે એ બધું હું જાણું છું. પણ એક વિલક્ષણ જનાવર એવું છે કે તે પવનમાં વાદળોમાં ધબને શી રીતે જાય છે અને આકાશમાં શી રીતે ઉડે છે તે હું કહી શકતો નથી. આજે હું લાઓ-ત્સેને મળ્યો છું અને હું માત્ર તેમને આ કલ્પિત વિલક્ષણ જનાવરની સાથે સરખાવી શકુંઃ અર્થાત્ તે અલૌકિક અને ન સમજાય તેવા ગૂઢ છે.

લાઓ-ત્સે કૉન્ફયુસસની દૃષ્ટિએ પરલોકનો શોખસહીની માફક વિચાર કરનાર અને પોતાની કલ્પનાદૃષ્ટિમાં બીજે વિહાર કરનાર તરીકે

વર્તતા નથી તેમની સાથે પણ હું સારી રીતે વર્તું છું. આ પ્રમાણે બધાને સારી રીતે વર્તવું જ પડે છે. જેઓ મારા પ્રત્યે શુદ્ધ ભાવ રાખે છે તેમની પ્રત્યે હું પણ શુદ્ધ ભાવ રાખું છું, અને જેઓ મારા પ્રત્યે શુદ્ધ ભાવ રાખતા નથી તેમની પ્રત્યે પણ હું શુદ્ધ ભાવ રાખું છું. અને આ પ્રમાણે બધાને શુદ્ધ ભાવ રાખવો જ પડે છે.

આ પ્રમાણે અખિલ વિશ્વમાં નિરપેક્ષ સન્નજનતા દર્શાવવી એ સિદ્ધાન્તને આધારે મનુષ્યે પોતાનું જીવન ગાળવું એવી પ્રતિજ્ઞા તાઓ ધર્મમાં કરવામાં આવી છે. લાઓ-ત્ઝેનો આ સિદ્ધાન્ત જગતના બધા અ-ધિરતી ધર્મોના સ્થાપકોના સિદ્ધાન્તોમાં તદ્દન અદ્વિતીય જ છે. પરંતુ લાઓ-ત્ઝેને જેટલાં દુઃખો પડ્યાં તેના કરતાં વધારે દુઃખો જીસસને પડ્યાં હતાં, અને એવા કટોકટીના સમયમાં પણ જીસસે આત્મભોગ આપી અપરાધીઓને ક્ષમા આપવાનો ઉપદેશ કર્યો હતો અને તે ઉપદેશ પોતે આચારમાં પણ મૂક્યો હતો. હિન્દુસ્તાનમાં મહાત્મા ગાંધીજીએ આ પ્રકારનો ઉપદેશ આપેલો છે અને જીવનમાં ઉતારેલો છે.

જેણે આપણું ખરાબ કયું હોય તેના તરફ પણ આપણે સન્નજનતા જ દર્શાવવી એ સિદ્ધાન્ત આપીને લાઓ-ત્ઝે અટકી પડ્યા, પણ જીસસ તેથી આગળ વધ્યા અને તેમણે 'શઠની સામે પણ દયા' એ સિદ્ધાન્તને સચુલ્લ ઈશ્વરની સાથે જોડી દીધો અને કહ્યું કે ઈશ્વર બધાંની ઉપર એકસરખી રીતે દયા રાખે છે અને તેથી મનુષ્યોએ પણ ખીન્ન બધાંની ઉપર એકસરખી રીતે દયા રાખવી. ગાંધીજીએ પણ આ જ સિદ્ધાન્તનો ઉપદેશ કર્યો છે.

લાઓ-ત્ઝેએ પાપીઓની સામે જે પદ્ધતિ સ્વીકારવાનો ઉપદેશ કર્યો હતો તે પદ્ધતિ ક્રૌંચસ્પસે દર્શાવેલી પદ્ધતિના કરતાં અલગત ઉત્તમ હતી, પરંતુ લાઓ-ત્ઝેનું જીવન તપાસીએ તો તે ક્રૌંચસ્પસના જીવન કરતાં હલકા પ્રકારનું હતું. ચીનમાં આ બે ધર્મોના સ્થાપકો સમકક્ષીન હતા અને તેથી તે બન્નેના વખતની સામાજિક સ્થિતિ સરખી જ હતી.

લાઓ-ત્સેએ પણ પોતાના સમયમાં લોકોની ગરીબાઈ, સમાજમાં ઘણી ગેરવ્યવસ્થા, લુચ્ચાઈ, ચોરો અને લુંટારાઓ, લોકોની કંદાશ, ઉડાઉપણું અને સ્વાર્થ જોયાં હતાં અને તેથી તેમને ઘણો ખેદ પણ થયો હતો. પરંતુ કોન્ફ્યુસ્યસની માફક દંડતા રાખી આ અનિષ્ટ પરિસ્થિતિની સામે ધર્મ પોતાના સિદ્ધાન્તનો જરોગર ઉપયોગ કરવાને બદલે લાઓ-ત્સેએ માત્ર ડહાપણની શિખામણ આપી અને પછીથી જેમ બીજા ઘણા ચીનના અધિકારીઓએ અત્યાર સુધી કર્યાં કર્યું છે તેમ તેમણે સરકારી નોકરીનું રાજનામું આપ્યું અને પોતાને અનુકૂળ પડે એવી બીનજવાબદારી અવસ્થામાં રહેવાનું પસંદ કર્યું. તે પ્રમાણે ચીનની ઉપાધિઓમાંથી છૂટા થઈ તે પશ્ચિમ દિશામાં ગયા.

લાઓ-ત્સેનું પૂજન

તાઓ ધર્મના સ્થાપક જો કે પોતાની જાત માટે ઘણી દીનતા બતાવતા હતા છતાં પણ પોતાના સિદ્ધાન્તોને માટે તેમને ઘણો આત્મવિશ્વાસ હતો. પછીથી રાજ્યમાં અને ધર્મના ક્ષેત્રમાં લાઓ-ત્સેનું માન ઘણું વધ્યું. ઈ. સ. ૧૫૬ માં રાજ્ય તરફથી પડેલવહેલો એવો હુકમ કાઢવામાં આવ્યો કે લોકોએ લાઓ-ત્સેના માનમાં યજ્ઞો કરવા. ઈ. સ. ના ચોથા સૈકામાં લાઓ-ત્સે પરમપૂજ્ય તત્ત્વજ્ઞ છે અથવા તો તેમની માનદ પદવી સૂચવે છે તે પ્રમાણે ‘શ્વેત કુમાર’ છે એ પ્રકારની અદ્ભુત અને અસૌકીક બાવનાના સિદ્ધાન્તનો પ્રચાર થવા માંડ્યો. લાઓ-ત્સેના વાળ જન્મથી ધોળા હતા અને તેમની શુદ્ધિ પડેલેથી જ એટલી બધી પરિપક્વ હતી કે લોકો કહેવા લાગ્યા કે લાઓ-ત્સે સામાન્ય બાળકની માફક જન્મ્યા નથી પણ એક ઔઠ માણસની માફક જન્મ્યા છે, અને પોતાની માતાના ઉદરમાં જોતેર અથવા તો એકાદી વર્ષ સુધી તેમણે વાસ કરેલો છે. ઈ. સ. ૫૮૬ માં જ્યારે લાઓ-ત્સેની જન્મભૂમિમાં આવેલા મંદિરનો ઊર્જોદ્ધાર કરવામાં આવતો હતો તે વખતે લાઓ-ત્સેના અનેક અવતારો થાય છે એવા સિદ્ધાન્તનો ઉપદેશ કરતો એક શિલાલેખ

ત્યાં મૂકવામાં આવ્યો. ઇ. સ. ૬૫૦-૬૮૪ સુધી ચીનના જે રાજાએ રાજ્ય કર્યું હતું તેણે જાહેર કર્યું કે લાઓ-ત્સે પહેલાં રાજા હતા. ઇ. સ. ૭૧૩-૭૪૨ ના સમયમાં ધર્મમાં એવો સિદ્ધાન્ત દાખલ થયો કે લાઓ-ત્સે પ્રાચીન મહર્ષિ છે. કેટલાક સમય પછી લાઓ-ત્સેને તાઓ ધર્મની ત્રિમૂર્તિમાં સ્થાન આપવામાં આવ્યું, પણ આ ક્યે વખતે જન્મ્યું તે ચોક્કસ કહી શકાતું નથી. આ ત્રિમૂર્તિમાના બીજા આધ્યાત્મિક તત્ત્વને પાન-કુ-જગત્સદા-કહેવામાં આવે છે. ત્રિમૂર્તિનું ત્રીજું તત્ત્વ એક ઐતિહાસિક પુરુષનું છે. આ પુરુષને સામાન્ય રીતે “ મૌકિતક સમાદ ” કહેવામાં આવે છે. ઇ. સ. ૧૧૧૬ માં પુરુષને દેવ તરીકે માનવામાં આવતા હતા.

લાઓ-ત્સે જ્યારે જગતમાંથી નિવૃત્ત થઈ એકાન્તમાં ગયા અને મરણ પામ્યા તે વખતે તેમણે કેટલાંક ખેદદર્શક વચનો કહ્યાં હતાં. આ વચનો આ ધર્મના ગ્રંથોમાં જોવામાં આવે છે. લાઓ-ત્સેના જે ભક્ત અનુયાયી છે તે એમ માને છે કે આ ખેદદર્શક વચનોને લીધે લાઓ-ત્સેના સ્વરૂપમાં કોઈ પણ ભક્તની ક્ષતિ થતી નથી. તેઓ તો ઉત્કૃષ્ટ એમ માને છે કે જેમણે બધાની તરફ સજ્જનતા બતાવવાનો ઉપદેશ કર્યો છે અને આ સિદ્ધાન્ત સ્વીકારવાની બધાને બક્ષામણુ કરી છે તે દિવ્ય પુરુષ જ હોવા જોઈએ. લાઓ-ત્સેએ સગ્રણુ પરમ તત્ત્વનો ઉપદેશ કર્યો નથી. પાપી પુરુષોની તરફ પણ જગતમાં સજ્જનતા દાખવવી એ સિદ્ધાન્ત ઉપર એમણે ઘણો ભાર મૂક્યો હતો. તેમના અસંખ્ય ચીના અનુયાયીઓ માનતા કે આપણા મહર્ષિ અને ધર્મોપદેશક-લાઓ-ત્સે-દિવ્ય તત્ત્વનો ખરેખરો અવતાર છે. દીનતા એ ઉત્તમ ગુણ છે એવો જે સિદ્ધાન્ત લાઓ-ત્સેએ પોતાના ગ્રંથમાં બતાવ્યો છે તે જ સિદ્ધાન્ત તેમણે પોતાના જીવનમાં ખરોખર પાળ્યો છે.

કેટલીક બાબતોમાં લાઓ-ત્સે એક બુદ્ધિમાન વૃદ્ધ તત્ત્વજ્ઞ તરીકે ગણાતા હતા પણ તે ચીનને માટે આત્મભોગ આપનાર ન હતા. તેમણે

પોતાના ધર્મને એક પ્રકારનો ઉત્તમ આદર્શવાદ આપ્યો, પણ પોતાને માટે એવું કંઈ પણ રાખ્યું ન હતું જગતમાં મહાપુરુષોએ-સ્થાપેલા ધર્મોમાંથી છ ધર્મોનાં નામ તો પોતપોતાના સ્થાપકોનાં નામ ઉપરથી પડ્યાં છે, દા. ત. જૈન ધર્મ, જુદા ધર્મ, કૉન્ફ્યુસ્યસ ધર્મ, ઝોરોસ્ટર ધર્મ, ખ્રિસ્તી ધર્મ અને મહમદ ધર્મ; પણ તાઓ-ધર્મનું નામ પોતાના મહાન સ્થાપકના નામ ઉપરથી અથવા તો તેમના આદર્શ ઉપરથી પાડવામાં આવ્યું નથી, પરંતુ “તાઓ” નામના અન્યક્તતત્ત્વના ઉપદેશ ઉપરથી પાડવામાં આવ્યું છે.

તાઓ ધર્મનાં શાસ્ત્રો.

તાઓ ધર્મનો જે મુખ્ય ગ્રંથ છે તે લાઓ-ત્સેએ પોતે લખ્યો છે એમ સામાન્ય રીતે માનવામાં આવે છે. આ ગ્રંથનું નામ તાઓ-તેહ-કિંગ છે, અને જુદા જુદા અગ્રેજી ભાષાન્તરકારોએ આ નામના જુદા જુદા અર્થો આપ્યા છે. સામાન્ય રીતે આ નામનો અર્થ જ કરવામાં આવતો નથી, અને જ્યારે જ્યારે તે વાપરવામાં આવે છે ત્યારે તે મૂળ રૂપમાં-જેમાં ત્રણ સીના નામોનો સમાસ છે-તે વાપરવામાં આવે છે. તેના અર્થો નીચે પ્રમાણે આપવામાં આવ્યા છે:—

- (૧) “તાઉ અને સદ્ગુણનો ગ્રંથ” (ચામર્સ),
 - (૨) “સદ્ગુણના માર્ગનો ગ્રંથ” (ઓલ્ક),
 - (૩) “પરમાત્માની કૃપાનો ગ્રંથ” (પાર્કર),
 - (૪) “પ્રકૃતિ અને તેના ધર્મોનો સિદ્ધાન્ત” (બાલ્કર),
 - (૫) “પ્રકૃતિ અને ઇશ્વરના આર્વિંભાવ વિશે વિચારો,”
(એલેક્ઝાન્ડર).
 - (૬) “જુદા અને સદ્ગુણના નિયમો” (હેરમ)
- આમાંનો છેલ્લો અર્થ સરળ અને યોગ્ય છે.

વિશિષ્ટ પુરુષોના વિશે અથવા તે કોઈ જનાવ વિશે કોઈ પણ જનની ઐતિહાસિક હકીકત આપવામાં આવી નથી. આ ધર્મગ્રંથનાં નાનાં એકાદી પ્રકરણો છે અને તેમાં એક પણ રચણે એક પણ વિશેષનામ જોવામાં આવતું નથી.

તાઓ-તેહ-કિંગનો જણો ઇતિહાસ જ્યારે તપાસીએ છીએ ત્યારે માલમ પડે છે કે કાળક્રમે તે ગ્રંથની મહત્તા વધતી જતી હતી. ચીંગ તિ (૧૫૬-૧૪૦ ઈ. પૂર્વે) નામના સમ્રાટ પહેલ વહેલાં જાહેર રીતે તે ગ્રંથને "ક્લાસિક"-શિષ્ટ ગ્રંથ-તરીકે સ્વીકાર્યો. મિંગ તિ (૨૨૭-૨૩૬ ઈ. સ) નામના સમ્રાટ તે પોતાના રાજ્યના જવા પ્રધાનોને જોડાવીને આ જરા શુષ્ક લાગતા ગ્રંથ વિશે વ્યાખ્યાનો આપતા અને તે વખતે જે કોઈ અધિકારી હાથ પગ લંબાવતો, અથવા જગાસુ ખાતો અથવા મોઢામાંથી જળજો કાઢતો તેને સખત કપકો આપતા.

ચીનના રોન-સિ નામના પરગણામાં હિસ-આન-કુ નામના રથગમાં નેરેટોરિઅસના અનુયાયી ખ્રિસ્તીઓનું રમારક છે. તે ઉપરથી જણાય છે કે ઈ. સ. ૭૮૧ ની પહેલાં તે લોકોને તાઓ-તેહ-કિંગની ખજાર હતી. અર્થાચીન પાશ્ચાત્ય આપાન્તરકારોએ અને ધર્મનો તુલનાત્મક અભ્યાસ કરનારાઓએ તાઓ-તેહ-કિંગની ખરી મહત્તા વિશે ઘણા ઉત્તમ અભિપ્રાયો આપ્યા છે. આઈ હેસ નામના વિદ્વાને "તાઓ-તેહ, કાંઈકની પહેલાં થએલો એક સત્ય દ્રષ્ટા" એ નામનો એક ગ્રંથ લખેલો છે. તેમાં તાઓ-તેહ-કિંગ અને જાઈગલમાંથી જસો અઃસઃ સમાનાર્થક શ્લોકોનો સંગ્રહ કરેલો છે.

તાઓ ધર્મનો જીજ્ઞે ગ્રંથ ઘણા કાળ પછી લખાયો છે. તેનું નામ 'તાન્ગશાંગ કાંગ-ચિંગ પિયેન', અર્થાત્ કર્મ અને તેના ફળની ચર્ચા હતો ગ્રંથ, છે. તાઓ ધર્મના અનુયાયીઓ અને જગતના વિદ્યમાન ધર્મોના અભ્યાસીઓ માને છે કે નીતિના આદર્શો સિદ્ધ કરવાને માટે આ ગ્રંથ માત્ર તાઓ-તેહ-કિંગથી જ ઉત્પન્ન છે. આ ગ્રંથમાં કેટલોક

પદેથ ધણા સાદો છે, પણ તે ઉપરાંત તેમાં કંટલોક બાગ નીતિશાસ્ત્રની
દૃષ્ટિએ ધણા ઉપયોગી છે અને જગતના ધર્મોમાં વિશિષ્ટ છે.
'સન્નિધન' નું વર્ણન જે નીચે આપવામાં આવ્યું છે તેના જેવાં
દલાંક વર્ણનો બાઇબલમાંથી અને હિન્દુ, જૈન અને બૌદ્ધ ધર્મોના
સ્ત્રોતોમાંથી પણ મળી આવે છે.

“તે આડે રરતે નહિ જાય. તે ધર્મનાં કામો કરશે અને પુણ્ય
મેળવશે. બધાં પ્રાણીઓ ઉપર તે દયા રાખશે. પોતાના નાના બાઇઓ
તરફ પ્રેમ અને વાતસલ્ય રાખશે, અને મોટાઓની આજ્ઞા પાળશે. તે
પોતાની જાતને સુધારશે અને બીજાઓને પણ તે પ્રમાણે સુધારશે.
અનાથો અને દુઃખી વિધવાઓ ઉપર તે દયાભાવ રાખશે. તે મોટાઓને
માન આપશે અને નાનાઓ તરફ પ્રેમભાવ રાખશે. તેણે જાતુઓ, ધાસ-
અને વૃક્ષોને કોઈ પણ પ્રકારની ધજા ન કરવી. બીજાઓ દુષ્ટવૃત્તિવાળા
હોય તો તેણે તેમની દયા લાવવી; જે તેઓ ગુણવાન હોય તો તેણે
આનન્દિત થવું; જે તેઓ દુઃખમાં આવી પડ્યા હોય તો તેણે તેમને મદદ
કરવી; જે તેઓ બધમાં હોય તો તેણે તેમને ગયાવવા; જે તેઓને લાભ
થાય તો તેણે જાણવું કે એ લાભ પોતાને જ થયો છે; અને જે તેમને
ખોટ જાય તો પણ તે જ પ્રકારે પોતાને જ ખોટ ગઈ છે એ પ્રમાણે
માનવું; જે તેમનામાં દોષ હોય તો તે બહાર પાડવા નહિ; તેણે પોતાની
બડાઈ હાંકવી નહિ; જે કંઈ ખરાબ હોય તેને તેણે અટકાવવું, અને જે
કંઈ સારું હોય તેનાં તેણે વખાણ કરવાં અને તેની પ્રસિદ્ધિ કરવી; બહુ
દાન કરવું પણ પોતાને મોટે થોડું જ લેવું; કોઈ અપમાન કરે તો કોઈ
કર્ચા વિના તે સહન કરવું; અને બીજાઓને માન આપતી વખતે નમ્રતા
રાખવી; કોઈ પણ પ્રકારના જદલાની આજ્ઞા વિના બીજાના ઉપર ઉપકાર
કરવો અને બીજાઓને આપીને પાછળથી કોઈ દિવસ ખેદ કરવો નહિ.
આ બધાં સન્નિધનનાં લક્ષણ છે. આવા જ માણસને બીજા બધા માણસો
માન આપે છે. દેવ પણ તેને ગયાવે છે. સુખ અને લાભ તેની પાછળ

દોડે છે. અધી અનિષ્ટ વસ્તુઓ તેનાથી દૂર જાય છે. તે જે કામ હાથમાં લે છે તેમાં તેને વિજય મળે છે. પ્રાકૃત દેહનો ત્યાગ કરીને અપ્રાકૃત અને અમર થવાની તેને આશા રહે છે.”

વળી તાઓ ધર્મના આ બીજા અન્યમાં ઘણી આગ્રાઓ કરવામાં આવી છે. દા. ત. —

“તમારાં માતાપિતા દોષો પ્રગટ કરશે નહિ, સત્ય અને અસત્યનો ગોટાળો કરશે નહિ. અધર્મી માથુસને કાઠ જાનનો લાભ આપશે નહિ. નિર્દોષને શિક્ષા કરશે નહિ. પવનને ઠપકો આપશે નહિ, અને વરસાદને ગાળ બાંડશે નહિ. તમારી પત્નીનું અને ઉપપત્નીઓનું કહેણું સાંભળશે નહિ. તમારાં માતાપિતાની આગ્રાનો ભંગ કરશે નહિ. નવી વાતો સાંભળીને જુની વાતો જૂલી જશે નહિ. જે ઉછીનું કીધું હોય તે પાછું આપી દેજો પ્રારબ્ધવશાત્ જે મથ્યું હોય તેનાથી વધારે મેળવવાનો પ્રયત્ન કરશે નહિ. હુંકા કુટનો અથવા ખોટા માપનો, હલકા તાજવાનો અથવા તો નાના પીંટનો ઉપયોગ કરશે નહિ. મહિનાના છેલ્લા દિવસે અથવા તો વર્ષના છેલ્લા દિવસે ગાશે નહિ, તેમજ નાચશે, પથ્થુ નહિ. મહિનાના પહેલા જ દિવસે અથવા સવારમાં જોરથી જૂમ પાડશે નહિ, તેમજ ગુરસે થશે નહિ. ઉત્તર દિશામાં રડશે નહિ, તેમજ થુંકશે પણ નહિ. ખરતા તારાની સામું જોઈને થુંકશે નહિ. ઇન્દ્રધનુષ્યને આંગળી કરીને બતાવવું નહિ. જેણે ખરાબ કામ કર્યું છે તે જો પશ્ચાત્તાપ કરે અને પોતાની જાતને સુધારે, જે તે ખોટાં કામ કરતો અટકે અને બધી જાનનાં સારાં કામો કરે તો આખરે તે મુખ અને આનન્દ ભોગવશે. તો પંડી સારાં કામ કરવાને માટે આપણે આપણી જાનને કેમ ફરજ ન પાડી ?”

“તાઓ” ની મુખ્ય ભાવના

“તાઓ” શબ્દ ન્યારે સામાન્ય નામ તરીકે વપરાયે છે ત્યારે તેનો મુખ્ય અને ધૌર્ગિક અર્થ “માર્ગ”, “રસ્તો” થાય છે. ચીન ભાષાનો આ જ શબ્દ—“તાઓ”—સર્જન અને અપારિભાષિક અર્થમાં

વપરાય છે અને એવો પ્રયોગ જગતના વિષ્ણુમાન ધર્મોમાંના બીજા એક ધર્મના નામમાં થયેલો છે. આ ધર્મને “શિન્તો” અથવા “શિન્તાઓ” કહેવામાં આવે છે અને તેનો અર્થ “દેવાનો માર્ગ” થાય છે. ખ્રિસ્તી-ધર્મને પણ પહેલાં “માર્ગ” એ પ્રમાણે કહેવામાં આવતું હતું. કૌન્સ્ટન્ટિનસ ધર્મગ્રન્થમાં પણ આદર્શશૂન ધર્મિષ્ઠ પુરુષનો માર્ગ અને પરમ તત્ત્વનો પ્રકાર દર્શાવવાને માટે આ જ ધાર્મિક ભાવના સ્વીકારવામાં આવી છે.

“માર્ગ (તાઓ) : બીજા માણસોએ તમારા પ્રત્યે કરેલું જે કામ તમને ગમતું ન હોય તે કામ બીજાઓની પ્રત્યે તમારે કરવું નહિ.” “સારાને આશીર્વાદ આપવો અને ખરાબને દુઃખી કરવું” એ દેવી માર્ગ (તિએન-તાઓ) છે.” આ પ્રમાણે “તાઓ” શબ્દનો મૂળ અર્થ “માર્ગ” થાય છે. આ મૂળ અર્થમાંથી ઓછામાં ઓછા ત્રણ શુદ્ધ અર્થો કાળક્રમે નીકળી આવ્યા છે: જેમકે (૧) જગતની નૈતિક અને ભૌતિક વ્યવસ્થા, (૨) તર્ક, સત્ય અને સિદ્ધાન્તનો માર્ગ અને (૩) શુદ્ધ સદ્ગુણનો માર્ગ, અથવા તો દેવોએ સ્વીકારેલો અને અનુસરેલો જીવનનો સત્ય માર્ગ. જ્યારે “તાઓ” શબ્દ ખરેખરા પારિભાષિક અર્થમાં વપરાય છે ત્યારે તેનો અર્થ “તત્ત્વજ્ઞાનનું એક અદ્વિતીય તત્ત્વ” અથવા તો “ધર્મનું પરમ તત્ત્વ” એ પ્રમાણે થાય છે. કેરસ નામનો વિદ્વાન લેખક હાથેથી “તાઓ” શબ્દનો અંગ્રેજીમાં “Reason”-તર્ક-એ પ્રમાણે અર્થ કરે છે. પાર્કર નામનો વિદ્વાન “Providence”-પ્રભુપાત્રક-ઈશ્વર-એ પ્રમાણે અર્થ કરે છે, જ્યારે એલેક્ઝાન્ડર નામનો વિદ્વાન “God”-ઈશ્વર-એ પ્રમાણે અર્થ કરે છે. રેમસુત નામના વિદ્વાને જે ફ્રેંચ ભાષાન્તર કરેલું છે તેમાં તે “તાઓ” શબ્દને માટે “Supreme Being”-પરમ તત્ત્વ, “Reason”-તર્ક-, “Word”-શબ્દ-અને Logos-વાણી-વગેરે અંગ્રેજી ભાષાના શબ્દો વાપરે છે.

“સેન્ટ જહોનનો ઉપદેશ” એ ખ્રિસ્તી ધર્મના ગ્રન્થનું ચીન ભાષામાં ભાષાન્તર કરવામાં આવેલું છે અને તેમાં પહેલો જ શ્લોક નીચે પ્રમાણે આપવામાં આવેલો છે :—

“શરૂઆતમાં ‘તાઓ’ હતો, અને ‘તાઓ’ ઈશ્વરની સાથે હતો અને ‘તાઓ’ પોતે જ ઈશ્વર હતો.”

પરમ તત્ત્વની ભાવના

તાઓ-તેહ-કિંગ નામના ગ્રન્થમાં સુખ્યત્વે એક સનાતન, અવ્યક્ત ગૂઢ પરમ તત્ત્વ વિષે ઉપદેશ કરવામાં આવેલો છે. આખા ગ્રન્થમાં સગુણ પદાર્થને લાગુ પડતો “તિ” (નિયામક) નામનો શબ્દ એક જ વાર વપરાયેલો છે અને ‘સેક્રેડ ઇક્સ ઓફ ધી ઇસ્ટ’ નામની ગ્રન્થમાળામાં તેનો અર્થ “God”—ઈશ્વર-કરવામાં આવ્યો છે. “તાઓ” વસ્તુતઃ નિષ્ક્રિય અને અવર્ણનીય છે, છતાં પણ તાઓ-તેહ-કિંગમાં તેની પ્રવૃત્તિઓ અને ધર્મોનું વર્ણન કરવાનો પ્રયત્ન કરવામાં આવેલો છે. દા ત. “મૂળભૂત, આરંભકાળનું, આકાશ અને પૃથ્વીની પહેલાંનું, અતિમ, શાન્ત, નિરાકાર, અવિકારી, નામરહિત”. “જ્યાં પદાર્થોને ટકાવી રાખનાર એક મોટું કારણ”. “દેવનો ભાગ” (તિએન-તાઓ) શાન્તિથી, સ્વાર્થ રાખ્યા વિના લાભ આપે છે”. “એકલા સાક્ષાત્કારથી જ જ્ઞાન થાય છે”. “નિત્ય પદાર્થને જાણવું એ જ જ્ઞાનપ્રકાશ”. “જેની પાસે તાઓ હોય છે તે બધું કાળ સુધી જીવી શકે છે”. “તાઓ અનિર્વચનીય છે; તેને કોઈ પણ જાતનું નામ આપી શકાય એમ નથી અને તેની મહત્તાનું વર્ણન થઈ શકે એમ નથી”. “છતાં જાણે બધાંને પિતા”. “વળી માતાના જેવો”. “જેને તાઓનું જ્ઞાન છે તેને પૃથ્વીમાં સૌથી વધારે ઉત્તમ બનાવે છે”. “તાઓના જ્ઞાતાને ચિરંજીવી બનાવે છે, અને તેના શરીરને અમર કરે છે”. “ખરેખરી રીતે તો તાઓ પ્રયત્ન કરતો નથી, તે નિષ્ક્રિય છે”.

તાઓ ધર્મના નીતિના સિદ્ધાન્તો

તાઓ-તેહ-કિંગની અંદર નીતિના સિદ્ધાન્તોને અગ્રે એમ કહેવામાં આવ્યું છે કે આકાશદેવની માફક શાન્ત અને નિવૃત્તિપરાયણ સાદાજ રાખવી એ જીવનનો આદર્શ છે. તાઓ ધર્મનો આદર્શ અનુયાયી તાઓની માફક શાન્ત અને ગંભીર હોય છે. સનાતન તાઓ અને આદર્શ મનુષ્યની ચિરંતન શાન્તિનું વર્ણન કરવાને માટે ચીન ભાષાના ઓછામાં ઓછા આઠ પદ્યોય શબ્દો વાપરવામાં આવ્યા છે. દીનતા ઉપર અનેકવાર ભાર પણ મૂકવામાં આવે છે: દા. ત.

“ આકાશ ચિરંજીવી છે અને પૃથ્વી પણ ચિરંજીવી છે, કારણ કે તે પોતાની જાતે અથવા તો પોતાને માટે જીવતાં નથી. તેથી સાધું પુરુષો પોતાની જાતને છેડે મૂકે છે, છતાં પણ તે સૌથી આગળ આવે છે. પાણીની માફક જધા પદાર્થોને લાભ આપવામાં અને જધા લોકોને ન ગમે એવા નીચતા સ્થાનમાં ઠાઈ પણ પ્રકારના પ્રવાસ વિના રહેવામાં જ ઉત્તમ ગુણ રહેલો છે ”.

આ ગ્રંથમાંની નીચેની ભાવનાઓ આપણું ધ્યાન ખેંચે છે :—

“ જોઓ મારી સાથે સારી રીતે વર્તે છે તેઓની સાથે હું સારો છું અને જોઓ મારી સાથે સારી રીતે નથી વર્તતા તેઓની સાથે પણ હું સારી રીતે વર્તું છું; અને આ પ્રમાણે જધાને સારી રીતે વર્તવાની ફરજ પડે છે. જોઓ મારા તરફ શુદ્ધ ભાવ રાખે છે તેમના તરફ હું શુદ્ધ ભાવ રાખું છું; અને જોઓ મારા તરફ શુદ્ધ ભાવ રાખતા નથી તેમની તરફ પણ હું શુદ્ધ ભાવ રાખું છું; અને આ પ્રમાણે જધાને શુદ્ધ ભાવ રાખવાની ફરજ પડે છે ”.

“ નુકસાનનો જદલો દયાથી વાળજો ”.

જે માણસ પરિપૂર્ણ અવસ્થાએ પહોંચ્યો છે તે પરમ તત્ત્વની માફક મુખ્યત્વે શાન્ત, આત્મસંતુષ્ટ અને બધા માણસો અને પદાર્થો તરફ ઉદારીન હોય છે.

તાઓ ધર્મમાં જો કોઈ પણ એક લાક્ષણિક વાક્ય હોય તો તે “બુ-વાઈ” છે. તેનો અર્થ એવો થાય છે કે “કંઈપણ કરો નહિ”, અથવા “કોઈ જાનનો પ્રયત્ન ન કરવો તે”, અથવા “નિષ્ક્રિયતા”. આનું સ્પષ્ટીકરણ કરનારાં નીચેનાં વાક્યો વિચારવા જેવાં છે:—

“આખા વિશ્વમાં વ્યવસ્થા રાખવાને માટે આ સ્થિતિ આવશ્યક છે”. “શાન્ત અને નિષ્ક્રિય રહેવામાં જ વિજય છે”.

“તેથી સંત પુરુષ કહે કે ‘હું બુ-વાઈ પ્રમાણે રહું છું’”. જે અવસ્થામાં સંતોષ હોય છે અને જેમાં મુદ્ધ, રાજ્ય, લેખન, મુસાફરી અથવા તો મૃત્યુનો ભય નથી એવી કુદરતી અને સાદાઈ ભરેલી દશામાં પાછા આવી જાય”.

તાઈ-ચાંગ નામના પાછળ લખાએલા ગ્રંથમાં પણ નીતિનો જે આદર્શ આપવામાં આવેલો છે તેમાં ઉપર પ્રમાણે જ અનેક પ્રકારનાં તરવોનું મિશ્રણ છે.

તાઓ ધર્મના પાછળથી થએલા નેતાઓ

લાઓ-ત્સેના મરણ પછી લગભગ સવાસો વર્ષ સુધી એક પણ નામાંકિત નેતા આ ધર્મમાં થયો નથી. ઇ. સ. પૂર્વે પાંચમા શતકમાં લીહ-ત્સે નામના પુરો ધર્મના ઠેટલાક ઉત્તમ સિદ્ધાન્તોનો ઉપદેશ કર્યો હતો: દા. ત.—

“મારું રહસ્ય એક જ છે કે જેનાથી રાજ્યનાં દરેક પુરુષ, સ્ત્રી અને બાળક, એકબીજાના તરફ પ્રેમભાવ રાખવા અને એકબીજાનું જીવું કરવાની સદ્વિચારી પ્રેરણા જે તમારાં

હેતુઓમાં તમારો શુદ્ધ ભાવ હશે તો દેશનાં ગધાં માણસો સુખી થશે”.

“તાઓની સાથે જે માણસ એકતા સાથે છે તે ગાદી પદાર્થોની સાથે પણ એકતા સાધી શકે છે, અને તે પદાર્થોમાંનો એક પણ પદાર્થ તેને નુકશાન અથવા પ્રતિજ્ઞા કરી શકતો નથી. ધન ધાતુમાં અથવા પત્થરમાં થઇને જવાનું, અગ્નિની વચ્ચે થઇને ચાલવાનું અથવા પાણીના ઉપર ફરવાનું—આ બધું તે પુરુષને ખાટે સંભવિત છે”.

ઇ. સ. પૂર્વે ચોથા શતકમાં ક્વાંગ-ત્સે નામના તાઓ ધર્મના મહાપુરુષ યજ્ઞ ગયા. એમણે રચેલા ગ્રન્થો ઘણા લોકપ્રિય છે. જેમ જહોન બીનીઅને “પિલ્ડ્રિઅસ પ્રોગ્રેસ” નામના ગ્રન્થદ્વારા ધર્મના સિદ્ધાન્તોનો ઉપદેશ કર્યો હતો તે જ પ્રમાણે ક્વાંગ-ત્સેએ પણ રસમય વાતોથી, કલ્પનામય સંવાદોથી, યથાર્થ વિરોધ નામોથી અને કડક કહેવતોથી ધર્મના આદર્શોને જગત આગળ મૂક્યા હતા. ઇ. સ. ૬૦૦ સુધીમાં તો તેમના ગ્રન્થની લગભગ વીસ આવૃત્તિઓ થઇ ગઈ. ઇ. સ. ૭૪૨ માં રાજાના હુકમથી તેમને સંત તરીકે માનવામાં આવ્યા. તેમણે તાઓ ધર્મના મુખ્ય સિદ્ધાન્તોનો વારંવાર ઉપદેશ કર્યો હતો.

તાઓ ધર્મનો ઇતિહાસ

તાઓ ધર્મનો ઇતિહાસ લગભગ અઠી હજાર વર્ષનો છે. આ ઇતિહાસ જોતાં માલમ પડે છે કે ચીનનો જે મુખ્ય ધર્મ કોન્ફયુશિયસ ધર્મ હતો તેની સાથે જ આ ધર્મે પોતાનું કાર્ય કર્યું કર્યું છે. ખ્રિસ્તી શકમાં પણ બૌદ્ધ ધર્મ હિન્દુસ્તાનમાંથી ચીનમાં આવ્યો અને ધર્મના ક્ષેત્રમાં તે ત્રીજો પ્રતિસ્પર્ધી થયો. ચીનના કેટલાક રાજાઓએ તાઓ ધર્મનો સ્વીકાર કરી તેને મદદ કરી છે. પણ ઘણુંખરે ભાગે તો તાઓ ધર્મની અવનતિને લીધે તેની પ્રતિષ્ઠાને હાનિ પહોંચી છે. તાઓ ધર્મમાં

ચીનની બહાર ધર્મના પ્રચારનું કાર્ય કરવામાં આવ્યું નથી. વળી આ ધર્મમાં સુધારકો પણ ઘણા થોડા થયા છે. તેના ઇતિહાસની મુખ્ય સાલોમાં ચીનના રાજાઓની સહાનુભૂતિ અથવા વિરોધ જોવામાં આવે છે. ઇ. સ. પૂર્વે

૨૧૨

‘શિ હુઆંગ તિ’ નામના રાજાએ કૉન્ફયુસસ ધર્મનાં પુસ્તકો બાળી નાખ્યાં અને તાઓ ધર્મની રચાપતા કરી. અમરતાની ઔપધિ જોળવાને માટે તેણે અપ્સરાઓના બેટામાં દરિઆઈ લસકરને મોકલ્યું.

ઇ. સ.

૧

ચીનના એક તાઓ ધર્મના અગ્રણી અનુયાયીએ અમરતાની ગોળી બનાવવાનો પ્રયત્ન કર્યો.

૧૫૬

ચીનના ‘હવાન’ નામના રાજાએ લાઓ-ત્તેના માનમાં પહેલવહેલો હોમ કર્યો.

૫૭૪-૫૮૧

‘વુ’ નામના રાજાએ ધર્મોના ક્રમ ગોઠવ્યો-કૉન્ફયુસસ ધર્મ પહેલો, તાઓ ધર્મ બીજો અને બૌદ્ધ ધર્મ ત્રીજો. પણ થોડા જ વખતમાં તે તાઓ ધર્મ અને બૌદ્ધ ધર્મથી કંટાળી ગયો અને તેમને કાઢી મૂકવા હુકમ કર્યો. તેની પછી થયેલા ‘ત્સિંગ’ નામના રાજાએ કૉન્ફયુસસ ધર્મથી વ્યતિરિક્ત આ બે ધર્મોને-તાઓ ધર્મ અને બૌદ્ધ ધર્મને-ફરીથી રચાવ્યા.

૬૫૦-૬૮૪

લાઓ-ત્તેને રાજા તરીકે માનવામાં આવ્યા. સરકારી પરીક્ષાઓના અભ્યાસક્રમમાં લાઓ-ત્તેના ગ્રંથોને દાખલ કરવામાં આવ્યા.

૭૧૩-૭૪૨

‘કમ્ યુએન’ નામના રાજાએ પોતાના આખા રાજ્યમાં તાઓ-તેહ-કિંગની નકલો વહેંચી. ‘સુવણ્ પત્થર’ ની તાઓ ધર્મની દ્રશ્ય તેણે લીધી. જાદુવિદ્યા વધી.

- ૮૨૫-૮૨૭ 'પાઓ-લિ' નામના રાજાએ તાઓ ધર્મના બધા વૈદ્યોને તેમની લુચ્ચાઈ અને ઢોંગ માટે ચીનના દક્ષિણ છેડા સુધી નસાડી મૂક્યા.
- ૮૪૧-૮૪૭ 'લુ ત્સુંગ' નામના રાજાએ તાઓ ધર્મ અને જૌદ્ધ ધર્મના સાધુઓ અને સાધ્વીઓના મઠો બંધ કરવાનો હુકમ કર્યો. પાછળથી તેણે તાઓ ધર્મના ઉપર ક્રૂપા દર્શાવી અને જૌદ્ધ ધર્મની 'પારકો ધર્મ' છે એમ કહીને નિન્દા કરી. અસરોઓની માફક આકાશમાં ઉડી ચકાપ એટલા માટે તે રાજાએ પોતાના હાડકાને દિવ્ય બનાવવા સાથે તાઓ ધર્મની દવા લીધી.
- ૧૧૧૧-૧૭૨૧ 'કાંગ હસી' નામના રાજાએ તાઓ ધર્મના ઉંટવૈદ્યોને શિક્ષા કરવાનો હુકમ કર્યો, એટલું જ નહિ પરંતુ દરેકોએ પશુ શિક્ષા કરવાનો હુકમ કર્યો. તાઓ ધર્મવાળાઓને સજાઓ બરવાની અને વરધોડાઓ કાઢવાની મનાઈ કરી. આ ધર્મની અનેક શાખાઓને દબાવી દેવાનો તેણે પ્રયત્ન કર્યો.
- ૧૬૦૦ તાઓ ધર્મના સ્થાપકે આદ્ય કરી હતી કે 'યોદ્ધાઓની સામે લડતી વખતે હથીઆરોથી તેણે બ્હીવું નહિ.' આ ઉપદેશ ઉપર ખૂલું થઈ રાખીને તાઓધર્મના કેટલાક અનુયાયીઓ માનવા લાગ્યા કે અમારા શરીરને પરદેશી લોકોની બંદૂકની ગોળાઓથી ધ્વંસ નહિ થાય. આવું માનનારાઓનો એક વર્ગ ઉભો થયો, જેને બાકસર અપરાધિંગ કહેવામાં આવે છે.

અર્વાચીન તાઓ ધર્મ

મૂળ સ્થાપકના જે ઉત્તમ સિદ્ધાન્તો હતા તેનાથી જુદી જ રીતે આ ધર્મની પ્રવૃત્તિ ચાલેલી છે, છતાં પણ તાઓ ધર્મમાં પાછળથી જે સુધારાવધારા થયા તેમાં ધર્મશુરના ક્રમિક અધિકારની બાજત સિવાયના બધા ય સુધારા વધારાઓનો થોડોધણો આધાર તાઓ-તેહ-કિંગની અંદર જ મળી આવે છે. મૂળ સ્થાપકે સામાજિક ગેરવ્યવસ્થા દૂર કરવાને અને નીતિના આદર્શો સિદ્ધ કરવાને જે પ્રયત્ન કર્યો હતો તે બધો ભાવ પાછળના તાઓ ધર્મના અનુયાયીઓ તરફ જૂલી જ ગયા છે. તાઓ ધર્મ હરમેશાં ગૂઢ જ રહેલો છે, પણ જ્યારે તેનો ઇતિહાસ તપાસવામાં આવે છે ત્યારે જણાય છે કે તેના અનુયાયીઓએ ગૂઢ પદાર્થને સમજાવવાને માટે જાડુના અને અસાચીય શબ્દો વાપર્યા છે. વસ્તુતઃ તાઓ ધર્મનો ઇતિહાસ કરુણાજનક છે. આરંભમાં તે ધર્મે ધણા સારા સિદ્ધાન્તો શીખવ્યા પણ કાળક્રમે તેની જખરજરત અધોગતિ થઈ, જેને પરિણામે તે ધર્મમાં અનેકેધરવાદ, જૂતવાદ, મલિન વિદ્યા અને ક્રામીઓ દાખલ થયાં.

હાલના ધર્મશુરનું મુખ્ય કર્તવ્ય લોકોને આશીર્વાદ આપવાનું અને મંત્ર અને તાવીજ વેચવાનું હોય છે. રોગ અને જૂત વગેરેની પીડા ન થાય તેને માટે મંત્ર અને તાવીજનો લોકો ઉપયોગ કરે છે. આ ધર્મના પાદરીઓની નીતિ વિષે સમાજમાં ઘણો હલકો અભિપ્રાય હોય છે. સાધુઓના અથવા સાધ્વીઓના મઠોમાં જઈને શાન્ત અને નિવૃત્તિપરાયણ જીવન ગાળવું અને લાંબું આયુષ્ય ભોગવવું એમાં જ અમર તાઓની જે શાન્ત અને અસૌખ્ય સ્થિતિ છે તે લગભગ ભોગવી શકાય છે એમ માનવામાં આવે છે.

પ્રકરણ આઠમું

શિન્તોધર્મ

પ્રકૃતિપૂજા, રાજપૂજા અને પવિત્રતાનો ધર્મ
જગતના વિદ્યમાન ધર્મોમાં સ્થાન

શિન્તોધર્મ જાપાનની પ્રજાનો પ્રાચીન ધર્મ છે, અને જો તે ધર્મની કાલગણનાની પરંપરા-ષ. સ. પૂર્વે ૬૬૦-સ્વીકારવામાં આવે તો જગતના ધર્મોમાં પ્રાચીનતાની દૃષ્ટિએ તે ધર્મનું સ્થાન ત્રીજું છે. હાલમાં આ ધર્મનો સૂક્ષ્મ અને ઊંડો અભ્યાસ થવાથી વિદ્વાનો એમ માનતા થયા છે કે આ ધર્મને જોડેલો પ્રાચીન માનવામાં આવે છે એટલે તે પ્રાચીન નથી. જનાં પણ આરંભકાળથી જ શિન્તોધર્મની અંદર જાપાનની ધર્મવિષયક વિલક્ષણ શુદ્ધિ તો જોવામાં આવે છે એમાં કાંઈ પણ પ્રકારનો સંદેહ નથી.

રાજકીય સિદ્ધાન્તો અને પોતાના અનુયાયીઓની પ્રજાકીય દૃઢતા રચાપવામાં શિન્તોધર્મ જે કાળો આપ્યો છે તે જગતના બધા ધર્મોમાં અદ્વિતીય છે. આ ધર્મના મન્થો પ્રમાણે ધર્મરે જાપાનના જોડેને પહેલ-વહેલો ઉત્પન્ન કર્યો, અને પહેલો મિકાડો એ સ્વર્ગમાંના સૂર્યદેવતાનો પૃથ્વી ઉપર સાક્ષાત્ અવતાર હતો.

જાપાન દેશ અને રાજ્ય ધર્મરે બનાવેલાં છે અને એક રાજશાસન ચિરકાલીન છે એ ભાવના જાપાનના પ્રજાકીય ધર્મથી દરેક જાપાનના મગજમાં દૃઢ યજ્ઞ ગએલી છે. જગતની બીજી પ્રજાઓની માફક ઉચ્ચ સ્થિતિ ભોગવવાને માટે ઈ. સ. ૧૮૮૯ માં જાપાનનું નવું બંધારણ બાંધવામાં આવ્યું. આ વખતે પણ ધર્મ ઉપર જ ફરીથી ભાર મૂકવામાં આવ્યો.

આ જાધારણના ઉદ્દેશભાગમાં સ્પષ્ટ કહેવામાં આવ્યું છે કે સનાતનકાળથી અવિચ્છિન્ન ચાલી આવેલી રાજગાદી ઉપર મિકાડો મેસે છે એ ઐતિહાસિક દષ્ટિએ વિચારીએ તો માલમ પડે છે કે જગતમાં જુનામાં જુના રાજવંશને શિન્તો ધર્મ ધણો મજબુત આધાર આપેલો છે.

બીજા ધર્મો તરફ ઉદારતા દર્શાવવામાં શિન્તો ધર્મ લગભગ અદ્વિતીય જ છે. આ ધર્મના ગ્રન્થોને આધારે આપણને જણાય છે કે શિન્તો ધર્મ લગભગ ચૌદસો વર્ષ સુધી કૉન્ફ્યુસ્યસ ધર્મ અને બૌદ્ધ ધર્મની સાથે સાથે અને તેમની સાથે બળી જઈને ચાલુ રહેલો છે. ઇ. સ. ૬૦૦ થી તાઓ ધર્મ પણ જાપાનમાં પ્રચલિત થયેલો છે આ ધર્મનું જાપાની ભાષામાં ખાસ નામ મળી આવે છે. તે “કમિ-નો-મિચિ” છે તેનો અર્થ “દેવોનો માર્ગ” એ પ્રમાણે થાય છે; પણ સામાન્ય વ્યવહારમાં જે નામ વપરાય છે તે “કમી-નો-મિચિ”નું ચીન ભાષાનું “શિન્તો” (અથવા “શિન-તાઓ”) નામ છે. આ નામની અંદર જે છેલ્લો ભાગ છે તેમાં ચીનના તાઓ ધર્મનો “તાઓ” નામનો અંશ સ્પષ્ટ રીતે જણાય છે. આ ધર્મના ગ્રન્થો (નિહોન-ગી, ૨: ૧૬૫) કહે છે કે જાપાનનો એક રાજા “દેવોના માર્ગ” ની નિન્દા કરતો હતો અને તેણે બૌદ્ધ ધર્મનો વિધિસર સ્વીકાર કર્યો હતો. રાજકીય વૃક્ષાદારી મેળવવાની ખાતર સિવાય આ ધર્મના ઇતિહાસમાં કોઈ દિવસ કોઈને નવો એલો જનાવવામાં આવ્યો નથી, તેમજ કોઈને ત્રાસ પણ આપવામાં આવ્યો નથી. આ ધર્મની સ્થાપના કોઈ મહાપુરુષે કરી નથી, તેથી મહાપુરુષોએ સ્થાપેલા ધર્મોમાં જે પ્રમાણે ધાર્મિક ભાવનાઓ અને અનુભવો સ્પષ્ટ રીતે તરી આવે છે તે પ્રમાણે આ ધર્મમાં બનવું નથી. આધુનિક સમયમાં તો જાપાન, યુરોપ અને અમેરિકાના વિદ્વાનો કહે છે કે શિન્તોને ખરેખરી રીતે ધર્મ કહી શકાય નહિ, કારણ કે તેમાં તો માત્ર દેશાભિમાનની જ ભાવના છે. વાસ્તવિક રીતે શિન્તોને ધર્મનો એક પ્રકાર ગણીએ તો ખોટું નથી.

શિન્તોધર્મનાં શાસ્ત્રો

જપાનના પોતાના સાહિત્યમાં જે સૌથી વધારે કીમતી અને અસરકારક ગ્રન્થો હોય તે તે બે છે : (૧) એકમાં મનુષ્યોના જન્મ પહેલાં, દેવલોકોના યુગમાં થયેલાં કૃત્યો અને સંવાદોનું વર્ણન કરવામાં આવ્યું છે, અને (૨) બીજામાં જપાનની ઉત્પત્તિ અને લગભગ એક હજારથી વધારે વર્ષો સુધી થયેલા રાજ્યોના રાજ્યની હકીકત આપેલી છે. આ બે ગ્રન્થોનાં નામ 'કો-શુ-કી' અને 'નિહોન-ગી' છે. 'કો-શુ-કી' નો અર્થ 'જુની બાબતોનો ઇતિહાસ' એ પ્રમાણે થાય છે. બ્યારે 'નિહોન-ગી' નો અર્થ 'જપાનનો ઇતિહાસ' એ પ્રમાણે થાય છે. પહેલા ગ્રન્થની પ્રતાવના ઉપરથી અને બીજા ગ્રન્થ ઉપરની ટીકા-જે તે ગ્રન્થ પછી સો વર્ષની અંદર લખવામાં આવેલી છે-તેના ઉપરથી જણાય છે કે આ બન્ને ગ્રન્થો અનુક્રમે ઇ. સ. ૭૧૨ અને ઇ. સ. ૭૨૦ માં રચાયા છે. આ પ્રમાણે ધર્મોના ઇતિહાસમાં આ સાહિત્ય ધણું મોટું રચાયું છે-અર્થાત્ જગતમાં છેલ્લો મોટો ધર્મ સ્થાપનાર મહમદના જન્મ પછી લગભગ સો વર્ષ પછી અને ઇ. સ. પૂર્વે ૬૬૦ માં 'જમ્મુ તેનો' નામનો પહેલો મિકાડો રાજ્યગાદીએ આવ્યોએ બનાવ-જે માનવજાતિના ઇતિહાસમાં સૌથી પ્રથમ છે અને જેનું વર્ણન આ જ ગ્રન્થોમાં કરવામાં આવેલું છે તેના-પછી લગભગ તેરસો વર્ષ પછી આ સાહિત્યની રચના થઈ છે. છતાં પણ જપાનની બારમો વર્ષની સાહિત્યપ્રવૃત્તિમાં જે પ્રાચીન ગ્રન્થો આજે મળે છે તેમાં 'કો-શુ-કી' અને 'નિહોન-ગી' એ બે ગ્રન્થો અતિ પ્રાચીન છે.

'કો-શુ-કી' નો કર્તા તે ગ્રન્થની પ્રતાવનામાં લખે છે કે 'હું રાજ્યનો પાંચમા વર્ગનો સરદાર છું અને રાજ્યને મને જુના કાળના રાજ્યોની વંશાવળી અને વચનામૃતો એકઠું કરી યોગ્ય રીતે ગોઠવવાનું કામ સોંપ્યું છે.' ત્યાર પછી એક સમય કયાકાર, જે બધું વાંચેલું અને સાંભળેલું બરોબર રીતે કરી શકે, તેને જે પ્રમાણે કહ્યું તે જ

પ્રમાણે આ લેખકે બધું લખી લીધું અને અન્ય તૈયાર કર્યો.

નિહોન-ગી ઉપરની ટીકામાં કહેવામાં આવ્યું છે કે આઠ વર્ષ પછી તે જ રાજના હુકમથી એક રાજદ્રમારની સાથે મળીને કો-શ-ક્રી ના કર્તાએ બીજા અન્ય રચ્યો છે. આ અન્યમાં ઘણી હકીકતો આપવામાં આવેલી છે અને તેથી તે પહેલા અન્ય કરતાં વધારે મોટો છે. જુની વસ્તુઓને સાચવી રાખવાનો રાજનો જે હેતુ હતો તે જ પ્રમાણે આ અન્યમાં વિષયોને ગોઠવવામાં આવ્યા છે.

૪. સ. ૧૮૯૩ માં ટોકિયોની ઇમ્પરિઅલ યુનિવર્સિટીના પ્રો. કુમ નામના જાપાની વિદ્વાને આ ઐતિહાસિક અન્યોનો સૂક્ષ્મ અને ઊંડો અભ્યાસ કરીને પહેલવહેલું જાહેર કર્યું કે આ અન્યો ઉપર પૂરેપૂરો આધાર રાખવો નહિ. શિન્તો ધર્મના ધર્મચુસ્ત લોકોની માન્યતાનું આ પ્રમાણે ખંડન કરવાથી તે વિદ્વાનને યુનિવર્સિટીમાંથી કાઢી મૂકવામાં આવ્યા હતા.

જગતના બીજા ધર્મોના અન્યોમાં જે અસ્વીકૃતતા કદાચિત જણાવી હશે તેના કરતાં વધારે પ્રમાણમાં 'કો-શ-ક્રી'માં અસ્વીકૃતતા જોવામાં આવે છે. અગ્રેજી ભાષાન્તરકાર પોતાની પ્રસ્તાવનામાં આ વાત પાંચ વાર કહે છે. આંધામાં આંધાં સોળ પૃષ્ઠમાં "અસ્વીકૃત ભાગ છે અને દેખીતી રીતે અગ્રેજીમાં તેનું ભાષાન્તર થઇ શકે એમ નથી" (કો-શ-ક્રી, પૃ. ૪) એમ કહીને તે ભાષાન્તરકાર લેટિન ભાષામાં તે ભાગનું ભાષાન્તર આપે છે.

શિન્તો ધર્મનો ત્રીજો અગત્યનો અન્ય 'થેન્ગી-શિક્કિ' છે, જેમાં થેન્ગી સમયના (૯૦૨-૯૨૩ ઇ. સ.) નિયમો આપવામાં આવ્યા છે. પચાસ પ્રકરણમાંથી પહેલાં દસ પ્રકરણમાં આ ધર્મનું જ્ઞાન મેળવવાને માટે જુનામાં જુની સાહિત્યસામગ્રી સારી આપવામાં આવી છે. આ અન્યમાં જુદે જુદે પ્રસંગે કરવામાં આવતી પચીસ પ્રાર્થનાઓ-"નારી-તો"-આપવામાં આવેલી છે : દા. ત. નવું અન્ન યાચ તે વખતે

ખેડૂતોનો જે હિસાબ થાય છે તે પ્રસંગે એક પ્રાર્થના કરવામાં આવે છે.

શિન્તો ધર્મનો ચોથો મુખ્ય ગ્રન્થ “મિનિઓ-શિઉ”-દસ હજાર પત્રોનો સંગ્રહ-છે. પાંચમાથી તે આદ્યમા શતકના ગાળામાં જે કાવ્યો રચાયાં તેમાંનાં ૪૪૬૬ કાવ્યોનો આ ગ્રન્થમાં સંગ્રહ કરેલો છે.

જાપાન ખેડની દિવ્ય ઉત્પત્તિ અને તેના પ્રાચીન ઇતિહાસને લગતી અનેક કથાઓ, હકીકતો, ગીતો અને કાવ્યોનો વિવિધ સંગ્રહ આ ધર્મ-ગ્રન્થોમાં જોવામાં આવે છે. આ સંગ્રહમાં કુદરતની શક્તિઓમાં રહેલો આનન્દ વર્ણવવામાં આવ્યો છે, અને સાથે સાથે કુદરતનાં કેટલાંક ભયાનક સ્વરૂપોનો પણ ખ્યાલ આપવામાં આવેલો છે. પણ એક વાત ખાસ નોંધવા-જેવી એ છે કે શિન્તો ધર્મના ગ્રન્થોમાં ધાર્મિક સાહિત્યના કેટલાક લાગણીવાળા અને ઉત્તમ વિષયોની બીલકુલ ચર્ચા કરવામાં આવી નથી; અર્થાત્ કર્તવ્યોમાં પરસ્પર વિરોધ, નીતિના આદર્શના ગુચ્છાકાંક્ષા પ્રત્યે, મનુષ્યોમાં સારાં અને ખરાબ તરવો વચ્ચે ચાલતું યુદ્ધ, કોઈ એક ઐતિહાસિક મહાન વ્યક્તિ, ધર્મ મેળવવાના પ્રયત્નમાં અર્જુને સમયે મળી આવતી ઈશ્વરી મદદ, આખા જગતની હિન્નતિ કરી શકે એવી કોઈ પણ પ્રકારની યોજના અથવા તે ભવિષ્યના જીવન વિશેની અગત્યની ચૂંદ વાતો-આ બધા વિષયોના સંબંધમાં આ ધર્મના ગ્રન્થોમાં કંઈ પણ કહેવામાં આવ્યું નથી.

દેવની ભાવના

દેવ અથવા ઈશ્વરને માટે જાપાની ભાષામાં ‘કમી’ નામનો શબ્દ છે. તેનો મુખ્ય અર્થ “ઉપરનો” થાય છે. જાપાનમાં પ્રસિદ્ધ યજ્ઞેલા શિન્તો ધર્મ ઉપરના છેલ્લા મોટા ગ્રન્થમાં ‘કમી’ શબ્દની ઉત્પત્તિ અને અર્થ વિશે જુદા જુદા સોળ અભિપ્રાયો આપવામાં આવ્યા છે અને પછીથી ત્રણ મુખ્ય અર્થોને આધારે ત્રણ ભાગમાં વહેંચી નાખ્યા છે: (૧) શુદ્ધ અથવા પવિત્ર, (૨) ઉત્તમ અને (૩) વિચિત્ર, ચૂંદ, ભયાનક, ગુપ્ત અને અલૌકિક.

મોતૂરી (૧૭૩૦-૧૮૦૧ ઈ. સ) એ શિન્તો ધર્મના આખા ઇતિહાસમાં સૌથી મોટો વિદ્વાન માણસ હતો. તેણે શિન્તો ધર્મની આ દેવ વિષેની મુખ્ય ભાવના એક ફકરામાં સમજાવી છે અને તેની ઘણી સારી અસર થઇ છે. આ ભાગ નીચે પ્રમાણે છે :—

“એકલાં મનુષ્યો જ નહિ, પણ પક્ષીઓ, પશુઓ, છોડવાઓ અને વૃક્ષો, સમુદ્રો અને પર્વતો, અને અલૌકિક સામર્થ્યને લીધે જેનાથી ભય થાય, અને જેને માટે માન ઉપજે એવા બીજા બધા પદાર્થો ‘કમી’ કહેવાય છે. ઉદારતામાં, સજ્જનતામાં અથવા તે ઉપયોગીપણામાં તે બધા પદાર્થો ઉત્તમ જ હોવા જોઈએ એમ નથી. જે ઠાણ મલિન અને બયંકર પદાર્થથી જે સામાન્ય રીતે ભય ઉત્પન્ન થતો હોય તે તે પદાર્થ પણ ‘કમી’ કહેવાય છે. વારાફરતી થયેલા ‘મિકાડો’ ઓ, પ્રાચીન અને આધુનિક સમયમાં થઇ ગયેલા અસંખ્ય દૈવી મનુષ્યો, સિયાળ, વાઘ, વર, ‘પીચ’ નામનું ફળ અને રત્નો—આ બધા પદાર્થો ‘કમી’ કહેવાય છે.”

‘નિહોન-ગી’ પ્રમાણે શિન્તોધર્મના દેવોની સંખ્યા સામાન્ય રીતે એંશી અધુત છે, જ્યારે ‘કા-શુ-કી’ પ્રમાણે આઠસો અધુત છે. ઠાણવાર તેમની સંખ્યા આપવામાં આવતી નથી અને તેમનું સંક્ષેપમાં વર્ણન કરવામાં આવે છે. આ બન્ને મુખ્ય ગ્રંથોમાં દેવોની ઉત્પત્તિ વિષે વિચાર કરવામાં આવ્યો છે. જ્યારે બધો અધિકાર દૂર થવા માંડ્યો ત્યારે આકાશ અને પૃથ્વી ઉત્પન્ન થયાં, અને ત્યાર પછી દેવો ઉત્પન્ન થયા. શરૂઆતમાં દેવો બે હતા; એક ‘ઇઝનગી’—નિર્મત્રણ આપનાર પુરુષ, અને બીજો ‘ઇઝનમી’—નિર્મત્રણ આપનાર સ્ત્રી. આ બન્નેએ મળીને પ્રજા ઉત્પન્ન કરી.

સ્ત્રી અને પુરુષદેવોનાં ચરિતો ધર્મગ્રંથોમાં ઘણી રૂપરૂત્યાથી વર્ણવવામાં આવેલાં છે. તેઓ જન્મે છે, પરણે છે, પ્રજા ઉત્પન્ન કરે છે, વમન કરે છે, રનાન કરે છે, માંદા પડે છે, વીરૂપ જાય છે, એકબીજાની ઇર્ષ્યા કરે છે, રડે છે, શાપ આપે છે, મારે છે, નાશ કરે છે, મરી જાય

છે; તેમને અસુક જગ્યાએ દાટવામાં આવે છે અને પછીથી તેમને જાપાનનો રાજા લિચી પદવીએ ચઢાવે છે.

મનુષ્યોનાં નૈતિક જીવન જેટલાં વિવિધ છે તેટલાં જ વિવિધ દેવોનાં નૈતિક જીવન છે; ઠા. ત. દેવોનો સમૂહ જુદું જોલનારો છે. (કો-જી-કી, ૨૨૬). દેવોને માટે નીતિનાં જે ધોરણો દર્શાવેલાં છે તેનાથી પણ આગળ વધીને જાપાનમાં નીતિનું ધોરણ કેટલે દૂર જાય છે તેનો ખ્યાલ આના ઉપરથી આવે છે. 'સુસ-નો-વો' નામના દેવે જે અનિષ્ટ કામ કયું અને દેવોએ તેના અપરાધને માટે તેને જે શિક્ષા કરી એ જાણું આજે જાપાનમાં કોઈ પણ કરે તો તેને અવશ્ય શિક્ષા કરવામાં આવે છે. ઇ. સ. ૧૮૬૮ સુધી લિંગપૂજનો જાણે પ્રચાર હતો, પણ મૈજી (પ્રકાશ) ના સમયથી તેને એકદમ અટકાવવામાં આવી દીધી.

પ્રકૃતિના દેવો

શરૂઆતમાં આ ધર્મમાં મુખ્યત્વે પ્રકૃતિની પૂજા કરવામાં આવતી હતી. મૂળ ગ્રન્થોમાં જેટલા દેવોનાં નામ આવે છે તેમાંથી ઘણાખરા દેવો કુદરતના પદાર્થો અથવા શક્તિઓ છે.

પ્રકૃતિના દેવોમાં 'અમ-તેરસુ' (આકાશમાં પ્રકાશતો પદાર્થ) નામની સૂર્યદેવી મુખ્ય છે. 'ઈઝનગી' નામના મૂળ જનક પિતાની જે અસંખ્ય પ્રજા યજ્ઞ તેમાં સૂર્યદેવીને મુખ્ય સ્થાન આપવામાં આવ્યું.

જાપાનના દેવી મિકોડો (રાજા) નો વંશ કોઈ પુરુષદેવોમાંથી ઉતરી આવ્યો નથી પણ આ જ સૂર્યદેવીમાંથી ઉતરી આવ્યો છે. જગતનો સાવંબૌમ નિયામક નારીજાતિનો છે એ સિદ્ધાન્ત એકલા શિન્તો ધર્મમાં જ જોવામાં આવે છે અને આ દષ્ટિએ જગતના જાણે ધર્મોમાં તે અદ્વિતીય છે. આરંભકાળના મૂળ પુરુષ-ઈઝનગીએ-ત્સુકી-યોમી નામના ચન્દ્રદેવને ખીજું સ્થાન આપ્યું અને સૂર્યદેવીની સાથે રહીને શાસન કરવાનું કહ્યું.

આ ધર્મના બે મુખ્ય ગ્રન્થોમાં બીજા ધણા પ્રકૃતિદેવો વર્ણવવામાં આવ્યા છે: દા. ત. 'કમસે-વો' (તારાદેવ), 'સુસ-નો-વો' (પર્વત દેવ), અને 'ત-કીરી-ગીમ' (ધુમસદેવી). જાપાનના ધણા પવિત્ર પર્વતોમાં 'કુજી-યમ' નામનો પર્વત ધણો પવિત્ર છે અને તેની પૂજા કરવામાં આવે છે.

મિકાડો પૂજા

પહેલા મિકાડોની દિવ્ય ઉત્પત્તિ સાક્ષાત્ સૂર્યદેવીમાંથી થઈ છે એ પ્રમાણે બન્ને મુખ્ય ધાર્મિક ગ્રન્થોમાં કહેવામાં આવ્યું છે. 'અમ-તેરસુ' પૃથ્વી ઉપર રાજ્ય કરવાને માટે ખાસ પોતાના પુત્રને મોકલે છે ક્યે સ્થળે આ પુત્ર વસે છે તેની માહિતી ધાર્મિક ગ્રન્થોમાં આપેલી છે.

મિકાડોએ જાતે જ વચનો કહ્યાં છે અને જે આજ્ઞાઓ કરી છે તે બધામાં પોતાની દૈવી ઉત્પત્તિ અને દૈવી સત્તાનો વારંવાર ઉલ્લેખ કરેલો છે. મિકાડો દેવનો અવતાર છે, તેમની સત્તા પણ દેવના જેવી છે. એ માન્યતા તેમની ગ્રંથ ધણી ખુશી અને નમ્રતાથી સ્વીકારે છે. મિકાડોના વંશજોની સત્તા તદ્દન સ્વતંત્ર છે અને તેમનું રાજ્ય ચિરંતન છે એ પ્રકારની ભાવના શિન્તોધર્મના ગ્રન્થોમાં અનેક વાર પ્રદર્શિત કરેલી છે અને જાપાનના રાજકીય બંધારણ અને હુકમોમાં આ ભાવનાનો સમાવેશ કરવામાં આવ્યો હતો. ઇ. સ. ૧૮૮૯ ના બંધારણનું જે અંગ્રેજી ભાષાન્તર છે તેમાં નીચેની હકીકત આપવામાં આવેલી છે.

નિયમ ૧ : અનાદિ કાળથી જેમનો વંશ અવિચ્છિન્ન ચાલી આવ્યો છે તે રાજાઓ જાપાનનું રાજ્ય કરશે.

નિયમ ૩ : રાજા એ પવિત્ર પદાર્થ છે, અને તેથી તેની આજ્ઞાનું ઉલ્લંઘન કરવું નહિ.

ઇ. સ. ૧૮૯૦ ના ઑક્ટોબરની ત્રીસમી તારીખે કેજરણીના વિધયને લગતો રાજ્ય તરફથી હુકમ કાઢવામાં આવ્યો હતો, જેના

પરિણામે મેલયુમની આગાદી થઈ. સાથે સાથે એમ પણ કહેવામાં આવ્યું કે જાપાનનું 'રંચપરંપરાનું' જે એકરાજચાસન ચાલે છે તેના તરફ અપૂર્વ માન અને વફાદારી રાખવાં અને તેની સત્તાને માટે કોઈ જાનની ચંકા ઉઠાવવી નહિ :

"મારા પ્રજાજનો, તમે આ સાંજનો; આકાશ અને પૃથ્વીનાં જોટથી જૂની, અને ત્રણેય કાળમાં નિશ્ચિત એવી આપણી આ રાજ્યમાદીની સમૃદ્ધિ સાચવો અને ચાલુ રાખો."

જાપાન ઉપર મિકાડોની સાર્વભૌમ સત્તા એકદમ આવી નથી, પણ ધીમે ધીમે અને વિરોધી લોહોને હરાવીને જ તેમણે પોતાની સત્તા સ્થાપી છે એ બાબતનો પૂરતો પુરાવો આ ધર્મના ગ્રન્થોમાંથી મળી આવે છે. જાપાનના ઇતિહાસમાં તો એકથી વધારે મિકાડોની નિન્દા પણ કરવામાં આવી છે. સૈકાઓથી જાપાનમાં એવો હુકમ કાઢવામાં આવેલો કે કોઈ પણ માણસે ઉપર રહીને રાજાના ઉપર દ્રષ્ટિ પણ ફેંકવી નહિ. આ હુકમનું લોહો પાલન પણ કરતા હતા. છતાં પણ ઇ. સ. ૧૯૨૨ માં પ્રજાકીય સત્તા એટલે મુઠ્ઠી વધી ગઈ કે જ્યારે જાપાનના ઇતિહાસમાં પહેલી જ વાર જાપાનનો પુવરાજ દુનિયામાં મુસાફરી કરવા નીકળ્યો અને પુરોપથી પાછો આવ્યો ત્યારે જાપાનનાં ઘણાં શહેરોમાં સામાન્ય લોકોની વચમાં રહીને તેને જપું પડપું હતું. બીજા વિશ્વયુદ્ધમાં ૧૯૪૫માં અલ્યુશિયાના મારાથી હીરોશીમા અને નગરકીનો બમ્બર નાશ થયો અને જાપાનના રાજાને અમેરિકાના યુનાઈટેડ સ્ટેટ્સની પ્રજાના આશ્રિત બનવાનો પ્રસંગ આવ્યો. હમણાં જ જાપાનને અમેરિકાએ થોડી સ્વતંત્રતા આપી છે, પણ રાજાની દૈવી સત્તા ચાલી ગઈ છે. આજના જાપાનનો રંગ તફાવત ફરી ગયો છે.

એક સ્થળમાં સ્વદેશાભિમાનથી થતી પૂજા

અલૌકિક દેવની જોગાં પૂજા થતી ગોય તે ધર્મ એ વ્યાખ્યા ને.

સ્વીકારવામાં આવે તો શિન્તો ધર્મને ધર્મ કહેવામાં જરા પણ વાંધો નથી. દેશમાં અનેક મંદિરો અને પૂજારીઓ છે, પણ દેવોની સંખ્યા એટલી બધી મોટી અને અનિશ્ચીત છે કે તે બધાની વિધિસર પૂજા થઈ શકે એમ નથી. વાસ્તવિક રીતે ધાર્મિક ગ્રન્થોમાં થોડા જ દેવોની ખરેખરી પૂજા થાય છે એમ જણાવવામાં આવ્યું છે.

આ ધર્મમાં પ્રકૃતિના અનેક દેવોની પૂજા કરવામાં આવે છે. પ્રકૃતિના દેવોમાં દેખીતી રીતે સૂર્યદેવી વધારે પ્રસિદ્ધ છે અને તેથી કરીને મુખ્યત્વે તેની પૂજા થાય છે. દરેક માણસ પોતાના જ સ્થળમાં સૂર્યદેવીની પૂજા ઘણી સહેલાઈથી કરી શકે છે, છતાં પણ જેમ ચાલુદી ધર્મમાં જેહોવાહની પૂજા જેક્સલેમમાં કરવામાં આવે છે તેમ શિન્તો ધર્મની આ મુખ્ય દેવતાની પૂજા 'ઇસે' માં આખી જાપાનની પ્રજા વતી સરકાર તરફથી વિધિસર કરવામાં આવે છે. આખા જાપાનમાં આ સ્થળ સૌથી વધારે પવિત્ર છે અને ઘણા માણસો અહીં યાત્રાથે આવે છે. આ સ્થળ 'ક્યોટો' નામની જૂની રાજધાનીથી અગ્નિકેાણમાં આવેલા સમુદ્રને કાંઠે આવેલું છે. અહીં "નૈકુ" - અંદરનું મંદિર-ઇ. સ. પૂર્વે ૪ ની સાલમાં મિકાડોનાં પૂર્વે જ સૂર્યદેવી- અમ તોરસુ' ના માનમાં બંધાયેલું છે એમ જાપાનીઓ માને છે. આ મંદિરના મધ્ય ભાગમાં આકાશમાં પ્રકાશનો જે ગોળો છે તેના પ્રતીક રૂપે એક ગોળ દર્પણ રાખવામાં આવ્યું છે.

આ જ જગ્યાએ પૂજા કરવી અને તે પૂજા પણ અમુક જ પ્રકારે કરવી એ વિષે ધર્મગ્રન્થોમાં નિયમો આપવામાં આવ્યા છે. આ પૂજાપ્રકાર ઇ. સ. પૂર્વે પણ પ્રચારમાં હતો. સૂર્યદેવીએ આ દર્પણ પહેલા મિકાડોને એક પવિત્ર રમરણચિહ્ન તરીકે આપેલું હતું.

જાપાનના ધાર્મિક ઇતિહાસ ઉપરથી જણાય છે કે આરંભકાળથી આ ધર્મમાં એક એવો રીવાજ ચાલુ રહ્યો છે કે 'ઇસે' માં આવેલા સૂર્યદેવીના મંદિરમાં રાજકુટુંબની કેાઇ રાજ્યકન્યા મુખ્ય પૂજારીનું કામ

કરે છે. જીવનમાં ઝોછામાં ઝોછા એક વખત પણ ધ્યેની યાત્રાએ જવું એ આપણો હક્ક અને કરજ છે એમ ધર્મિષ્ઠ અનુયાયીઓ માને છે. આ જ રથે 'જેઠું' - બહારનું મંદિર - નામનું પ્રસિદ્ધ મંદિર - 'ઉડે-મોતી' નામની અન્નદેવીના માનમાં બધાએજ છે.

રાજપૂજા એ આ ધર્મનું મુખ્ય લક્ષણ છે એ વાત પહેલાં કહેવામાં આવી છે. દર વર્ષે મિકાડોના જન્મ દિવસે દરેક મેળવણીની સંસ્થામાં સરકારી હુકમને માન આપીને એક પવિત્ર ઉત્સવ માનવામાં આવે છે; અને તે વખતે સ્વદેશાભિમાનની બાવનાને પોપણ આપી રાગના ચિત્રને નમસ્કાર પણ કરવામાં આવે છે.

નિપાનના પ્રજાકીય વાવટામાં સૂર્યનું સુંદર ચિહ્ન હોય છે અને શિન્તોધર્મ સ્વદેશાભિમાન વધારવામાં કેટલો ઉપયોગી છે તેનો આ સારો દાખલો છે. આ ચિહ્નનું સંપૂર્ણ રહસ્ય 'સૂર્યોદયની ભૂમિ -' પૂર્વદેશ - ના શુદ્ધિમાન મનુષ્યો બરોબર સમજે છે. તેઓ એમ માને છે કે ઠાઠ પણ પ્રકારનો નવો પ્રકાશ મેળવવાને માટે જો એ આકાશમાં માનની લાગણીથી જોવું એ આખી પ્રજાનો ધર્મ છે. વળી તેઓ એમ પણ માને છે કે દૈવી વંશમાં ઉત્પન્ન થએલા મિકાડોની પ્રજા, મિકાડોને લીધે પવિત્ર ભૂમિમાં રહેનારી એક દૈવી પ્રજા છે.

મંદિરો અને નૈવેદ્ય

દરેક ગામમાં રસ્તાની બાજુએ આવેલાં અનેક મંદિરોમાં અને આખા નિપાનનાં લગભગ બધાં સુંદર રથજોએ શિન્તોધર્મની પૂજાનો કેટલોક પ્રકાર જોવામાં આવે છે. ઇ. સ. ના દસમા શતકમાં સરકારી ગણતરી પ્રમાણે ૩૧૩૨ મંદિરો હતાં એમ 'ચેન્ગી-શીકા' માં કહેવામાં આવ્યું છે. ઇ. સ. ૧૮૮૦ માં ગામડાનાં અને નાનાં મંદિરોની એકંદરે સંખ્યા ૧૮૩૦૪૭ હતી, પરંતુ ઇ. સ. ૧૯૨૦ માં તે સંખ્યા ઘટીને ૧૧૧૧૮૧ થઈ. પણ તેટલા જ સમયમાં સરકારી મંદિરોની સંખ્યામાં

વધારે થયો અને પચાસ મંદિરોને બદલે એકસો પાંચ મંદિરો થયાં.

આ ધર્મનાં મંદિરોમાં જવાને માટે ‘તોરી-ઈ’ દરવાજો હોય છે. આ દરવાજાના ઉપલા પાટકાના બે છેડાઓ વાળીને આકાશ તરફ રાખવામાં આવે છે. કેટલીક વાર તો જિંયાં સુદર ઝાડોની અંદર અથવા તો પાસે આવેલા હુગરોમાના પાણીના ઘોધ આગળ અથવા તો જેના ઉપર મોટી કમાનોવાળા પૂલો છે એવાં નાળાંઓ ઉપર મંદિરો રાખવામાં આવે છે. આ પ્રમાણે આ ધર્મનાં મંદિરો બાંધવામાં પણ પ્રકૃતિના સુંદર પદાર્થોનો ધાર્મિક રીતે ઉપયોગ થઈ શકે એવી યોજના રાખવામાં આવી છે.

આ ધર્મનાં મંદિરોમાં જે ખરેખરી પૂજા થાય છે તે લગભગ વ્યક્તિઓ જ કરે છે, માણસોનો સંઘ નહિ. જેમ શ્રેષ્ઠ પુરુષના આગળ આદરભાવથી નમીએ છીએ તે પ્રમાણે પૂજાને અગે પણ વિધિસર પ્રણામ કરવા પડે છે. ઘૂંટણીએ પડવાનો રીવાજ એટલો બધો પ્રચલિત નથી. વળી તેજ મંદિરોમાં આદરભાવ દર્શાવવાને માટે, કેટલીક વાર મૌન રાખીને, બે હાથ જોડવાનો રીવાજ પણ છે. આ ધર્મની પૂજામાં દેવોને દ્રવ્યની આર્દુતાઓ પણ આપવામાં આવે છે.

શિન્તોધર્મમાં પ્રાર્થના

આજે આ ધર્મના અનુયાયીઓ મંદિરે જઈને પ્રાર્થના કરે છે અને તેમાં જ સામાન્ય રીતે તેમની પૂજા પૂરી થઈ ગઈ એમ માને છે ‘પ્રાચીન વસ્તુઓનો ઇતિહાસ’ એ નામના શિન્તોધર્મના અતિપ્રાચીન ગ્રંથમાં દેવોની સાથે થએલા અનેક સંવાદો આપવામાં આવ્યા છે, પણ દેવોને કરેલી પ્રાર્થનાઓનો એક શબ્દ પણ જોવામાં આવતો નથી. કો-શુ-કી ગ્રંથમાં માત્ર બે ઠેકાણે જ પ્રાર્થનાની સામાન્ય વાત આવે છે.

આ જ પ્રમાણે બીજા ધાર્મિક ગ્રંથોમાં પણ પ્રાર્થનાઓ જોવામાં આવતી નથી. નિહોવ ગીમાં એમ કહેવામાં આવ્યું છે કે બેંતાળીસ

રાજ્યોમાંથી માત્ર એ રાજ્યોએ પ્રાર્થના કરી હતી, પરંતુ ‘યન્ગી-શીટી’ નામના શિન્તો ધર્મના પાછળથી લખાએલા ગ્રંથમાં સરકાર તરફથી થતી પચ્ચીસ ‘નોરી-તો’ નામની પ્રાર્થનાઓ આપવામાં આવેલી છે. આ પ્રાર્થનાઓમાં મુખ્યત્વે અનેક દેવોનાં આવાહન કરવામાં આવેલાં છે, તેમની સ્તુતિઓ કરવામાં આવી છે અને જે ભૌતિક પદાર્થોની આદૃતિઓ આપવામાં આવી છે અથવા આપવામાં આવવાની છે તેની યાદી આપેલી છે. પહેલા ‘નોરી-તો’ ભજનમાં દેવોની કહેલી ‘સ્તુતિઓ સફળ થાવ’ એ વાક્ય ઝોછામાં ઝોછું ઝોગણીસ વાર આવે છે; અને પ્રાર્થનામાં આપલે-વિનિમય-ની ભાવના અનંકારનેવામાં આવે છે. આ સરકારી શિન્તોધર્મની પ્રાર્થનાઓના સંગ્રહમાં એક પણ નૈતિક અથવા આધ્યાત્મિક પદાર્થની ધ્વજા રાખવામાં આવી નથી, પણ ઐહિક સુખની ધ્વજા રાખવામાં આવે છે.

સંસ્કારવિધિ અને ઉત્સવો

‘નોરી-તો’ માં જે બધી ધાર્મિક પ્રાર્થનાઓનો સંગ્રહ કરવામાં આવેલો છે તે અમુક ધાર્મિક સંસ્કારોની સાથે જોડાયેલી છે અને આ સંસ્કારો પણ લોકપ્રિય ઉત્સવોની સાથે જોડાયેલા છે. જેમ બધા પ્રકૃતિ-ધર્મોમાં અને કૃષિકર્મની સાથે જોડાયેલા કેાઇ પણ ધર્મમાં હોય તે પ્રમાણે આ સંસ્કારવિધિઓ અને ઉત્સવો શિન્તોધર્મમાં મુખ્ય સ્થાન લેાયે છે: દા. ત.

- (૧) જ્યારે વર્ષના બીજા માસમાં ડાંગર વાવવામાં આવે ત્યારે અન્ન વિશે પ્રાર્થના કરવામાં આવે છે.
- (૨) જ્યારે ડાંગરના છોડ ઊગે છે ત્યારે દર વર્ષે ચોથા માસના ચોથા દિવસે અન્નદેવીના માનમાં એક ધાર્મિક ક્રિયા કરવામાં આવે છે.
- (૩) વર્ષના અગીઆરમાં માસમાં નવી ડાંગર પડેલી જ ત્યારે

આખવામાં આવે છે. તેને 'નીહી-નમે' (પહેલા ભાગની ઉત્તરણી) કહેવામાં આવે છે. આ પ્રસંગે એક મોટા સંસ્કારવિધિ કરવામાં આવે છે અને નિહોન્-ગીમાં આ જોવામાં આવે છે.

(૪) મહા આસ્વાદ (ઓહો-નીહે). આ પ્રસંગે રાત્રી પોતે પોતાના રાજ્યાભિષેકના વર્ષમાં પ્રથમ પાકનો ઉત્સવ ઉજવે છે.

(૫) ખીજ પાકના ઉત્સવોમાં બે મુખ્ય છે. એક સહભોજન અને ખીજો દિવ્ય ભોજન.

(૬) અમાવાસ્યાને દિવસે કેટલીક વિધિ કરવામાં આવે છે અને તે વખતે સ્તુતિ કરી નૈવેદ્ય ધરવામાં આવે છે.

(૭) માસિક ઉત્સવો (ત્સુકી-નમી નો મત્સુરી), જે પ્રસંગે 'નોરી-તો' ની અમુક ત્રણ પ્રાર્થનાઓ કરવામાં આવે છે.

શિન્તોધર્મમાં પવિત્રતા

જાપાનીઓ પોતાના દેહની ધણી સ્વચ્છતા રાખે છે અને આ તેમનું એક પ્રસિદ્ધ લક્ષણ છે. શિન્તોધર્મે તેમને જળથી પોતાના દેહને ખંતથી સ્વચ્છ રાખવાની ફરજ પાડી છે. આ ધર્મના બંને ય મંથોમાં કહેવામાં આવ્યું છે કે જગતના આદ્ય જનક પિતા, ઇઝનગી દેવ, પણ પોતાના દેહને સ્વચ્છ રાખવાને માટે પોતે જળથી સ્નાન કરતા હતા. આ ધર્મની દરેક વખતે યતી સંસ્કારવિધિઓમાં સૌથી વધારે અગત્યની વિધિ "પરમપવિત્રતા" (ઓહો-હરહી) ની છે.

આ પ્રમાણે શિન્તોધર્મ પવિત્રતાની આવશ્યકતા ઉપર ભાર મૂકે છે; તે ઉપરાંત આખા સમાજના અપરાધની ભાવના આ ધર્મમાં સ્વીકારવામાં આવી છે. આ અપરાધ દૂર કરવાને માટે સર્વદા શુદ્ધિની અપેક્ષા રહે છે. પરંતુ શિન્તોધર્મમાં જે પ્રકારની શુદ્ધિ કરવામાં આવે છે તે મોટે ભાગે

જાણ અને વિધિરૂપ હોય છે. તેમાં હૃદય, વિચાર અને સામાજિક સંબંધોની પવિત્રતા ધણી ઓછી હોય છે.

શિન્તોધર્મમાં નીતિવિચાર

મિકાડો એ દૈવી રાજ છે અને તે દેવોના વંશમાં જન્મેલો છે, માટે તેના પ્રતિ હૃદયમાં આદરભાવ રાખવો એ સામાન્ય નિયમ છે. આ સિવાય આ ધર્મમાં કોઈ પણ જાતની ધર્મતત્ત્વગાનને લગતી માન્યતાઓ અથવા તો અમુક પ્રકારના નીતિના સિદ્ધાન્તો જોવામાં આવતા નથી. આ ધર્મના દ્વિતીય ગ્રંથમાં સરકારી નોકરોને માટે કેટલોક ઉપદેશ આપવામાં આવ્યો છે : દા. ત.

“ જે સત્ય જોલે છે તેને ધન થતી નથી. જે જુઠો છે તેને અવશ્ય દુઃખ ભોગવવું પડશે. વધારે પ્રમાણમાં ખાવાનું છોડી દો અને લોભવૃત્તિને ત્યાગ કરો. જે ખરાબ છે તેની નિન્દા કરો અને જે સારું છે તેને ઉત્તેજન આપો. ક્રોધ કરશો નહિ અને આંખોને રાતીચોળ થવા દેશો નહિ. કોઈની ઈર્ષ્યા કરશો નહિ. ”

સામાન્ય માણસોને માટે જે ખાસ આજ્ઞાઓ કરવામાં આવી છે તેમાં નીચે પ્રમાણે ઉપદેશ કરવામાં આવેલો છે.

“ જ્યારે કોઈ રાજદ્વારમાં પ્રવેશ કરે અથવા તો રાજદ્વાર છોડીને જાય ત્યારે તેમણે જે હાથ જમીન ઉપર ચૂકીને ઘૂંટણીએ પડવું. પણ જ્યારે ઉમરો ઓળંગવામાં આવે ત્યારે જ તે માણસ ઉભો થઈ ચાલી રહે. ”

આ ધર્મના જનને ય ગ્રંથોમાં સામાન્ય માણસોને માટે કોઈ પણ પ્રકારનો નીતિનો ઉપદેશ કરવામાં આવ્યો નથી. અરાધમા શતકમાં મોતૂરી નામના વિદ્વાને શિન્તો ધર્મ ઉપર સારો પ્રકાશ પાડ્યો છે અને

શિન્તોધર્મનો ઇતિહાસ

આ ઇતિહાસમાં વારાફરતી પાંચ યુગો આવે છે અને તેમાં શુદ્ધી શુદ્ધી વૃત્તિઓ કામ કરે છે.

(૧) સ્વતંત્ર સર્વોપરિ સત્તાનો પ્રથમ યુગ (ઇ. સ. પૂર્વે ૬૦૦- ઇ. સ. ૫૫૨). જિમ્સુ નામના પ્રથમ મિકાડોના પરંપરાગત સમયથી માંડીને તે જૌદધર્મનો પ્રચાર થયો ત્યાં સુધી, અર્થાત્ બારસો વર્ષ સુધી, જાપાનમાં શિન્તોધર્મનું સામાન્ય નિરંકુશ રીતે વ્યાપ્ત્યું.

(૨) જૌદધર્મના પ્રથમ લાંબોનો યુગ (ઇ. સ. ૫૫૨-૮૦૦). જે કે જાપાનમાં ત્રણ પરદેશી ધર્મો-કૉન્ફ્યુસસધર્મ, તાઓધર્મ અને જૌદધર્મ-ચીનમાંથી આવતા હતા છતાં પણ શિન્તોધર્મનું બળ ઘણું વધારે હતું. નિહોન-ગીના બે પંચમાંથી બાગમાં તો જૌદધર્મે જાપાનમાં જે દોઢસો વર્ષ ગાળ્યાં તે સમયનું વર્ણન છે, અને પચાસથી વધારે વાર જૌદધર્મની પ્રગતિનો ઉપન્યાસ પણ કરવામાં આવ્યો છે.

(૩) મિશ્રયુગ અથવા તો મિશ્ર શિન્તોધર્મ (ઇ. સ. ૮૦૦-૧૭૦૦). નવસો વર્ષ સુધી જાપાનનો મૂળ ધર્મ પરદેશી ધર્મોના સમાગમમાં આવતો ગયો છે અને તેથી તેમાં મિશ્રણ પણ થયેલું છે. કેબો-દૈશી (૭૭૪-૮૩૫ ઇ. સ.) નામનો જૌદ પૂજારી 'રિઓશુ' અથવા મિશ્ર શિન્તોધર્મના સિદ્ધાન્તનો ઉપદેશ કરતો હતો અને તેમાં તે સફળ પણ થયો હતો. આ સિદ્ધાન્ત પ્રમાણે શિન્તોધર્મના દેવો માત્ર જૌદધર્મના દેવોનાં રૂપાંતરો અથવા અવતારો હતા. 'કીતગતકે ચીકુસુ' (૧૨૯૩-૧૩૫૪ ઇ. સ.) અને 'ઈચીને કતેયોશી' (૧૪૬૫-૧૫૦૦ ઇ. સ.) કહેતા કે શિન્તોધર્મ, જૌદધર્મ અને કૉન્ફ્યુસસધર્મ એ જાપાને એકઠા કરીને એક બનાવી શકાય એમ છે.

આ યુગમાં આ ધર્મને બીજા ધર્મોની સાથે હરીફાઈમાં ઉતરવું પડ્યું અને પરિણામમાં જાપાનના રાજાને ત્યાં પણ તેની સાર્વભૌમ સત્તા ન રહી.

તે કહે છે કે શિન્તોધર્મનું સ્વરૂપ જ એવા પ્રકારનું છે કે એમાં નીતિના નિયમોને બહુ સ્થાન મળી શકે નહિ.

‘પ્રાચીન વસ્તુઓના ઇતિહાસ’ માં એમ કહેવામાં આવ્યું છે કે એક વખતે આખા દેશને શુદ્ધ કરવાને માટે મોટી સંસ્કારવિધિ કરવામાં આવી હતી. દર છ માસે શુદ્ધીકરણનો સંસ્કાર કરવામાં આવે છે. આની વીગત ‘નોરી-તો’ ની દમમી પ્રાર્થનામાં આપવામાં આવેલી છે.

આ ધર્મમાં નીતિના સિદ્ધાન્તો અને ધર્મતત્ત્વજ્ઞાન કુદરતી ધોરણે ઉપર જ રચાયેલાં છે, જો કે આ ધર્મના અન્યો લખાયા પછી જાપાનમાં નીતિની મહત્તા વધી છે.

‘શુશીદો’ એટલે વીરપુરુષનો માર્ગ. આ પણ સદાચારનો એક સિદ્ધાન્ત છે, અને તે ઇ. સ. ના અગીઆરમા અને બારમા શતકમાં જાપાનમાં જમીનદારીની યોજનાને અંગે વધારે પ્રચારમાં આવ્યો છે. ‘શુશીદો’ માં જાપાનમાં પ્રચલિત થયેલા ત્રણ ધર્મોનાં કેટલાંક લક્ષણોનો જમીનદારીની યોજના સાથે સંગ્રહ થયેલો જોવામાં આવે છે; જેમકે રાજા ક્ષત્રિય અંશ છે એમ માની તેના તરફ વફાદારી રાખવી એ શિન્તો-ધર્મની ભાવના, માતા પિતા તરફ પૂજ્ય ભાવ રાખવો એ કૉન્ફ્યુશ્યસધર્મની ભાવના, અને જીવન અને મરણને તુલ્ય ગણવાની બૌદ્ધધર્મની ભાવના; આ ત્રણેય ભાવનાઓનો ‘શુશીદો’ માં સમાવેશ કરવામાં આવ્યો છે.

‘શુશીદો’ વિષે લખનારા વિદ્વાનો ઘણી જ સ્પષ્ટતાથી કહે છે કે આ ધર્મમાં વફાદારી, હિંમત, આત્મભોગ, શિષ્ટાચાર, પરોપકાર, માન, ન્યાય અને આત્મસંયમ જેવા સદ્ગુણોને કેળવવામાં આવ્યા છે. પરંતુ કૉન્ફ્યુશ્યસ અને મેન્સિઅસ જેવા ચીનના નીતિ શાસ્ત્રોનો ઉપદેશ કરનારા પુરુષો સિવાય આ સદ્ગુણોને માટે તેઓ બીજું કંઈ પણ લેખી પ્રમાણ આપી શક્યા નથી. ‘શુશીદો’ ના સિદ્ધાન્તો જાપાનની હરકરી જમીનદારીની સાથે અસ્તિત્વમાં આવ્યા અને તે જ પ્રમાણે તેની સાથે તિરોહિત પણ થયા.

શિન્તોધર્મના ઇતિહાસ

આ ઇતિહાસમાં વારાહની પાંચ યુગો આવે છે અને તેમાં જુદી જુદી વૃત્તિઓ કામ કરે છે.

(૧) સ્વનંત્ર સર્વોપરિ સત્તાનો પ્રથમ યુગ (ઇ. સ. પૂર્વે ૬૦૦-૫૫૨). જિમ્મુ નામના પ્રથમ મિકાડોના પરંપરાગત સમયથી માંડીને તે જૌદ્ધધર્મના પ્રચાર થયો ત્યાં સુધી, અર્થાત્ બારસો વર્ષ સુધી, જાપાનમાં શિન્તોધર્મનું સામાન્ય નિરંકુશ રીતે આક્રમ્.

(૨) જૌદ્ધધર્મના પ્રથમ લાંબાનો યુગ (ઇ. સ. ૫૫૨-૮૦૦). જો કે જાપાનમાં ત્રણ પરદેશી ધર્મો-કૉન્ફ્યુસધર્મ, તાઓધર્મ અને જૌદ્ધધર્મ-ચીનમાંથી આવતા હતા જ્યાં પણ શિન્તોધર્મનું જાળ ધણું વધારે હતું. નિહોન-ગીના બે પંચમાંશ બાગમાં તો જૌદ્ધધર્મે જાપાનમાં જે દોઢસો વર્ષ ગાળ્યાં તે સમયનું વર્ણન છે, અને પચાસથી વધારે વાર જૌદ્ધધર્મની પ્રગતિનો ઉપન્યાસ પણ કરવામાં આવ્યો છે.

(૩) મિશ્રયુગ અથવા તો મિશ્ર શિન્તોધર્મ (ઇ. સ. ૮૦૦-૧૭૦૦). નવસો વર્ષ સુધી જાપાનનો મૂળ ધર્મ પરદેશી ધર્મોના સમાગમમાં આવતો ગયો છે અને તેથી તેમાં મિશ્રણ પણ થયેલું છે. કાબો-દેશી (૭૭૪-૮૩૫ ઇ. સ.) નામનો જૌદ્ધ પૂજારી 'રિઓશુ' અથવા મિશ્ર શિન્તોધર્મના સિદ્ધાન્તનો ઉપદેશ કરતો હતો અને તેમાં તે સફળ પણ થયો હતો. આ સિદ્ધાન્ત પ્રમાણે શિન્તોધર્મના દેવો માત્ર જૌદ્ધધર્મના દેવોનાં રૂપાંતરો અથવા અવતારો હતા. 'કોતજતકે ચીકુસ' (૧૨૬૩-૧૩૫૪ ઇ. સ.) અને 'ઈચીજો કતેયોશી' (૧૪૬૫-૧૫૦૦ ઇ. સ.) કહેતા કે શિન્તોધર્મ, જૌદ્ધધર્મ અને કૉન્ફ્યુસધર્મ એ જાપાને એકઠા કરીને એક બનાવી શકાય એમ છે.

આ યુગમાં આ ધર્મને બીજા ધર્મોની સાથે હરીફાઈમાં ઉતરવું પડ્યું અને પરિણામમાં જાપાનના રાજાને ત્યાં પણ તેની સાર્વભૌમ સત્તા ન રહી,

તે એટલે સુધી કે 'ઝાહો-નીહે' નામનો આ ધર્મનો મોટામાં મોટો અભિપ્રેક્ષક સંસ્કાર આઠ રાજ્યઓના સમયમાં, અર્થાત્ ઇ. સ. ૧૪૬૫ થી ૧૬૮૭ સુધી, બધે રાખવામાં આવ્યો હતો.

શિન્તોધર્મનું જાપાનમાં થએલું પુનર્જીવન (ઇ. સ. ૧૭૦૦-૧૮૬૮).

લગભગ એકસો ને સીત્તર વર્ષના ગાળામાં શિન્તોધર્મના મુખ્ય નેતાની સ્થિતિ એટલી બધી નમણી પડી ગઈ કે રાજાના લશ્કરી પ્રતિનિધિએ મિકાડોની બધી સત્તા લઈ લીધી. આવી પરિસ્થિતિ જોઈને આ જ યુગમાં ચાર વિદ્વાન પુરુષોએ શિન્તોધર્મને સુંદર રીતે ફરીથી જીવંતો કર્યો. કંદ (૧૬૬૬-૧૭૩૬ ઇ. સ.) નામના વિદ્વાને જાપાનની જુની બાપાનો અભ્યાસ ફરીથી શરૂ કર્યો અને જુના ગ્રન્થોનું સંસ્કરણ કર્યું. મધુચી (૧૬૯૭-૧૭૬૯ ઇ. સ.) નામનો માણસ કંદને શિષ્ય થતો હતો. તે ઘણો વિદ્વાન હતો.

મોટુરી (૧૭૩૦-૧૮૦૧ ઇ. સ.) નામના વિદ્વાને કે-જી-કી ઉપર ટીકા લખી અને તે પીસતાળીસ બાજોમાં છપાઈ છે. શિન્તોધર્મની તિરોહિત થતી જાહોજલાલીને તેણે ફરીથી જીવંતો કરી છે.

હિરત (૧૭૭૬-૧૮૪૩ ઇ. સ.) નામના વિદ્વાને સૌથી વધારે ગ્રન્થો લખ્યા છે અને શિન્તોધર્મના આખા ઇતિહાસમાં તે સૌથી મોટામાં મોટો વિદ્વાન ગણાય છે. મિકાડો અને જાપાની પ્રજામાં વિશ્વાસ રાખવાની ધાર્મિક બાવનાને ફરીથી સતેજ કરવામાં આવી અને એને પરિણામે ઇ. સ. ૧૮૬૮ માં તે ધર્મની ફરીથી સ્થાપના થઈ.

હાલમાં શિન્તોધર્મની ફરીથી થએલી વિવિધ વ્યવસ્થાઓ (ઇ. સ. ૧૮૬૮ થી)

મૈજ યુગની શરૂઆતમાં મિકાડોની પુનઃસ્થાપના થઈ અને તેનું

પહેલું જ પરિણામ એ આવ્યું કે શિન્તોધર્મ ફરીથી તેના શુદ્ધ રૂપમાં સારી રીતે સ્થાપવામાં આવ્યો. ઇ. સ. ૧૮૭૧ અને ૧૮૭૨ માં રાજ્ય તરફથી હુકમો કાઢવામાં આવ્યા કે જાપાન દેશનાં શિન્તોધર્મનાં બધાં મંદિરોમાં જુન અને કિસેંબરના છેલ્લા દિવસે તે તે સ્થળના 'સહકારી અધિકારીઓની સમક્ષ શુદ્ધીકરણનો મોટો સંસ્કાર બહુ કાળજી રાખીને વિધિસર જાહેર રીતે કરવો. પણ પાછળથી આ બધી પ્રવૃત્તિને તોડી નાખવાની પ્રવૃત્તિ થઈ. ઇ. સ. ૧૯૦૦ અને ૧૯૧૩ માં મંદિરોના કાયદાઓ પસાર થયા અને તેને પરિણામે શિન્તોધર્મનાં મંદિરોને ધર્મખાતામાંથી કાઢીને રાજ્યના ખાતામાં દાખલ કરવામાં આવ્યાં.

બીજી બાજુએ ખાસ કરીને પ્રથમ વિશ્વ યુદ્ધ થયા પછી શિન્તોધર્મને ફરીથી જીવંતો કરવાની અને જગતમાં તેનું સ્થાન વ્યાપક છે એમ ફરીથી સમજાવવાની વૃત્તિ ચાલુ રહી છે. આજે બીજા વિશ્વયુદ્ધના પરિણામે આ ધર્મનું બળ જરા ઓછું થતું નથી છે.

હિતોમરો (ઈ. સ. ૭૩૭) નામના પ્રાચીન જાપાની કવિએ જે પ્રમાણે કહ્યું છે તે પ્રમાણે જ આજે જાપાનનો મુખ્ય ધર્મ જોવામાં આવે છે :

“ જાપાન એવો દેશ નથી કે જ્યાં માણસોને પ્રાર્થના કરવાની જરૂર પડે. કારણ કે તે પોતે દેવી છે; છતાં પણ હું ઉચ્ચ પ્રાર્થના કરું છું. ”

પ્રકરણ નવમું

યાહુદીધર્મ

ધર્મનિષ્ઠ ઈશ્વરની આજ્ઞા પાળવાનો ધર્મ

જગતના વિદ્યમાન ધર્મોમાં સ્થાન

‘યાહુદીધર્મ’ ને માટે અંગ્રેજી ભાષામાં વપરાતો જ્યુડેઇઝમ (Judaism) એ શબ્દ નવા કરારમાં વપરાયેલો છે. (ગેલેટિઅન્સ ૧ : ૧૩). આ શબ્દનો પ્રથમ ઉપયોગ ઇ. સ. પૂર્વે ૧૦૦ ની લગભગમાં યાહુદી લોકોના ધર્મને માટે ગ્રોક યાહુદીઓના સાહિત્યમાં કરવામાં આવેલો છે. (૨ મોઝીસ, ૨ : ૨૧; ૮ : ૧). આ ધર્મના આખા ઇતિહાસનો મોઘ કરી શકે એવો ‘યાહુદી ધર્મ’ વિના બીજો કોઈ શબ્દ નથી.

મહાપુરુષોએ રચાયેલા નવ ધર્મોમાં યાહુદીધર્મ સૌથી વધારે જુનો છે. સગુણ ઈશ્વર કોઈ ધર્મરચાપકતા દ્વારા દેવી ઉપદેશ વ્યક્ત કરે છે એ માન્યતા ઉપર રચાયેલા પાંચ વિદ્યમાન ધર્મોમાં પણ આ ધર્મ સૌથી વધારે જુનો છે. પાછળથી થયેલા આવા ધર્મોમાં ઝોરોસ્ટરધર્મ, ખ્રિસ્તીધર્મ, ઇસ્લામ અને શીખધર્મની ગણના થાય છે.

એક અલૌકિક પુરુષે આખા જગતને ઉત્પન્ન કર્યું છે અને અધા મનુષ્યોના ઉપર તે ઈશ્વર તરીકે રાજ્ય કરે છે એવો ઉપદેશ કરનારા ત્રણ ધર્મો છે, અને તેમાં યાહુદી ધર્મ અતિપ્રાચીન છે. ઈશ્વર વિષેનો સુંદર ધાર્મિક સિદ્ધાન્ત યાહુદી ધર્મમાં પ્રચલિત થયો અને તે દ્વારા ખ્રિસ્તી ધર્મ અને ઇસ્લામધર્મ જેવા ઈશ્વરવાદી ધર્મોમાં પ્રવેશ પામ્યો.

ધર્મરની સત્તા નીચે આ જગતમાં જ આદર્શ વ્યવસ્થા થઈ શકે છે એવા પ્રકારનો સિદ્ધાન્ત ફેટલાક ધર્મોનાં શાસ્ત્રોમાં જોવામાં આવે છે. બાહુદી ધર્મમાં મનુષ્યોને જે સુંદર આશા આપવામાં આવેલી છે તેવી જ આશા ફેટલેક અંશે ખીજા ધર્મોમાં-ભાગવત અને ખ્રિસ્તી ધર્મોમાં-પણ આપવામાં આવી છે. પણ આખા વિશ્વમાં રામરાજ્ય સ્થાપવાને માટે બધાય મનુષ્યોને ધર્મરની સાથે સક્રિય સહકાર કરવો જ જોઈએ એવી ગીતા અને ખ્રિસ્તી ધર્મની એક વિશિષ્ટતા છે.

બાહુદી લોકો પોતાના દેશમાં-પેલેસ્ટાઇનમાં-જેટલાં વર્ષો રહ્યા હશે તેના કરતાં વધારે વર્ષો તેઓ જગતના જુદા જુદા ભાગોમાં વિખરાઈને રહ્યા છે. આ બાબતમાં બાહુદી ધર્મ અદ્વિતીય છે. જગતમાં કોઈ પણ ધર્મને પરદેશમાં હેરાનગતી થઈ હશે તેના કરતાં બાહુદી લોકોને ઘણી વધારે કનડગત થઈ છે; આમ છતાં પણ બાહુદીઓએ પોતાના ધર્મના અને જાતિના લાક્ષણિક રીવાજો છોડ્યા નથી.

બાહુદીધર્મનો ઇતિહાસ ઘણો લાંબો છે. આ લાંબા સમયમાં બાહુદી-ધર્મની અંદર અનેક સુધારાવધારાઓ થયા છે. જેમ ખીજા બધા ધર્મોએ કર્યું છે તેમ બાહુદી ધર્મે પણ ખીજા ધર્મોમાંથી ફેટલાંક તત્ત્વો લીધાં છે. છતાં પણ ધર્મના ક્ષેત્રમાં આ ધર્મનો કાબો વધારે છે. વાસ્તવિક રીતે તો ખ્રિસ્તીધર્મ અને ઇસ્લામધર્મ-જેમનું પ્રચારકાર્ય ઘણું જોરથી ચાલી રહ્યું છે-તેમનું મૂળ બાહુદી ધર્મમાં છે. નીતિના સિદ્ધાન્તો ઉપર રચાયેલો એકેશ્વરવાદ એ બાહુદીધર્મનું ઉત્તમોત્તમ તત્ત્વ છે અને તેણે જગતના ધાર્મિક વિચારોમાં સારામાં સારો ઉમેરો કર્યો છે.

બાહુદીધર્મનાં શાસ્ત્રો

બાહુદીધર્મનાં શાસ્ત્રોમાં ચોવીસ થયે છે. તેના ત્રણ ભાગ કરવામાં આવેલા છે; (૧) નિયમ ગ્રન્થ (Law) (૨) સતોના ગ્રન્થ (Prophets)

અને (૩) હેબ્રો (Hagiodgrapha) આ બધાં શાસ્ત્રો હિબ્રુ ભાષામાં રચાએલાં છે. અપવાદ તરીકે ડેનિઅલનું અકથુ' ગ્રંથરસુ, ઇઝ્રગના કેટલાક સરકારી લેખો અને જરે-મિયાહમાં એક શ્લોક એટલું આરામાદક ભાષામાં રચાએલું છે. સુસ્ત યાહુદી લોકોની ધર્મસભામાં આ બધાં શાસ્ત્રો આજે પણ મૂળ ભાષામાં જ વાંચવાની ફરજ પડે છે. આ બધા ગ્રંથો જગતમાં સામાન્ય રીતે 'ખ્રિસ્તી ધર્મનો જુનો કરાર' એ નામે ઓળખાય છે. જુના કરારમાં તે જ ગ્રંથોને ઓગળુચાલીસ ભાગોમાં ફરીથી ગોઠવવામાં આવ્યા છે.

લગભગ દસ સૈકાઓની સાહિત્યપ્રવૃત્તિના ફળ રૂપે આ બધા ધાર્મિક ગ્રંથો મળ્યા છે. ઈશ્વરના જ્ઞાનમાં અનેક ભૂમિકાઓ વિશે આ શાસ્ત્રોમાં ચર્ચા કરવામાં આવેલી છે. જગતની ઉત્પત્તિ, યાહુદી પ્રજા અને યાહુદી ધર્મ એ ત્રણ વિષયોની ચર્ચા કરનારા પહેલા પાંચ ભાગો અથવા નિયમ-ગ્રંથ (Torah) છે અને ધર્મચુસ્ત યાહુદીઓ તે ભાગોને ધણુ પવિત્ર માને છે પણ ધાર્મિક ભાવનાથી જે ઉત્તમોત્તમ ફળ મળે છે તેની સુંદર ચર્ચા 'નિયમ ગ્રંથ' ના પાંચમા ભાગમાં (Deuteronomy, નામના ભાગમાં), 'પ્રાર્થનાઓ' માં (Psalms માં) અને 'સતોના ગ્રંથો' માં કરવામાં આવી છે અને તેથી તેટલો ભાગ ધણુ મહત્વનો છે. આ પાછલા ભાગોનો સિદ્ધાન્ત એવો છે કે માણસે ઈશ્વરની ભક્તિ કરવી, અને યાહુદીધર્મના આ સિદ્ધાન્તમાંથી જ ખ્રિસ્તીધર્મની ઉત્પત્તિ થઈ છે.

મૂળ સેમિટિક ધર્મથી આરંભ (ઇ. સ. પૂર્વે ૧૨૦૦ ની પહેલાં)

સેમિટિક લોકોના શરૂઆતના ધાર્મિક જીવનમાંથી યાહુદીધર્મ ઉત્પન્ન થયો છે, અને જગતના વિવિધ ધર્મોમાં આવો પહેલપહેલો ધર્મ આ જ છે. આ સેમિટિક લોકો અસરકારી હતા, છતાં પણ તેમનામાં ધાર્મિક વૃત્તિઓ હતી અને પશુઓને ઉછેરીને પોતાનું ગુજરાન કરતા હતા. આજે જે 'બેદુએન' (Bedouin) નામની જાતના જે લોકો છે તેમનામાં સેમિટિક લોકોના આચાર વિચારો જોવામાં આવે છે. સેમિટિકો

પહેલાં એમ માનતા કે જગતમાં જે બધા પદાર્થો છે-પછી તે પર્વત ઝરાના જેવા કુદરતી પદાર્થો હોય અથવા તો રતમ્ભ અને પેટી જેવા કૃત્રિમ પવિત્ર પદાર્થો હોય-તે બધાના ખાસ અધિકારતા દેવો હોય છે અને પદાર્થોનો અને તે દેવોનો સંબંધ ઘણો નિકટ હોય છે. તેમના સમાજની રચના ગોત્ર અથવા કુળ ઉપર રચાએલી હતી, અને દરેક ગોત્રમાં એક કુળદેવતા રવીકારવામાં આવી હતી. ગોત્રનાં બધાં માણસોને અને કુળ-દેવતાને કુટુંબનું ઔદિક સુખ સાધવાની અને કુટુંબના શત્રુઓને નુકશાન કરવાની ફરજ પડતી હતી. આ પ્રમાણે દેવની ભાવનામાં મુખ્યત્વે વંશ-પરંપરાગત કુળનાયકની ભાવના જ આવી જતી હતી. આ પ્રકારના ધર્મમાં માણસને પોતાના કુળની બહાર ફરજ બજાવવાની રહેતી નથી; અને પોતાના કુળની અંદર પણ મનુષ્યોને એક બીજાની સાથેનો સંબંધ ઘણો સાદો અને પ્રાર્થમિક હતો. આ સંબંધ અવો હતો કે કુળના બધા માણસો સાથે ભોજન કરતા અને આહુતિઓ અથવા તો રક્તના ઈંદુઓ દ્વારા કુળદેવતા પણ પ્રતીકરૂપે તેનાં ભાગ લેતી.

આ પ્રમાણે આરંભકાળમાં અનેક દેવોની સાદી કલ્પના અને નીતિના થોડા સિદ્ધાન્તો હતા. આવી સાદી ભૂમિકામાંથી અબ્બાહમ, મોઝેઝ, એલિગહ અને ઇઝરાએલના સંતો જેવા મહાપુરુષોએ પોતાની શક્તિથી યાદુદીધર્મ, જેમાં નીતિના સિદ્ધાન્ત ઉપર એકેશ્વરવાદ રવીકારવામાં આવ્યો છે, તેનો વિકાસ કર્યો.

જેનેસિસમાં-જુના કરારના પહેલા ભાગમાં-અબ્બાહમનું જે ચિત્ર આપવામાં આવ્યું છે તે એકપત્નીવ્રત, સત્યપરાયણતા અને સામાન્ય નીતિના આદર્શ તરીકે આજે ચાલી ચકે એમ નથી. તે પોતાની સ્ત્રીના સંબંધમાં અસત્ય બોલ્યા હતા. ધર્મના કામને માટે તે પોતાના પુત્રનો ભોગ આપવા તૈયાર થયા હતા. ઘણી જાગૃતિમાં તે પોતાના સમયના વિચારો ગરોળર દર્શાવતા હતા. છતાં પણ વાસ્તવિક રીતે તે મહાપુરુષ હતા, કારણ કે તેમણે ધર્મના કામમાં હિમ્મત કરી હતી અને પોતાના

પરંપરાગત અનેકેશ્વરવાદનો એકદમ ત્યાગ કર્યો હતો.

“પ્રભુ અધ્યાહમ આગળ પ્રગટ થયા અને તેમણે તેને કહ્યું-
‘હું સર્વ શક્તિમાન પ્રભુ છું: તું મારી આગળ ચાલ અને
પરિપૂર્ણ થા.’”
(જેનેસિસ ૧૭ : ૧).

યાહુદીઓ અને ખ્રિસ્તીઓ અધ્યાહમને ‘ભક્તોના પિતા’ માને છે, કારણ કે તે પ્રભુને માનતા હતા અને તેમાં જ ધર્મ રહેલો છે એમ તેમનું માનવું હતું. અધ્યાહમ માનતા કે સ્વર્ગના પ્રભુ અને પૃથ્વીના પ્રભુ માં મારી જે શ્રદ્ધા છે તેનાથી જ પૃથ્વી ઉપરનાં અસંખ્ય માણસોનો હું નેતા થઈશ અને આખા જગતને સુખી કરીશ. યાહુદીધર્મ અને ખ્રિસ્તી-ધર્મનાં શાસ્ત્રોમાં અધ્યાહમને ‘પ્રભુનો મિત્ર’ કહેવામાં આવ્યા છે. આશુ’ બધું સાફ વર્ણન હોવા છતાં પણ અધ્યાહમ પોતાના સિદ્ધાન્તોને વ્યવસ્થિત રૂપ આપીને પ્રચાર કર્યો નહિ. આ કારણથી, જે કે અધ્યાહમ યાહુદીધર્મના ઇતિહાસમાં પ્રથમ મહાપુરુષ થયા છે, છતાં પણ તેમને ભાગ્યે જ આ ધર્મના સ્થાપક કહી શકાય.

મોઝેઝ, જેહોવાહની પૂજનો પ્રચાર કરનાર

(આશરે ૬ સ. પૂર્વે ૧૨૦૦)

ઇસ્રાએલ, હિબ્રુ અને બ્યુ એ બધાં જુદાં જુદાં નામોથી ઓળખાતા લોકોનો જ ધર્મ હતો તેની પહેલ વહેલી વ્યવસ્થા એક મહાન ધાર્મિક અનુભવને પરિણામે થઈ હતી. મોઝેઝ એ ઇજિપ્તના હિબ્રુ હતા અને રાજ્યમાં તે સારે હોદ્દે પહોંચ્યા હતા. એક દિવસ એક ઇજિપ્તીને એક હિબ્રુને ગાળ ભાંડી અને તેથી મોઝેઝે તે ઇજિપ્તીને મારી નાંખ્યો અને પોતે જંગલમાં જતા રહ્યા. ત્યાં તેમને લાગ્યું કે જેહોવાહ મને આજ્ઞા કરે છે કે ‘આ મારા લોકોને ઇજિપ્તીઓનો ત્રાસ બંદુ છે, માટે તું તેમને બચાવ.’ ત્યારથી મોઝેઝે ‘હું તે છું’ એ નામ લઈને હિબ્રુ લોકોની સ્વતંત્રતાનો પ્રશ્ન હાથમાં લીધો. યાહુદીધર્મમાં આ દેવનું જે વિશિષ્ટ

નામ છે તે ઘણા સમય સુધી ' જોડોવાહ ' એ રીતે બળીતું હતું, જે કે મૂળ નામ તો કદાચ ' જહ્વેહ ' અથવા ' યહ્વેહ ' હોય. અનેક જાતના અનુભવોને અંતે મોઝેઝ પોતાના કાર્યમાં સફળ થયા અને ઇસ્રાએલ લોકોને ઇજીપ્તમાં સ્વતંત્ર બનાવ્યા અને ત્યાંથી વર્ષની અંદર પેલેસ્ટાઈનની સ્વર્ગીય જૂમિની હદમાં લઈ ગયા. હોરેઅ (સિનાઈ) પર્વત ઉપર જ્યારે વાદળોઓમાં ગર્જનાઓ થઈ રહી હતી અને કુદરતનો દેખાવ ઘણો અદ્ભુત થયો હતો તે વખતે પ્રભુએ પોતે જે દસ આજ્ઞાઓ કરી હતી તેજ આજ્ઞાઓ મોઝેઝે આપી. જગતના પ્રત્યેકનો દેવળ શુદ્ધિના બળથી વિચાર કરીને નિરાકરણ કરવાને બદલે દુઃખી અવસ્થામાં જે સુખ ભોગવવાનું મળે છે તેને માટે પ્રભુનો આભાર માનવો. અને પ્રભુની આજ્ઞાનું પાલન કરવું એ પ્રમાણે ઇસ્રાએલે પ્રભુની ભાવના વિશે કહ્યું છે.

માનવજાતિના ધર્મોની અંદર જે મહત્વની પ્રગતિઓ થઈ છે તેમાંની એક મહાન પ્રગતિ મોઝેઝના સમયમાં થયેલી છે. તેણે લોકોને એવો સરસ અનુભવ કરાવ્યો કે લોકો તે અનુભવ કોઈ દિવસ જૂથી રાકે નહિ. સામાજિક અન્યાયમાંથી લોકોને ધર્મનિષ્ઠ પ્રભુએ જ બચાવ્યા છે એમ મોઝેઝે આ અનુભવનું સ્વસ્થ સમજાવ્યું. સગુણ ધર્મનિષ્ઠ ધર્મમાં દરેક માણસે અને જનસમાજે થઈ શકે તેવી એમ કહીને મોઝેઝે પહેલ વહેલો ઇસ્રાએલનો ધર્મ સ્થાપ્યો.

પેલેસ્ટાઈનમાં ધર્મોના સમાગમ (૧૨૦૦-૬૦૦ ઇ. સ. પૂર્વે)

જ્યારે હિબ્રુઓ કેનનપ્રાન્તમાં પહેલ વહેલા દાખલ થયા ત્યારે તેમને એમ લાગ્યું કે આ દેશમાં રહેતા માણસોને અસુક પ્રમાણમાં મારી નાખવામાં આવે તો તે ધર્મની દૃષ્ટિએ યોગ્ય છે. પણ જ્યારે તેઓ તે દેશમાં સ્થિર થઈને રહ્યા અને પશુઓને ઉછેરીને ગુજરાન ચલાવવાને બદલે ખેતીવાડીનો ધંધો કરતા થયા ત્યાર પછી તેમના ધર્મમાં પણ કેટલાક મહત્વના ફેરફારો થયા. જે કોઈ નવા વાતાવરણમાં તેમને જવાનું થાય તો તે વાતાવરણને દબાવી પોતાની શ્રેષ્ઠતા સિદ્ધ કરવાને બદલે હવે

તેમનામાં વાતાવરણને અનુકૂળ થવાની વૃત્તિ ઉત્પન્ન થઇ. ધીમે ધીમે તેમણે કેનનવાસીઓને અને તેમના ધર્મનાં કેટલાંક તત્ત્વોને પોતાનામાં ભેળવી દીધાં. આ પ્રમાણે જાલોની (જમીનના અધિષ્ઠાતા દેવોની) અને અશ્વતેરોચની (સેમિટિક લોકોની દેવીની) પૂજામાં હિંદુઓએ ભાગ લેવા માંડ્યો. મોઝેએ જે લોકોને જેહોવાહના ધર્મને તદ્દન અલગ રાખવાનું કહ્યું હતું તે જ લોકો હવે કેનન લોકોના વસંત અને ચરદ, પાક અને દ્રાક્ષના ઉત્સવો પાળવા લાગ્યા.

આ પ્રમાણે પરધર્મનાં તત્ત્વો ઘણા પ્રમાણમાં આ ધર્મમાં આવવાથી દેખીતી રીતે ઈસ્લાએલની ધાર્મિક પ્રગતિ ધીમી પડી ગઇ. સૈકાઓ પછી એએફિયલ નામના સંતે જેસસેમ વિષે કહ્યું કે “તમારી માતા હિટાઇટ હતાં અને તમારા પિતા એમેરાઇટ હતાં.” આ વાક્યનું રહસ્ય એ છે કે જેસસેમમાં હેબ્રેશાં અસદ્ધર્મ હિંદુધર્મની સાથે ભળી જઇને આપ્યા કયો છે.

જેહોવાહના રક્ષણ તળે હિંદુઓએ સેમ્યુએલ, સૌલ, ડેવિડ અને સોલોમનના સમયમાં સ્વદેશાભિમાન સારી રીતે વધાયા. આ જે એકતા થઇ હતી તે સોલોમનના રાજ્યના બે ભાગ થવાથી અને તેની વચ્ચે સ્પર્ધા વધવાથી નરમ પડી ગઇ, છતાં પણ ન્યારે જેએએલે હિંમત કરીને દ્વિનિશ્ચય દેવતાને દાખલ કરી ત્યારે એલિબહ લોકોનો જેહોવાહ પ્રત્યે જે શુભ ભક્તિભાવ હતો તેને ફરીથી જાગૃત કરી શક્યા અને આખરે “બાલ”ની જે ચઢાઈ થઈ હતી તેને સંપૂર્ણ રીતે તેમણે દૂર કરી.

યાહુદીઓના ધાર્મિક સાહિત્યનો આરંભ (૬૦૦-૭૫૦ ઇ. સ. પૂર્વે)

ન્યારે ઇ. સ. પૂર્વે આઠમા શતકમાં એમોસ અને હોસિયા નામના સંતો ઉપદેશ કરતા હતા ત્યારે તેમણે એમ માની લીધું કે શૂતકાળના ઇતિહાસની જે બાબતો અત્યારે જાણવામાં આવેલી છે તે બધી બાબતો ઇસાએલ લોકો જાણતા હોવા જોઈએ. તેથી આપણે એમ અનુમાન

કરી શકીએ કે બાઈબલમાં જેને સિસથી માંડીને તે 'ર, કિંગ્સ' સુધીમાં જે સંતોનાં વર્ણન આવે છે તેમાંનાં ઘણાં ખરાં ઇ. સ. પૂર્વે ૭૫૦ ની પહેલાં અસ્તિત્વમાં આવેલાં હોવાં જોઈએ. આ બધા ભાગોમાંથી પહેલા પાંચ ભાગ મોઝેએ લખ્યા છે એમ તે તે ભાગના નામ ઉપરથી જણાય છે. પરંતુ પોતાના મરણની હકાકત અને પોતાની પછી થએલા સંતોની સાથે પોતાની તુલના તેણે ભાગ્યે જ લખી હોય. આ વિષયમાં વિદ્વાનોએ જે શોધખોળ કરી છે તે ઉપરથી જણાય છે કે જુના કરારના પહેલા છ ભાગોમાં જુદે જુદે સમયે લખાએલા અંશો છે. આ છ ભાગોમાંના ઘણા અંશો તો સોલોમોનથી માંડીને તે પહેલવહેલા વિદ્વાન સંતોના સમય સુધીના ગાળામાં લખાએલા છે.

આ સમયે હિબ્રુઓના જૂતકાળના ઇતિહાસને એક ચાલુ વાતોનું રૂપ આપવાને સંતોની બે જુદી જુદી પ્રવૃત્તિઓ રૂઝ થઈ હતી; અને આજે આપણને જે ઇતિહાસ મળે છે તેમાં આ બન્ને ય પ્રવૃત્તિઓનાં ફળ મિશ્ર થએલાં જોવામાં આવે છે. આ ઉપરથી એમ જણાય છે કે ધાર્મિક સાહિત્ય લખવાની વૃત્તિ લોકોમાં થઈ અને તે સાહિત્ય અસ્તિત્વમાં આવ્યું. કાળક્રમે આ સાહિત્યને લોકો પવિત્ર માનતા થયા. જે જે ઐતિહાસિક સાધનો મળ્યાં તે બધાંને આકર્ષક અને ચોગ્ય રૂપમાં ગોઠવવામાં આવ્યાં, અને લોકોએ તેનો સ્વીકાર પણ કર્યો. સાથે સાથે લોકો એમ પણ ખાતરી પૂર્વક માનતા થયા કે આ પવિત્ર ગ્રંથમાં જગતનો અને ગ્રળનો જે પ્રાચીન ઇતિહાસ આપવામાં આવ્યો છે તેનું 'ખરેખર' તાત્પર્ય ઈશ્વરનો જગત ઉત્પન્ન કરવામાં અને લોકોને મુક્ત કરવામાં જે હેતુ છે તેને બરોબર સમજાવવાનો છે.

એકશાઈલ પહેલાંના હિબ્રુ સંતો (૭૫૦-૫૮૬ ઇ. સ. પૂર્વે)

જેબીનોનીઆમાં હિબ્રુઓને કેટ કરવામાં આવ્યા તે પહેલાં બે સંક્રાંતિ સુધી આઠ ઉત્તમ ઉપદેશકોએ અથવા તો ઈશ્વરી સંતોએ તેમને ઉપદેશ આપી ધર્મના ઉચ્ચ આદર્શો સ્વીકાર્યા હતા. ઇ. સ. પૂર્વે ૭૦૦ની

પહેલાં પચાસ વર્ષ સુધી પડેલા ચાર સંત પુરુષોએ ઉપદેશ કર્યો કે યજ્ઞ અને બાહ્ય આચારના કરતાં નીતિના સિદ્ધાન્તોને અનુસરીને ઈશ્વરની આગ્રાહનું પાલન કરવું વધારે સાચું છે. આ પ્રમાણે તેમણે ધર્મની અંદર નવું દૃષ્ટિબિન્દુ દાખલ કર્યું.

દરેક માણસે અને આખી પ્રજાએ ધર્મનિષ્ઠ પ્રભુની આગ્રા પાળવી જોઈએ; જે આ પ્રમાણે કરવામાં નહિ આવે તો જોડોવાહના ભક્તોને શિક્ષા કરવામાં આવશે, અને તે જ પ્રમાણે હિંદુઓ જેને ધિક્કારે છે તેવી પ્રજાના દેવોને પૂજનારાઓને પણ શિક્ષા થશે. આ પ્રમાણે ઐત્તેસે ઉપદેશ કર્યો છે. વળી ઐત્તેસે જોડોવાહના નિરંકુશ ન્યાય વિષે ઉપદેશ કર્યો. તેમાં હોસીઆ નામના સંત પુરુષે 'પ્રભુ મનુષ્યોને ચાહે છે' એ પ્રકારનું નવું તત્ત્વ ઉમેર્યું. જગતના બધા ધર્મોમાં હોસીઆનો આ ઉપદેશ પ્રથમ જ હતો. હોસીઆને સંસારમાં ધણું દુઃખો પડ્યાં હતાં અને તેથી તેનામાં ધાર્મિક બાવના ઘણી પ્રબળ થઈ હતી. તે એમ માનતા થઈ ગયા હતા કે પ્રભુ હૃદયમાં બધાને ચાહે છે અને જે કોઈ પાપી પશ્ચાત્તાપ કરે છે તેને તે ક્ષમા આપવા તૈયાર હોય છે અને સાથે સાથે એ પણ ખરું કે પ્રભુ શિક્ષા કરતાં અટકતા પણ નથી.

ઈસાઈઆહને જોડોવાહની બન્ધ પવિત્રતાનો સાક્ષાત્કાર થયો અને પછીથી તેમણે ધર્મના નેતા તરીકે કામ શરૂ કર્યું. ઈસાઈઆહના સમયમાં દેશમાં અને પરદેશમાં અનેક વિકટ પ્રશ્નો ઉપસ્થિત થયા હતા. એવા સમયમાં બીજા સમકાલીન ધર્મગર્ભાઓની માફક ઈસાઈઆહે પોતાના કુળદેવતા જોડોવાહ તરફ લોકોની જે પરંપરાગત ભક્તિ હતી તેનું નીતિની દૃષ્ટિથી સ્વસ્થ સમજવું અને લોકો તે ભક્તિભાવ વધારે પ્રમાણમાં દર્શાવતા થાય એ હેતુથી ઉપદેશનું કામ ચાલુ રાખ્યું. ઈસાઈઆહે જે ઉપદેશ કરેલો છે તેમાંના પહેલા પ્રકરણમાં જોડોવાહ વિષે જે ઉપદેશ કરવામાં આવ્યો છે તે ઘણો ઉત્તમ છે : દા. ત. જોડોવાહને વંશપરંપરાનું અચળ તો માગાદિ ક્રિયાઓનું પ્રયોગન ન હતું, પણ ધર્મ અને પાપીઓને

છે તે સઘના કરતાં તે ધાર્મિક પુરુષ દ્વારા જ ઈશ્વર જગત પ્રત્યેનો પોતાનો પ્રેમ વ્યક્ત કરી વધારે છે. આ માન્યતાના પરિણામે એકેશ્વરવાદની ભાવના ઘણી મજબુત થઈ અને લોકોને ધર્મમાંથી સંતોષ મળવા ઉપરાંત ખીજા લાભો પણ થવા લાગ્યા. ધર્મના પ્રચારકાર્યની યોજનાનાં ખીજાં જોરેમિઆહે જ પહેલ વહેલાં વાળ્યાં એમ કહેવામાં કોઈ જાતની હરકત નથી. આ પ્રચારકાર્ય યાહુદીધર્મમાં આગળ જતાં વધ્યું અને અંતે તથા પણ થઈ ગયું, પરંતુ આજે તે પદ્ધતિ ખ્રિસ્તી ધર્મમાં પ્રચલિત થયેલી છે.

એકઝાઈલના-દેશનિકાલના સમયના-એ મહાન ધાર્મિક નેતાઓ
(૫૮૬-૫૩૯ ઈ. સ. પૂર્વે)

જ્યારે બેબિલોનિયામાં લગભગ પચાસ વર્ષ દેશવટો ભોગવવામાં આવ્યો ત્યારે એ મહાન સંતોએ યાહુદી કેદીઓના ધાર્મિક વિચારો ઉપર ઘણી અસર કરી હતી. ઈશ્વર સાર્વભૌમ સત્તા ભોગવે છે અને તેમનામાં દયા અને ક્ષમાના સદ્ગુણો રહેલા છે એ પ્રમાણે એકેઝિઅહે ઉપદેશ કર્યો. તેમણે વધારામાં ઠહું કે જે લોકોને દેશનિકાલ કરવામાં આવ્યા છે તે લોકો અધર્મી હતા અને તેથી તેમને દેશવટાની જે શિક્ષા કરવામાં આવી છે તે સર્વથા યોગ્ય છે. છતાં પણ તેમણે ઉપદેશ કર્યો કે આ જે દુઃખનો અનુભવ કરવામાં આવે છે તે માત્ર શિક્ષા છે એમ નહિ પણ તેનાથી હૃદયની શુદ્ધિ થશે અને જીવન નિયમિત જનશે. વળી લોકો એમ માનતા હતા કે મોઝેઝની હથ આજ્ઞાઓમાંથી ખીજા આજ્ઞા પ્રમાણે ઈશ્વર પાપની શિક્ષા ત્રીજી અથવા ચોથી પેઢી સુધી પણ કરે છે. પરંતુ એકેઝિઅહે જેરેમિઆહના વૈયક્તિક જીવનને આધારે લોકોને ઉપદેશ કર્યો કે મોઝેઝની ખીજા આજ્ઞાથી કોઈએ ગભરાવાનું નથી, કોઈ પણ કામને માટે તે કામ કરનારો માણસ જ જવાબદાર છે અને તે પોતે જ જવાબદારીમાંથી છૂટી શકે એવી તેને તક આપવામાં આવે છે. તેનાં કર્મોને માટે તેના વંશજને કોઈ પણ રીતે જવાબદાર નથી.

ખરેખર, ઈશ્વર પોતે જ પાપી પ્રરુપનામાં નહું હૃદય જ મૂકે છે.

એએકિએલે નવા સમાજ અને મંદિરનો સારો ચિતાર આપ્યો અને તે દ્વારા લોકોને તેમણે શાન્તિ, ઉત્સાહ અને ત્રેરણા આપ્યાં. આ પ્રમાણે લોકોને હિંમતથી ખાત્રી કરી આપવામાં આવી કે જુની રાજકીય ભાંજગડો વિના પેલેરટાઈનમાં ધાર્મિક જીવનનો ફરીથી આરંભ થશે. જેહોવાહ જે સુખ આપી શકે તે સુખ અવસ્થા મેળવવાને અને વધારવાને માટે, ધાર્મિક પૂજાવિધિ પરિપૂર્ણ અને વ્યવસ્થિત કરવાની એએકિએલે ઇચ્છા ધર્ષિ હતી. આ વિચાર જે કે ઘણો સારો હતો પણ તેમાં જેસલેમમાં થતી ધાર્મિક ક્રિયાની વિગતો ઉપર જ દષ્ટિ રાખવામાં આવી હતી.

આ પ્રમાણે એએકિએલ યાદુદીધર્મના પિતા-ધણા સંકુચિત અર્થમાં —થયા અને તેથી દેશનિકાલ પછીના હિબ્રુઓ 'નયુ' તરીકે ઓળખાવા લાગ્યા.

બાઈબલના ઇસાઈઆહનાં પહેલાં ઓગણચાળીસ પ્રકરણોની અંદર ઇ. સ. પૂર્વે આઠમા સૈકામાં થઈ ગયેલા ઇસાઈઆહ નામના સંતની પેલેરટાઈનમાંની હકીકત આપવામાં આવેલી છે, અને જે ૪૦-૫૫ પ્રકરણો પહેલાંના પ્રકરણોની સાથે જોડાયેલાં છે છતાં પણ તેમાં દેશનિકાલના સમયમાં જે દુઃખદ અનુભવો થયા તે વર્ણવવામાં આવ્યા છે અને તેને અંગે ધાર્મિક સિદ્ધાન્તોનો ઉપદેશ કરવામાં આવ્યો છે. આ પ્રકરણોના લેખક ઘણા જીદિમાન છે અને તેમનું ધાર્મિક જ્ઞાન જિંડું અને વિશાળ છે. ઇસાઈઆહને લીધે જ ઇસાએલના ધાર્મિક વિચારો ઘણા સારા રૂપમાં વ્યક્ત થઈ શક્યા છે. ઇસાએલનો આખો ઇતિહાસ જ એક પ્રકારની ધાર્મિક તાલીમ છે એમ ઇસાઈઆહે સ્પષ્ટ રીતે લોકોને સમજાવ્યું. જગતમાં જેહોવાહ એકલો જ ઈશ્વર છે એવું પહેલ પહેલું સ્પષ્ટ રીતે વર્ણન કરનાર ઇસાઈઆહ જ છે. જગતનું દુઃખ ઓછું કરવાના કામમાં મદદ કરી શકે એ હેતુથી ઈશ્વરે ઇસાએલને પસંદ કર્યો છે એમ ઇસાઈઆહે લોકોને સમજાવ્યું.

ઈશ્વરની અને પ્રવૃત્તિપ્રધાન ધર્મની આ ભાવનામાં ભવ્યતા, આધ્યાત્મિકતા અને ઉત્સાહ જોવામાં આવે છે. આ ભાવના યાદુદીધર્મની ઉત્તમોત્તમ ભાવનાઓમાંની એક છે. દસ આઝાઓમાંની બીજી આજ્ઞામાં જો કે મૂર્તિપૂજનનું સ્પષ્ટ ખંડન કરવામાં આવ્યું હતું, છતાં પણ દેશનિકાલ થયો તે પહેલાં યાદુદી લોકોનું વલણ મૂર્તિપૂજન તરફ હતું. પરંતુ દેશનિકાલની પછી તરત જ તેમણે એ વૃત્તિનો ત્યાગ કર્યો હતો.

શાસ્ત્રવિહિત યાદુદીધર્મની ધીમી ધીમી સ્થાપના

(૫૩૯-૪૦૦ ઇ. સ. પૂર્વે)

ઇ. સ. પૂર્વે ૫૩૯ માં સાયરસે બેબિલોન જીત્યું ત્યાર પછી યાદુદીઓને પોતાની જ-મજૂમિ-પેલરસ્ટાઈનમાં જવા દેવામાં આવ્યા હતા. પણ આ વ્યવસ્થાનો લાભ ઘણા થોડાઓએ લીધો હતો. હવેથી યાદુદીઓનો ઘણો મોટો ભાગ પરદેશમાં રહેવા માંડ્યો હતો. ખેતીનું કામ ચાલુ રાખવાને બદલે હવે તેમણે વેપારનું કામ શરૂ કર્યું હતું. જેમ જેમ તેમને તક મળતી ગઈ તેમ તેમ તેઓ બધી દ્રિશ્યોમાં જવા લાગ્યા, છતાં પણ ધર્મમાંડળો અને વિદ્વાનોને લીધે જેઠસક્તેમમાં જે પ્રકારે યાદુદીધર્મ પળાતો હતો તે જ પ્રકારે આ લોકો પણ યાદુદીઓના આદર્શો અને રીવાજો પાળતા હતા. આ પ્રમાણે યાદુદીધર્મની અસર પોતાના મૂળ સ્થાનની બહાર ઘણે દૂર સુધી પહોંચી ગઈ હતી.

જેઠસક્તેમ જે સમયે પડતી દશામાં હતું તે વખતે હમગાર્થ અને ઝેકહરિઆહની વિનંતીઓથી ઝેરબબેલ અને જોશુઆની આગેવાની નીચે ઈ. સ. પૂર્વે ૫૧૬ માં જેઠસક્તેમમાં એક બીજી દેવળ બાંધવામાં આવ્યું અને ફરીથી તેમાં વિધિસર પૂજા શરૂ કરવામાં આવી. લગભગ સો વર્ષ પછી નેકેમિઆહની આગેવાની નીચે જેઠસક્તેમમાં ફરીથી કોટ બાંધવામાં આવ્યો અને લોકો રહેવા લાગ્યા અને આ પ્રમાણે યાદુદીધર્મમાં જેઠસક્તેમની જે શ્રેષ્ઠતા હતી તે ફરીથી અસ્તિત્વમાં આવી. ત્યાર પછી થોડા જ વખતમાં જે હીલ્યાલ બસો વર્ષથી ધીમે ધીમે

ચાલી રહી હતી તે લીલચાલ લિપિકાર એકાની આગેવાની નીચે પૂર
જોસમાં આવી જોસીઆહ નામના રાજાએ લોકોને સમજાવીને કહ્યું કે
ડૉયટરોનોમી નામના (જુના કરારના) ભાગમાં મેં એકતા સિદ્ધાન્તો
જે દરીયા ઘડવામાં આવેલા છે તેને ખરોખર અનુસરીને દરેકે પોતાનું
જીવન ગાળવું. આ નિયમ પ્રમાણે ડૉયટરોનોમીના સિદ્ધાન્તોને અનુસરીને
જે સંસ્કૃતિમાં બધી પૂજાવિધિ કરવામાં આવતી હતી. બસો વર્ષ સુધી
યાદુદી લોકો આ નિયમોને અનુસરીને જ પોતાનું ધાર્મિક જીવન ગાળતા
હતા. છતાં પણ દેશનિકાલ વખતે અને પછીના સમયમાં ભૂતકાળમાં જે
બધી ધાર્મિક પૂજાવિધિઓ કરવામાં આવતી હતી તેને એક પ્રકારનું
વ્યાપક રૂપ આપવાને માટે કેટલાક પ્રયત્નો થયા.

આ બધું કદાચ એકેકિએલની અસરથી જ થયું હોય એમ લાગે
છે. આ શાસ્ત્રવિહિત નિયમ જે “ ધર્મોચાર્યનો નિયમ ” એ નામે ઓળખા
તો હતો તે એકાના સમયમાં સંપૂર્ણ રૂપમાં આવી ગયો હતો એકસો-
ડસ, લેવિટિકસ અને નંબર્સ નામના જુના કરારના ભાગોની અંદર
નિયમોની ચર્ચા કરનારાઓ જે ભાગે છે તેમાં આ ‘ ધર્મોચાર્યનો નિયમ ’
જેવામાં આવે છે. આ કાયદો એકા બેબિલોનીઆથી પેલેસ્ટાઇનમાં લાઇ
ગયા. જેહોવાહ તરફ જે ભક્તિભાવ રાખવામાં આવે છે તેનું પરિપૂર્ણ
રચરૂપ આ કાયદામાં વ્યક્ત થયું છે, માટે બધા લોકોએ તે રવીકારવો એમ
એકાએ નેહેમિઆહની મદદથી લોકોને સમજાવવા માંડ્યું. આ સિદ્ધાન્તનું
ધ્યેય ઉત્તમ હતું, કારણ કે તે ઈશ્વરની પવિત્રતા અને તેનાં માણસોને
માટે પૂજ્યભાવ ઉત્પન્ન કરતો હતો. પરંતુ તેની પદ્ધતિ જરા વિલક્ષણ હતી,
કારણ કે તેમાં બાહ્ય આચાર ઉપર વધારે ભાર મૂકવામાં આવ્યો હતો.
દા. ત. કર્મ કરતી વખતે પૂજારીઓએ અને લોકોએ શુદ્ધ રહેવું જોઈએ,
શાસ્ત્રમાં જે જે ક્રિયાઓનું અને યજ્ઞોનું વિધાન કરવામાં આવ્યું છે તે
બધું કાળજીથી વિધિસર કરવું જોઈએ, સેવાય-રવિવાર અથવા આરામ-
દિન-ખરોખર પાળવો જોઈએ, યાદુદીલોહીને જગાડે એવાં લગ્નો ન કરવાં.

આ ઉપરાંત જેહોવાહ પ્રત્યેનો ભક્તિભાવ વધે એ હેતુથી આવા બીજા ઘણા નિયમો આપવામાં આવેલા છે. આ પ્રમાણે યાહુદીધર્મમાં ઈશ્વરની ભાવનાનું મહત્ત્વ વધ્યું અને સાથે સાથે ધાર્મિક વિધિઓના અનેક નિયમો પણ વધ્યા; અને તેનું પરિણામ એ આવ્યું કે યાહુદીધર્મનું આધ્યાત્મિક તત્ત્વ આ બાદ આચારોથી ઢંકાઈ ગયું. આગળ જતાં તો યાહુદીધર્મના ધારાસાસ્ત્રીઓએ નિયમોનું પ્રાધાન્ય ઘણું વધારી મૂક્યું.

પ્રકટીકરણનો આરંભ (ઇ. સ. પૂર્વે ૪૦૦-ઇ. સ. ૧૦૦)

એકનિઆહ, એઝેકિએલ અને જેએલ જેવા પંછીથી યથેક્ષા યાહુદી સંતોએ નીતિનો ઉપદેશ કર્યો એટલું જ નહિ પણ ‘ ગમે તેવો ન્યાય આપેલો હોય તેમાં જેહોવાહ પોતે પ્રકટ થાય છે ’ એ સિદ્ધાન્ત ઉપર તેમણે ભાર મૂક્યો. તેમને લાગ્યું કે ધરાનની પ્રજા જેવી સત્તાવાળી પ્રજાઓને હરાવવા જેટલી શક્તિ યાહુદી લોકોમાં નથી અને તેથી તેઓ આશા રાખતા કે યાહુદી પ્રજાની ઉન્નતિમાં જેટલાં પ્રતિબંધો છે તે બધાંને દૂર કરવાને માટે જેહોવાહની શક્તિ એકદમ પ્રગટ થશે. આ સંતોની પછી ઘણા લાંબા કાળ સુધી વિચારમુગ્ધ રાખ્યો. આ સમયની વિચારસરણી મૂળ સતપુરુષોના સિદ્ધાન્તોથી જુદી જ હતી. ન્યારે મૂળ પુરુષો પાપને નીતિના સિદ્ધાન્તો લાગુ પાડતા હતા, ત્યારે આ કેનિએલ, એનોક અને બીજા એવા સાક્ષાત્કારવાદી લેખકો ભવિષ્યનો જ વિચાર કરતા હતા. ધર્મનિષ્ઠ ઈશ્વરની આજ્ઞા પાળવાની ફરજ દરેકને માથે રહેલી છે એમ કહેવાને બદલે આ નવીન વિચારકોએ ઈશ્વરના આજ્ઞા પ્રયત્ન અને સર્વ-શક્તિ ઉપર જ બધો આધાર રાખવા માંડ્યો. વર્તમાન પરિસ્થિતિ સુધારવાને બદલે આદર્શ ભવિષ્યનો જ તેઓ વિચાર કરવા લાગ્યા.

આ પ્રકટીકરણની પ્રવૃત્તિને લીધે દરેક જણ માનવા લાગ્યા કે ભવિષ્યમાં પોતાને મોક્ષ મળશે. આ માન્યતાની અંદર ઈશ્વર ઉપર પૂર્ણ શ્રદ્ધા રાખી તેને સરજી રહેવાનો ઉત્તમ ભાવ રહેલો છે; પરંતુ તેને પરિણામે લોકો પ્રયત્ન કરતા બધ થતા લાગ્યા અને તેમને માથે કોઈ જાતની

જવાબદારી રહી નહિ, છતાં પણ એક વાત તો નક્કી કે જે પરિસ્થિતિમાં અનેક લોકો મરી ગયા હોત તે પરિસ્થિતિમાં આ નવીન માન્યતાને લીધે યાહુદી લોકોની શ્રદ્ધા જોવી હતી તેવી ચાલુ રહી.

યાહુદી ધર્મમાં પરમ તત્ત્વની ભાવના

ધર્મશ્રત્તા સિદ્ધાન્તનો વિકાસ કરવામાં જ યાહુદીધર્મની કીર્તિ રહેલી છે. આ વિકાસ જુદે જુદે રૂપે થયેલો છે. મોઝેઝ એકેશ્વરવાદનો ઉપદેશ કરી શક્યા નહિ. દશ આગાઓમાંની પહેલી આગામાં જોડોવાહ સિવાયના બીજા દેવોનો નિષેધ કરવામાં આવ્યો નથી; માત્ર એટલું જ કહેવામાં આવ્યું છે કે હિબ્રુઓએ એ દેવોની પૂજા કરવી નહિ. કેવીકે જેવા પ્રભાકીય જીવન બાંધનાર પ્રસિદ્ધ પુરુષને પણ લાગ્યું હતું કે દેશનિકાલ થવાથી જોડોવાહનો વિયોગ થયો છે. આઠમા શતક સુધી, કદાચ એનિસોનીઆમાં દેશવટો થયો તે જ અરસામાં, હિબ્રુઓનો જોડોવાહ પ્રતિ એવા પ્રકારનો ભક્તિભાવ હતો કે બીજાઓને પોતપોતાના ઇષ્ટ દેવને બળવાનો સરખો અધિકાર છે એમ તેઓ માનતા હતા. આ પ્રકારની માન્યતાને એકદેવ-પ્રાધાન્યવાદ (Henotheism) કહેવામાં આવે છે.

એમોસથી આરંભીને એકઝાઇલના મહાન અગ્રાત સંત સુધીના મહાપુરુષોએ ક્રમે ક્રમે એકેશ્વરવાદની સ્થાપના કરી અને લોકોને ઉપદેશ કર્યો કે આખા વિશ્વનો એક જ ધર્મર છે. પહેલાં તો એમોસ, હોસીઆ, ઈસાઈઆહ અને મિકાહ નામના આઠમા શતકના ચાર સંત પુરુષોએ નીતિની દૃષ્ટિએ જ જોડોવાહનું સ્વરૂપ વર્ણવ્યું હતું : તે-જોડોહ-ધર્મ-નિષ્ઠ, પવિત્ર, પ્રેમી અને શુદ્ધિમાન છે; તે લોકોની પાસેથી દીનતાની અપેક્ષા રાખનારી માત્ર શક્તિ જ છે એમ નહિ. પછીથી ઇ. સ. પૂર્વે સાતમા અને છઠ્ઠા શતકમાં ખાસ કરીને જેરેમિઆહ અને એઝેકિયેલ નામના સંતોએ ઉપદેશ આપ્યો કે દરેક જણે જોડોવાહ તરફ પોતાની નૈતિક જવાબદારી બજાવવી જ જોઈએ. તે બે સંતોએ કહ્યું કે આખા પ્રજાના સઘને ગદલે દરેક ધર્મિષ્ઠ પુરુષની દ્વારા આખા જગતને

નિર્માણ થએલી ઈશ્વરની કૃપાશક્તિ સદૃશ થઈ શકે છે. યાદુદીઓ સિવાયના લોકો પણ જેહોવાહની પૂજામાં ભાગ લઈ શકે એ અર્થનો ધ્વનિ પહેલીજવાર બાઈબલના જેરેમિઆહ નામના પ્રકરણમાં જોવામાં આવે છે. અતમાં જ્યારે દેશનિકાલ પૂરો થયો તે વખતે લખાએલાં ઇસાઇઆહનાં ચિરંતન પ્રકરણોમાં ઈશ્વરની સુંદર ભાવના આપવામાં આવેલી છે. આ ભાવના પ્રમાણે ઈશ્વર જાતિ, દેશ અને કાળના પ્રતિજ્ઞોનો વિચાર જ કરતા નથી. આ સર્વશક્તિમાન, સર્વદ્રષ્ટા, સર્વધર્મી જગતના સૃષ્ટા, નિયામક અને ઉદ્ધારક પોતાના સેવકોને એટલું જ કહે છે કે આત્માનો ભોગ આપીને અને દુઃખ વેડીને આ ઉત્તમ ત્રેરક સંદેશનો બધે પ્રચાર કરવો.

આ પ્રમાણે આખા જગતમાં ધર્મનો પ્રચાર કરવો એ જ ઈશ્વરનો હેતુ છે એમ સમજાવવામાં આવ્યું અને આમાંથી જ જીસસ ક્રાઇસ્ટના સિદ્ધાન્તો ઉદ્ભવ્યા. યાદુદી લોકો એકંદરે પોતાના ધર્મના ઉચ્ચ આદર્શો પ્રમાણે પોતાનું જીવન ગાળી શક્યા ન હતા. ધર્મમાં તેમને મુખ્યત્વે બાહ્ય આચારોમાં જ રસ પડતો હતો. પણ તેમને બાહ્ય આચાર અને વિધિનો જે અત્યાગ્રહ હતો તેને લીધે કદાચ એમ પણ બન્યું હોય કે ક્રાઇસ્ટના પ્રાદુર્ભાવ સુધી સૈકાઓનો જે અધિકાર યુગ ચાલી રહ્યો હતો તે સમયે તેમના ધર્મનાં કિમતી બીજોતું રક્ષણ થઈ શક્યું. જીવનના અનેક વિકટ અનુભવોમાંથી આ એકેશ્વરવાદની ભાવના ધીમે ધીમે વિકાસ પામી હતી અને આ જ ભાવનાને લીધે યાદુદી લોકો પોતાના સમયમાં આખા જગતમાં સારામાં સારા નૈતિક અને ધાર્મિક ઉપદેશકો તરીકે ગણાતા હતા. તેમણે જ ખ્રિસ્તી ધર્મને માટે રસ્તો સરળ કરી આપ્યો.

મેસાઇઆહની ભાવના

મેસાઇઆહ અથવા ઈશ્વરનો એક અભિષિક્ત પુરુષ ભવિષ્યમાં થશે અને તે બધાનો ઉદ્ધાર કરશે એવી દરેક માણસે આશા રાખતી એ

સિદ્ધાન્ત વાણીધર્મનું ખાસ લક્ષણ છે. ઈશ્વરની ભાવનાની મારફત આ ભાવનાનો ઇતિહાસ પણ જણાવે છે.

અમારે આડંબા શતકમાં હિંદુ સંતોએ ઈશ્વરની ઉચ્ચ ભાવનાનો ઉપદેશ કર્યો ત્યારે સાથે સાથે તેમણે ઈશ્વરનો હેતુ પાર પડે તેટલા સારુ એક વ્યાવહારિક યોજના પણ ધડી કાઢી. ઈશ્વરનો હેતુ થી રીતે પાર પડે તેનો વિચાર ખાસ કરીને ખ્રિસ્તીધર્મની શરૂઆતમાં ઘણો મહત્વનો થઈ પડ્યો હતો. પહેલાંના સંતોએ ધર્મચાર્યને ઉત્તેજન આપવાને માટે ઉપદેશ કર્યો કે ભવિષ્યમાં લોકોને જે ન્યાય મળશે તે ગમે તે પ્રકારનો હશે અને ઘણું ભાગે વિનાશકારક હશે. છતાં પણ ઈશ્વરની શક્તિ અને સાધુતામાં તેમને એટલો બધો વિશ્વાસ હતો કે તેઓ એમ માનતા કે મનુષ્યો ઈશ્વરની આજ્ઞાનું ઉત્તરધન કરે છે તો પણ જપાનો ઉદ્ધાર કરવાનો ઈશ્વરનો જે હેતુ છે તે પાર પડશે, કારણ કે હમ્મેશાં કોઈ પણ માણસ પશ્ચાત્તાપ કરતો જ હશે. ઇસાઈઆહ કહે છે કે આ ‘આખીના રહેલા’ માણસોને એક ઉદ્ધારક અને નેતા આપવામાં આવશે અને તે પેલા માણસોને પોતાનો દેવી હેતુ પાર પાડવામાં ઘણી મદદ કરશે. તે સૈકાની પછી જેહોવાદના પરમ ભક્તો હમ્મેશાં આશા રાખતા કે ભવિષ્યમાં ઈશ્વર કોઈ નેતાને જરૂર મોકલશે. કેટલીકવાર આવા નેતાને ભવિષ્યનો રાજા કહેવામાં આવે છે, કેટલીકવાર સારો ભરવાડ કહેવામાં આવે છે, અને કેટલીક વાર ભક્ત, સેવક, પણ કહેવામાં આવે છે.

શરૂઆતમાં તો બધા મોટી આશા રાખી રહ્યા હતા કે ઇસાએલનું નષ્ટ થયેલું રાજ્ય ફરીથી સત્તામાં આવશે. થોડા વખત પછી રાજ્યના પુનરુદ્ધારની સાથે ઉદ્ધારકને પણ મહત્વ આપવામાં આવ્યું. કેટલાક પુરાવાઓ ઉપરથી એમ જણાય છે કે વાણીધર્મનાં શાસ્ત્રોમાં ભવિષ્યમાં મળનાર ઐતિક સુખની ભાવનાને આધ્યાત્મિક સ્વરૂપ આપવામાં આવ્યું છે અને તેથી અખિલ વિશ્વમાં સમાજની આદર્શ રિયલિટી થશે એવી આશા

રાખવામાં આવી છે. આ ઉત્તમ વિચારોને મહત્ત્વ આપી વિસ્તાર કરવાનું કામ ખ્રિસ્તી ધર્મમાં હાથ ઉપર લેવામાં આવ્યું છે. યાહુદીધર્મનો ઇતિહાસ તપાસતાં જણાય છે કે ખ્રિસ્તીધર્મના આરંભથી તે મોઝેઝ હય્યીમ દ્યુઝટયે (મરણ ઈ.સ. ૧૭૪૭ માં) સુધીમાં ઓછામાં ઓછા એવા યોત્રીસ યાહુદીઓ થયા છે કે જેમણે પોતાની જાતને ખાસ કરીને રાજકીય અભિલાષાઓ પૂર્ણ કરનારા બાવી ઉદ્ધારકો તરીકે ઓળખાવ્યા છે. યાહુદીધર્મની ઉદ્ધારકની બાવનામાં જે આધ્યાત્મિક રહસ્ય રહેલું છે તેનો પરિપૂર્ણ અને સુંદર વિકાસ જે ઠામ પશુ યાહુદી માળાપના પુત્રોમાં થયો હોય તો એકલા જીસસ ક્રીસ્ટમાં જ થયો છે એમ જીસસ પોતે અને ખીજા માણસો પશુ કહે છે.

ઈશ્વરના કાયદાને માન આપનાર યાહુદીધર્મ

ઈ. સ. પૂર્વે પાંચમા શતકનો જે યાહુદીધર્મ હતો તેણે મનુષ્યની ધાર્મિકતાનું સ્વરૂપ નક્કી કરવાને ઘણો સારો પ્રયત્ન કર્યો પણ તેમાં તે નિષ્ફળ નીવડ્યો. દેશનિકાલ પછીના યાહુદીધર્મની અંદર ફરીથી જેસસ-લેમના યાહુદીઓએ એક પવિત્ર કરાર કર્યો કે “ ઈશ્વરના સેવક મોઝેઝ જે ઈશ્વરનો કાયદો આપ્યો છે તે પાળવો અને આપણા પ્રભુ જેહોવાહની બધી આજ્ઞાઓ પાળવી.” (નેહેમિઆહ ૧૦ : ૨૯). આગળ ચાલતાં યાહુદીધર્મના વિદ્વાનોને માલમ પડ્યું કે કાયદાના પહેલા પાંચ ભાગોમાં જેહોવાહે જે આજ્ઞાઓ આપેલી છે તેની સંખ્યા ૬૧૩ છે.

ખીજા બધા ધર્મોની માફક યાહુદીધર્મમાં પણ જે પ્રકારના અનુયાયીઓ જેવામાં આવે છે. એક વર્ગ એવા માણસોનો છે કે જે મુખ્યત્વે ધર્મના નિયમોનું જરોજર પાલન કરે છે, અને ખીજા વર્ગમાં એવા માણસો છે કે જે જગતના નિયામક પ્રભુના સહવાસને માટે ઘણા આતુર હોય છે. પછીથી રચાએલાં જે બજનો તેમાંના ઘણાખરાના રચનારાઓ ખીજા વર્ગના છે; તેમ છતાં પણ તેમણે જેહોવાહની આજ્ઞાઓની વાહવાહ ગાઈ છે.

આવા કેટલાક સાચા ભક્ત લેખકોએ જીસસને માટે બધી તૈયારી કરી અને તેઓ જ પહેલ પહેલા માનવા લાગ્યા કે યાહુદીધર્મની મહત્વાકાંક્ષાઓ જીસસના પ્રાદુર્ભાવથી જ સંપૂર્ણ થશે. આવા કેટલાક યાહુદી મનુષ્યોનાં નામ નવા કરારમાં આપવામાં આવેલાં છે:—મેરી, જીસસના માતા; કેકહરિઆલ અને ઇલિઝાબેથ, બેપ્ટિસ્ટ જૉનનાં માતાપિતા; સીમિઓન અને અન્ના, જેરુસલેમના દેવળમાં પૂજા કરનારાઓ; અને બેપ્ટિસ્ટ જૉન, જે જીસસની પહેલા થઈ ગયેલા એક મહાપુરુષ છે.

યાહુદી ધર્મમાં બે પ્રકારની ભાવનાઓ ચાલુ રહેલી છે. ઈશ્વરનો કાયદો સુખ્યત્વે કર્મકાંડનો, આચારનો અને ધર્મબંધુઓને લગતો છે, અને તે બરોબર પાળવો એવી એક ભાવના છે. બીજી ભાવના પ્રમાણે ઈશ્વરનો કાયદો સુખ્યત્વે ધર્મનિષ્ઠ પરમ તરવની આગ્રા પાળવામાં રહેલો છે. પહેલી ભાવના જીસસના સિદ્ધાન્તથી વિરુદ્ધ હતી, જ્યારે બીજી ભાવનાવાળા માણસો જીસસના શિષ્યો થયા હતા.

આજે જગતમાં યાહુદીધર્મનું સ્થાન

યાહુદીઓ એક ભાગી પડેલી પ્રજાના અવશેષ છે અને આજે જગતમાં તે બધે વીખરાઈ ગયેલા છે. તેમની એકંદર સંખ્યા લગભગ સવા કરોડની છે. આમાંનો અડધા ઉપરનો ભાગ રશીઆમાં રહે છે. પેલેસ્ટાઇનમાં જેટલા યાહુદી વસે છે તેનાથી દસ ધણુા અને તેથી પશુ વધારે યાહુદીઓ ન્યુયૉર્ક શહેરમાં વસે છે. આ બળવાન લોકો માને છે કે અમે ધર્મની દૃષ્ટિએ અમર છીએ અને અમે ત્રણ હજાર કરતાં વધારે વર્ષોથી પોતાનો ભક્તિભાવ દર્શાવ્યા કર્યો છે. ઇ. સ. ૧૮૯૭ માં પ્રજાઓના પરસ્પર સંબંધની ચર્ચા કરનારી સભા ભરવામાં આવી હતી. તે વખતે પેલેસ્ટાઇનના રાજ્ય તરફથી યાહુદી પ્રજાને માટે એક સ્થાન રાખવાને માટે હિલચાલ શરૂ થઈ હતી. યાહુદીધર્મનો વર્તમાન કાળમાં પુનરુદ્ધાર કરનારી આ પ્રવૃત્તિને સામાન્ય રીતે ઝીઓધર્મ (Zionism)—

કહેવામાં આવે છે. મહાયુદ્ધ (૧૯૧૪-૧૯૧૮ ઇ. સ.) પછી જે સધિઓ કરવામાં આવી તેમાં આ યોજનાની ભાવના કેટલોક અંશે સાચવી રાખવામાં આવી છે. બીજા વિશ્વયુદ્ધ પ્રસંગે હિટલરે જર્મનીમાં વસેલા કેટલાક યાહુદીઓને ધણો ત્રાસ આપી મારી નાખ્યા અને બાકીના બધાને દેશમાંથી કાઢી મૂક્યા.

જે સમયમાં યાહુદી ધર્મનાં શાસ્ત્રો રચાયાં અને નવા વિચારોનો પ્રચાર થવા લાગ્યો તે સમયે તે ધર્મના મુખ્ય વિદ્વાનો ઈશ્વરના કાયદાનું પાલન કરવાને માટે ઉત્સાહી હતા. તેઓ આ કાયદાને ધણો પવિત્ર માનતા અને તેમના પ્રત્યે પૂજ્યભાવ રાખતા અને તેથી તેમણે તે કાયદાની મર્યાદાઓ બાંધી. આજે ઉદારવિચારવાળા યાહુદીઓ પોતાનાં શાસ્ત્રોમાં જેહોવાહના જે નીતિના સિદ્ધાન્તો છે તેના ઉપર ભાર મૂકે છે, જ્યારે કાયદાના બાહ્ય સ્વરૂપને પ્રધાન ગણનારા યાહુદીધર્મના વિદ્વાનો એક જ ધર્મનિષ્ઠ પ્રભુની ભક્તિ કરવાની નૈતિક જવાબદારી અને લાભો ઉપર ભાર મૂકવાને બદલે કાયદાના બાહ્ય સ્વરૂપ ઉપર ભાર મૂકે છે. વિદ્વાનોએ ધર્મને આ પ્રકારનું રૂપ આપ્યું, છતાં પણ યાહુદીધર્મની પોતાના અનુમાયીઓને સરકારી બનાવવાની શક્તિ નષ્ટ થઈ નથી. પરંતુ એટલું તો કહેવું પડે કે યાહુદીધર્મના પ્રથમ કોટિના વિદ્વાનોએ પ્રચારકાર્યના ઉપર ભાર મૂક્યો છે, તો પણ એકંદરે યાહુદીધર્મમાં આખા જગતમાં ધર્મનો પ્રચાર કરવાની પ્રવૃત્તિ બધ જ થઈ ગઈ છે.

‘તમે પવિત્ર થાવ, કારણ કે હું, જેહોવાહ, તમારો ઇશ્વર, પવિત્ર છું’ એ પ્રમાણેનો યાહુદીધર્મનો લાક્ષણિક અને વ્યાપક ઉપદેશ તેનાં શાસ્ત્રોમાં ઘણા સ્પષ્ટ સ્વરૂપમાં જોવામાં આવે છે. આ ઉપદેશ ખ્રિસ્તી ધર્મમાં પૂરેપૂરો સ્વીકારવામાં આવેલો છે. નવા કરારની અંદર (મેથ્યુ ૫ : ૪૫; ૧ પિટર : ૧૬-૧૭) આ ઉપદેશ અક્ષરશઃ આપવામાં આવ્યો છે. માત્ર ફેર એટલો જ કે ઇશ્વર પિતા છે એ ખ્રિસ્તીધર્મના સિદ્ધાન્તને અનુસરીને ‘તે ઉપદેશનું’ સહસ્ય ફરીથી સમજાવવામાં આવેલું છે.

ખ્રિસ્તીધર્મે અને ઇસ્લામધર્મે યાહુદી ધર્મમાંથી એકેશ્વરવાદની ભાવના લીધી છે. યાહુદીધર્મના ચુસ્ત અનુયાયીઓ અને ઉદારવિચારવાળા અનુયાયીઓ એમ આચારમાં ખ્રિસ્તીધર્મ અને ઇસ્લામધર્મના અનુયાયીઓથી જુદા પડે છે તેમ પરસ્પર પણ જુદા પડે છે. અખિલ વિશ્વના એક જ ઈશ્વરની આરાધનું પાલન કરી પવિત્ર થવાના અનેક માર્ગો છે અને તેમાં જ આ બધા વર્ગોનો ભેદ રહેલો છે.

પ્રકરણ દસમું

ઝોરોસ્ટરધર્મ

સાધુ, પણ મર્યાદિત, ઈશ્વરને સાથે રાખીને જગતનાં ખરાબ તત્ત્વો સામે લડવાનો ધર્મ

જગતના વિદ્યમાન ધર્મોમાં સ્થાન

બાઇબલ સિવાયનાં શાસ્ત્રો ઉપર રચાયેલા જગતના બધા વિદ્યમાન ધર્મોમાં જે કોઇ પણ ધર્મનો બાઇબલ સાથે વધારે ગાઢ સંબંધ હોય તે તે ઝોરોસ્ટરધર્મનો છે. આ ધર્મને જરથોસ્તીધર્મ અથવા પારસીઓના ધર્મ તરીકે પણ ઓળખવામાં આવે છે. આ ધર્મના મૂળ અનુયાયીઓ ઇરાન દેશના પાર્સ ગામમાં રહેવાથી પારસીઓ કહેવાય છે.

ઝોરોસ્ટરધર્મનો બાઇબલ સાથેનો સંબંધ

બાઇબલમાં આ ધર્મનું નામ જોવામાં આવતું નથી, પણ જુના કરારના આઠ ભાગોમાં ઝોરોસ્ટરધર્મ પાળનારા ઇરાનના રાજાઓનાં નામ આપવામાં આવ્યાં છે. નવા કરારના પહેલા ભાગમાં એમ કહેવામાં આવ્યું છે કે સૌથી પહેલાં પૂર્વ દિશામાંથી કેટલાક ડાહ્યા અને બુદ્ધિમાન માણસો જસસના જન્મ પછી તરત જ તેમને જોવા આવ્યા હતા. આ માણસો ઝોરોસ્ટરધર્મના પુરોહિતો હતા એમ માનવામાં આવે છે.

બાઇબલની સાથે સંબંધ રાખનારા બહારના જેટલા ધર્મો છે, ભલે પછી તે યુરોપના અથવા આફ્રિકાના અથવા એશીઆના હોય, તે બધામાં એકલો ઝોરોસ્ટરધર્મ જ આજ સુધી પ્રચલિત રહેલો છે. બીજા બધા બાઇબલબ્યતિરિક્ત ધર્મોના અનુયાયીઓમાંથી એકલા જરથોસ્તી લોકોની

જ બાઈબલમાં નિન્દા કરવામાં આવી નથી, એટલું જ નહિ પણ તેમની ખુબી રીતે પ્રચરિત કરવામાં આવી છે. સાપરસ નામના જરથુસ્તી રાજાને જેહોવાહ જે વખતે બોલાવે છે તે વખતે તે તેમને ઈશ્વરના અવતારી પુરુષ તરીકે સંબોધે છે. આ પ્રમાણે નવા કરારમાં જીસસને માટે 'મેસાઈઆહ' નામનો હિબ્રુ શબ્દ પારિભાષિક અર્થમાં વપરાયો, જે કે ધણી વાર 'ક્રાઈસ્ટ' એ ગ્રીક ભાષાનો પર્યાયશબ્દ વપરાયેલો, તેની પહેલાં સૈકાઓ પૂર્વે તે શબ્દ જુના કરારમાં જરથુસ્તીના સંબંધમાં વપરાતો હતો. જેહોવાહે જરથુસ્તી રાજા સાપરસને પણ 'મારા બરવાડ' એ પ્રમાણે સંબોધ્યો છે. આ જ પદ જુના કરારની અંદર ઈશ્વરને પોતાને માટે વાપરવામાં આવેલું છે.

જરથુસ્તીધર્મના સિદ્ધાન્તોની બાઈબલ ઉપર અસર

જગતમાં આજે બાઈબલવ્યતિરિક્ત નવ ધર્મો વિદ્યમાન છે. આ બધા ધર્મોમાં જરથુસ્તી ધર્મ એ એવો એક જ ધર્મ છે કે જેમાંથી અમુક ધાર્મિક માન્યતાઓ બાઈબલમાં લેવામાં આવેલી છે. જુના કરારમાં પહેલેથી માંડીને તેં કે એકઝાઇલના ઇસાઈઆહ સુધી એક સરખી રીતે એમ કહેવામાં આવ્યું છે કે બધા પદાર્થોનું, અને પાપનું પણ, અતિમ મૂળ જેહોવાહ પ્રભુ છે. ડેવીડ રાજાના અનુભવોની જે સરખી હકીકતોની જે તુલના કરવામાં આવે તો માલમ પડશે કે એકઝાઇલ પહેલાંની હકીકતમાં જ્યાં 'જેહોવાહ' શબ્દ આવે છે ત્યાં એકઝાઇલ પછીની હકીકતમાં 'સેટન' શબ્દ વાપરવામાં આવ્યો છે. આ પ્રમાણે સેટનની બાવના મૂળ બાઈબલની નથી પણ જરથુસ્તી ધર્મમાંથી લેવામાં આવેલી છે.

જ્યારે હિબ્રુઓ જેબીલોનીઆમાં દેશવટો ભોગવતા હતા ત્યારે તેઓ ઝોરોાસ્ટરધર્મના અનુયાયીઓના સમાગમમાં આવ્યા અને તેમની કેટલીક ધાર્મિક માન્યતાઓ તેમણે સ્વીકારી: દા. ત. દેવો અને અસુરોના ગણની બાવના, બલિષ્ઠમાં એક મહાન ઉદ્ધારક અથવા મોક્ષદાતા પ્રકટ થશે એ

માન્યતા, અન્તે પુનરુત્થાન અને ઈશ્વરનો ન્યાય એ માન્યતા, અને ભારી જીવનની સુંદર રૂપરેખા. જીસસ ને 'સ્વર્ગ' (Paradise) શબ્દ વાપરે છે (ગ્રીક Paradeisos) તે વ્યુત્પત્તિની દૃષ્ટિએ મૂળ ધરાની ભાષામાંથી આવેલો છે. (અવસ્તા ભાષાનો શબ્દ Pairidaeza છે).

વિશ્વધર્મને માટે પ્રથમ પ્રયાસ

બાઇબલના ઇતિહાસમાં વિશ્વને માટે વિશાળ દૃષ્ટિ અને ધ્યેયનો વિકાસ થયો તે પહેલાં જગતના બધા વિશ્વમાન ધર્મોના સ્થાપકોમાં ઝોરોસ્ટરે જ પ્રથમ એવા પ્રકારના ધર્મનો ઉપદેશ કર્યો કે જગતમાં બધા માણસો પોતાની છઞ્ઞાથી જ તે ધર્મ સ્વીકારી લે. ઝોરોસ્ટર ધર્મમાં એક પ્રકારની પ્રતિજ્ઞા લેવામાં આવે છે. આ પ્રતિજ્ઞા તે ધર્મનાં પ્રાચીન શાસ્ત્રોમાં મળી આવે છે અને આજે પણ જરથુસ્ત્રીઓ પૂજા કરે છે તે વખતે તે પ્રતિજ્ઞાનો પાઠ કરે છે. આ પ્રતિજ્ઞાનો ભાવ એવો છે કે જરથુસ્ત્રી-ધર્મ હિંમતેશાં જગતના બધા ધર્મોમાં સૌથી શ્રેષ્ઠ છે.

ઝોરોસ્ટરે ધર્મના અનુયાયીઓમાં કેટલાક ઘણી ઉત્તમ ઠોઠિના પુરુષો થઈ ગયા છે, તો પણ અનુયાયીઓની સંખ્યા જગતના અગીઆર ધર્મોમાં સૌથી ઓછી છે. આજે તેમની સંખ્યા લગભગ સવા લાખ છે, અને તેનો ઘણો મોટો ભાગ—૧૧૧૮૦૦—હિન્દુસ્તાનમાં, અને ખાસ કરીને ગુજરાતમાં વસે છે. આ લોકોના પૂર્વજો ઘણા ધર્મિષ્ઠ અને સ્વતંત્ર હતા અને બ્યારે ઇ. સ. ના સાતમા શતકમાં આરબ લોકોએ ધરાનનો નાશ કરવા માંડ્યો ત્યારે આ પૂર્વજો નાસીને હિન્દુસ્તાનમાં આવ્યા.

ઝોરોસ્ટરનું જીવન (૬૬૦-૫૮૩ ઇ. સ. પૂર્વે)

ઝોરોસ્ટરના અનુયાયીઓ ઝોરોસ્ટરને ઇતિહાસના એક પરમ પૂજ્ય મહાપુરુષ તરીકે માનતા આવ્યા છે; પરંતુ ખરેખરી રીતે તે ક્યારે થઈ ગયા તે વિશે નિશ્ચયપૂર્વક કહી શકાતું નથી. કેટલાક તેમનો સમય

ઇ સ પૂર્વે ૬૦૦૦ માને છે, કેટલાક ઇ. સ. પૂર્વે ૧૪૦૦ માને છે તો ખીજા કેટલાક ઇ. સ. પૂર્વે ૨૦૦૦ માને છે. પ્રો. એ. વી. વિલિઅમ્સ જેક્સનના અભિપ્રાયે ઝોરોસ્ત્રનો સંબંધિત સમય ૬૬૦-૫૮૩ ઇ. સ. પૂર્વે છે.

અલૌકિક તૈયારીઓ: ઝોરોસ્ત્રધર્મના પાછલા અન્યમાં ઝોરોસ્ત્રના જીવનના આરંભ સમયના ઘણા આશ્ચર્યજનક બનાવો વર્ણવવામાં આવ્યા છે. ઝોરોસ્ત્રના જન્મ પહેલાં ત્રણ હજાર વર્ષો ઉપર અને ત્રણસો વર્ષ ઉપર પણ, આ મહાપુરુષના સંબંધમાં ઘણી જાતની ભવિષ્યવાણી કહેવામાં આવી હતી. જે કન્યા ઝોરોસ્ત્રની માતા થઇ તેનામાં ઇશ્વરની કીર્તિ (અહુર મઝ્દ) મૂકવામાં આવી હતી. તે દૈવી કીર્તિ અનન્ત પ્રકાશમાંથી નીચે આવી અને પંદર વર્ષની ઝોરોસ્ત્રની માતામાં મળી ગઇ. આ અવિવાહિત સ્ત્રીના સંબંધમાં જે ચમત્કારો થયા તે તેનાં કુટુંબીજનો સમજી શક્યાં જ નહિ. તે લોકો તો એમ માનવા લાગ્યા કે ઠાઠએ આ જાદુગીરી કરી છે. લંડીન ભાષાના લેખક, પ્લીની સિક્કસ (ઇ. સ. ૨૩-૭૯) પોતાના "પ્રકૃતિનો ઇતિહાસ" એ નામના અન્યમાં (૭ : ૧૫) એક એવી વાત લખે છે કે જે ઝોરોસ્ત્રધર્મનાં શાસ્ત્રોમાં પાંચ વાર આવે છે: "જન્મ વખતે તે ખૂબ હસ્યો"; "આ બાળક અનેકવાર અદ્ભુત રીતે બચી ગયો હતો".

દૈવી આજ્ઞા થઇ ત્યાં સુધીજ જીવન (ઉંમર ૧-૩૦). ઝોરોસ્ત્રનાની ઉંમરમાં પણ વાત કરવામાં ઘણા કુશળ હતા. જ્યારે તે પંદર વર્ષના થયા ત્યારે ધાર્મિક જીવનના ચિહ્ન તરીકે તેમણે એક પવિત્ર મેખલા પસંદ કરી. ગરીબ માણસો અને પશુઓના ઉપર તેમને ઘણી દયા હતી અને તેમને બધાંને તે મદદ કરતા હતા. ત્રીસ વર્ષની ઉંમરે ઝોરોસ્ત્રના જીવનમાં પલટો થયો. તે વખતે ઝોરોસ્ત્રને લાગ્યું કે અહુર મઝ્દ મને બોલાવે છે અને શુદ્ધ થઇને પેગંબરનું કાર્ય કરવાની આજ્ઞા કરે છે. આખા અવસ્તાસાહિત્યમાં જે ફકરો પહેલ વહેતો આવે છે તેમાં

ગાયોના આર્તનાદ દ્વારા ઈશ્વરનો હુકમ અને અધિકાર આવે છે એમ વર્ણન કરવામાં આવ્યું છે. પુરાનીઅન લોકો ખેતીવાડી કરનારા માણસો ઉપર અદાઈ કરીને તેમને ધણો ત્રાસ આપતા હતા, અને તેથી આ ખેડૂત લોકો મદદ માગી રહ્યા છે એમ ગાયોના આર્તનાદનું રહસ્ય છે. ઝોરોસ્ટર એક-દમ તત્પર થઈ જવાળ આપતા અને અધી રીતે ચોગ્ય હતા તેથી ‘અહુર મઝ્દ’ દેવે તેમના ઉપર કૃપા કરી તેમની પસંદગી કરી હતી.

વિશ્વધર્મની ઉદાત્તભાવનાઓ. (ઉચ્ચર ૩૦-૪૨). ખ્રીષ્ઠ દસ વર્ષોમાં ઝોરોસ્ટરને અહુર મઝ્દ સાથે સાત વાર મુલાકાત થઈ. તેમને પૂરેપૂરી ખાત્રી થઈ કે અહુર મઝ્દે મને પસંદ કરીને પેગંબરનું કામ કરવાની આજ્ઞા આપી છે. તેમણે પ્રગતિમાન વિશ્વધર્મનો ઉપદેશ કરવાનો અને હુષ્ટોને પણ સુધારવાનો હેતુ બરોજર સમજાવ્યો; તેમણે ઈશ્વરને પોતાના આત્માનો સંપૂર્ણ ભોગ આપી દીધો. તે મલિન અને ઉન્માદ કરનારા પદાર્થોને ધિક્કારતા હતા. તેમણે સર્વદ્રષ્ટા ઈશ્વરના ધર્મનો ઉપદેશ કર્યો, જે સત્યનાં પ્રથમ દર્શન તેમને થયાં હતાં તેનો તે આગ્રહપૂર્વક ઉપદેશ કરતા અને પોતાના વિરોધીઓને ધિક્કારતા હતા.

શિયાળામાં એક દિવસે ઝોરોસ્ટરના બે ઘોડાઓ ટાકથી ધ્રુજતા હતા. તે વખતે આ ઘોડાઓને પણ એક ધરમાં આશરો આપવામાં આવ્યો નહિ, આ વખતે અસાત્યભાષી આસુરી શક્તિએ મઝ્દનો ધર્મ છોડી ઐહિક સુખ મેળવવાને ઝોરોસ્ટરને ગદ્ગદ લલચાવ્યો, પણ પ્રાર્થના અને પૂજાથી તે કપટી હુમલામાંથી બચી ગયા. ઝોરોસ્ટર જરા નિરાશ થઈ ગયા. તેમના સરદારોએ અને ઉમરાવોએ તેમનો ત્યાગ કર્યો. આ સ્થિતિમાં ઝોરોસ્ટરે મદદને માટે ઈશ્વરની પ્રાર્થના કરી :—

“હું કયા દેશમાં જતો રહું ? મઝ્દ અહુર, હું તને કેવી રીતે પ્રસન્ન કરી શકું ? મને સફળતા મળતી નથી ! મારી પાસે થોડાંક ઢોર છે ! મારી પાસે થોડાક લોકો છે ! હું તને

ખોલાણું છું. અહુર, તું તેના તરફ જોજો અને એક મિત્ર પોતાના મિત્રને મદદ કરે તે પ્રમાણે તું મને મદદ કરજો ! સારા વિચારો કેવી રીતે મેળવવા તે સત્યથી મને શીખવ !”
(યસ્ન, ૪૬ : ૧-૨)

ધર્મર મને વચનો પ્રમાણે ફળ આપશે કે નહિ તે વિશે તેમને સંદેહ થયો હતો :

“હું આ પૂછું છું : હે અહુર, હે સાય, હે મઝ્દ, તમે મને ‘ખરેખર’ કહો કે મને તમે વચન આપેલું પેલું ફળ મળશે કે નહિ મળે-ફક્ત દસ ઘોડીઓ, એક ઘોડો અને એક ઊંટ; તેમ તમારી દ્વારા મને ભવિષ્યમાં સુખ અને અમરતા મળે.”
(યસ્ન, ૪૪ : ૧૮)

દસ વર્ગ સુધી ઉપદેશ કરવામાં આવ્યો ત્યારે માત્ર એક ગરીબ માણસે જ આ ધર્મ સ્વીકાર્યો ગાથાઓને અંતે જે શબ્દો આવેલા છે તેમાં કશું છે કે ધર્મનિષ્ઠ ધર્મર ઉપર બધાએ વિશ્વાસ રાખવો.

કરાનના રાજ્યદરબારમાં વિજય (ઉમર ૪૨-૫૭) : વિસ્તરપ નામના રાજ્યને ન્યારથી આ ધર્મ સ્વીકાર્યો ત્યારથી ઝોરોસ્ટરના જીવનમાં એક ખીજો પસટો થયો. રાજાના બાઈએ, પુત્રે અને મન્ત્રસચિવે પણ આ નવો ધર્મ સ્વીકાર્યો. શરૂઆતમાં રાજાની સાથે ખીજા નેવાશી માણસોએ આ ધર્મ સ્વીકાર્યો હતો, અને તેમનાં નામો આ ધર્મનાં શાસ્ત્રોમાં આપવામાં આવેલાં છે. ઝોરોસ્ટરે રાજાના મન્ત્રસચિવની પુત્રી સાથે લગ્ન કર્યું. તેમને ત્રણ પત્નીઓ હતી અને તે ત્રણેય તેમના કરતાં વધારે સમય જીવી હતી. તેમને ત્રણ પુત્રો અને ત્રણ પુત્રીઓ હતાં. ‘અઉવરતાદ-નર’ અને ‘ખુરસેદ-શિહાર’ નામના બે પુત્રોની માતા કુલીન હતી. ‘ખુરસેદ-શિહાર’ સૈનિક હતો અને વિસ્તરપના પુત્રની સેનાનો અધિપતિ હતો. તેમની એક પુત્રીનું લગ્ન મોટા વઝીર સાથે કરવામાં આવ્યું હતું.

તેના લગ્ન વખતે જે મંત્રો બોલવામાં આવ્યા હતા તે ઝોરોસ્ટરે રચેલાં શાસ્ત્રોમાં એક પ્રકરણ રૂપે જોવામાં આવે છે. રાજા પોતે પણ નવા ધર્મને હિતસાહચી પ્રચાર કરવા લાગ્યો.

ધર્મચુદ્ધી, છેલ્લાં વીસ વર્ષો (ઉમ્મર ૫૭-૭૭) : આ ધર્મના મૂળ સ્થાપકે શારીરિક બળ અને જીલમ વાપરવાની પદ્ધતિનો શાસ્ત્રોમાં ફક્ત એક વાર ઉપદેશ કરેલો છે, જ્યારે તેમની પછીના પુરુષોએ આ પદ્ધતિનો ઉપદેશ અનેકવાર કર્યો છે. આ સમયમાં ઝોરોસ્ટરધર્મે પ્રજામાં લસ્કરી શિક્ષણમાં કેટલા પ્રમાણમાં ફાળો આપ્યો તેનો બરોમર નિર્ણય કરવાને માટે આપણી પાસે સાધનો નથી. રાજા વિસ્તરુષે અને તેના ભાઈએ આ નારિતક બળવાન શત્રુઓ ઉપર ઇશ્વરની પ્રાર્થનાના બળે વિજય મેળવ્યો હતો એમ આ ધર્મના સાહિત્યમાં જણાવવામાં આવ્યું છે. જ્યારે પડોશનો રાજા ચઢી આવ્યો ત્યારે વિસ્તરુષે તેને ખંડણી આપવાની ના પાડી, અને ઝોરોસ્ટરે તેનો ધાર્મિક દષ્ટિએ બચાવ કર્યો. આ સમયે ધરાનના એક લાખ કરતાં વધારે સૈનિકોએ યુદ્ધમાં ભાગ લીધો હતો.

ઝોરોસ્ટરના મરણની વાત અવસ્તા સાહિત્યમાં જોવામાં આવતી નથી. પણ બીજા ગ્રંથોમાં અનેકવાર કહેવામાં આવે છે કે બંધુ સફેરના ઉપર જ્યારે ઘેરો ઘાલવામાં આવ્યો ત્યારે તુરાનીઓને હાથે સીતોત્તર વર્ષની ઉમ્મરે ઝોરોસ્ટરનું મરણ થયું.

ઝોરોસ્ટરનું ચારિત્ર્ય :

ધરાનમાં જન્મેલા ઠાઠ પણ માણસે સર્વશક્તિમાન પવિત્ર પ્રજા તરફ મનુષ્યોનું ધ્યાન ખેંચ્યું હોય તેના કરતાં પણ વધારે પ્રમાણમાં ઝોરોસ્ટરે ધ્યાન ખેંચ્યું છે. આખા ધરાનના ઇતિહાસમાં ઝોરોસ્ટર એ એક જ એવા મહાપુરુષ થઈ ગયા કે જેમને માટે પૂજ્યભાવ રાખવામાં આવતો હતો. આ ધર્મના પ્રાચીન શાસ્ત્રોમાં કેટલેક સ્થળે ઝોરોસ્ટરે પોતાના હૃવનની કેટલીક દલીલો આપી છે. તે ઉપરથી જણાય છે કે તે ધર્મના ખંતીલા

અને નષ્ટ હતા; તેમને નિરાશા થઈ અને મોહજાળમાં ફસાવાનો વખત આવ્યો હતો, છતાં પણ તેમને લાગ્યું કે ધર્મિયે ધરાનના અને આખા જગતના મનુષ્યોનો ઉદ્ધાર કરવાને માટે એક પ્રાણ પ્રજુના ધર્મનો ઉપદેશ કરવાની મને આજ્ઞા કરી છે. થોડા લાંબા સમયને અંતે ઝોરોસ્ટરે ધરાનના રાજ્યદરબારમાં કેટલાક નવા શિષ્યો ખનાવ્યા અને પછીથી પોતાની પ્રજા અને ધર્મના હિતને માટે તેમણે લશ્કરી શિક્ષણનો પ્રચાર કરવા માંડ્યો. આ બધી તૈયારી કર્યા પછી પાસેની પ્રજાઓ સાથે તેમણે યુદ્ધ કરવાનું શરૂ કર્યું.

આ ધર્મના પાછળથી લખાએલા સાહિત્ય ઉપરથી જણાય છે કે ઝોરોસ્ટર નીતિની દૃષ્ટિએ ધણું હિંમત કાઢના હતા, તેમનામાં મનુષ્યત્વ પરિપૂર્ણ હતું, તેમનો જન્મ અલૌકિક રીતે થયો હતો, અને અદ્ભુતમઝૂંદ અને બીજા બધા જગતના દેવોની માફક તે પૂજાપાત્ર હતા.

ઝોરોસ્ટરધર્મનાં શાસ્ત્રો

આ ધર્મનાં શાસ્ત્રોનું વ્યાપક નામ અવસ્તા છે. તેનો અર્થ હિન્દુધર્મના વેદ શબ્દની માફક જ્ઞાન થાય છે. આ શાસ્ત્રોની બાબા અવસ્તા છે અને તે સંસ્કૃતને મળતી છે. મૂળ અવસ્તા ત્રણ-ચોમાંથી અત્યારે જે સાહિત્ય મળે છે તેમના મુખ્ય પાંચ વર્ગો પાડવામાં આવ્યા છે.

(૧) પાંચ વર્ગોમાં 'યસ્ન'—પૂજા અથવા યજ્ઞ-સૌથી વધારે છે અને તેનું મહત્ત્વ પણ વધારે છે. યસ્નની અંદર જ સત્તર ગાથાઓ પણ આવેલી છે અને આખા અવસ્તા સાહિત્યમાંથી આ સત્તર ગાથાઓ જ ઝોરોસ્ટર પેટે લખી છે એમ મનાય છે. (૨) બીજા વર્ગનું નામ 'વીસ્પરદ' છે, અને તેનો અર્થ 'બધા દેવોનાં આવાહન' એ પ્રમાણે થાય છે. આમાં કર્મ કરતી વખતે અને પૂજામાં યસ્નની સાથે બોલવાના મંત્રોનો સંગ્રહ કરવામાં આવેલો છે. (૩) ત્રીજો વર્ગ 'વંદીદાદ'ને નામે ઓળખાય છે. વંદીદાદનો અર્થ 'રાક્ષસી શક્તિની સામેનો કાયદો'

એ પ્રમાણે થાય છે. આ ગ્રન્થમાં કર્મ કરતી વખતે દસ્તુરોએ, પુરોહિતોએ, જે નિયમો પાળવાના છે તે આપવામાં આવેલા છે. તે ઉપરાંત તેમાં કેટલેક સ્થળે જગતની ઉત્પત્તિ વિષે, ઐતિહાસિક બાબતો વિષે અને પુનર્જન્મ વિષે કેટલીક માહિતી આપવામાં આવેલી છે.

ઉપર જણાવેલા ત્રણ વર્ગો આખા અવસ્તા સાહિત્યમાં મુખ્ય અને વધારે મોટું સ્થાન ભોગવે છે. તે બધાનો કર્મકાંડ સાથે સંબંધ હોવાથી એકલા દસ્તુરો જ તેમનો ઉપયોગ કરે છે. (૪) 'ચર્ય'—પૂજામંત્રો—નામનો ચોથો વર્ગ છે. તેમાં ધાર્મિક કાવ્યો અને ઝોરોસ્ત્રધર્મના એકવીસ દેવદૂતો અને વીરોની સ્તુતિ કરવાના મંત્રો આપેલા છે. (૫) 'ખોર્દ્દેહ અવસ્તા' (નાના અવસ્તા) નામનો છેલ્લો ગ્રન્થ છે. તેમાં આ ધર્મના બધા માણસોને રોજ જે માર્થના કરવાની હોય છે તેનો સંગ્રહ કરેલો છે. પાછળથી આ ધર્મમાં વિશાળ અને મહત્વનું સાહિત્ય રચવામાં આવેલું છે.

ઝોરોસ્ત્રધર્મનો ઇતિહાસ

છેલ્લા યુગ સિવાયનો આ ધર્મનો બધો બહારનો ઇતિહાસ પોતાની મૂળભૂમિ-ધરાન-ના ઇતિહાસ સાથે ધણો ગાઢ સંબંધ ધરાવે છે.

પ્રજાકીય પુનરુદ્ધાર અને વિસ્તાર, સો વર્ષ (૫૮૩-૪૮૦ ઇ. સ. પૂર્વે): આ નવા ધર્મથી ધરાનમાં તરત જ ફરીથી ચેતન આવ્યું હતું. તેના લશ્કરે પશ્ચિમ દિશામાં ખાસે આવેલા બેબીલોનીઆના બળવાન રાજ્યને હરાવ્યું (ઇ. સ. પૂર્વે ૫૩૯), ધરાનના રાજ્યનો ડેરીઅસના સમયમાં વિસ્તાર કર્યો અને ઠેક સુરોપમાં આગળ વધવા માંડ્યું, પણ સાલામીસની લડાઈથી તેની પ્રગતિ અટકી ગઈ.

ગ્રીસની સાથે યુદ્ધ, ૧૫૦ વર્ષ (૪૮૦-૩૩૦ ઇ. સ. પૂર્વે): એશીઆ-માંથી આવેલા પ્રતિસ્પર્ધીઓના ધર્મની ગ્રીક વિદ્વાનો ઉપર ઘણી ઊંડી અસર થઈ હતી. હિરોડોટસ ધરાન ગયા અને તેનું તેમણે સુંદર રીતે

વળુન કયું હતું. પહેલાંને પણ ધરાન જમને ઝોરોસ્ટરધર્મનો અભ્યાસ કરવાની ઇચ્છા હતી પણ ગ્રીકો અને ધરાનીઓ વચ્ચેની લડાઈઓને લીધે તે પોતાની ઇચ્છા સંજ્ઞા કરી શક્યા નહિ. આ સુદ્ધોમાં અતે એલેક્ઝાન્ડરનો સંપૂર્ણ વિજય થયો.

પરવશતા અને અવગતિ, ૫૦૦ વર્ષ (ઇ. સ. પૂર્વે ૩૩૦ ઇ. સ. ૨૨૬): ધરાન પરદેશીઓની સત્તા નીચે આવી ગયું; પહેલાં, એલેક્ઝાન્ડરની પછી થએલા ગ્રીક રાજાઓની સત્તા તથા, અને પછીથી પાર્થિયોની સત્તા તથા. આ યુગમાં ઝોરોસ્ટરધર્મમાં એક ખાસ ફેરફાર જોવામાં આવે છે અને તે એ કે મિથ્રના ધર્મની સાથે સુલપૂર્ણ અને અનેકદેવવાદ જોડી દેવામાં આવ્યા.

સ્વતંત્રતા, ૪૦૦ વર્ષ (ઇ. સ. ૨૨૬-૧૫૧): પહેલાં અરદેશર ઝોરોસ્ટરધર્મનો સુરત અને ઉત્સાહી અનુયાયી હતો. તેણે ધરાનને ફરીથી સ્વતંત્ર બનાવ્યું, પાસે આવેલા આર્મિનિઆ દેશને હરાવ્યો અને સેસાની-અન વંશની સ્થાપના કરી. તેના વખતમાં પવતોમાં જે લેખો અને ચિત્રો તૈયાર કરવામાં આવ્યા હતાં તેમાં એક ચિત્ર એવું છે કે જેમાં એક જરથોસ્તી દેવ અરદેશરને સામ્રાજ્યની વીંટી આપે છે.

ધરાનમાંથી દેશનિકાલ અને શાન્તિ (ઇ. સ. ૧૫૧ થી): આરણ નામની એક નાની ગ્રંથ ઉપર નવા ધરલામધર્મની ઘણી અસર થઈ અને તે લોકોમાં ઘણો ઉત્સાહ આવ્યો. આ આરણોએ જરથોસ્તી લોકોને ધરાનમાંથી કાઢી મૂક્યા અથવા તો ઘણા ખરાને મુસલમાન બનાવી દીધા. આજે પારસીઓ આખા જગતમાં વિખરાઈ ગયેલા છે અને વડેપારમાં ઘણા આગળ વધ્યા છે, પરંતુ તેમનો મોટો ભાગ સુંઝઈ રાજ્યમાં વસ્યો છે. હિન્દુસ્તાનમાં જે ઉત્સાહી નાગરિકો થઈ ગયા છે તેમાંના કેટલાક તો પારસી વર્ગમાંના જ છે. ડૉ. દાદાભાઈ નવરોજી, હીરોજશાહ મહેતા અને દિનશા વાઘજી જેવા પારસી દેશનેતાઓનાં નામો સુપ્રસિદ્ધ છે, ડૉ. દાદાભાઈ તો ભારતના સ્વાતંત્ર્ય સુદના આઘ સેનાપતિ છે. તેઓ હિન્દી

રાષ્ટ્રીય મહાસભાના ત્રણ વાર પ્રમુખ તરીકે ચૂંટાયા હતા (ઇ.સ. ૧૮૮૬, ૧૮૯૩ અને ૧૯૦૬). શ્રી. ફીરોજસાહ મહેતા અને શ્રી. દિનશા વાસ્તી પણ અનુક્રમે ઇ. સ. ૧૮૯૦ માં અને ઇ. સ. ૧૯૦૧ માં રાષ્ટ્રીય મહાસભાના પ્રમુખ તરીકે ચૂંટાયા હતા. આખા જગતના ધર્મોના અનુયાયીઓ કરતાં પારસીઓએ ધર્મોદા દાન ધણા વધારે પ્રમાણમાં કરેલાં છે. શ્રી. જમશેદજી ટાટા અને શ્રી કાવસજી જહાંગીર જેવા દાનેશ્વરીઓએ ઘણી ઉદારતાથી, નાતજાતના ભેદ વિના, મોટી સખાવતો કરી છે અને ઈશ્વરે આપેલા દ્રવ્યનો કેવી રીતે ઉપયોગ કરવો એ જગતને દર્શાવ્યું છે. શ્રી. બાબા જેવી વિશિષ્ટ વ્યક્તિઓએ તો ભારતનું ગૌરવ વધાર્યું છે. એકંદરે પારસી પ્રજા ધણી પવિત્ર અને બધી છે, અને બધાના તરફ પ્રેમ રાખે છે.

પરમતત્ત્વ-અહુરમઝ્દ-ની ભાવના

જરથોસ્થી ધર્મ કહે છે કે જગતમાં એક જ દેવ છે અને તે શ્રેષ્ઠ છે એમ માનીને તેમની પૂજા કરવી. આ દેવ પ્રકાશ, જીવન, સત્ય અને સાધુતાની શક્તિ છે. તેમનું ખાસ નામ અહુરમઝ્દ-બુદ્ધિમાન પ્રભુ અથવા પ્રજ્ઞાના દેવ-છે. સમય જતાં આ બે શબ્દવાળા નામનું જરથોસ્થી ધર્મમાં 'અહુર-મઝ્દ' અથવા 'ઓર્મઝ્દ' એવું હંક નામ થઇ ગયું. આખા અવસ્થામાં જે પડેલો શ્લોક છે તેમાં આ દેવની સ્તુતિ આ પ્રમાણે કરવામાં આવેલી છે. "અહુરમઝ્દ જગતના કર્તા છે, તેજ્ઞેમય છે, ઉત્કૃષ્ટ છે, સર્વોત્તમ છે, અને સર્વથી મહાન છે. તે સૌથી વધારે સુંદર, દઢ, બુદ્ધિમાન, પરિપૂર્ણ અને ઉદાર છે."

ધરાનમાં જે અનેક પદાર્થોની પૂજા કરવામાં આવતી હતી તેમાંના અહુરમઝ્દ એક છે એમ જણાય છે. જે પ્રમાણે એમોસ અને અન્ય ઇસ્લાએલના સમકાલીન સંતપુરુષોએ જેહોવાહની ભાવનામાં સુધારો વધારો કર્યો તે પ્રમાણે ઝોરોસ્ટરે પણ અહુરમઝ્દની ભાવના ઉપર ભાર મૂકી તેમાં નીતિના સિદ્ધાન્તોનું મિશ્રણ કર્યું. આ ઝોરોસ્ટરનું ખાસ

આવ્યો છે. જગતની આ બે શક્તિઓ આરંભકાળથી જ સાથે સાથે ચાલી આવી છે, અને જગતનો પ્રલય થશે ત્યાં સુધી તે બંને એકબીજાની સત્તાને મર્યાદિત પણે કર્યા કરશે.

સહચારી તત્ત્વો

ઝોરોસ્ટર યાની પ્રભુને ઉત્તમોત્તમ પદાર્થ માની તેમની આગ્રા પાળતા હતા. પણ તે સિવાય બીજાં કેટલાંક તત્ત્વોને માનવાની પદ્ધતિ તેમને વારસામાં મળી હતી અને તેથી તે યાની પ્રભુને આ અનેક તત્ત્વોની ભાવનાથી તફાવત છૂટા રાખી રાક્યા નહિ. આમાંના કેટલાક સમકાલીન ધર્મના પ્રકૃતિદેવો હતા અને કેટલાક બયાનક કુદૃષ્ટ રાક્ષસો હતા. અવસ્તાના પહેલા ભાગના પહેલા પ્રકરણમાં કહેવામાં આવ્યું છે કે સૌથી પહેલાં અહુરમઝ્દની પૂજા કરવી, અને પછીથી બીજા પદાર્થોની પૂજા કરવી. આ પદાર્થોમાં સૂર્ય, ચંદ્ર, તારાઓ, અગ્નિ, પવન, જળ, પર્વતો અને મરી ગયેલા સતોના આત્માઓની ગણના કરવામાં આવી છે. તે ઉપરાંત રપેન્ત મઘન્યુની બધી પવિત્ર પ્રજા-સ્ત્રી અને પુરુષ-ની પણ પૂજા કરવાની હોય છે.

સારાં તત્ત્વો

જે તત્ત્વ અહુરમઝ્દની સાથે હમ્મેશાં જોડાયેલું છે, છતાં પણ તેમાંથી ભિન્ન છે, તેનું ગાથાઓમાં પાંચ વાર ‘ઉદાર તત્ત્વ’ (રપેન્ત મઘન્યુ) અને આઠ વાર ‘સૌથી વધારે ઉદાર તત્ત્વ’ (રપેનિસ્ત મઘન્યુ) એ પ્રમાણે વર્ણન કરવામાં આવ્યું છે. કેટલાક ઉદાર અને અમર તત્ત્વોનો એક વર્ગ છે, અને તેને ‘અમેષ રપેન્ત-સંક્ષિપ્તરૂપે ‘અમપારપન્દ’- કહેવામાં આવે છે. ગાથાઓમાં આમાંનાં શુદ્ધાં શુદ્ધાં તત્ત્વોનાં નામો અનેકવાર આવે છે; પણ બધાં તત્ત્વોનાં નામ એક જ શ્લોકમાં માત્ર એકવાર આવેલાં છે. તે આ પ્રમાણે છે —

“ વોહુ મનહ-સાઈ મન, સારા વિચારો અને સારી વૃત્તિ. ”

“ અશ-સત્ય, સત્યતા, વ્યવસ્થા અને ન્યાય. ”

“ ક્ષમ-શક્તિ, અધિકાર, રાજ્ય. ”

“ આરમ્ભતિ-પવિત્રતા, પ્રેમ. ”

“ હઉર્વતાત-સર્વતા, આરોગ્ય, સુખ. ”

“ અમરતાત-અમરતા. ”

શરૂઆતમાં આ બધાં સામાન્ય નામો હતાં અને તેમનો અર્થ ‘ ધાર્મિક લક્ષણો અથવા ગુણો ’ થતો હતો. પણ કદાચિત્ એમ બન્યું હોય કે અલંકારની વાણીમાં તેમને અદુરમજ્જના હતો, ફિરસ્તાઓ અથવા ગુણો તરીકે વર્ણવ્યા હોય. આ ધર્મના ઇતિહાસમાં આગળ જતાં આ નામો પારિભાષિક અર્થમાં વપરાવા લાગ્યાં. જે પદાર્થો અદુરમજ્જના સાથે જોડાએલા છે, છતાં તેમનાથી જુદા છે, તેમને જીવતા કંપનમાં આવ્યા અને ઉપર જણાવેલાં નામો તેમને આપવામાં આવ્યાં. આ બધાંને દેવહૂતો તરીકે પણ વર્ણવવામાં આવ્યાં છે. આ ધર્મમાં જે નાની પવિત્ર વસ્તુઓ-સામાન્ય શક્તિઓ-છે તેને યજ્ઞત અથવા દૂત કહેવામાં આવે છે. મનુષ્યોને મદદ આપી રક્ષણ કરનારા જે કેટલાક દેવી હોય છે તેને ‘ કૃપશી ’-ફેરોહર-કહેવામાં આવે છે.

દુષ્ટ તત્ત્વોનો વર્ગ : અદુરમજ્જ અને તેમનાં શુભ તત્ત્વોથી વિરુદ્ધ અંગ્ર મર્ધન્યુ અને અસંખ્ય રાક્ષસોનો સમુદાય છે. આ વિરુદ્ધ વર્ગમાં ક્રુધા, તરસ, ક્રોધ, ઉદતાષ, લોભ, અસત્ય બાપણ, મૂકો કાળ, શિયાળો અને વેશ્યાની ગણના કરવામાં આવી છે. આ દુષ્ટ તત્ત્વોને માટે ‘ દએવ ’ એ સામાન્ય નામ છે. આ શબ્દ પછીની ફારસીભાષામાં ‘ દિઉ ’ ૩૫ ફારણ ક્યુ’ અને આખરે તે ‘ દઉ ’ શબ્દમાંથી અંગ્રેજી શબ્દ-devil (રાક્ષસ)-હતરી આવ્યો છે. અવાં અસંખ્ય ખરાબ તત્ત્વોની માણસો ઉપર ખરાબ અસર ન થાય તેટલા માટે અનેક જાતની શુદ્ધિઓ કરવામાં આવે છે અને આ ગમે વિવિધ અવસ્થાના મુખ્ય ત્રીજા વર્ગના સાહિત્યમાં આવેલો છે.

ક્રિયા કરતી પ્રજાતની પવિત્રતા, પૂજા અને પ્રાર્થના

જરથુસ્તી લોકો અગ્નિપૂજક છે. તેઓ અગ્નિને-અને ખાસ કરીને સૂર્યને-પ્રકાશ, પવિત્રતા અને ઉપકારક ઉષ્ણતાના દેવનું પ્રતીક માને છે. લાંબા કાળ સુધી જરથોસ્તી લોકોએ પૂજાવિધિને અંગે હિંમેશાં પવિત્ર અગ્નિને પ્રજ્વલિત રાખેલા છે અને આ તે ધર્મનું ખાસ લક્ષણ છે. આ ધર્મનાં શાસ્ત્રોમાં શુદ્ધીકરણની અનેક વિધિઓ આપવામાં આવેલી છે : દા. ત. કેશ અને નખને જરોખર કાપી નાખવા, જ્યારે કોઈ માથુસ છીંક ખાય ત્યારે તેણે શાસ્ત્રમાં જણાવેલી પ્રાર્થના કરવી, સારી ખનાવેલી દાંત ખોતરવાની સળીનો જ ઉપયોગ કરવો ઇત્યાદિ.

કેટલાક મંત્રોથી જુદી જુદી અક્ષર યાચ છે. જ્યાં પાપોમાંથી છૂટવાને માટે મંત્રો હોય છે. મનુષ્યને માટે પવિત્રતા, જીવનથી ખીજે નખરે જ, ઘણો લાભ કરનારી છે.

આ ધર્મમાં મહદાં મૂકવાને માટે એક કૂવો હોય છે. આ મહદાં પૃથ્વીને અથવા અગ્નિને પોતાના સ્પર્શથી અપવિત્ર ન બનાવે તેટલા માટે તેમને ઘણી કાળજીથી કૂવામાં તદ્દન ખુલ્લાં રાખવામાં આવે છે. મનુષ્યોનું આરોગ્ય સચવાઈ રહે તેને માટે સ્વચ્છતાની આવશ્યકતા છે અને તેથી ધર્મને સ્વચ્છતાની સાથે જોડી દેવાની જરૂર છે. જરથોસ્તી લોકો માને છે કે વંદીદાદમાં આપેલા શુદ્ધીકરણના નિયમો આ કામ સારી રીતે કરી શકે છે, અને આલું કામ કરનારા આ નિયમો ધણા પ્રાચીન છે.

દરરોજ, અને ઋતુએ ઋતુએ જરથોસ્તી લોકોને પૂજા કરવાની હોય છે અને તેમાં શાસ્ત્રમાં જણાવેલી સ્તુતિઓ કરવામાં આવે છે. આવી સ્તુતિઓ અનેક છે. જેમ ખ્રિસ્તીધર્મમાં “પ્રભુ પ્રાર્થના” માટે “અમારા પિતા” (Pater Noster) એ લૅટીન શબ્દો વાપરવામાં આવે છે તેમ જરથોસ્તીધર્મની જે મુખ્ય પ્રાર્થનાઓ માટે તે પ્રાર્થનાના પહેલા શબ્દો વાપરવામાં આવ્યા છે : (૧) ‘અહુન-વૈરો’નું અનેકવાર વપરાતું

સંક્ષિપ્ત રૂપ 'હોનોવર' છે; પ્રજાની ઇચ્છા તે જ સાચો કાયદો. (૨) 'અશમ-વોહુ' : સ્વિત્રતા એ શ્રેષ્ઠ વસ્તુ છે.

ન્યારે જરથોસ્તી લોકો આ ધર્મનો વિધિપૂર્વક સ્વીકાર કરે છે ત્યારે એક પ્રકારનો પાક કરવામાં આવે છે. તેમાં કેટલોક ભાવ નીચે પ્રમાણે છે :—

“જે દુએવને (રાક્ષસોને) ધિક્કારે છે અને જે અહુરને કાયદો પાળે છે એવા ઝોરોસ્ત્રનો હું અનુયાયી છું. હું મજ્દનો બક્ષા છું એમ કશુંલ કંઈ છું.”

ઝોરોસ્ત્ર ધર્મના નીતિના સિદ્ધાન્તો

ક્રિયાત્મક અને આચારમાં આવતા ઝોરોસ્ત્રધર્મનો જે હુંકામાં સાર આપવો હોય તો એક ઉપદેશવાક્યમાં જ કહી શકાય એમ છે, અને આ વાક્ય અક્ષરશઃ અને તાત્પર્યદષ્ટિએ યથાર્થ છે. તે વાક્ય “પ્રકાશ પ્રત્યક્ષિત રાખો.” એ પ્રમાણે છે. મૂળ સ્થાપકે આદર્શ જરથોસ્તીનું વર્ણન કરતાં કહ્યું છે કે “હે મજ્દ, તારા જેવો આ માણસ વશદાર, બહુશ્રુત અને ઉદાર છે.” દાન કરવાથી ઈશ્વરનું સામ્રાજ્ય આગળ વધે છે. “જે ગરીબોને મદદ આપે છે તે અહુરને રાજા બનાવે છે.”

સારા માણસોની સાથે સારી રીતે વર્તવું પણ ખરાબ માણસોની સામે શકતા વાપરવી “બહે માણસ ગરીબ હોય કે તવંગર, પણ તેણે ધર્મિષ્ઠ માણસના પ્રત્યે પ્રેમ રાખવો; પણ જે જુદો છે તેની સાથે તો તેણે ખરાબ રીતે જ વર્તવું.” શત્રુઓની સામે શારીરિક બળ વાપરવું એમ શાસ્રમાં કહેવામાં આવ્યું છે: “તેમની સામે હથીઆર લઇને ઉભા થઇ જાવ અને સહો, શત્રુઓની સાથે પ્રામાણિકતાથી લડો, મિત્રની સાથે મિત્ર તરીકે રહો.”

કરકસરથી ખેતી કરવી અને ઘર ચલાવવું, નહિ કે એકાન્તમાં અથવા જંગલમાં જઈ તપશ્ચર્યા કર્યા કરવી, એ ધર્મની આવશ્યકતા છે

અને તે જ રીતે ધર્મને વ્યવહારમાં આચરી શકાય છે. “જે માણસ અનાજ, ઘાસ અને ફળ વધારે પ્રમાણમાં વાવે છે તે ધર્મનાં ખીજ વાવે છે; તે મજ્જના ધર્મની પ્રગતિ કરે છે. જે માણસ ખીલકુલ ખાતો નથી, તેનામાં પવિત્ર કામો કરવાની શક્તિ હોતી નથી.”

ઝોરોસ્ટરધર્મમાં જે સૌથી વધારે મહત્ત્વનો સદ્ગુણ હોય તો તે પવિત્રતા છે.

“હે ધર્મનિષ્ઠ પુરુષ, તું તારી જાતને પવિત્ર બનાવ. પૃથ્વી ઉપરનો ગમે તે માણસ વિચાર, વાણી અને આચારથી જે પોતાની જાતને પવિત્ર કરે તો તે હમ્મેશાં પવિત્ર જ રહે છે.”

ન્યારે પારસીઓ એક ખીજની સાથે વાતચીત કરે છે ત્યારે એક મંત્ર બોલે છે. આ મંત્ર આ ધર્મનાં શાસ્ત્રોમાં આપેલો છે અને તે નીતિના સિદ્ધાન્તોનો ટુંકાણુમાં સારો ખ્યાલ આપે છે. આ મંત્ર નીચે પ્રમાણે છે—

“હુ—મત, હુ—ઉકથ, હુ—વર્ણ : સારા વિચાર, સારી વાણી, અને સારાં કર્મ.”

ઝોરોસ્ટરધર્મમાં અંતિમ ફળ

જગતમાં અંતે પવિત્રતા પાપને હમ્મેશાં હરાવે છે એ પ્રમાણે વૈદિક ધર્મની માફક ઝોરોસ્ટરધર્મ ઉપદેશ કરે છે. ઝોરોસ્ટરે પોતે શરૂઆતમાં આગ્રહપૂર્વક જે ઉપદેશો કર્યા હતા તેમાનો એક ઉપદેશ એવો હતો કે ઈશ્વર બવિધ્યમાં કર્મ પ્રમાણે ન્યાય આપે છે—ફુલ્ટ માણસોને શિક્ષા કરે છે અને પુણ્યશાળી પુરુષોને લાભ આપે છે.

સત્તર ગાથાઓમાં ઝોરોસ્ટરે ઓછામાં ઓછું સત્તર વાર અમરતાની ઇચ્છા દર્શાવી છે અથવા તો તેની ખાત્રી આપેલી છે. મરેલાંઓને અજન્મ રીતે ફરીથી જન્મતા કરવામાં આવ્યા હતા એ પ્રમાણેની સૂચના ઝોરોસ્ટર

માત્ર એક વાર કરે છે. પરંતુ આ ભાવના પૃથ્વીનાં શાસોમાં અનેક વાર જોવામાં આવે છે. વળી તે કહે છે કે :—

“જે પ્રમાણે એક ઘોણું ઘેઠું કાળા ઘેટાના જૂથમાં તરત જ દેખાઈ આવે છે તે પ્રમાણે તે સખામાં દુષ્ટ માણસ તરત જ ઝોળખાઈ જાય છે.”

‘ચિન્વત’ નામના એક નાના પૂણતું વર્ણન અનેક વાર આ ધર્મનાં શાસ્ત્રોમાં કરવામાં આવેલું છે. મરણ પછી પુણ્યશાળી અને પાપી જીવોને એક બીજાથી છૂટા પાડવાને માટે આ પૂણનો ઉપયોગ થાય છે અને શાસ્ત્રોમાં તેનું સવિસ્તર વર્ણન આપવામાં આવ્યું છે.

ભવિષ્યમાં જે છેલ્લું ફળ આપવામાં આવે છે તેનો ખ્યાલ આપવાને માટે બીજા કેટલાક દાખલાઓ આપવામાં આવ્યા છે : દા. ત.

“મરણ પછી દરેક માણસનાં કર્મ તેની સામે સારા અથવા ખરાબ રૂપમાં આવશે.” “જે દેવદૂતો દરેક માણસનાં સારાં અને ખરાબ કર્મોની નોંધ લે છે.” “જીવોને ત્રાજવામાં તોળવામાં આવશે.”

જેના વિચારો સારા છે તેને સ્વર્ગનું ફળ મળે છે. સ્વર્ગની અંદર જે અવસ્થા ભોગવવામાં આવે છે તેમાં વિષયની ગંધ બીલકુલ નથી. જે લોકો અસત્ય બોલે છે તે નરકમાં જાય છે. આ નરક લાંબા સમય સુધી ચાલે છે અને તેમાં જીવો દુઃખ ભોગવે છે. ગાથાઓમાં માત્ર બે વાર નરકનાં દુઃખોનું વર્ણન કરવામાં આવેલું છે : “અધકાર, ખરાબ ખોરાક અને આતંનાદ.”

માણસોનો ઉદ્ધાર કરનાર ‘સોખ્યન્ત’ ભવિષ્યમાં યશે એમ આશા રાખવામાં આવે છે. જગતનો અંત થાય તે પહેલાં દર હજાર વર્ષે ત્રણ ઉદ્ધારો યશે : અઉષેદર, અઉષેદર-મહ્, અને સોખ્યન્ત. દરેક

મહાપુરુષ ઝોરાસ્ટરના વંશમાં અદ્વિત રીતે પ્રકટ થશે, અને ઝોરાસ્ટરના જન્મ વખતે તેમની કુમારિકા માતાની જેટલી ઉંમર હતી તેટલી જ ઉંમરવાળાં કુમારિકા માતાને પેટે જન્મ લેશે.

જગતના અંત સમયે પ્રકટીકરણમાં દર્શાવેલા શુદ્ધીકરણની અને ક્રિયાની પરિપૂર્ણતા થશે. ભવિષ્યમાં પ્રત્વલિત અગ્નિ વડે પરીક્ષા કરવામાં આવશે અને ગાળેલી ધાતુથી શુદ્ધિ થશે એમ ઝોરાસ્ટરે પોતે પણ, જરા અરપટતાથી, કહ્યું છે એમ જણાય છે. પણ પછીથી લખાએકા એક ગ્રન્થમાં પુનર્જીવન પછીના બનાવો છેવટનો નિર્ણય, પાપીઓ અને પુણ્યશાળી છવેને છૂટા પાડવા અને તેમને અનુક્રમે નરક અને સ્વર્ગમાં મોકલવા વગેરે બાબતોનો સારો ચિતાર આપવામાં આવ્યો છે.

આર્યો અને ઇરાનીઓ ધણા લાંબા સમય સુધી સાથે રહ્યા તેને પરિણામે બન્નેના ધર્મો વચ્ચે ઘણું સામ્ય જોવામાં આવે છે. જેમ વેદની ભાષા અને અવસ્થાની વચ્ચે સામ્ય છે તેમ ધર્મની બાબતમાં પણ સામ્ય છે.

પ્રકરણ ૧૧ મું

ઈસ્લામ અથવા મહમદધર્મ

જગતના બાદશાહને શરણે જવાનો ધર્મ

જગતના વિદ્યમાન ધર્મોમાં સ્થાન :

ખ્રિસ્તીધર્મ સિવાયના બીજા બધા ધર્મોમાં સંખ્યાતી દૃષ્ટિએ ઈસ્લામ કૉન્ફ્યુશસધર્મની પછી આવે છે; અને જગતના બધા ધર્મોમાં ત્રીજી વધવાની અંદર ઈસ્લામ ખ્રિસ્તીધર્મની પછી આવે છે.

આ ધર્મ કયે પ્રકારે ઉત્પન્ન થયો એનો જો વિચાર કરીએ તો માલમ પડે છે કે જગતની અંદર જે નવ ધર્મો જુદા જુદા મહાપુરુષોના ધાર્મિક ઉપદેશ અને અનુભવમાંથી ઉત્પન્ન થયા છે તેમાંના ઈસ્લામ એક છે. બીજા બે ધર્મો—હિન્દુધર્મ અને શિન્તોધર્મ—સમાજમાં સ્વયં પ્રકટ થઈ પ્રસર્યા છે. આ ધર્મની જગત વિષેની માન્યતાનો વિચાર કરીએ તો માલમ પડે છે કે ઈસ્લામ ત્રણ વિશ્વધર્મોમાંના એક છે—બીજા બે વિશ્વધર્મો તે બૌદ્ધધર્મ અને ખ્રિસ્તીધર્મ. બાકીના આઠ ધર્મો વંશ-પરપરાના અથવા તો પ્રજાના છે. ઈશ્વરના સિદ્ધાન્તનો વિચાર કરતાં જણાય છે કે ઈસ્લામ ચાર એકેશ્વરવાદી ધર્મોમાંનો એક છે—બીજા ત્રણ-ધર્મો તે યાહુદીધર્મ, શીખધર્મ અને ખ્રિસ્તીધર્મ. બાકીના સાત ધર્મોમાં સર્વશક્તવાદ, અથવા દ્વૈતવાદ અથવા અનેકેશ્વરવાદ જોવામાં આવે છે. આ પ્રમાણે જગતના અગીઆર વિદ્યમાન ધર્મોમાં ઈસ્લામ ત્રણ બાબતમાં ખ્રિસ્તી ધર્મના જેવો છે. (૧) મહાપુરુષથી સ્થપાએલો, (૨) વિશ્વધર્મ અને (૩) એકેશ્વરવાદ.

શીખધર્મ, જેના અનુયાયીઓ ધણી-થોડા છે અને હિન્દુસ્તાનમાં જ વસે છે, તેને બાદ કરીએ તો કાળગણનાની દૃષ્ટિએ જગતના બધા ધર્મોમાં

ઇસ્લામ સૌથી છેલ્લો આવે છે. આજે બીજા કેટલાક નવા ધર્મો પણ અસ્તિત્વમાં આવ્યા છે : દા. ત. બહાઈઝમ, થિઓસોફી અને એથિકલ કલ્ચર સોસાયટી વગેરે. આ ધર્મોને બીજા કેટલાક પણ જુના ધર્મ સાથે કશો સંબંધ નથી અને તે પોતાના દેશની બહાર પણ પ્રચલિત થએલા છે. આ ધર્મોમાંના એક પણ ધર્મને હજુ એ વર્ષ પણ થયાં નથી. ઇસ્લામનો ઇતિહાસ તેરસો વર્ષનો છે, અને આ બધા મહાન સુપ્રસિદ્ધ ધર્મોમાં આ એક જ એવો ધર્મ છે કે જે ખ્રિસ્તી શક પક્ષી અસ્તિત્વમાં આવ્યો છે. મૂળ સ્થાપકે પોતાના ધર્મને માટે જે શબ્દ વાપર્યો હતો તે આ ધર્મનું 'ખરેખર' રહસ્ય સમજાવે છે. આ શબ્દ તે ઇસ્લામ, અને તેનો અર્થ 'ઈશ્વરને શરણે જવું' એ પ્રમાણે થાય છે. બીજો શબ્દ, મુસ્લીમ અથવા વધારે પ્રચારમાં આવેલો 'મોસ્લેમ' અરબી ભાષાના તે જ ધાતુમાંથી બનેલો છે, અને તે "જેઓ શરણે જાય છે" એ પારિભાષિક અર્થમાં વપરાય છે.

જગતનો સર્વોપરિ નિયામક, ઈશ્વર, જગતમાં સ્વતંત્ર રીતે પોતાની સત્તા ચલાવે છે અને ધર્મિષ્ઠ માણસો દીનતાથી તેને શરણે જાય છે એ પ્રમાણે આ ધર્મના આદર્શો છે. મુસલમાનોનો ઇતિહાસ તપાસીએ તો જણાય છે કે તેમણે જુદા જુદા દેશોમાં કેટલાંક પ્રસિદ્ધ રાજ્યો સ્થાપેલા છે. પાકિસ્તાનમાં મુસલમાન લોકોની મોટી સંખ્યા, લગભગ સાડા છ કરોડની છે, જ્યારે ભારતમાં લગભગ સાડા ત્રણ કરોડની સંખ્યા છે. મૂળ સ્થાપક મહમદજી જીવન (૫૭૦-૬૩૨ ઇ. સ.)

મહમદ સાહેબના જીવનની કેટલીક હકીકત કુરાનમાં અને કેટલીક ગ્રામ્યીન અરબી જીવનચરિત્રો અને પરંપરાઓમાં આપેલી છે. મહમદનો જન્મ મક્કામાં થયો હતો. મક્કા અરબસ્તાનનું મોટું સ્થળ હતું, અને સર્વચેતનવાદ અને મૂર્તિપૂજનનું સુખ્ય ધામ હતું. મહમદ કારેશ જાતના હતા અને તે પોતાના બીજા જાતિબાઈઓની માફક ભરવાડનું અને બહેપારનું કામ કરતા હતા. બહેપારનિમિત્તે તે સિરિઆ અને પેલેસ્ટાઇન

ગયા હતા અને ત્યાં તેમને યાહુદીઓ અને ખ્રિસ્તીઓ સાથે સમાગમ થયો હતો. એક વખતે મહાત્મા અંદર ત્રણ શેખો વચ્ચે તકરાર ચાલતી હતી તે મહમદે વચ્ચે પડીને જંધ કરી અને સમાધાન કર્યું. આ ઉપરથી મહમદને જણાયું કે અત્યારે જધા લોકો ઘણા દુઃખી છે અને તેમના ધાર્મિક નેતા તરીકે હું કામ કરી શકીશ. તે સમયની નૈનિક અને સામાજિક પરિસ્થિતિ જોઈને મહમદને ઘણું અસંતોષ થયો હતો. યાહુદીઓ અને ખ્રિસ્તીઓ પાસેથી તેમણે એકેશ્વરવાદનાં બીજાં મેળવ્યાં. કુરાનના પહેલા પ્રકરણ કાતિલાહમાં એક સુંદર પ્રાર્થના આપવામાં આવેલી છે અને જધા ધર્મનિક મુસલમાનો તેનો રોજ બત્રીસ વાર પાઠ કરે છે. જધારે મહમદ સત્ય ધર્મની શોધમાં હતા ત્યારે તે હમ્મેશાં ઈશ્વરની પ્રાર્થના કરતા હતા અને કદાચ કાતિલાહની પ્રાર્થનામાં આ જ પ્રાર્થનાનાં બીજાં રહ્યાં હોય.

પ્રત્યક્ષ દર્શન (ઉમ્મર ૪૦-૫૨)

મહમદનો ડેટલોક સમય નિરાશામાં ગયો અને તે સમયે તેમને એકદમ જણાયું કે ઈશ્વર મને આજ્ઞા કરે છે કે ' તું જલ્દી ફર અને એક રત્ન ત્ર ઈશ્વર જગતનો કર્તા બાદશાહ અને ન્યાયાધીશ છે એ પ્રમાણે ઉપદેશ કર. ' કુરાનના ૯૬ મા પ્રકરણમાં મહમદના પ્રથમ પ્રત્યક્ષ દર્શન અને અસ્લાના પેગંબર તરીકેની તેમની નિમણૂકની હકીકત આપવામાં આવી છે એમ સામાન્ય રીતે મનાય છે. બાર વર્ષ સુધી તેમને આવાં પ્રત્યક્ષ દર્શન થયાં. તે એકેશ્વરવાદ અને બિવિબના ફળનો ઉપદેશ કરતા હતા અને સાથે સાથે મૂર્તિપૂજા અને બાળહત્યાનું ખંડન કરતા હતા. પશુ મહાત્મા અને તેની પાસે આવેલા તાબક શહેરમાં આ જધા ઉપદેશની ઘણી થોડી અસર થઈ.

પલાયન અથવા હજીરા (ઉમ્મર ૫૨)

પોતાનો જીવ જત્યાવવાને માટે મહમદ પોતાના એક મિત્ર સાથે

જન્મભૂમિમાંથી નાસી ગયા. અને મહાથી ઉતરે ત્રણ માઈલ ઉપર આવેલી એક ગુફામાં સંતાઈ ગયા. આ પ્રમાણે તે શત્રુઓના પંજામાંથી ઘણી બારીકીથી છટકી ગયા. આનું વર્ણન કરતાં કુરાન કહે છે :—

“ પહેલાં જ્યારે અધર્મી લોકોએ તેમને નસાડી મૂક્યા અને જ્યારે તે એક મિત્રની સ:થે ગુફામાં બસાઈ ગયા ત્યારે ઈશ્વરે તેમને મદદ કરી હતી. આ વખતે મહમદે પોતાના મિત્રને કહ્યું “ જરા પણ ગભરાઈશ નહિ ! ખરેખર ! ઈશ્વર આપણું રક્ષણ કરે છે । ” અને ઈશ્વરે પોતાની શાન્તિ મહમદને આપી અને બીજા માણસો પણ મદદને માટે આપ્યા. આ માણસોને તમે જોયા નહિ. ” (હ : ૪૦)

મહમદનું પલાયન ઇ. સ. ૬૨૨ માં થયું. આ સમય મહમદના જીવનમાં ઘણો ખરાબ હતો, પરંતુ તે જ સમયથી તેમના વિજયનો આરંભ થયો હતો. મુસલમાન લોકોનો શક આ જ વર્ષથી શરૂ થાય છે, અને લંડોન ભાષામાં તેને “ હજીરાનું વર્ષ—Anno Hegirae—સંક્ષેપમાં એ. એચ ”—કહેવામાં આવે છે.

મદિનામાં ઈશ્વરસત્તાનો વધારો (ઉમ્મર ૫૨-૬૦)

ઉત્તર અરબસ્તાનના એક મોટા શહેરમાં મહમદે અલ્લાના કાયદાની રચાવના કરી અને અકબની છ પ્રતિજ્ઞાઓને આધારે કહ્યું કે તે બધાની વ્યવસ્થા કરનાર હું છું. આ પ્રતિજ્ઞાઓ નીચે પ્રમાણે છે :—

“ એક ઈશ્વર વિના ઝીંજની પૂજા અમે કરીશું નહિ. અમે ચોરી નહિ કરીએ, તેમ જ અમે વ્યભિચાર નહિ કરીએ. અમે અમારાં બાળકોને મારીશું નહિ, અને કોઈની નિન્દા નહિ કરીએ. જે સત્ય વાત છે તે બાબતમાં અમે પેગંબરની આજ્ઞાનું ઉલ્લંઘન નહિ કરીએ. ”

રોજ પ્રાર્થના કરવાને માટે અને દર શુક્રવારે બધાને મળવાને માટે મહમદે એક મસજિદ બધાવી. તેમણે પોતાના અનુયાયીઓને બક્તિની, ધાર્મિક શિક્ષણની અને ઉત્સાહથી લડાઈ કરવાની તાલીમ આપી. સર્વ શક્તિમાન ઈશ્વરના આ ઉત્સાહી પેગંબરની સત્તા અને અનુયાયીઓની સંખ્યા પણ વધવા લાગી. પહેલાં મહમદ એકલા ધર્મના પ્રચારનું કાર્ય કરતા હતા પણ હવેથી તેમણે લશ્કરી શિક્ષણની નવી યોજના દાખલ કરી. તે પોતે કબુલ કરતા કે કેવળ અલ્લાની મદદથી જ બદના યુદ્ધમાં અને ખાડીના યુદ્ધમાં બળવાન શત્રુઓને હું જીતી શક્યો હતો. આવખતે એક ધાર્મિક અને યુદ્ધ કરનાર નેતા તરીકે તે પ્રસિદ્ધિમાં આવ્યા હતા અને તેમની સત્તા અને સ્વતંત્રતા વધવા માંડી હતી. આ જ સમયે તેમણે પોતાની કાર્યપદ્ધતિમાં અને જીવનમાં કેટલાક બદલાવો યોગ્ય ફેરફારો કર્યા હતા. પહેલાં પ્રાર્થના કરતી વખતે જોરસરોમ તરફ મુખ રાખવામાં આવતું હતું (કિસ્લહ), પણ મહમદે બહેર કયુ' કે અરબસ્તાનના મધ્ય ભાગ મક્કા તરફ મુખ રાખીને દરેકે પ્રાર્થના કરવી. પહેલાં યાહુદી લોકોના પ્રાયશ્ચિત્તના દિવસે ઉપવાસ કરવામાં આવતા હતા પણ હવે મહમદે તેમાં ફેરફાર કર્યો અને કહ્યું કે બધા મુસલમાનોએ રમદાન અથવા રમઝાનના મહિનામાં ઉપવાસ કરવા. મહમદ પહેલાં યાહુદીઓના પ્રત્યે બાતુબાવ રાખતા હતા, પણ હવે તે તેમને હિંસા કરવા લાગ્યા અને મારવા પણ લાગ્યા. તેમની પહેલી સીના મરણ પછી તેમણે એકંદરે અગીઆર સ્ત્રીઓ કરી.

મક્કામાં સ્વતંત્ર સત્તા (ઉમ્મર ૬૦-૬૨).

મક્કા મહમદને શરણે આવ્યું અને ત્યારથી પેગંબર સાહેબે આખા અરબસ્તાનમાં સાર્વભૌમ સત્તા ચલાવી. તેમણે મૂર્તિપૂજનનું ખંડન કરવાનો અને યાહુદીધર્મ અને ખ્રિસ્તીધર્મની સત્તા તોડવાનો નિશ્ચય કર્યો. તેમણે ગ્રીસ, ઇરાન, ઇજિપ્ત અને એળીસીનીઆના રાજાઓને ત્યાં એલ-લીઓ મોકલ્યા અને તેમને ધરલામધર્મ સ્વીકારવાનું કહેવડાવ્યું. સંખ્યા

માણસો આ ધર્મ સ્વીકારતા થયા અને મહમદને તેની ખબર પણ પડી. તેમને થોડા દિવસ તાવ આવ્યો અને પોતાની પ્રિયતમ સ્ત્રી આ—ધ્યાના હાથમાં માથું નાખીને તે મરણ પામ્યા. છેલ્લી ક્ષણે તેમણે પ્રાર્થના કરી કે—

“ પ્રભુ ! મને ક્ષમા આપો ! હું જિંદે જાઉં છું ત્યાં મારી સાથે આવો ! સ્વર્ગમાં અમરતા આપો ! ક્ષમા આપો ! જિંદે મારી સાથે તમે રહો ! ”

મહમદનું આરિઃય

મહમદને ધર્મનાં સત્યોનેા અનુભવ થયો હતો એમાં જરા પણ શંકા નથી. તેમને ખાત્રી થઈ હતી કે જગતમાં એક જ સર્વશક્તિમાન ઈશ્વર છે અને આ જ્ઞાનને પરિણામે તે એક બહેપારીમાંથી ધર્મના ઉત્સાહી પેગંબર બની ગયા. તે પોતે ઈશ્વરની પ્રાર્થના કરતા હતા અને પોતાના અનુયાયીઓને પણ તે પ્રમાણે કરવાનું કહેતા; અને આશ્ચર્ય અને આનન્દની વાત એ છે કે આ બાબતમાં આજ સુધી મુસલમાન લોકો પેગંબરની આ આજ્ઞા પાળી રહ્યા છે. તેમણે ધર્મનો જે આદર્શ કહ્યેલો હતો તે પ્રમાણે જ પોતે પોતાનું જીવન બાળતા હતા. પોતાના ધર્મને માટે તેમણે અનેકવાર પોતાની જાંદગી જોખમમાં નાખી હતી. તેમના અનુયાયીઓ હુમ્મેશાં ઈશ્વરની નિયામક શક્તિમાં વિશ્વાસ રાખતા આવ્યા છે. કુરાન કહે છે :—

ઈશ્વર જ મારો સહાયક છે. તેમનામાં મને વિશ્વાસ છે, અને તેમના તરફ જ હું નજર નાખું છું. અસ્લા ઉપર વિશ્વાસ રાખો, અને અસ્લા રક્ષણ કરવાને માટે સમર્થ છે. આપણે મનુષ્યને ઉત્પન્ન કર્યા છે અને તેમનો આત્મા શું ગણગણે છે તે આપણે જાણીએ છીએ; કારણ કે તેમના ડોકાની નસ કરતાં આપણે વધારે પાસે છીએ.

અહમદ નેતા તરીકે આકર્ષક, અને વ્યવસ્થાપક તરીકે સમર્થ હતા.

જે આરજ્ય જાતિઓ લલની હતી તેમને અહમદે આ નવો ધર્મ આપીને એકડી કરી; અને ધર્મથી બધા મુસલમાનો આજ સુધી એકઠા રહ્યા છે. કુરાન કહે છે :—

પેગંબર શ્રદ્ધાળુ અને ધર્મિષ્ઠ લોકોની તેમની પોતાની જાત કરતાં પણ વધારે પાસે છે. ખરેખર, જે લોકોને ધર્મ ઉપર શ્રદ્ધા છે અને જે ધરનો ત્યાગ કરીને ઈશ્વરના કામમાં પોતાની મિલકત વાપરે છે, અને જે પેગંબરને અનુસરીને મદદ કરે છે તે બધા એક ખીલની પાસે છે.

મહમદ જે કે કેટલીકવાર દયાળુ હતા છતાં પણ કેટલીક જાગતોમાં તે કડક હતા. જ્યારે યાહુદીઓએ, મહાના રહેવાસીઓએ અને કૌરેશ જાતિએ મહમદની સત્તા સ્વીકારવાની ના પાડી ત્યારે મહમદે એ—ત્રણના ઉપર વેર વાળ્યું હતું. મહમદ બધાંના ઉપર સત્તા ચલાવતા હતા, યુદ્ધ કરવાને તત્પર રહેતા અને આપણુદી જાળવતા. તેમજે યુદ્ધ કરવાની છૂટ આપી અને જે લોકો મુસલમાન ન હોય તેમના તરફ શુભ વાપરવાની પણ પરવાનગી આપી. કુરાન કહે છે :—

તમારે માટે યુદ્ધ છે. તમે યુદ્ધ કરો, જેથી કેાઈ જાતનું તોશન થાય નહિ અને બધે ઈશ્વરનો જ ધર્મ ફેલાય. જે ઈશ્વરને માનતા નથી તેમની સાથે યુદ્ધ કરો જ્યાં સુધી તે પોતાના હાથથી અંડણી આપે નહિ અને દીન ગતે નહિ ત્યાં સુધી. ખરેખર જે લોકો ઈશ્વરના નિમિત્તે લડે છે તેને ઈશ્વર ચાહે છે. જે લોકો નાસ્તિક અને દંભી છે તેમની સામે ઘણા આગ્રહથી યુદ્ધ કરો અને તેમના પ્રત્યે કડકાર્થ રાખો.

મહમદને ઘણી સ્ત્રીઓ હતી. બધાની સાથેની તેમની વર્તણૂકથી અનેકવાર ઉપાધિઓ ઉત્પન્ન થઈ હતી. આ બધું જરોઅર હતું એમ મહમદના અનુયાયીઓ માનતા હતા અને આજે પણ તે પ્રમાણે માને છે.

મૂળ સ્થાપકને જે સ્ત્રીઓ ગમતી ન હોય તેમની જોડે તે છૂટા છડા કરે અને ઈશ્વરની મદદથી તે સારી સ્ત્રીઓ જીવિષ્યમાં મેળવશે એ પ્રમાણે કુરાનમાં કહેવામાં આવ્યું છે.

ઝંદ નામના એક દત્તક પુત્રે જેની સાથે છૂટા છડા કર્યા હતા એવી ઝંદન નામની સ્ત્રી સાથે મહમદે લગ્ન કર્યું હતું, અને તે લગ્ન બરોબર છે એમ જતાવવા તે અલ્લાના તરફથી મળેલી ખાસ આજ્ઞાનું પ્રમાણ આપતા હતા. મુસલમાનોએ વધારેમાં વધારે ચાર સ્ત્રીઓ કરવી એમ મહમદે આજ્ઞા કરી છે. છતાં પણ પેગંબરને પોતાને માટે ઈશ્વરની ખાસ આજ્ઞાને આધારે આ સંખ્યાનો નિયમ કાઢી નાખવામાં આવ્યો હતો.

મહમદનું પૂજન

કુરાનમાં ઘણે ઠેકાણે મહમદે પોતાની દીનતા દર્શાવી છે. તેમણે પોતાના જીવનની શરૂઆતમાં અનેકવાર કહેલું છે કે હું તો ખીન્ન ગધા સાધારણ માણસોના જેવો માત્ર મત્તું માણસ છું અને ઈશ્વરે મને લોકોને ચેતવણી આપવા સારું મોકલ્યો છે.

મહમદને જે કે અલ્લાએ મોકલ્યા છે, છતાં પણ તે 'નિરક્ષર પેગંબર' છે એ પ્રમાણે કુરાનમાં બે સ્થળે કહેવામાં આવ્યું છે. (૭ : ૧૫૬, ૧૫૮). ઓછામાં ઓછું પાંચ વાર તો તેમને ઈશ્વરની માફી માગવાનું કહેવામાં આવ્યું છે. પોતે પેગંબર છે અને સાધારણ માણસ નથી એની ખાત્રી આપવાનું મહમદને કહેવામાં આવ્યું હતું, છતાં તેમણે સ્પષ્ટ રીતે કહ્યું કે મારામાં ચમત્કારો કરવાની શક્તિ નથી. પરંતુ ઘણે સ્થળે એમ કહેવામાં આવ્યું છે કે મહમદનો અલ્લા સાથેનો સંબંધ ઘણો ગાઢ છે, તે એટલે સુધી કે પેગંબરની આજ્ઞા પાળવી એ ઈશ્વરને શરણે જવાની ક્રિયાનું એક અંગ છે. મહમદ પોતે અલૌકિક વ્યક્તિ છે એમ પાછળથી ગણના લાગ્યું. પંદરમા શતકમાં મીરજોદે પેગંબરનું જીવનચરિત લખેલું છે અને તેમાં તેમના ચમત્કારો પચાસ પાનામાં

વર્ણવવામાં આવ્યા છે. જન્મની પહેલાં પણ પોતાનું અસ્તિત્વ હતું એમ મહમદે કેઈ દિવસ કહ્યું નથી. જે મુસલમાનો ધણા ધર્મચુસ્ત છે તેઓ કહે છે કે મહમદ પહેલાં અસ્તિત્વમાં ન હતા, તેમનામાં વચ્ચે પડવાની શક્તિ નથી, અને તેમની જાતની અને કળરની પૂજા કરવાની જરૂર નથી. પરંતુ સુન્ની અને શિઆ વર્ગના મુસલમાનો જુની પરંપરાઓ સ્વીકારે છે અને તેને આધારે કહે છે કે જગતની ઉત્પત્તિની પૂર્વે પણ મહમદ પ્રકાશ રૂપે અસ્તિત્વમાં હતા. મહમદ પાપરહિત હતા એમ અનેક વાર કહેવામાં આવ્યું છે, અને તેમના નામનો જપ કરવાથી માણસનો ઉદ્ધાર થાય છે.

ઈસ્લામનાં શાસ્ત્રો, કુરાન

ઈવરે આ ધર્મનાં શાસ્ત્રોનું મહમદને દર્શન કરાવ્યું છે એમ માનવામાં આવે છે, અને આ દ્રષ્ટિએ જગતના ધર્મોમાં ઇસ્લામ અદ્વિતીય છે. કુરાનમાં મુખ્ય વક્તા અલ્લા છે. કેટલીકવાર અલ્લા પોતે મહમદની સાથે વાત કરતા હોય અને કેટલીકવાર તે મહમદને પોતાના પ્રતિનિધિ તરીકે બોલવાનું કહેતા હોય એ પ્રમાણે વર્ણન કરવામાં આવ્યું છે.

પરંતુ ઐતિહાસિક દ્રષ્ટિએ વિચારીએ તો માલમ પડે છે કે જે રૂપમાં આજે કુરાન મળે છે તે કુરાનનો એક પણ શબ્દ મહમદે પોતે લખ્યો નથી. પેગંબરની પછી અણુ એકર ધર્મની ગાદીએ બેઠા હતા, અને તેમણે મહમદના મરણ પછી એક વર્ષે પેગંબરનો જે ઉપદેશ શુદ્ધ સ્વરૂપમાં રમરણમાં રહ્યો હતો અથવા તે બીજી રીતે પેગંબરના શિષ્યોએ કાળજીપૂર્વક સાચવી રાખ્યો હતો તે બધા ઉપદેશનો સંગ્રહ કરવાનો હુકમ કર્યો. મહમદ સાહેબનાં જે વચનામૃતો પરંપરાથી ચાલતાં આવ્યાં હતાં તેમાં તેમના મરણને અગીઆર અથવા બાર વર્ષ થયાં એટલામાં જ દેશરો થયા અને કેટલીક ગુંચવણ પણ બિલી થઈ. તેથી ત્રીજા ખલીફે ઉસમાને એકદમ હુકમ કર્યો કે બધા

પુસ્તકનું સંશોધન કરવું, અને જુના સંગ્રહની જેટલી નકલો હોય તેના નાશ કરવો. આ પ્રમાણે આજે જે કુરાનની નકલ મળે છે તે પહેલી આવૃત્તિ નથી પણ બીજી અવૃત્તિ છે. જે પ્રમાણે યાહુદીઓ અને ખ્રિસ્તીઓ પોતાનાં શાસ્ત્રોને અંગે એક બીજાથી છૂટા પડ્યા તે પ્રમાણે સુસલમાનો છૂટા ન પડે તેટલા સારુ આ બીજી આવૃત્તિ તૈયાર કરાવવામાં આવી હતી.

કુરાનની જે સાહિત્યની દૃષ્ટિએ સમીક્ષા કરવામાં આવે તો માલમ પડશે કે મહમદે ઉપદેશ કયો તે પહેલાં તેમણે ધણે સ્થળેથી હકીકતો એકઠી કરી હતી. કેટલીક પરંપરાગત અરબી માન્યતાઓ અને લોકકથાઓ કુરાનમાં જોવામાં આવે છે. કેટલાંક તરવો મૂળ ઝોરોસ્ટ્રરધર્મમાંથી આવ્યાં હોય. એમ લાગે છે; દા. ત. રાક્ષસો, દેવદૂતો, છેલ્લો ન્યાય આપવાનો દિવસ અને પુનરુત્થાન. જુના કરારના માણસોની અને બનાવોની ઘણી વાતો કુરાનમાં આવે છે. યાહુદી તાલમહના વિચારો પણ કુરાનમાં જોઈ શકાય છે. કુરાનમાં અનેક સ્થળે નવા કરારના “ધન્જલ”-ઉપદેશનો અને ખ્રિસ્તીધર્મનો ઉપન્યાસ કરવામાં આવ્યો છે અને મેસાધ-આહનું નામ ઝોહામા ઝોહુ” આઠ વાર અને જસસ કામરટનું પચીસ વાર જોવામાં આવે છે. ખરેખર આશ્ચર્યની વાત એ છે કે ગ્રીક શબ્દ “પેરેકલેટ” (Paraclete) અને અરબી શબ્દ “અહમદ”-જે “મહમદ”નો પર્માય છે તે-જેના અર્થની વચ્ચે સામ્ય છે, અને તેથી અનુમાન થાય છે કે ખ્રિસ્તીધર્મના મૂળ સ્થાપક ઈસ્લામના બાવી સ્થાપકનું અક્ષરશઃ ભવિષ્ય બાબે છે. (જોન ૧૪ ; ૧૬; ૧૬ : ૭, ૧૨-૧૪) કુરાન (૧૧. ૬) કહે છે:—

“મેરીના પુત્ર જસસે કહ્યું—હે ઈસ્લાએલનાં બાળકો ! હું ઈશ્વરનો દૂત છું અને તમારી પાસે આવ્યો છું. જે કાયદો મારી પહેલાં હતો તે સત્ય છે એમ સિદ્ધ કરવા હું આવ્યો છું. અને બીજા પણ આનંદદાયક સમાચાર તમને આપવાના

કે મારા પછી અહમદ નામના એક ઈશ્વરના દૂત પ્રકટ થશે. ”

કુરાનમાં ૧૧૪ પ્રકરણ અથવા સુરત છે અને તે નવા કરારથી જરાક જ ઓછું અને જુના કરારનો લગભગ ટૂંક ભાગ છે. પહેલા પ્રકરણની શરૂઆત ફતિહા નામની એક પ્રસિદ્ધ નાની પ્રાર્થનાથી થાય છે. ત્યાર પછી પ્રકરણોની ગોઠવણી માત્ર તેમની લખાઈને આધારે કરવામાં આવી છે. લાંબામાં લાંબુ પ્રકરણ શરૂઆતમાં છે, અને તેમાં ૨૮૬ આવેલો છે. આ પ્રમાણે પ્રકરણોનો ક્રમ છે, તેથી ટૂંકાં પ્રકરણો છેડે આપવામાં આવેલાં છે. સૌથી ટૂંકા પ્રકરણમાં માત્ર ત્રણ આવેલો છે.

હાલના વિવેચક વિદ્વાનો માને છે કે જે સુરતોની ગ્રંથા મહમદને એમના જીવનમાં જુદે જુદે પ્રસંગોએ થઈ હતી તે બધી સુરતો ઓળખી કઠાય એમ છે. કેટલીક સુરતો પહેલાં મક્કામાં, પછી મદીનામાં, અને ફરીથી મક્કામાં પ્રકટ થઈ હતી. રોકવેલે કુરાનનું જે ભાષાન્તર કરેલું છે તેમાં કુરાનનાં પ્રકરણોનો ક્રમ ઉપર જણાવ્યું તે પ્રમાણે કાળાનુક્રમ પ્રમાણે આપવામાં આવેલો છે; અને આ પ્રકારે મહમદનામાં ધીમે ધીમે વિચારોનો વિકાસ કેવી રીતે થયો તે બતાવવાનો ભાષાન્તરકારે પ્રયાસ કર્યો છે.

નવમા પ્રકરણ સિવાય બીજાં બધાં પ્રકરણોના આરંભમાં એક જ પ્રકારનો મંત્ર આપવામાં આવેલો છે. આ મંત્ર ‘બિસ્મીલ્લા, હીરુલ્હમા નીરુ રહીમ’ પ્રમાણે છે, અને તેનો અર્થ “ દયાળુ અને કૃપાસાગર અલ્લાના નામમાં ” એ પ્રમાણે થાય છે. ધણે સ્થળે એમ કહેવામાં આવ્યું છે કે અલ્લાએ મહમદને અરબી ભાષામાં કોઈ પણ પ્રકારના ફેરફાર અને વિરોધ વિના કુરાનનાં દર્શન કરાવ્યાં છે. સૌથી વધારે સ્થળે કુરાનનું નામ આવે છે અને તેની ઉત્તમતાનાં વખાણ કરવામાં આવ્યાં છે. મુસલમાનો કુરાનને સ્વતઃપ્રમાણ માને છે. આ ધર્મના વિદ્વાનોએ એવા સિદ્ધાન્તો કાઢ્યા છે કે કુરાનમાં સંપૂર્ણ ગ્રંથ છે, શબ્દોમાં કોઈ જાનની બૂલ નથી અને તેમાં સ્વયંપ્રકાશ સત્ય રહેલું છે. કુરાન (૩. ૫) કહે છે:-

“છતાં પણ અલ્લા વિના ખીજે કાંઈ તેનું (કુરાનનું) રહસ્ય સમજતો નથી”.

ઇતિહાસ તપાસતાં જણાય છે કે બધા અરબી સાહિત્યમાં કુરાનની સૌથી વધારે અસર થયેલી છે. પાછળથી કાંઈ પણ અરબી પુસ્તક એવું ભાગ્યે જ લખાયું હશે કે જેમાં કુરાનની વાતો અથવા તો કુરાનનાં વાક્યો જોવામાં ન આવે. આજે કેરોની અલ્-અઝહરની મુસ્લીમ યુનિવર્સિટીમાં કુરાનને મુખ્ય પાઠ્ય પુસ્તક તરીકે રાખવામાં આવ્યું છે.

પરમતત્ત્વની ભાવના, અલ્લા

એકેશ્વરવાદ એ મહમદનો મુખ્ય ધર્મોપદેશ છે. છતાં પણ જ્યારે અલ્લા પોતાની જાતની વાત કરે છે ત્યારે, જેમ જુના કરારના શરૂઆતના ભાગમાં (જેનેસિસ ૧ : ૨૬) [“elohim”] ઈશ્વર પોતાને માટે બહુવચન વાપરે છે, જેમ આજે પણ કેટલાક રાજાઓનાં સરકારી લખાણોમાં હોય છે અને જેમ વર્તમાનપત્રોના અધિપતિઓ પોતાને માટે “અમે” એ પ્રમાણે બહુવચન વાપરે છે, તેમ અલ્લા પણ “અમે” “અમને” એ પ્રમાણે બહુવચનનો પ્રયોગ કરે છે. પરંતુ અલ્લા નામનો એક જ ઈશ્વર છે એવો કુરાનનો મુખ્ય ઉપદેશ બહુ રપટ છે.

ધરલામના આ એકેશ્વરવાદની ઉત્પત્તિ ઐતિહાસિક દૃષ્ટિએ વિચારીએ તો જણાય છે કે તેમાં ત્રણ વસ્તુઓ કારણજૂત છે. એક તો મહમદને પોતાની દીર્ઘ અને જાડી દૃષ્ટિથી વિચારતાં જણાયું હતું કે જગતનું પરમતત્ત્વ અંતે એક જ છે. ખ્રીસ્તું એ કે મહમદને આ ઉદાત્ત વિચાર યાહુદીલોકોના એકેશ્વરવાદમાંથી સ્ફુરી આવ્યો છે, અને ત્રીજું કારણ એ કે મહમદ સિરિઆના ખ્રિસ્તીઓના સમાગમમાં આવ્યા અને તેમને જણાયું કે તે લોકોનો દેવતાવાદ અપૂર્ણ છે અને તેમાં ત્રણ દેવાને સ્વીકારવામાં આવ્યા છે, તેથી તે તે સિદ્ધાન્તની સામે થયા. એક પરમ તત્ત્વ એક સ્ત્રી સાથે સંબોધ કરી શકે અને તેથી એક ઈશ્વરનો પુત્ર

ઉત્પન્ન થાય અથવા તો એક જ તત્ત્વના ત્રણ ભાગો બનાવી ત્રણ દેવાને સ્વીકારવા—આ અયોગ્ય સિદ્ધાન્તની સામે કુરાનમાં અનેક સ્થળે વિરોધ દર્શાવવામાં આવ્યો છે.

સર્વશક્તિમાન અને પરોપકારી જગત્કર્તાનાં ઉત્તમ વર્ણનો કુરાનમાં આપેલાં છે, અને તે એટલાં જ્યાં સુંદર છે કે બીજાઓ પણ તે સ્વીકારી શકે. ઈશ્વરનું સર્વોત્તમ વર્ણન કુરાનમાં આવેલી સુપ્રસિદ્ધ ‘ખુરસીની આયતમાં’ અથવા તો ‘શક્તિની આયતમાં’ આપવામાં આવેલું છે અને આ આયત ઘણી વાર મસજિદોમાં કેતરવામાં આવે છે. (૨. ૨૫૬).

ધર્મચુસ્ત મુસલમાન વિદ્વાનો અલ્લાનાં સાત મુખ્ય લક્ષણો આપે છે:—સર્વથા અદ્વિતીય (આ વિશેષણ ઘણી વાર વપરાય છે), સર્વદ્રષ્ટા, સર્વશ્રોતા, સર્વવક્તા, સર્વજ્ઞ, સર્વ ઈચ્છા રાખનાર, (અર્થાત્ તેમની સામે થઈ શકાય નહિ એવા અગમ્ય) અને સર્વશક્તિમાન. મુસલમાન લોકોની માઝામાં ૯૯ મણુકા હોય છે અને તે વડે અલ્લાનાં ૯૯ નામોનો તેઓ જપ કરે છે. “ પ્રભુ ” (રબ્બ) એ વિશેષણ કુરાનમાં ઘણી વાર વપરાયેલું છે અને શરૂઆતનાં પ્રકરણોમાં તો આ એક જ વિશેષણ અલ્લાને માટે વપરાયું છે. કુરાનમાં અલ્લાને માટે બીજાં પણ વિશેષણો વપરાયેલાં છે; દા. ત. એક, સમર્થ, શક્તિમાન, બાદશાહ, વિજેતા, વેરં પાળનાર, સત્તા ચલાવનાર, મારી નાખનાર, પોપત્તુ કરનાર, દયાળુ, કૃપાસાગર અને ક્ષમા આપનાર. અલ્લા ચાહે છે (વહ્દ) એમ પણ વર્ણન કરવામાં આવ્યું છે, પરંતુ તે જેને ચાહે છે તે લોકો નીચે પ્રમાણે છે :—

“ જે સારાં કર્યો કરે છે તે ”, “ જે મહમદને અનુસરે છે તે ”,
“ જે અબિમાની નથી અને જે હંદાસ મારતા નથી તે ”,
“ જે શ્રદ્ધાળુ છે અને સાચી રીતે વર્તે છે તે ”, અને
“ જે ઈશ્વરને નિમિત્તે યુદ્ધ કરે છે તે ”.

મહમદે ઈશ્વર વિશે જગતને એક મુખ્ય હિપ્દેશ આપેલો છે અને તે એ કે અલ્લા હુદ માણુસોને શિક્ષા કરશે અને પુણ્યશાળી માણુસોને

સારું ફળ આપશે. જે લોકો અધ્યાની સત્તા આગળ દીન થઈ નથી પડે છે તેમના તરફ તે દયા અને ક્ષમા દર્શાવે છે એમ અધ્યાનું ધણીવાર વર્ણન કરવામાં આવેલું છે. અધ્યામાં નીતિને લગતા દોષો નથી એમ કુરાનમાં અનેક સ્થળે કહેવામાં આવ્યું છે. ધણીવાર એમ કહેવામાં આવ્યું છે કે અધ્યાની સત્તા સ્વતંત્ર છે. અધ્યા કેટલાક લોકોને ભગવા છે એમ પણ કુરાનમાં સ્પષ્ટ વર્ણન કરેલું છે. કુરાનમાં એવાં અનેક સ્થળો છે કે જ્યાં સ્પષ્ટતાથી કહેવામાં આવ્યું છે કે અધ્યાની ઇચ્છા-જે કોઈ સમજી શકતું નથી અને તેની સામે કોઈ બોલી પણ શકતું નથી-જે પ્રમાણે હોય તે પ્રમાણે તે સારે રસ્તે દોરે અથવા ખરાબ રસ્તે દોરે અને શિક્ષા કરે અથવા ક્ષમા આપે. એકંદરે અસ્લા એ જગતનો ઉદાર, સમૃદ્ધ અને અજોય આદર્શ છે એ પ્રમાણે વર્ણન કરવામાં આવ્યું છે: અર્થાત્ જગતના પ્રમાણમાં તે એક મહાન પ્રતાપી આરમ્બ શેખ છે એમ માનવામાં આવ્યું છે.

આવા પ્રકારના ધર્મની અંદર મોક્ષને માટે ઈસ્લામ એ સાદો શબ્દ વાપરવામાં આવે છે, અને મહમદે પોતે પણ આ ધર્મને માટે તે જ શબ્દ ઇસ્લામ (ઈશ્વરને શરણે જવું) વાપરેલો છે.

મુસલમાનોની મુખ્ય માન્યતાઓ

જે મુસલમાન ધર્મ પરંપરાથી ઉતરી આવેલો છે તેમાં મુખ્ય છ માન્યતાઓ છે.

એક જ ઈશ્વર-અધ્યા-ની માન્યતા. ઇસ્લામમાં સૌથી મુખ્ય સિદ્ધાન્ત એકેશ્વરવાદનો છે, અને તેનો ઉપદેશ કુરાનમાં અનેકવાર કરવામાં આવેલો છે. આ સિદ્ધાન્તમાં અડધો મુસલમાન ધર્મ આવી જાય છે એમ કહેવામાં કોઈ જગતની હરકત નથી.

દેવદૂતોની માન્યતા. માણસોને ક્ષમા અપાવવાને માટે આ દેવદૂતો વચ્ચે પડે છે અને અધ્યાની સાથે મસલત ચલાવે છે. આ દેવદૂતો અસ્લાની પુરસ્તને ટોઠા આપે છે. ઓગણીસ દૂતો નરક ઉપર દેખરેખ

રાખે છે. જીન-સ્પિરિટ એ મહાદૂત છે તેમને “ પવિત્ર તત્ત્વ (Holy Spirit) ” કહેવામાં આવે છે. જીન-બૂત-એ મનુષ્ય અને દેવદૂતોની વચ્ચેનો વર્ગ છે, અને તે સારા અને ખરાબ હોય છે, તેમાંના કેટલાક અસ્લાને શરણે આવ્યા છે અને મુસલમાન થયા છે. એક જીન તો રાક્ષસ છે. કુરાનમાં તેને “ શયતાન ” અને “ ઇબ્લીસ ” પણ કહેવામાં આવે છે. “ શયતાન ” શબ્દ હિબ્રુ ભાષાના ‘ સેટન ’ (Satan) શબ્દમાંથી આવ્યો છે અને “ ઇબ્લીસ ” શબ્દ ગ્રીક ભાષાના “ ડાઇબોલોસ ” (daibolos) શબ્દમાંથી ઉતરી આવ્યો છે. આ શયતાન કુરાનમાં મુખ્ય રથાન ભોગવે છે અને લોકોને મોહપાશમાં બાંધે છે. તેની સાથે બીજાં કેટલાંક તોફાની તરવો ફરે છે અને તેમને “ ચર્વાનીન ”-“ રાક્ષસો ”- કહેવામાં આવે છે.

કુરાનની માન્યતા : અસ્લાએ જગતમાં લોકોને અનેક ગ્રંથો આપ્યા છે. તેમાં હિબ્રુ તોરાહ-“ તહિરાત ” કાફૂરો, મોઝેઝને આપ્યો છે; પ્રાચીનાઓ-“ ઝાબુર ”-ડેવીડને આપી છે; ઉપદેશ-“ ઇન્જિલ ”-જીસસને આપ્યો છે અને છેવટે કુરાન મહમદને આપ્યું છે.

અસ્લાના પેગંબરોની માન્યતા : અઝાલીસ પેગંબરોનાં નામ કુરાનમાં આપેલાં છે; આમાંનાં બાવીસ જુના કરારમાંથી છે; આ બાવીસ નામોમાં નામેના મહાપુરુષોની ગણના થઈ છે :—

આદમ, હતાક, મેયુસાલેહ, નોઆ, અબ્રાહમ, હોટ, હરિમઝેલ, આછઝેક, જોકબ, મોઝેઝ, ડેવીડ, સોલોમન, ઈલિઝહ, ઈસાયા અને જોનાહ.

નવા કરારમાંથી ત્રણ નામો લેવામાં આવ્યાં છે- ઝેહારિઆહ, બેપ્તિસ્ટ જોન અને જીસસ. બાઈબલની બહારના મુસલમાન પેગંબરોમાં મહાન એલેક્ઝાન્ડરની ગણના થાય છે. મહમદ એ છેલ્લા અને સૌથી મોટા પેગંબર છે. પહેલાં થઈ ગયેલા બધા પેગંબરોનું કામ કરવાને માટે

તે પ્રકટ થયા છે અને તે બધા તેની સાક્ષી પણ પૂરે છે.

છેલ્લો ન્યાય, સ્વર્ગ અને નરકની માન્યતા : જગતનો ન્યારે અંત આવશે ત્યારે એક દિવસે બધા મરી ગએલા માણસો ફરીથી જીવતા થશે. કુરાન (૩૬.૫૧) કહે છે :—

“વાળ” વાગશે અને તમે જોશો કે તે બધા પોતાની કબર-માંથી પ્રભુ પાસે જશે.”

મહમદ સાહેબના બધા ઉપદેશોમાં પડેલેથી તે ઉવટ સુધી બે ઉપદેશો મુખ્ય છે—(૧) અસ્લાનો ન્યાય આપવાનો દિવસ અને (૨) એક ઈશ્વરની બાવના. આ બધા ઉપદેશોને કાળાનુક્રમ પ્રમાણે ફરીથી ગોણવામાં આવ્યા છે અને તે ક્રમની અંદર પહેલાં બે દર્શનોમાં ન્યાયદિનનો સદેશો આપવામાં આવેલો છે. (૭૪. ૮-૧૦; ૬૬. ૮). એછામાં એછી ૮૫૨ આપતોમાં, બીજા કેટલાક યાદુદી સતોની માફક, મહમદે બાર દહને કહ્યું છે કે ભવિષ્યમાં એવો એક દિવસ આવશે કે અસ્લા પાપી લોકોને શિક્ષા કરશે અને પુણ્યશાળી જીવોને સારાં ફળ આપશે. દરેક જીવનાં સારાં અને ખરાબ કર્મોને એક સરસવના દાણાના વજન સુધી પણ બરોબર તોળવાને માટે સારાં ત્રાજવાં રાખવામાં આવ્યાં છે અને તેનો ચિતાર પણ બરોબર આપવામાં આવ્યો છે.

અસ્લા ઉપર જે માણસો પૂર્ણ વિશ્વાસ રાખે છે અને પવિત્ર જીંદગી ગાળે છે તે સ્વર્ગમાં જાય છે અને ત્યાં બધી જાતના આનંદો ભોગવે છે. કુરાનમાં ઘણે સ્થળે સ્વર્ગનો ખ્યાલ આપવામાં આવ્યો છે અને તેમાં બાગજગીયાઓ, વહેલી નદીઓ, સુંદર ખોરાક અને આરામ અને એવી જાતના બીજા ઘણા આનંદો મળે છે એમ કહેવામાં આવ્યું છે. જે લોકો ખરાબ કામ કરે છે તે નરકમાં જાય છે અને ત્યાં અનેક પ્રકારનાં દુઃખો ભોગવે છે. કુરાનમાં નરકનો બર્ષકર ચિતાર પણ આપવામાં આવેલો છે.

ઈશ્વરી આજ્ઞાઓની માન્યતા : અસ્લાએ પહેલેથી જ બધું નક્કી કરી રાખેલું છે. માણસોની અદ્દા અને અઅદ્દા પણ પહેલેથી જ નક્કી થએલી છે. કુરાન કહે છે :—

“ઈશ્વરની રજા વિના કોઈ પણ માણસ મરતો નથી, અને પહેલેથી જ અમુક સમયે મરણ થશે એમ નક્કી થઈ ગયેલું હોય છે.” (૩. ૧૩૯). “ઈશ્વરે આપણા માટે જે લખ્યું છે તે સિવાય બીજું કશું પણ આપણા વિષે થવાનું નથી.” (૬. ૫૧). “તમે (મુસ્લિમોએ) માયો નથી, પણ ઈશ્વરે તેમને માયો છે. તમે જ્યારે ગોળાથી માયો ત્યારે તમે તેને ગોળાગાર ક્યો નથી પણ ઈશ્વરે ગોળાગાર ક્યો છે.” (૮. ૧૭).

મુસલમાનોની મુખ્ય ફરજો

આ ફરજોને ઇસ્લામના પાંચ સ્તંભો કહેવામાં આવે છે.

ધર્મના સિદ્ધાન્તોનો પાઠ : દરરોજ દરેક મુસલમાનને મૂળ અરબી ભાષામાં લખેલી ધર્મની પ્રતિજ્ઞા અથવા કલેમહને પાઠ કરવાનો હોય છે.

“અદ્દલા વિના બીજો કોઈ ઈશ્વર નથી, અને મહમદ એ અસ્લાનો પેગંબર છે.”

‘લાએલાહા ઇલ્લાહુ લાહો’

‘મહમદુર રસુલુલ્લાહુ’

આ મંત્ર કુરાનમાં આ રૂપમાં જોવામાં આવતો નથી, પરંતુ તે જો ભાગ અનેકવાર જોવામાં આવે છે. દાખલા તરીકે ૪૭. ૨૧: ૪૨-૨૬. આ સિદ્ધાન્તના મંત્રનો ફક્ત પાઠ કરવાથી ઇસ્લામ ધર્મનો સ્વીકાર થઈ શકે છે.

પ્રાર્થના : દરેક પ્રાર્થના કરવી એમ ઘણી વાર કુરાન કહે છે. પ્રાર્થનાને માટે દરરોજ પાંચ વાર દરેક મસજીદના મિનાર ઉપરથી ખૂમ પાડવામાં આવે છે. કુરાનનો સિદ્ધાન્ત એવો છે કે દિવસમાં ત્રણ વાર—સવારે, અપેરે અને રાત્રિએ—દરેક ઈશ્વરની પ્રાર્થના કરવી મહામાં આવેલી પવિત્ર મસજીદ તરફ મુખ રાખીને આ પ્રાર્થના કરવામાં આવે છે. કુરાન (૪. ૪૬) કહે છે :—

“ તમે જ્યારે દાઢ પીધેલો હોય ત્યારે તમારે પ્રાર્થના કરવા આવવું નહિ, પણ તમે જે બોલો છો તે જ્યારે સમજી શકો ત્યારે જ તમારે પ્રાર્થના કરવી. તેમજ કોઈ સ્ત્રીના સ્પર્શથી પણ તમે અપવિત્ર થયા હો ત્યારે તમારે પ્રાર્થના કરવા આવવું નહિ. ”

દાન : દાન આવવું એ દરેક ધર્મિય મુસલમાનની ફરજ છે એમ કુરાનમાં સ્પષ્ટતાથી કહેવામાં આવ્યું છે કુરાન (૮. ૪૨) કહે છે :—

“ જ્યારે તમે લઘાઈમાંથી કાંઈ પણ લૂંટી લાવો ત્યારે તેનો પાંચમો ભાગ અસ્લાને, ચેગંબરને, પાસેના સગાઓને, અનાથોને, ગરીબને અને વટેમાગુંઓને આપવાનો હોય છે. ”

રમઝાન મહિનામાં દિવસે ઉપવાસ : કુરાન (૨. ૧૭૮—૧૮૩) ઉપવાસ વિશે કહે છે :—“ હું આસ્તિક લોકો, તમારે રમઝાન માસમાં ઉપવાસ કરવાનો છે. જ્યારે તમારામાંનો કોઈ પણ ચન્દ્રનાં દર્શન કરે કે તરત જ ઉપવાસ શરૂ કરજો; અને પ્રાતઃકાળે અધિકારમાંથી જરાક પ્રકાશ નીકળે ત્યાં સુધી તમે ખાનપાન કરો. પછીથી રાત્રિ પડે ત્યાં સુધી સખત ઉપવાસ કરો. ”

મક્કાની યાત્રા (હુજ) : પોતાના જીવનમાં એક વાર મક્કે જવાની, પવિત્ર મસજીદની પ્રદક્ષિણા કરવાની અને સાત વાર કાબા પત્થરને સુંબન

કરવાની દરેક મુસલમાનની ફરજ છે. પણ જો કોઈ મુસલમાન મદકા નઈ શકે એવી સ્થિતિમાં ન હોય તો તેણે આ પવિત્ર કામને માટે પોતાના વતી ખીન માણસને મોકલવો આ યાત્રા અમુક ચાન્દ્ર માસોમાં ફેટલીક વિધિઓ પ્રમાણે કરવાની હોય છે.

ઇસ્લામનો ઇતિહાસ

મહમદ મરણ પામ્યા ત્યારે તેમને પુત્ર ન હતો, તેમજ તે કોઈને પોતાની પછી ગાદી ઉપર બેસવાને નીમી ગયા ન હતા. તેથી અકાલીસ વર્ષ સુધી મહમદના ચાર પ્રતાપી અંગત મિત્રોએ વારા ફરતી ધર્મ ચલાવ્યો. આ ચારનાં નામ અબુતલિહ, ઉમર, ઉસમાન અને અલી એ પ્રમાણે છે. અબુતલિહ મહમદનાં વચનામૃતોનો સંગ્રહ કરવાનો હુકમ કર્યો. ઉમરે સીરીઆ અને ઇરાનને જીત્યાં, ઉસમાને કુરાનની નવી આવૃત્તિ તૈયાર કરાવી, અને બ્યંજનાતમક મૂળ ગ્રંથમાં સ્વરનાં ચિહ્નો દાખલ કર્યાં. અને અલી, જે મહમદના જમાઇ થતા હતા તેમને મારી નાખવામાં આવ્યા હતા અને ત્યારથી જ ઇસ્લામમાં હંમેશને માટે બે ભાગલાઓ પડી ગયા. ત્યાર પછી ઘણા ખલીફા થયા.

ઇસ્લામમાં રાજકીય વિલાગાઃ ઉમય્યદ ખલીફાતે (ઇ. સ. ૬૬૦-૭૫૦) ડમરકસમાં વંશપરંપરાની પદ્ધતિ શરૂ કરી અને આખા ઉત્તર આફ્રિકા અને સ્પેનમાં બળ વાપરીને ઇસ્લામનો પ્રચાર કર્યો. પશ્ચિમ દિશામાં ઇસ્લામનું જોર વધવા માંડ્યું અને યુરોપમાં છેક દૂર સુધી તેનો પ્રચાર થવા લાગ્યો, પણ મહમદના મરણ પછી જરોઅર સૌ વળે; અર્થાત્ ઇ. સ. ૭૩૨ માં ક્રાન્સ ટુર્સ અથવા પોર્ટઅસનું યુદ્ધ થયું અને તેમાં ચાલ્ડ્સ માટે ઇસ્લામનો પ્રચાર અટકાવ્યો. અબ્બા સાઇડ ખલીફાત (ઇ. સ. ૭૫૦-૧૨૫૮) ના સમયમાં એવું સિદ્ધ કરવામાં આવ્યું કે મહમદના કાકા અબુલ અબ્બાસના વખતથી ઇસ્લામ ધર્મ ચાલતો આવ્યો છે. આ યુગમાં હરન-અલ-રશીદ નામના એક

ઓની સંખ્યા વિશે અને છેલ્લા મહદી વિશે ઘણો મતભેદ ઉભો થયો છે. શિઆ મુસલમાનો મુખ્યત્વે ધરાન અને આફ્રિકામાં વસે છે. તેમનામાં સામાન્ય રીતે વિચારોની ઉદારતા, મૂઢવાદ અને સર્વેશ્વરવાદ તરફ પણ વલણ જોવામાં આવે છે. તેમના ઉપર બીજા ધર્મોની, અને તેમાં ખાસ કરીને જોરોસ્ટરધર્મની, અસર ઘણી થઈ છે.

મુસલમાનોનો એક ત્રીજો પંથ છે અને તેને સુફીધર્મ કહે છે, કારણ કે આ પંથના અનુયાયીઓ પહેલાં સુફ અથવા બરછટ બિનનાં વસ્ત્રો પહેરતા હતા. આ ધર્મમાં પણ વિલક્ષણતા જોવામાં આવે છે. શિઆ લોકો માનતા કે ઈશ્વર પણ મનુષ્ય રૂપે જગતમાં અવતરે છે. મહમદનો સિદ્ધાન્ત એવો હતો કે ઈશ્વર એ વ્યવહારથી તદ્દન અતીત છે અને તેથી તેમને જગતનો કોઈ પણ પ્રકારનો સંબંધ હોઈ શકે નહિ. આથી શિઆ લોકોની માન્યતા મહમદના ચુસ્ત અનુયાયીઓને ગમે નહિ એ રવાનાવિક હનું. મહમદને કેટલીક વાર અસ્લાનો સાક્ષાત્કાર થયો હતો તેથી અને અસ્લાનો તેમનામાં પ્રવેશ પણ થયો હતો. ઈશ્વરના અવતારનો સિદ્ધાન્ત સુફી લોકોએ રવીકાર્યો અને તેનો વિકાસ પણ કર્યો. તેમણે સર્વેશ્વરવાદ-સર્વે અસ્લા છે એ વાદ-રવીકાર્યો અને તેઓ માનવા લાગ્યા કે જગતનો સામાન્ય માણસ પણ તપશ્રયા અને બક્તિના સાધન વડે ઈશ્વર રૂપ ધારણ કરી શકે. આ ધર્મના મુસલમાનો મોટે ભાગે ધરાન અને હિન્દુસ્તાનમાં વસે છે. જલાલ-ઉદ-દિન રૂમી (ઇ. સ. ૧૨૦૭-૧૨૭૩) નામના ધરાનના મહાપુરુષ આ ધર્મમાં વધારે પ્રસિદ્ધ થયેલા છે. આખા ધરલામના ઇતિહાસમાં જો કોઈ પણ માણસે સૌથી વધારે ધર્મિષ્ઠ જીવન ગાળ્યું હોય, ધર્મનું પુનર્જીવન કર્યું હોય અને ગ્રંથો લખ્યા હોય તો તે અલ્-ગઝાલી છે. તેમનું મરણ ઇ. સ. ૧૧૧૧ માં થયું હતું.

આજે મુસલમાનોમાં લગભગ બેતેર જુદા જુદા વિભાગો અથવા પંથો છે. કુરાન તો કહે છે:-

“ અગ્રાનું દોરકું છે તે તમે જ્યાં એકઠા થાવો ત્યાં જરોજર પકડી રાખો. તમે જુદા જુદા જાગલાઓ પાડશો નહિ.” (૩.૬૮ .

“ તેમના આગળ સ્પષ્ટ દેવી ચિહ્નો દેખાવા લાગ્યા ત્યાર પછી ખરું જોયું તેઓએ એક જીભથી છૂટા પડી નવા પથે ચાલ્યા તેમ તમે કરશો નહિ” (૬. ૧૬૦).

“ ધર્મમાં તમે નિશ્ચય અને હઠ રહો, અને તેમાં તમે જામતાઓ પાડશો નહિ.” (૪૨. ૧૧).

પ્રકરણ ૧૨ મું

ખ્રિસ્તીધર્મ

જીસસ ક્રીસ્ટના જીવનમાં વ્યક્ત થયેલા ઇશ્વરપ્રેમ
અને મનુષ્ય પ્રેમના ધર્મ

જગતના વિદ્યમાન ધર્મોમાં સ્થાન

અધ્યાત્મ જ્ઞાનવાળા મહાપુરુષોએ જે નવ ધર્મો સ્થાપેલા છે તેમાંના ખ્રિસ્તીધર્મ એક છે અને તેના સિદ્ધાન્તો સ્વીકારનારો વર્ગ હરમેશને માટે ચાલુ રહ્યો છે. હકત હિન્દુધર્મ અને સિન્તોધર્મ એ એ ધર્મમાં મૂળ સ્થાપક તરીકે કોઈ ઐતિહાસિક વ્યક્તિ મળી આવતી નથી.

જગતના ચાર ધર્મો એવા છે કે જે એકલા મહાપુરુષના પ્રયાસથી જ અસ્તિત્વમાં આવ્યા છે એમ નહિ પણ સૈકાઓ સુધીના કોષ્ટ વ્યવસ્થિત ધર્મમાં થતા ધાર્મિક અનુભવોને પરિણામે ઉત્પન્ન થયા છે. ખ્રિસ્તધર્મ આવા ચાર ધર્મોમાંના એક છે. અને જાફરીના ત્રણ ધર્મો તે જૈનધર્મ, બૌદ્ધધર્મ અને શીખધર્મ છે. પણ ખ્રિસ્તીધર્મ અને આ ત્રણ ધર્મો વચ્ચે એક મહત્વનો તફાવત રહેલો છે. ખ્રિસ્તીધર્મે પોતાની પડેલાં થઇ ગયેલા બાહુદીધર્મનાં શાસ્ત્રો પોતાનાં શાસ્ત્રો સાથે મેળવી દીધાં, જ્યારે હિન્દુધર્મમાંથી નીકળેલા બીજા ત્રણ ધર્મોએ-જૈન, બૌદ્ધ અને શીખે- પોતા પોતાનાં શાસ્ત્રોમાં હિન્દુધર્મનાં વેદોની નિન્દા કરી છે.

જગતના બીજા જઘા વિદ્યમાન ધર્મોની માફક ખ્રિસ્તીધર્મ પણ એશિયામાં જ સ્થપાયો છે, પરંતુ આશ્ચર્યની વાત એ છે કે તેનો વિકાસ અને અસર મોટે ભાગે પશ્ચિમમાં જ થયાં છે. પશ્ચિમના લોકોએ ન્યાય, સ્વાર્થ, લાભ, સહકાર અને પ્રગતિના મુંદર આદર્શો

દક્ષત ખ્રિસ્તીધર્મમાંથી જ મેળવ્યા છે એ વાત પણ ધ્યાન ખેંચે એવી છે. છેલ્લી નોંધના જેવી બાબત એ છે કે ખ્રિસ્તીઓ પોતાના પ્રતિસ્પર્ધીઓની માફક, અને તેમના કરતાં વધારે ભાર દઈને પણ, સ્પષ્ટ કહે છે કે હજી સુધી જીસસ ક્રાઇસ્ટના આદર્શો અમલમાં મૂકી શકાયા નથી. આ પ્રમાણે એકલા ખ્રિસ્તીઓ જ મુક્ત કંઠે પોતાની અશક્તિ સ્વીકારે છે.

ખ્રિસ્તીધર્મનાં શાસ્ત્રો

આ ધર્મનાં શાસ્ત્રો બાઇબલમાં આપવામાં આવેલાં છે. ક્રાઇસ્ટ અને ખ્રિસ્તી ધર્મનાં વિષેની બધી માહિતી મુખ્યત્વે બાઇબલમાંથી જ મળી આવે છે. તેમાં ખ્રિસ્તીધર્મના સિદ્ધાન્તોનું સપ્રમાણ નિરૂપણ કરવામાં આવેલું છે અને ખ્રિસ્તી જીવન કેવી રીતે ગાળવું તે બજાવવાને માટે આ ગ્રંથ ઘણું ઉપયોગી છે.

બાઇબલમાં જુના કરારના ૩૯ ભાગો અને નવા કરારના ૨૭ ભાગો આપેલા છે. જુના કરારના ભાગો મુખ્યત્વે હિબ્રુ ભાષામાં લખાએલા છે અને તે લખવાને ઘણાં સૈકાંઓ લાગ્યાં હતાં. આ જુના કરારને યાદુદી લોકો પોતાના શાસ્ત્ર તરીકે માને છે. નવા કરારના ભાગો ઇ. સ. ના પહેલા સૈકામાં ગ્રીક ભાષામાં લખાએલા છે. બાઇબલમાં ખ્રિસ્તીઓનો જો કોઈ પણ ખરેખરો ધાર્મિક ભાગ હોય તો તે નવો કરાર છે. તેમાં જીસસના જીવન અને સિદ્ધાન્તોની માહિતી આપવામાં આવેલી છે, અને તે ઉપરાંત જીસસના શરૂઆતના શિષ્યોના વિચારો અને અનુભવો પણ આપવામાં આવેલા છે. ગ્રીક અને લૅટીન ધર્મસંધાના બાઇબલમાં જુના કરારની સાથે બીજા ચૌદ ભાગો આપવામાં આવેલા છે અને તેને “ પ્રક્રિપ્ત ” (Apocrypha) કહેવામાં આવે છે. ગ્રીક અને લૅટીન ધર્મસંધા તેની ગણના પોતાનાં શાસ્ત્રોમાં કરે છે, પણ પ્રોટેસ્ટન્ટ લોકો તે પ્રમાણે માનતા નથી. ઇ. સ. ૨૦૦ ની પૂર્વે આ બધાં લખાણોનો એક ગ્રંથમાં સંગ્રહ કરવાનું કામ શરૂ થયું હતું, અને ઇ. સ. ૩૨૫

ની લગભગમાં કોન્સ્ટન્ટાઇનના હુકમથી આખા બાઇબલની નકલો તૈયાર કરવામાં આવી.

આ ધર્મનાં શાસ્ત્રોનો અભ્યાસ કરવાથી માત્રમ પડે છે કે બાઇબલની અંદર જુદાં જુદાં લખાણોનો સંગ્રહ છે, છતાં પણ તેમાં એક પ્રકારની એકતા રહેલી છે અને તે દૃષ્ટિએ તેનું મહત્ત્વ રહેલું છે. બાઇબલના જુદા જુદા ભાગોમાં જે વિલક્ષણતા રહેલી છે તેનો સારો દાખલો નવા કરારના પહેલા ભાગમાં (મૅથ્યુ, ૫ : ૧૭-૪૮) જેવામાં આવે છે. આ ભાગમાં ૨૫૪ માત્રમ પડે છે કે જ બાબતોમાં જીસસે જુના કરારના સિદ્ધાન્તોને ચોખ્ખી રીતે છોડી દીધે નવા સિદ્ધાન્તો સ્વીકાર્યા છે; અને આમ હોવા છતાં પણ જીસસ પોતે કહે છે કે “મારે કાઢના નાશ કરવો નથી પણ જે પહેલાં કહેવામાં આવ્યું છે તે સિદ્ધ કરવું છે.” ઈશ્વર, મનુષ્ય અને જગતનું યાન મેળવવાને માટે અનેક સૈકાઓ સુધી જે ઐતિહાસિક પ્રવૃત્તિ ચાલી રહી અને જીસસના જીવન અને ઉપદેશથી જે પ્રવૃત્તિ બરોબર સફળ અને પૂર્ણ થઇ તે બધી પ્રવૃત્તિનો ઇતિહાસ બાઇબલમાં આપવામાં આવ્યો છે; અને આ દૃષ્ટિએ વિચારીએ તો બાઇબલમાં એકતા અથવા સમન્વય ૨૫૪ રીતે જણાઇ આવે છે.

બીજા બધા અન્યો કરતાં બાઇબલનું પ્રામાણ્ય વધારે છે, કારણ કે તેમાં વિશ્વનો ઉદ્ધાર કરી શકે એવાં ધાર્મિક સત્યોનું સમ્પૂર્ણ નિરૂપણ કરવામાં આવેલું છે. આખા માનવ જાતિના ઇતિહાસમાં જે કાંઈ પણ અન્યની વધારેમાં વધારે અસર થઇ હોય તો બાઇબલની થઇ છે. આજે બાઇબલના બધા ભાગનાં અથવા કેટલાક ભાગનાં લગભગ ૬૦૦ ભાષામાં બાબાન્તરો મળે છે. હજુ સુધી જે કે જીસસ ક્રીસ્ટના આદર્શો પૂરેપૂરા અમલમાં આવ્યા નથી, છતાં પણ આપણે એમ કહી શકીએ કે મનુષ્યની સંસ્કૃતિ ઉપર ખ્રિસ્તી ધર્મની ઘણી બિંડી અસર થયેલી છે. અને એક વાત તો સાચી કે બધાં શાસ્ત્રોમાં ખ્રિસ્તીધર્મનાં શાસ્ત્રોની અસર ઘણી

વધારે થઇ છે, તેણે ઘણા લોકોને આકર્ષ્યા છે અને જીવન ઉપર પણ તેણે ઘણી સારી છાપ પાડી છે.

જીસસ ક્રાઇસ્ટનું જીવન (ઇ. સ. પૂર્વે ૪-ઇ. સ. ૨૯)

ખ્રિસ્તીધર્મના સ્થાપક જીસસ ક્રાઇસ્ટના જીવન વિશેની હકીકત ચાર નાનાં ' ગૌરવેલ ' નામનાં વ્યાખ્યાનોમાંથી અને નવા કરારમાં આપવામાં આવેલી કેટલીક વિગતો ઉપરથી મળી આવે છે. ક્રાઇસ્ટના જીવન વિશેની સામગ્રીને આધારે જ ઘણા લેખકોએ જીસસનું જીવનચરિત્ર લખ્યું છે, તે એટલે મુધી કે જગતમાં થઇ ગયેલા મહાપુરુષોમાં એકલા જીસસનાં જીવનચરિત્રો વધારે પ્રમાણમાં મળી આવે છે.

મૈથુ અને દ્યુક નામના બે ગૌરવેલોમાં ખ્રિસ્તીધર્મની પરંપરા આપવામાં આવેલી છે અને તે ઉપરથી જણાય છે કે જીસસની માતા કુમારિકા હતી અને તેથી જીસસનો જન્મ અલૌકિક પ્રકારે થયો હતો. પરંતુ જીસસ જ્યાં મુધી જન્મા ત્યાં મુધી લોકો તેમને જોસેક અને મેરીના પુત્ર તરીકે ઓળખતા હતા. તેમનો જન્મ જુડિઆમાં બેથ્લેહેમ નામના સ્થળમાં થયો હતો અને જલિલીમાં નેઝરેથ નામના સ્થળમાં તેમને ઉછેરવામાં આવ્યા હતા. તે એક નમુનેદાર યાહૂદીપુત્ર હતા તેમના જન્મ સમયે અને તેમની બાલ્યાવસ્થામાં તેમનાં માબાપ દરેક રીતે યાહૂદી રીતરીવાજો પાળતા હતા. જેસુસેમના યાહૂદી દેવળમાં જે આબેદુળ વસ્તુન કરવામાં આવ્યું છે (દ્યુક, ૨ : ૪૧-૫૧) તે ઉપરથી જણાય છે કે જીસસ એક અલૌકિક બાળક હતા. એક ગરીબ કુટુંબમાં તે સાધારણ જીવન ગાળતા હતા અને તે સમયે જે શિક્ષણ અને અનુભવો મળી શકે એવાં હતાં તે તેમણે મેળવ્યાં. જ્યારે તે પુખ્ત ઉમરના થયા ત્યારે તેમનામાં ઘણા બિડા અને વિશાળ સંસ્કારો જણાવા લાગ્યા.

જીસસ જ્યારે લગભગ ત્રીસ વર્ષના થયા ત્યારે ઍલિઝાબેથ ને

‘લ્યુક’ પ્રમાણે તેમના પિત્રાઈ ભાઈ ચતા હતા તેમણે જોડન નદીના કિનારા ઉપર નૈતિક અને ધાર્મિક ઉપદેશો આપવા માંડ્યા અને પોતાના દેશના નિરાશ યર્ધ ગએલા માણસોને હિમ્મત આપવા માંડી. આ નવા ઉપદેશકે ઉપદેશ આપ્યો કે “ તમે પશ્ચાતાપ કરો, કારણ કે સ્વર્ગનું રાજ્ય હવે પાસે છે. ” જીસસે આ ઉપદેશ સ્વીકાર્યો અને સુધારાની પ્રવૃત્તિમાં ભાગ લીધો. જીસસનો જ્યારે જળસંસ્કાર (Baptism) કરવામાં આવ્યો ત્યારે તેમને પૂરેપૂરી ખાતરી થઈ કે ઈશ્વર જે મારો પ્રેમાળ દેવી પિતા છે તે મને ખોલાવે છે. તેમણે ઈશ્વરની આજ્ઞા સ્વીકારી અને એકાન્તમાં જઈને નિશ્ચય કર્યો કે પોતાની જાતને લાલ કરવાથી કે બહુ પ્રસિદ્ધિમાં આવવાથી કે આદર્શોને નીચા કરી નાખવાથી ખરેખરી રીતે ઈશ્વરના પુત્ર થઈ શકાતું નથી. જ્યારે જીનને કેદખાનામાં પૂરવામાં આવ્યા ત્યારે જીસસને લાગ્યું કે હવે મારે નેતા તરીકે આગળ આવીને કાર્ય કરવું જોઈએ.

જાહેર ઉપદેશ. સામાન્ય માણસોએ જીસસનો સદેશો આનન્દથી સાંભળ્યો. તેઓ જીસસને એક પેગંબર તરીકે માનવા લાગ્યા અને પહેલાં તેમને ઉપદેશ સાંભળવાને તેમની પાસે જવા લાગ્યા. પરંતુ યાહુદી કાયદાના અનુભવી વિદ્વાનોએ જોયું કે જીસસના સિદ્ધાન્તો ધણા ઉદામ અને તોફાની અને તેથી હાનિકારક છે. શરૂઆતમાં આ યાહુદી વિદ્વાનો જીસસના કાર્યમાં વચ્ચે પડ્યા નહિ, પણ જ્યારે તેમને લાગ્યું કે જીસસના ઉપદેશ અને વર્તનથી આપણી જમી સત્તા જતી રહેશે ત્યારે તેઓ તેમના કટાં શત્રુઓ થયા. ત્યાર પછી જીસસે બાર શિષ્યો પસંદ કર્યા અને તેમને કાળજીપૂર્વક અભ્યાસ કરાવી પોતાના સિદ્ધાન્તો બરાબર સમજાવ્યા અને તેમને તેનો પ્રચાર કરવાનું કહ્યું. પરંતુ એટલું તો ખરું કે તે વખતના લોકો માનતા હતા કે ભવિષ્યમાં જે યાહુદી મેસાહ આવે આવવાના છે તે આ જીસસ નથી પણ તેમનાથી કોઈક જુદો માણસ આવશે. જીસસના પોતાના ગામના માણસો પણ તેમને ગણકારતા ન હતા.

અને તેમના પોતાના કુટુંબના માણસો પણ તેમની અલૌકિકતા ધીમે ધીમે સ્વીકારતા થયા હતા. જીસસે જીવનમાં જે કાર્ય કર્યું હતું તેનું સરસ વર્ણન તેમના એક તોફાની શિષ્યે પાછળથી આપેલું છે: “તેજરેયના જીસસ : પ્રભુએ તેમને આત્માનો સાક્ષાત્કાર કરાવી સત્તા આપી. તે બધે ફરતા અને લોકોનું હિત કરતા, અને જે લોકોને આસુરી તત્ત્વોથી દુઃખી થતાં હતાં તેમનાં દુઃખો તે દૂર કરતા હતા. ”

જીસસે જાહેર કર્યું કે હું હિંદુ પેગંબર છું અને તે પ્રમાણે જગતમાં કાર્ય કરીશ. “પ્રભુએ મને ગરીબોને શુભ સમાચાર આપવાને માટે આજ્ઞા કરી છે. કેદીઓને છૂટા કરવાને, આંધળાંઓને દેખતા કરવાને, જેમને શિક્ષા થતી હોય તેમને બચાવવાને અને પ્રભુ સ્વીકારી શકે એવું વર્ષ જાહેર કરવાને માટે પ્રભુએ મને મોકલ્યો છે. ” આખરે જેકુસલેમના મુખ્ય ધર્મનેતાઓએ જીસસને પકડ્યા. જીસસે જાહેરમાં કહ્યું હતું કે હું પ્રભુપુત્ર કાઈસ્ટ છું અને તેથી યાહુદી લોકોની વરિષ્ઠ પ્રાટે તેમને દેહાન્તની શિક્ષા કરી. રોમના ગવર્નરને લાગ્યું હતું કે જીસસ નિર્દોષ છે, છતાં પણ તેને દેહાન્તની સજા મંજૂર કરવી પડી અને જીસસને બે આઝા લાકડાઓ ઉપર મારી નાખવામાં આવ્યા. આ પ્રમાણે જીસસના સુંદર ઉપદેશો બંધ થયા.

ઉપદેશક તરીકે જીસસ સફળ થયા હતા. કારણ કે ઉપદેશ કરવાની તેમની પદ્ધતિ અને ઉપદેશમાં રહેલું સ્વસ્થ ઉત્તમ કોટિનાં હતાં. પહેલાં ગૌરવેશમાં જીસસનો ઉપદેશક તરીકેનો ચિતાર સારો આપેલો છે, અને તેમનાં વચનામૃતોનો સંગ્રહ કરવામાં આવ્યો છે. આ સંગ્રહ ઉપરથી ઉપદેશના વિષયો અને તેની મહત્તાનો સારો ખ્યાલ આવી શકે એમ છે : દા.ત પર્વત ઉપર આપેલો ઉપદેશ. આ ઉપદેશમાં ખ્રિસ્તી દષ્ટિગિન્દુને એક સારા યાહુદીના દષ્ટિગિન્દુ સાથે સરખાવવામાં આવ્યું છે અને વધારામાં એમ કહેવામાં આવ્યું છે કે ખ્રિસ્તીઓનું દષ્ટિગિન્દુ વધારે સ્પષ્ટ, જીવનોપ-યોગી અને દૈવી છે જીસસની વાતો ઉપરથી તેમની શુદ્ધિનો સારો ખ્યાલ

આવે છે. જીવનમાંથી આવી નાની નાની વાતો આપીને અથવા તો કુદરતના દાખલાઓ આપીને સત્યના મહાસિદ્ધાન્તો તે શીખવતા હતા અને દરેક જણના હૃદયમાં તે ખરોખર ઠસી જતા.

જીસસ જ્યારે ઉપદેશ કરતા ત્યારે તે દરેક વખતે કહેતા કે ઈશ્વરનું રાજ્ય હવે પાસે આવ્યું છે. તે બાર દર્શન કહેતા કે ધાર્મિક જીવન ગાળવાથી અને બધાની સાથે મિત્રભાવ રાખવાથી આ આધ્યાત્મિક રાજ્ય હૃદયમાં જ મળી શકશે. જીસસનો ઉપદેશ શ્રવણ કરનારા લોકોમાં જે ભાવના રહેલી હતી તેનાથી તદ્દન જુદી જ ભાવના જીસસની હતી. આના પરિણામે જીસસના શ્રોતાઓ તેમને શેખસલ્લી અથવા તો મૂર્તિ-ખંડક કહેવા લાગ્યા.

લોકોને રોગમાંથી બચાવવાને માટે જીસસે ઘણાં અદ્ભુત કાર્યો કર્યાં હતાં. તેમણે ઘણા માંદા માણસોને સાજા બનાવ્યા અને જે લોકો ગાંડા થઈ ગયા હતા—અને તે વખતના લોકો એમ માનતા કે કેવળ જૂત પિશાચ લોકોને પગલે છે અને તેથી તે ગાંડા થાય છે—તેમને પણ જીસસે સારા કરી નાખ્યા. જીસસે આવાં અસરકારક કાર્યો કેવળ દયાભાવથી કર્યાં છે. કેટલીકવાર લોકોને તે વધારામાં કહેતા કે હવે તમે સાફ જીવન ગાળો, કારણ કે નૈતિક ચારિત્ર્ય સૌથી વધારે આવશ્યક છે. આવાં કાર્યો ઉપરથી તેમની સત્તા અને ઈશ્વરી મદદનો સારો ખ્યાલ આવી શકે છે. જીસસે આ બધાં સુંદર કાર્યો તે કેવળ પોતાની માન્યતાને લીધે નહિ પણ તેમની પ્રેમભાવનાને લીધે સ્વતઃ પ્રકટ થયાં હતાં.

જીવનનો અસાધારણ અંત. સૈનિકોએ જ્યારે જીસસને પકડ્યા ત્યારે તેમના બધા શિષ્યો તેમનો ત્યાગ કરીને નાસી ગયા. કેટલાક તો પહેલથી જ નિરાશ થઈ ગયા અને પોતપોતાને ઘેર ગયા. તેમની કબરને સીલ મારવામાં આવી હતી, પરંતુ એ દિવસ પછી તે ખાલી જણાઈ હતી. બાઈબલ કહે છે :—

“તે અહીં નથી, પણ જતા રહ્યા છે.” (માર્ક, ૧૬ : ૬)
 “ઈશ્વર તેમને મૃત્યુની વેદનામાંથી મુક્ત કરી જિંદગી લઈ
 ગયા; કારણ કે તેમને વેદના થાય એમ સંભવિત ન હતું.”
 (એકટસ, ૨ : ૨૪)

જીસસ પોતે કબરમાંથી આવ્યા ગયા છે એ વાત એમના શિષ્યો પણ
 માનવાને તૈયાર ન હતા, પણ જ્યારે તેમને જીસસનો ફરીથી સમાગમ
 થયો ત્યારે તેમની ખાતરી થઈ કે જીસસ ફરીથી જીવે છે. અંતિમ સમયે
 જીસસે આશીર્વાદ આપ્યો અને પોતાના શિષ્યોને કહ્યું કે હું હંમેશાં
 જીવતો જ છું અને આ વાતની અને મારા સિદ્ધાન્તોની આખા જગ-
 તમાં તમે સાક્ષી પૂરજો. પછીથી જીસસ સ્વર્ગમાં જવા લાગ્યા એમ
 એમના શિષ્યોને જણાવા લાગ્યું, અને તે બધા તેમની એકદમ પૂજા
 કરવા મંડી પડ્યા. બાઈબલ કહે છે:—

“અને એવું બન્યું કે જ્યારે તે તેમને આશીર્વાદ આપતા
 હતા ત્યારે તેમનાથી તે દૂર પડ્યા અને સ્વર્ગમાં ગયા. અને
 તેમણે તેમની પૂજા કરી અને ઘણા આનંદથી જોરસહેમ
 ગયા.”
 (લુક ૨૦ : ૫૧-૫૨)

“અને તેઓ બધે ગયા અને દરેક ઠેકાણે ઉપદેશ કરવા
 લાગ્યા. આ કાર્યમાં પ્રભુ પણ તેમની સાથે કામ કરતા હતા
 અને જે ઉપદેશ આપવામાં આવતો હતો તેને પુષ્ટિ આપતા
 અને તેના પૂરાવા તરીકે કેટલાંક ચિહ્નો પછીથી જણાતાં
 હતાં.”
 (માર્ક ૧૬ : ૨૦)

જીસસ ક્રાઈસ્ટનું ચારિત્ર્ય

ખ્રિસ્તીધર્મનું જે કાર્ક પણ ખાસ લક્ષણ હોય તો તે તેના સ્થાપકનું
 ચારિત્ર્ય છે, અને જે ખ્રિસ્તીધર્મ આજે વ્યક્તિને અને આખા વિશ્વને
 ઠોઠ પણ પ્રકારનો ફાળો આપતો હોય તો તે જીસસનું સુંદર

ચારિત્ર્ય છે. જીસસના ચારિત્ર્યનો અનેક દષ્ટિએ વિચાર થઈ શકે છે. એકંદરે તેમનું ચારિત્ર્ય જ્વલંત, વિશાળ, પ્રેરક અને ભવ્ય હતું. અને આવા સુંદર ચારિત્ર્યનો અભ્યાસ અનેક દષ્ટિએ કરવાની જરૂર છે. આ ચારિત્ર્યનો સૌથી સારો અભ્યાસ કરવો હોય તો ખ્રિસ્તીધર્મનાં શાસ્ત્રોમાં જે મૂળ હકીકત આપવામાં આવી છે તેને પ્રથમ જાણવાની જરૂર છે. અને જેમ બીજા બધા ધર્મોના સ્થાપકો પોતાને માટે પોતે અભિપ્રાય આપી ગયા છે તેમ જીસસે પણ પોતે પોતાને માટે અભિપ્રાય આપ્યો છે. આ અભિપ્રાય પણ ધ્યાનમાં લેવો જોઈએ.

સાધારણ મનુષ્યોને જે અનુભવો થાય છે તે જીસસને પણ થતા હતા અને આ વાતનો પૂરાવો ઝાર્પેલના દરેક પૃષ્ઠ ઉપર જોવામાં આવે છે. આ પ્રમાણે જીસસમાં મનુષ્યત્વ હતું. જીસસ જ્યારે બાળક હતા ત્યારે તેમને વાત કરવામાં ઘણો કિસાહ હતો અને ખાસ કરીને ધર્મમાં રસ લેતા હતા. સુસાક્ષરીથી તે કંટાળી ગયા હતા અને અનેકવાર તેમને તરસ લાગી હતી એમ કહેવામાં આવે છે. તે પાણી પીતા, ખોરાક ખાતા અને સૂઈ જતા. અનેકવાર તે રડ્યા હતા. તે ઘણીવાર આશ્ચર્યચકિત થતા અને શોક અને દુઃખનો અનુભવ કરતા હતા. તેમની શક્તિ અને જ્ઞાન પરિમિત હતાં. તેમને મનુષ્યોની મિત્રતા ગમતી હતી અને તેમનો સમાગમ તેમને સ્વિકર હતો. તેમને દેશ ઘણો બહાલો હતો અને દેશની સ્થિતિ જોઈને તે ઘણી વાર શોક કરતા હતા. ફૂલ, ઘાસ, પક્ષી અને હવાનાં ચિહ્નો જેવી કુદરતી વસ્તુઓ તેમને બહુ ગમતી હતી. નવા કરારની અંદર છ સ્થળોએ વર્ણન કરવામાં આવ્યું છે કે તે મોહની પાશમાં ફસાયા હતા. દુઃખની અંદર તે પ્રભુની પ્રાર્થના કરતા અને પરસેવાનાં અનેક ટીપાંઓ જમીન ઉપર પડતાં. છઠ્ઠીસ સ્થળોએ એમ કહેવામાં આવ્યું છે કે તેમણે પ્રભુની પ્રાર્થના કરી હતી અને તેમને સ્વર્ગમાંથી પુષ્ટિ આપનારો જવાબ પણ મળ્યો હતો. (લ્યુક ૨૨ : ૪૩). તે ઈશ્વરની ઇચ્છા જાણવા પ્રયત્ન કરતા હતા એમ વર્ણન કરવામાં આવ્યું

છે. તે પ્રભુને પિતા તરીકે માનતા અને તેમની આજ્ઞા પાળતા. તે કહેતા કે “ મારા કરતાં પિતા વધારે મોટા છે. ” (જૉન, ૧૪ : ૨૮).

તે પોતાને માટે “ મનુષ્યનો પુત્ર ” એ વિશેષણ ધણી વાર વાપરતા હતા. આ વિશેષણ ચાર ગોરપેલમાં યહોને ઝોહામાં ઝોહાં સિતેર સ્થળે વપરાયેલું છે. અનેક વિદ્વાનો આ વિશેષણનું રહસ્ય જુદી જુદી રીતે સમજાવે છે. પરંતુ એમ પણ કદાચ હોય કે આ વિશેષણ દ્વારા જીસસે માનવજાતિ સાથે પોતાનો જે સંબંધ હતો તેના ઉપર ભાર મૂક્યો છે અને સૂચન કર્યું છે કે હું એક નમુનેદાર અથવા આદર્શ મનુષ્ય છું.

ઉપર જણાવેલા અનુભવો જીસસની માફક જીજ્ઞાસુ માણસોને યાદ છે એ વાત ખરી, પરંતુ જીસસને સાથે સાથે આ બધા અનુભવો કરવામાં અસાધારણ જ્ઞાન અને હેતુ પણ હતાં. આ બધાં લક્ષણો ઉપરથી જીસસનો પ્રભુ સાથે કેવા પ્રકારનો સંબંધ હતો તે જણાઈ આવે છે અને તેને પરિણામે ખ્રિસ્તી ધર્મસંધ જીસસને હિંમેશાં દિવ્ય કહેતા આવ્યો છે.

જીસસનો પ્રભુ સાથે ગાઢ સંબંધ. જીસસને માનવજાતિની સેવા કરવી હતી અને તેમનો પ્રભુ સાથે સંબંધ યથો હતો એ જાણતના અનેક પુરાવાઓ જીસસના જીવનચરિત્રમાંથી મળી આવે છે. સાડત્રીસ પંક્તિઓમાં તો તે પોતે કહે છે કે મને ઈશ્વરે મોકલેલો છે. ત્રીસ કરતાં પણ વધારે સ્થળે વર્ણન કરવામાં આવ્યું છે કે તે જીવના કરારના બધા નિયમો પાળે છે, અને સાથે સાથે એમ પણ કહેવામાં આવ્યું છે કે જીવના ધર્મના સિદ્ધાન્તો સ્વીકારવાને બદલે તે નવા સિદ્ધાન્તોનો ઉપદેશ કરે છે. તે પ્રભુની સાથે ઘણા ઉત્સાહથી કામ કરતા હતા. તેમણે પહેલેથી જ બિવિધ બાબતો હવું કે આ સિદ્ધાન્તોનો પ્રચાર આખા વિશ્વમાં યશે. તેમણે આખા જીવનમાં મનુષ્યની સેવા કરી છે અને પોતાના શિષ્યોને પોતાનો દાખલો આપ્યો છે.

મનુષ્યો અને પ્રભુની સાથે તેમનો અનેક જાતનો સંબંધ હોતો અને તે રીતે હું મનુષ્યોનો ઉદ્ધાર કરનાર છું એમ તેમણે જાહેર કયું હતું. બાઈબલમાં આપેલાં વર્ણનો ઉપરથી આ બધા સંબંધોનો ખ્યાલ આવી શકે છે : દા. ત. સુક્રિતનું દાર (જૉન, ૧૦ : ૬), આત્મબોગ આપીને પણ ઘેટાંની સેવા કરનાર અને કાળજી રાખનાર ભરવાડ (જૉન, ૧૦ : ૧૦), જેના વગર ન જ ચાલી શકે એવા પ્રકારની દ્રાક્ષની લતા—અને જીસસના શિષ્યો તે આ લતાની ફળવાળી શાખાઓ—(જૉન, ૧૫ : ૧-૬), મરેલાઓનું પુનરુત્થાન અને જીવન (જૉન ૧૧ : ૨૫), માર્ગ, સાથ અને જીવન (જૉન, ૧૪ : ૬), જીવનનું અન્ન (જૉન, ૬ : ૩૫, ૪૮), જીવન આપનાર ઈશ્વરની રોટલી (જૉન ૬ : ૩૩), પ્રભુનો ખરેખરો પ્રતિનિધિ (ઈશ્યુ, ૧૧ : ૨૭; ૨૬ : ૫૩; જૉન ૮ : ૧૬, ૧૯; ૧૨ : ૪૪-૪૫; ૧૩ : ૩; ૧૪ : ૬, ૭, ૯). તે અને તેમના પિતા પ્રભુ એક છે. જીસસે પોતે કયું છે કે હું જે શબ્દો બોલ્યો છું તે આકાશ અને પૃથ્વીના કરતાં પણ વધારે સમય ટકી શકશે, અને હું પોતે જગતને ન્યાય આપીશ. તેથી લગભગ બાર વાર તેમણે જાહેર કયું છે કે બધાઓએ મારી આજ્ઞાનું પાલન કરવું જ જોઈએ. દરેક સંશિષ્ટ ઝોરપેલની અંદર તેમણે સૂચન કયું છે કે હું પ્રભુનો પુત્ર છું. તેમણે દરેકને જાતી ઠોકીને કયું હતું કે તમારાથી બને તો મારામાં પાપ દેખાડો.

જીસસ ક્રીસ્ટનું પૂજન

જગતમાં જોટલા મનુષ્યો થઈ ગયા છે તે બધામાં ખ્રિસ્તીધર્મના રચાપક, જીસસ ક્રીસ્ટ, પ્રભુના અને મનુષ્યના ઉત્તમોત્તમ પ્રતિનિધિ છે એમ ખ્રિસ્તીઓ માને છે. જે ધર્મનેતાઓએ જીસસને મારી નાખ્યા હતા અને જે બીજા જીસસના મિત્રો હતા તે બધાનો જીસસને માટે નફન જુદો જ અભિપ્રાય હતો. તે લોકો તેમને સર્વોત્કૃષ્ટ માનતા ન હતા. નવા કરારની અંદર જીસસના જીવનની કેટલીક ઐતિહાસિક કથાઓ આપવામાં

આવેલી છે અને તેમાં શસસ વિષે કેટલાક વિરુદ્ધ અભિપ્રાયો પણ દર્શાવવામાં આવ્યા છે.

શસસના કેટલાક મિત્રો પણ શસસને માટે ખરાબ અભિપ્રાય ધરાવતા હતા. આ પ્રમાણે તેમના ગામના જ માણસો માનતા હતા કે શસસ એક સાધારણ સુથાર છે, પણ તેમની કેટલીક બાબતો સમગ્ર રાજ્ય એમ નથી. એક વખતે તો આ માણસોએ તેમને લગભગ મરણતોલ કરી નાખ્યા હતા. શસસના ભાઈઓ પણ તેમને માનતા ન હતા. કેટલાક મિત્રો તો શસસને ગાંડા જ માનતા હતા. ચાંદુડી નેતાઓ તેમને ધિક્કારતા હતા અને તેમણે શસસને મારી નાખવાની અનેકવાર ધમકી પણ આપેલી હતી. શસસના શત્રુઓ માનતા કે શસસ એક રાક્ષસી જૂઓ અને સેતાની રાક્ષસ છે. શસસ પેગંબર હોઈ શકે નહિ તેમ જ ભવિષ્યમાં જે મેસાઈ-આઈ આવવાના હતા તે પણ હોઈ શકે નહિ, કારણ કે ગેલિલી નામના ખરાબ પ્રાન્તમાં તેમનો જન્મ થયો હતો. તે ખરાબ સંસારી માણસો સાથે ફરતા હતા એમ કહેવામાં આવતું હતું. તેમના ઉપર રાજદ્રોહનો આરોપ મૂકવામાં આવ્યો હતો; અને તે રોમના રાજ્યને હાનિકર્તા ગણાતા હતા. હું ઈશ્વરના જેવો છું એમ કહેવામાં શસસને લાજ આપતી ન હતી અને તે તદ્દન નશ્વર હતા એ પ્રમાણે ચાંદુડી શાસ્ત્રીમાં શસસની નિન્દા કરવામાં આવી છે.

બીજા બાળુઓ એવા કેટલાક માણસો હતા કે જે શસસને માટે સારો અભિપ્રાય ધરાવતા હતા. ગરીબ અને પાપી માણસો તેમને આહવા હતા અને ખાસ કરીને બધાં ધરોમાં અને બાળકોમાં શસસનો ધણો સારો સત્કાર થતો હતો. ઉપદેશક અને રોગ મટાડનાર તરીકે તે ઘણા લોકપ્રિય થયા હતા અને તેમની સત્તા ઘણી સારી જામી હતી. તેમનામાં ડહાપણ પણ અદ્દશ્ય હતું. જે રોમના અધિકારીઓએ તેમને નિર્દોષ જાહેર કર્યા હતા. મનુષ્યોએ તેમને રાજ્ય તરીકે માની સત્કાર કર્યો હતો અને કેટલાક તો એવું માનતા કે જે ચાંદુડી મેસાઈઆડ પ્રકટ થવાના હતા તે જ

આ જીસસ છે. નવા કરારના પહેલા પાંચ ભાગોમાં કહેવામાં આવ્યું છે કે જીસસની વર્તણૂકથી ઘણા માણસો ઈશ્વરને બજવા થયા હતા. ચારે ૫ ગોરપેસો કહે છે કે જે માણસોએ જીસસને જોયા હતા તે એવું માનતા થઈ ગયા હતા કે જીસસ એ ઈશ્વરના પુત્ર છે.

ખ્રિસ્તી લોકો જીસસ વિષે એમ માને છે કે તે સર્વોત્તમ ચારિત્ર્યવાળા એક પુરુષ હતા. એ દૃષ્ટિએ તે ખરેખરા મનુષ્ય છે. તેમનામાં મનુષ્યનાં અનેક લક્ષણો જોવામાં આવે છે, પણ આ લક્ષણો ઘણી ઉત્તમ કોટિનાં છે. આ પ્રમાણે મનુષ્ય વાસ્તવિક રીતે કેવો છે અને ઈશ્વરની કૃપાથી તે કેવો થશે એ બધાને ખ્યાલ જીસસના જીવન ઉપરથી આવે છે, કારણ કે જીસસનામાં આ બન્ને તરવો હતાં. જીસસ એક આદર્શ છે અને દરેક ખ્રિસ્તીને તે આદર્શ ધ્યાનમાં રાખવાનો હોય છે. બાઇબલ કહે છે :— “જીસસ કાઠરદંતું જેવું મન હતું તેવું તમે રાખો” (ફિલિપ્પિઆન્સ, ૨ : ૫.). બીજી દૃષ્ટિએ જીસસ ખરેખરા દેવી છે. તે સમયના મનુષ્યોના વાતાવરણમાં તે રહ્યા હતા, છતાં પણ તેમનામાં સનાતન ઈશ્વરનાં લક્ષણો જોવામાં આવતાં હતાં. આ પ્રમાણે જીસસ ઈશ્વરના એક અદ્ભુત પ્રતિનિધિ છે; ખાસ કરીને માનવજાતિનો ઉદ્ધાર કરવાનો પ્રભુનો જે હેતુ છે તેના પ્રતિનિધિ છે એમ માનીને જીસસનું પૂજન કરવામાં આવે છે.

ખ્રિસ્તીધર્મનો ઇતિહાસ

જીસસે ધાર્મિક માન્યતા અને જીવન વિષે ઘણા સારા સિદ્ધાન્તો જગતને આપેલા છે, અને આજે જે ખ્રિસ્તી ધર્મસંઘ જોવામાં આવે છે તેના વિકાસમાં આ સિદ્ધાન્તોનો અનેક રીતે વિનિયોગ કરવામાં આવ્યો છે.

જીસસને જ્યારે ક્રોસ ઉપર મારી નાખવામાં આવ્યા ત્યારે તેમના અનુયાયીઓ ઘણા દિલગીર થયા હતા, પણ જ્યારે તે જ અનુયાયીઓને ખાત્રી થઈ કે જીસસ મરણ પછી ફરીથી જીવતા થયા છે અને હજારોમાં જીવતા રહેશે ત્યારે તેમના આનન્દનો પાર રહ્યો નહિ, અને મુક્ત

તેઓ કહેવા લાગ્યા કે જીસસને અમે મરણ પછી પણ જીવતા જોયા છે. જે ખ્રિસ્તીઓ આ પ્રમાણે માનતા હતા તેમનો એક જુદો જ વર્ગ ઉભો થયો અને તે જીસસને પોતાના પ્રભુ તરીકે માનીને પૂજવા લાગ્યો. પરંતુ તે વખતના રાજાઓએ આ માણસોને ધણી હેરાન કર્યા અને તેમને દેશમાંથી કાઢી મૂક્યા. આ પ્રમાણે જુદા જુદા દેશોમાં આ અનુયાયીઓ વિખરાઈ ગયા છતાં પણ તેમની સંખ્યા હંમેશાં વધતી હતી.

પૉલસનું કાર્ય (ઇ. સ. ૫૦-૬૫). શરૂઆતમાં પૉલને યાદુદીઓનું શિક્ષણ મળ્યું હતું અને પછીથી તેમણે ખ્રિસ્તીધર્મ સ્વીકાર્યો હતો. આ પ્રકારે તેમણે ઘણો સારો અનુભવ મેળવ્યો હતો, તે ઉપરાંત તે સારા વિચારક અને કાર્યકર્તા હતા. આ બધાં કારણોને લીધે જીસસના ઉપદેશનું ખરેખરું રહસ્ય સમજવાને માટે તેમનામાં ઉત્તમ પ્રકારની યોગ્યતા હતી અને તે રીતે એ ખ્રિસ્તીધર્મના પ્રથમ નેતા કહી શકાય. જે ખ્રિસ્તીધર્મના બધી પ્રભામાં પહેલવહેલો પ્રચાર કાઢ્યો કર્યો હોય તો તે પૉલે જ કર્યો છે. પૉલને લાગ્યું હતું કે જીસસે ઈશ્વરની જે બાવના જગતને દર્શાવી છે અને જે પ્રકારનું જીવન ગાળ્યું છે તે એટલાં બધાં સુંદર છે કે તે દ્વારા જગતમાં ધાર્મિક સ્વતંત્રતા અને સત્તાનો એક નવો યુગ જ શરૂ થયો છે. પૉલે યુરોપ અને એશિયામાં દેવજો સ્થાપ્યાં હતાં અને તે ધર્મસંધો ઉપર કેટલાક પત્રો પણ લખ્યા હતા. આ પત્રો નવા કરારનાં લખાણોમાં ઘણા જુના છે અને તેમાં ખ્રિસ્તીધર્મના વિચાર અને આચારનું સુંદર નિરૂપણ કરવામાં આવેલું છે.

નવા કરારની સંપૂર્તિ (ઇ. સ. ૬૫-૧૫૦). શરૂઆતમાં જીસસ કાષ્ટકરનું જીવનચરિત લખવામાં આવ્યું અને તે દ્વારા એક પ્રકારનું સાહિત્ય ઉત્પન્ન થયું, ખ્રિસ્તી સંધોની બધે સ્થાપનાઓ થઈ, જીસસના સિદ્ધાન્તો વિશે જુદા જુદા વિચારો દર્શાવવામાં આવ્યા અને ખ્રિસ્તીઓએ કેવા પ્રકારનું જીવન ગાળવું એને માટે પણ સર્વત્ર ઉપદેશો આપવામાં આવ્યા. આ બધી પ્રવૃત્તિઓ ખ્રિસ્તીધર્મના ઇતિહાસમાં ઘણી મહત્ત્વની છે, કારણ

કે તેમની આ ધર્મ ઉપર ઘણી અસર થઈ છે. આ જ સમયે ખ્રિસ્તી ધર્મસંઘોએ જાહેર પ્રાર્થનાને માટે આ જગ્યા લખાણોનો ઉપયોગ કરવા માંડ્યો.

ખ્રિસ્તીધર્મનો કટોકટીનો સમય (ઈ. સ. ૧૫૦-૩૨૫) સૌથી પહેલાં યાહુદીઓએ-જેમના ધર્મમાંથી ખ્રિસ્તીધર્મની ઉત્પત્તિ થઈ છે તેમણે-ખ્રિસ્તીઓને ઘણા હેરાન કર્યા હતા. ત્યાર પછી કેટલાક રોમના રાજાઓએ પણ તે લોકોને અનેક પ્રકારનાં દુઃખો આપ્યાં હતાં, છતાં પણ ખ્રિસ્તીઓ જીવતા રહ્યા હતા. રોમના રાજાઓમાંથી જે મોટા પણ રાજાએ પહેલવહેલો ખ્રિસ્તીધર્મ સ્વીકાર્યો હોય અને જળસંસ્કાર કર્યો હોય તો તે ટ્રાન્સ્ટન્ટાઇન છે. તેમણે પોતે ઇ. સ. ૩૨૫ માં નાઇસિઆ મુકામે જ્યાં ખ્રિસ્તી સંઘોની પ્રથમ પરિષદ ભરી. તેમણે ખ્રિસ્તીધર્મને આખા રાજ્યના ધર્મ તરીકે જાહેર કર્યો અને ક્રૅસને ખ્રિસ્તીધર્મના રાજ્યચિહ્ન તરીકે સ્વીકાર્યો.

રાજ્યધર્મ તરીકે પ્રચાર (ઈ. સ. ૩૨૫-૧૦૫૪). આ યુગમાં ખ્રિસ્તી ધર્મસંઘની અંદર કાષ્ટરૂપના આધ્યાત્મિક સ્વરૂપ વિશે અનેક પ્રકારના સિદ્ધાન્તો અને મતભેદો ઉભા થયા અને ખ્રિસ્તીઓ મઠની અંદર ધર્મના સિદ્ધાન્તો પૂરેપૂરી રીતે આચારમાં મૂકતા ન હતા, છતાં પણ અમેરિકા સિવાયના બીજા જગ્યા દેશોમાં જૂનકાળમાં જે કાંઈ થઈ શક્યું નહિ તે સર્વ આ સાતસો વર્ષમાં કરવામાં આવ્યું અને આ બધું ખ્રિસ્તીધર્મના પ્રચારને માટે. આના પરિણામે આખા યુરોપમાં જ્યાં રાજ્યોએ ખ્રિસ્તી-ધર્મનો સ્વીકાર કર્યો.

ચોપની સર્વોપરિ સત્તા (ઈ. સ. ૧૦૫૪-૧૫૧૭). પછીનાં લગભગ પાંચસો વર્ષ સુધી રોમના બિશપની સર્વોપરિ સત્તા બધે ફેલાવા લાગી અને પશ્ચિમ યુરોપમાં આવેલાં કેટલાંક રાજ્યો ઉપર પણ બિશપની સત્તા જમી. આ મધ્યકાલીન યુગના ખ્રિસ્તી ધર્મસંઘની અંદર ઘણા દોષો

હતા એમ કહ્યા વિના ચાલે તેમ નથી. પરંતુ સાથે સાથે એમ પણ કહેવું જોઈએ કે આ જ યુગની અંદર ગરીબ અને અશક્ત માણસોને મદદ કરવાને માટે અને આ સમયના આખા યુરોપના ઇતિહાસમાં કાયદો, વ્યવસ્થા અને કેળવણીની પ્રગતિ કરવાને માટે આ જ ધર્મસંધોએ ઘણો સારો પ્રયત્ન કર્યો છે. આજ સુધી અસિદ્ધ રહેલા આદર્શોને થોડા ઘણા અંશે પણ સિદ્ધ કરવાનું, રાજકીય અને કૌમી ભેદો ન ગણતાં બધા લોકોની એકતા કરવાનું અને ન્યાય, શાન્તિ, દયા, સહકાર અને બ્રાતૃભાવ વધારવાનું આખા જગતમાં જો કોઈ પણ સંસ્થાએ સુંદર કાર્ય કર્યું હોય તો તે આ મધ્યકાલીન ધર્મસંધોએ જ કર્યું છે.

સુધારો, અને આખા વિશ્વમાં પ્રચાર ૧૪. સ. ૧૫૫૭-આજ સુધી. રોમના પોપની વધારે પડતી સત્તા અને વિચિત્ર પદ્ધતિની સામે વિકલીક, હસ અને ખીજા કેટલાક સુધારકોએ ઘણા ઉત્સાહ અને બળથી વિરોધ ઉઠાવ્યો પણ તેમાં તેઓ સફળ થયા નહિ. આખરે માર્ટિન લુથર નામનો એક જર્મન સંત પોપની સામે થયો અને પ્રોટેસ્ટન્ટ રેફોર્મેશનની સ્થાપના કરી. આ સુધારાની હીલચાલ ઘણી લોકપ્રિય થઈ પડી હતી અને તેનું ખાસ પ્રયોજન સામાજિક, આર્થિક, કેળવણીની અને રાજ્યની સ્થિતિમાં, અને ધર્મસંધ અને તત્ત્વજ્ઞાનમાં સુધારો કરવાનું હતું. રોમન કેથોલિક ધર્મની અંદર પણ રેફોર્મેશનની અસરથી કેટલાક સુધારાઓ કરવામાં આવ્યા અને ધર્મમાં ફરીથી ચેતન આવ્યું. ખ્રિસ્તીધર્મના ઇતિહાસમાં સૌથી મહત્ત્વની વાત એ છે કે રોમન કેથોલિક અને પ્રોટેસ્ટન્ટ ધર્મના અનુયાયીઓએ આખા જગતમાં જુદે જુદે સ્થળે ખ્રિસ્તીધર્મનો પ્રચાર કર્યો છે.

આજના ખ્રિસ્તી તત્ત્વચિન્તકો માને છે કે મનુષ્યજીવનને પૂરેપૂરી રીતે ખ્રિસ્તી બનાવવાને માટે પૃથ્વી ઉપર સર્વત્ર ખ્રિસ્તી સિદ્ધાન્તોનો પ્રચાર કરવાનો છે એટલું જ નહિ પણ તે ઉપરાંત શુદ્ધિ, સમાજ, ઉદ્યોગ, પ્રજા અને આન્તરપ્રજાકીય વિષયમાં પણ પ્રગતિની જરૂર છે. આ

ખ્રિસ્તી જીવન ફક્ત પરસ્પર સહાનુભૂતિ, સહકાર અને પ્રગતિથી જ સિદ્ધ થઈ શકે છે. આ મહાન આદર્શ સિદ્ધ કરવાને માટે પૂર્વ અને પશ્ચિમના લોકોએ એકબીજાનો સહકાર સાધવાની જરૂર છે. ઈશ્વર વિશે ખ્રિસ્તી-ધર્મનો જે ઉપદેશ છે તેનું મહત્ત્વ સમજી તેને જીવનમાં અમલમાં મૂકવો એ ખ્રિસ્તીધર્મનો આજે સૌથી મોટામાં મોટો પ્રશ્ન છે, અને તેનું આ કાર્ય બીજાઓને પ્રેરણા આપે એવું છે.

ખ્રિસ્તીધર્મમાં ઈશ્વરની ભાવના

દરેક ધર્મમાં નિયામક અને વ્યાપક ભાવના ઈશ્વરના સ્વરૂપ વિશે આપવામાં આવે છે. ઐતિહાસિક દૃષ્ટિએ વિચાર કરતાં જણાય છે કે યાહુદીધર્મમાં ઈશ્વરની જગ્યામાં જગ્યા ભાવના આપવામાં આવી છે. તેમાંથી જ ખ્રિસ્તીઓની ઈશ્વરની ભાવના ઉત્પન્ન થઈ છે. જ્યારે જીસસે ધર્મમાં પહોંચી મહાન આજ્ઞા કરી ત્યારે તેમણે કાંઈ નવો વિચાર અથવા નવાં વાક્યો આપ્યાં ન હતાં, પણ તેમણે “શેમા”-ધર્મપ્રતિજ્ઞા-માંથી અવતરણો આપ્યાં હતાં. ધર્મમંડળોમાં જે દરરોજ પૂજા કરવામાં આવતી હતી તેનો “શેમા” એ એક ભાગ હતો અને દરેક પવિત્ર યાહુદીને દરરોજ તે “શેમા” બે વાર પાઠ કરવાની ફરજ હતી. આ ભાવના નીચે પ્રમાણે છે :—

“પ્રભુ અમારા ઈશ્વર છે. પ્રભુ એક છે, અને તું તે પ્રભુ ઉપર, તારા ઈશ્વર ઉપર, હૃદયથી, આત્માથી અને તારી બધી શક્તિથી પ્રેમભાવ રાખજે”. (હોયટરોનોમી, ૬ : ૪-૫).

એક ઈશ્વરનો પ્રેમ. જેમ યાહુદીધર્મમાં છે તેમ ખ્રિસ્તીધર્મમાં પણ ઈશ્વર જગતનો સ્વતંત્ર નૈતિક નિયામક છે. નવા કરારની અંદર ધણે સ્થળે ઈશ્વરનું વર્ણન આપવામાં આવેલું છે; દા. ત. સર્વદ્રષ્ટા, સર્વજ્ઞ, આકાશ અને પૃથ્વીના અધિપતિ, ધર્મિષ્ઠ, પવિત્ર, દયાળુ, જગતને સાચો ન્યાય આપનાર ન્યાયાધીશ, અને મહાન રાજા. પરંતુ યાહુદીધર્મના એક-તરવાદ ઉપર જીસસે અમુક પ્રકારનો ભાર મૂક્યો અને ઉપદેશ કર્યો કે

પરમેશ્વર ગદ્યાને બહુ ચાહે છે અને પરમેશ્વર પ્રત્યે જે પ્રેમભાવ રાખવામાં આવે તેનું અનિવાર્ય પરિણામ એ આવે છે કે દરેક માણસે પોતાના પાડોશીની પ્રત્યે નિસ્વાર્થ પ્રેમ રાખવો. આ જ સિદ્ધાન્તની પુષ્ટિમાં તેમણે ફરીથી જુના કરારમાંથી અદ્વારણઃ અસ્તરણો આપેલાં છે. “તું તારા પાડોશી પ્રત્યે તારા આત્માની પ્રત્યે રાખે છે તે પ્રમાણે પ્રેમભાવ રાખજો”. (લેવિટિક્સ. ૧૯ : ૧૮). આમ છે છતાં પણ શસનના ઉપદેશો જુના કરારના સિદ્ધાન્તોથી ઘણા આગળ ગએલા છે. યાહૂદી ધર્મની દૃષ્ટિએ પાડોશી એ અમુક સામાજિક ગણની એક વ્યક્તિ છે, જ્યારે શસને ‘સારા સેમેરિટન (Good samaritan)’ ની કથામાં સ્પષ્ટ કહ્યું છે કે પાડોશમાં રહેલું એટલે ગમે તે માણસને મદદની જરૂર પડે ત્યારે પ્રેમભાવથી મદદ કરવી.

ઈશ્વરનું રાજ્ય. યાહૂદીઓ અને ખ્રિસ્તીઓ બન્ને માને છે કે માણસો શ્રદ્ધા રાખતા નથી અને આગ્રા પાળતા નથી, છતાં પણ ભવિષ્યમાં એક દિવસ એવો આવશે કે જ્યારે ઈશ્વરનું નીતિપ્રધાન રાજ્ય આખા જગતમાં પૂરેપૂરી રીતે સ્થપાઈ જશે. “ઈશ્વરનું રાજ્ય” એ વચન જુના કરારમાં એક વાર પણ આવતું નથી, જે કે તેના જેવી ભાવના ઓછામાં ઓછાં સાત સ્થળોએ જોવામાં આવે છે. “ઈશ્વરનું રાજ્ય” એ વચન ચારે પ ગૌરવેલોમાં અનેકવાર વપરાયેલું છે, પરંતુ મેશુની અંદર “સ્વર્ગનું રાજ્ય” એ પ્રમાણે બીજો પાઠ મળી આવે છે.

યાહૂદી અને ખ્રિસ્તી એ બે ધર્મો વચ્ચે જે તફાવત છે તે ફક્ત શબ્દોનો નથી પરંતુ ભાવનાનો પણ છે. યાહૂદી ધર્મની એવી માન્યતા છે કે ભવિષ્યમાં કેઈ પણ અનિર્દિષ્ટ સમયે આખરે ઈશ્વર પોતાની દિવ્ય સંકિર્તાથી પોતાનું રાજ્ય સ્થાપશે. ખ્રિસ્તીધર્મમાં આ ભાવના સ્વીકારવામાં તો આવી છે, પણ વધારામાં શસન પોતાના અનુયાયીઓને કહે છે કે ભવિષ્યમાં ઈશ્વરનું રાજ્ય પૂરેપૂરી રીતે સ્થપાય એટલા માટે તમારે રોજ પ્રાર્થના કરવી, ઈશ્વરની આજ્ઞાઓ ઉત્સાહથી

પાળવી અને પૃથ્વીના અંતિમ છેડા સુધી ખ્રિસ્તીધર્મના સિદ્ધાન્તોનો પ્રચાર કરવો.

ઈશ્વરની ક્ષમા આપવાની શક્તિ. ઈશ્વર પાપીઓને ક્ષમા આપે છે એમ જીસસે ઉપદેશ કર્યો છે. આ સિદ્ધાન્ત ખ્રિસ્તીધર્મના મુખ્ય સિદ્ધાન્તોમાં એક છે. આ સિદ્ધાન્તમાં યાહુદીધર્મની ભાવના એક રીતે ચાલુ રહી છે ખરી, પણ ખીજી રીતે ખ્રિસ્તીધર્મ યાહુદીધર્મથી આ સિદ્ધાન્તને લીધે જ જુદો પડે છે. જુના કરારમાં ઘણે સ્થળે કહેવામાં આવ્યું છે કે જેહોવાહુ એ વેર લેનાર ક્રોધી ઈશ્વર છે. આ ભાવનાને પરિણામે જે કોઈ યાહુદીને નુકશાન થયું હોય તો તેનો બદલો લેવાની તેને પરવાનગી આપવામાં આવતી હતી અને કોઈક વાર તો તેને તે પ્રભાણે હુકમ કરવામાં આવતો હતો : દા. ત.

“ તારી આંખો દયા નહિ લાવે. જીવને માટે જીવ જશે, આંખોને માટે આંખો, હાંતને માટે હાંત, હાથને માટે હાથ, અને પગને માટે પગ. ” (ડૉયટરોનોમી. ૧૯ : ૨૧; એક-સોડસ, ૨૧ : ૨૩-૨૫; લેવિટિકસ, ૨૪ : ૧૭-૨૧).

જુના કરારમાં ધર્મવિધિને માટે જે નિયમો આપવામાં આવ્યા છે તેમાં કેટલાક મોટા દ્રવ્યયજ્ઞો કરવાના હોય છે. કેટલેક સ્થળે એમ કહેવામાં આવ્યું છે કે જેહોવાહુ કોઈપણ પ્રકારની સરત કરાવ્યા વિના એમને એમ પાપોની ક્ષમા આપે છે. પરંતુ માણસ પશ્ચાત્તાપ કરે તો ઈશ્વર એમ પાપોની માફી આપે એમ ઘણાં થોડાં સ્થળોએ જ વર્ણન કરવામાં આવ્યું છે. ઈશ્વર ચાર પ્રકારે પાપોની માફી આપે છે એમ યાહુદી લોકો માનતા હતા. જીસસે આ ચાર પ્રકારમાંથી છેલ્લો પ્રકાર પસંદ કર્યો છે અને તે સૌથી વધારે સારો અને કઠિન છે. એમ કરવામાં પણ જીસસે ખીન્ન જે સારાં તરવો ઉમેર્યાં છે.

પ્રથમ તો જીસસે ઉપદેશ કર્યો કે એકલો પશ્ચાત્તાપ કરવાથી ઈશ્વર પાપોની માફી આપે છે એમ નથી, પણ પાપી પોતે પોતાનું અહિત કરનારા માણસોને અને શત્રુઓને પણ જ્યારે માફી આપે ત્યારે પણ ઈશ્વર તે પાપીને તેનાં પાપ માટે ક્ષમા આપે છે, કારણ કે ઈશ્વર પણ હિંમેશાં બધાં માણસોનો સત્કાર કરે છે. જગતના બધા ધર્મોમાં આ ભાવના અનુપમ છે.

યાહુદીઓના ધાર્મિક જીવનમાં અને આખા જગતમાં પણ જીસસે બીજું એક નવું તરવ ઉમેર્યું છે, અને તે તેમનો પોતાનો જ દાખલો. જુના કરારના ઇતિહાસમાં અને જગતના ધર્મોના બધા સ્થાપકોમાં એવો એક પણ પુરુષ નથી કે જેણે જીસસની માફક લોકોને ક્ષમા આપી હોય. જ્યારે જીસસને કોંસ ઉપર મારી નાખવામાં આવ્યા અને જ્યારે તેમના તરફ આવી અયોગ્ય વર્તણૂક રાખવામાં આવી હતી ત્યારે પણ જીસસને પોતાના શત્રુઓનો વિચાર આવતો હતો અને અને તેમને માટે તેમણે પ્રાર્થના કરી હતી કે

“ પિતા, તેમને ક્ષમા આપો; કારણ કે તેઓ પોતે શું કરે છે તે જાણતા નથી. ”
(લુક, ૨૩ : ૩૪).

ખ્રિસ્તીધર્મની ક્ષમા આપવાની આ ભાવનાને આધારે ઈશ્વરનું સ્વરૂપ અને જગતને મુક્ત કરવાની ઈશ્વરની યોજના સાથે જીસસનો પ્રેમ-મય સંબંધ લોકો બરોબર સમજી શક્યા છે.

ઈશ્વરનું પિતૃત્વ. ખ્રિસ્તીધર્મમાં ઈશ્વરને માટે ખાસ ભાવના એ છે કે તે બધા જીવોનો પિતા છે. જુના કરારમાં દેવને માટે ‘જેહોવાહ્’ એ ખાસ નામ વાપરવામાં આવ્યું છે અને તેમના ક્રેટલાક ગુણો-પવિત્ર એકાન્તતા અને સાર્વભૌમ સત્તા-ઉપર ખાસ ભાર મૂકવામાં આવ્યો છે. અનેક સ્થળે કહેવામાં આવ્યું છે કે જેહોવાહ્ વ્યક્તિઓની કાળજી રાખે છે; અને જુના કરારમાં અઢાવીસ સ્થળોએ, સ્પષ્ટતાથી અથવા તો ખનિમાં,

કહેવામાં આવ્યું છે કે ઈશ્વર પિતા છે. પરંતુ તેમાં ઈશ્વર ઇસાએલ જેવા અમુક વર્ગના જ પિતા છે અથવા તો જે લોકો તેનાથી બચવાને છે તેમનો તે પિતા છે એવી સંકુચિત દષ્ટિ જેવામાં આવે છે. એકવાર પણ આખા જુના કરારમાં એમ કહેવામાં આવ્યું નથી કે જેહોવાહ એ સર્વનો પિતા છે. માત્ર એ રચને એમ કહેવામાં આવ્યું છે કે ઈશ્વર "અમારા" પિતા છે, અને આ બંને જગ્યાએ ઈશ્વર સર્વ રીતે સ્વતંત્ર છે એમ પણ ન કહેલું છે. ઠાઠ પણ માણસે ઈશ્વરની પ્રાર્થના કરતી વખતે ઈશ્વરને "મારા પિતા" એ પ્રમાણે કંઈ દોષ એમ જુના કરારમાં ઠાઠ પણ રચને જેવામાં આવતું નથી. યાહુદી લોકો ઈશ્વરને માટે જે વિશિષ્ટ શબ્દો વાપરતા હતા તે જીસસે અને નવા કરારના લેખકોએ એકવાર પણ વાપરી નથી. જીસસે જ્યારે સામમાંથી (Psalm) અને પદ્યમાંથી અવતરણો લીધા ત્યારે, સામમાં જેહોવાહ નામ દસવાર આવતું હતું, અને પદ્યમાં પણ આવતું હતું તો પણ, તેમણે ઈશ્વરને માટે પરંપરાથી વપરાતું તે પવિત્ર નામ વાપર્યું નહિ પણ પિતા એ સાદું નામ વાપર્યું.

જીસસ ઈશ્વરને માટે જે વિશિષ્ટ નામ વાપરતા હતા તે ચાર ગોસ્પેલોમાં લગભગ દોઢસો વાર આવે છે અને તે નામ પિતા. આ શબ્દનો પ્રયોગ અનેક પ્રસંગોએ થયેલો છે. એકંદરે નવા કરારમાં ઈશ્વરને માટે "પિતા" એ નામ લગભગ ત્રણસો વાર વપરાયું છે.

આ પ્રમાણે ધ્રિરતીધર્મનાં શાસ્ત્રોમાં "ઈશ્વર" એ શબ્દની સાથે સાથે "પિતા" એ સાદો ભાવવાળો અને ગાઢ સંબંધ દર્શાવનારો શબ્દ નિયમપૂર્વક વાપરવામાં આવેલો છે અને આખા જગતના બધા ધર્મોનાં શાસ્ત્રોમાં ઠાઠ પણ રચને આ પ્રકારે આ "પિતા" શબ્દનો વિશાળ ઉપયોગ કરવામાં આવ્યો નથી.

ઈશ્વરના સ્વરૂપની વિશિષ્ટતા. યાહુદીઓ પોતાના ઈશ્વરને સર્વોચ્ચ સત્તા ભોગવનાર સમ્રાટ તરીકે માને છે. આ ભાવનામાં જે

ઉત્તમ અંશે રહેલા છે તેનો સ્વીકાર ખ્રિસ્તીધર્મ કયો છે અને ઈશ્વરને પિતા તરીકે માનવાનો જે સિદ્ધાન્ત છે તેમાં તેનો અતર્ભાવ પણ કરવામાં આવ્યો છે. ખ્રિસ્તીધર્મ આટલેથી જ અટક્યો નથી, પણ બીજા કેટલાક ઉત્તમ અંશેનો પણ તેણે ઈશ્વરની ભાવનામાં અતર્ભાવ કરેલો છે.

યાહુદીઓ અને ખ્રિસ્તીઓની ઈશ્વર વિષેની ભાવનાઓમાં કેટલાંક સમાન તરવો છે: દા. ત. આખા ગણમાં સર્વોપરિ સત્તા ભોગવનાર, કાયદાનું પાલન કરવા ઉપર મૂકવામાં આવતો ભાર અને દુષ્ટ કામ કરનારાઓને શિક્ષા. પણ જન્મે ભાવનામાં મુખ્ય ભેદ એ છે કે યાહુદીઓ ઈશ્વરને સમ્રાટ તરીકે માને છે જ્યારે ખ્રિસ્તીઓ સમ્રાટ અને પિતા તરીકે માને છે.

ખ્રિસ્તીધર્મના અશુભ તત્ત્વ અને મોક્ષ વિષેના પ્રશ્નનું પૃથક્કરણ અને સ્વરૂપ.

અશુભ તત્ત્વના ઓછામાં ઓછા બાર પ્રકાર આપી શકાય એમ છે, અને તેથી બાર પ્રકારનાં શુભ તરવોની પણ અપેક્ષા રહે છે.

અશુભ તત્ત્વનો પ્રકાર

(૧) ભૌતિક.

(૨) ભુદ્ધિવિપયક.

(૩) અધ્યાત્મિક.

વિશદ્ધ દુઃખ

દુઃખ, પીડા, માંદગી.

અચાનક.

વ્યક્તિની પરતંત્રતા.

મોક્ષનો પ્રકાર

આરોગ્ય.

જ્ઞાન.

સર્વાત્મક પદા-

ર્થની સાથે એક

ચર્ચ જનું, પરિ-

પૂર્ણ થવું.

(૪) મનોભાવના સંબંધી.

(૫) ઇચ્છાવિષયક.

(૬) સામાજિક.

ભેદ.

નિષ્ફળતા.

અવ્યવસ્થા, અન્યાય.

શાન્તિ, ગંભીરતા.

સત્તા, વિજય.

વ્યવસ્થિત રીતે ન્યાય

આપવાની પદ્ધતિ.

(૭) કાયદા સંબંધી.	ગુનાઓ.	કાયદાનું પાલન, અધીનતા.
(૮) સૌન્દર્ય સંબંધી.	કદ્દુપાપણું.	સૌન્દર્ય.
(૯) ક્રિયા સંબંધી.	અનોચિત્ય.	ઓચિત્ય, ક્રિયા.
(૧૦) નીતિવિપયક.	ખરાબ કામ.	સારું કામ.
(૧૧) ધાર્મિક.	દેવોના સામે અપરાધ.	ધર્મિહતા, સત્યતા.
(૧૨) ખ્રિસ્તી ધર્મની ભાવના.	સ્વાર્થ.	પ્રેમ.

ધર્મમાં અશુભ તત્ત્વનું કેવી રીતે પૃથક્કરણ કરવામાં આવ્યું છે અને તેમાંથી કયે પ્રકારે મુક્ત થઈ શકાય એમ છે એ પ્રશ્નની ચર્ચા ઉપરથી તે ધર્મની વિશાળતા અને જોડાઈનું માપ કાઢી શકાય છે. આ પ્રમાણે જૈનધર્મમાં મુખ્યત્વે ભૌતિક અસતત્ત્વનો વિચાર કરેલો છે, છતાં પણ જૈનો પોતાના ધર્મની ભાવનાને અનુસરીને શરીરનું આરોગ્ય ભોગવવાને બદલે શરીરની તપશ્ચર્યા કરે છે. જૌદધર્મમાં મુખ્યત્વે મનોભાવનાને લગતા અસતત્ત્વનો વિચાર કરેલો છે, છતાં પણ જૌદો સામાજિક જીવન વધારે પ્રમાણમાં ગાળવાને બદલે પોતાની વ્યક્તિને સપૂર્ણ રીતે દબાવી દે છે. બધા ધર્મોના સ્થાપકોમાં કૃષ્ણની માફક જીવસે પોતાના અનુયાયીઓને કહ્યું કે તમે બધા જીવો અને સુખેથી જીવન ગાઓ એટલા સારું હું આવ્યો છું (જૈન, ૧૦ : ૧૦)

અનેક જાનનાં અસત્ તત્ત્વોને દૂર કરી પુષ્કળ સુખ ભોગવી શકાય એવી વ્યાપક અને સુંદર અવરજા જો જગતમાં કોઈ પણ ધર્મે દર્શાવી હોય તો તે ગીતાએ અને ખ્રિસ્તી ધર્મે દર્શાવી છે. ખ્રિસ્તી ધર્મમાં જો કે નિરાશાવાદ નથી, છતાં પણ અંતે સુધરી શકે એવા અસત્ તત્ત્વોને કોઈ પણ ધર્મે જોટલા પ્રમાણમાં જગતમાં જોયાં હશે તેના કરતાં વધારે પ્રમાણમાં ગીતા અને ખ્રિસ્તી ધર્મે જોયાં છે. આશાવાદની દૃષ્ટિએ વિચારતાં જણાય છે કે ખ્રિસ્તીધર્મ ગીતાધર્મની માફક આશાવાદથી ભરેલો છે,

કારણ કે તે સ્પષ્ટતાથી કહે છે કે અસત્ તત્ત્વોને દૂર કરવાને મા જગતમાં માણસો મળી આવે છે, અને આ માણસો ઈશ્વરનો સહકાર સાધીને અનેક પ્રકારનાં સુખો ભોગવી શકે છે. જો બધા મુખ્ય ધર્મોનું તુલના કરીને તેમના સ્વરૂપનો નિષ્કર્ષ કરવો હોય અને તેમનું વર્ગીકરણ કરવું હોય તો અસત્ તત્ત્વ અને તેમાંથી છૂટવા સંબંધી જે પાંચ સરળ પથ ગહન પ્રશ્નો છે તેનો ઠેવી રીતે ધર્મોમાં નીકાલ કરવામાં આવ્યો છે તે બાણવાની ખાસ જરૂર છે.

આ પાંચ પ્રશ્નો નીચે પ્રમાણે છે:—

- (૧) અસત્ તત્ત્વ કેટલું વ્યાપક છે ?
- (૨) અસત્ તત્ત્વને માટે કોણ જવાબદાર છે ?
- (૩) ખરેખર અસત્ તત્ત્વ શું છે ?
- (૪) માણસ કેવી રીતે મોક્ષ મેળવી શકે ?
- (૫) સમાજના ઉદ્ધારને માટે ઠેવી યોજના રાખવામાં આવી છે ?

આ પાંચ પ્રશ્નોના આઠ ધર્મોની અંદર અનુક્રમે નીચે પ્રમાણે જવાબ આપવામાં આવેલા છે.

(૧) અસત્ તત્ત્વની ખરેખરી રીતે ઉપેક્ષા કરવાની છે. તાઓધર્મ કહે છે કે

- (૧) જગતમાં અસત્ તત્ત્વ બહુ જ થોડા પ્રમાણમાં છે.
- (૨) કોઈ પણ માણસ જવાબદાર નથી. પરમ સર્વોચ્ચ ઈશ્વર નથી, તેમ સર્વોચ્ચ આસુરી તત્ત્વ પણ નથી, અને અમૃત કાયદો પણ નથી. મનુષ્ય કદાચ મૂર્ખ હોય અને તેથી દુઃખ સહન કરે, પણ તે પાપી તો નથી જ.
- (૩) અસત્ તત્ત્વ માનવાની આવશ્યકતા નથી.
- (૪) જગતના અન્યક્ત માર્ગને (તાઓ) શાન્તિથી અનુસરવાથી.

(૫) “પ્રકૃતિ જીવનગાળવા” સિવાય સમાજના ઉદ્ધારના માટે ખીન્ને કોઈ કાર્યક્રમ નથી.

(૨) અસત્ તત્ત્વ અતે મિથ્યા છે, (કારણ કે તે બ્રાન્તિ છે). હિન્દુધર્મ કહે છે કે

(૧) ખરેખરી રીતે અસત્ તત્ત્વ નથી; માત્ર ઠેડલોક વખત અજ્ઞાનને લીધે ભ્રમ રહે છે.

(૨) કોઈ પણ જવાબદાર નથી; જીવાત્મા તેમ જાણે પણ જવાબદાર નથી. જગતમાં ભ્રમ અનાદિકાળથી જ રહેલો છે.

(૩) જાણવાદળું અજ્ઞાન હોવાથી ઠેડલોક વખત જીવાત્માની બ્રાન્તિ ચાલુ રહે છે.

(૪) જાણવાદના જ્ઞાનથી અને જાણાનન્દના આસ્વાદથી. ભક્તિ-માર્ગથી અને કર્મમાર્ગથી પણ મોક્ષ મળી શકે છે.

(૫) વર્ણાશ્રમધર્મ, અનાસક્તિ કર્મયોગ.

(૩) અસત્ તત્ત્વ સાચેજ દૃષ્ટિએ મિથ્યા છે, (કારણ કે સ્વતંત્ર છે).

ધરલામ કહે છે કે

(૧) જગતમાં અસત્ તત્ત્વ બહુ પ્રમાણમાં નથી; જે લોકો મુસતમાન નથી તેમનામાં મોટે ભાગે અસત્ તત્ત્વ હોય છે.

(૨) માણસ નિરંકુશ કદાચ હોઈ શકે; પરંતુ ખરેખરી રીતે તે સર્વ શક્તિમાન અસ્થા જ બધું કરે છે, અને કોઈ પણ મનુષ્ય આ ગૂઢ પરમતત્ત્વને કોઈ રીતે જવાબદાર ગણી શકે નહિ.

(૩) અસ્થાને શરણે ન જવાથી.

(૪) ગમે તે માણસ અસ્થાને સરણે જાય અને ઇસ્લામનો પ્રચાર કરે તો તેને સ્વર્ગ અવસ્થા મળે છે.

(૫) અસ્લા અને ઇસ્લામની સત્તા વધારવી.

(૪) અસત્ તત્ત્વ અતિ સત્ય છે.

બૌદ્ધધર્મ કહે છે કે

(૧) આખું જગત દુઃખરૂપ છે. જન્મવું એટલે દુઃખી થવું.

(૨) માણસને પૂર્વજન્મમાં કરેલાં કર્મોનું ફળ કર્મનાં સિદ્ધાન્તને અનુસરીને ભોગવવું પડે છે ખરું, છતાં પણ જગતમાં જે અસત્ તત્ત્વ રહેલું છે તેને માટે કોઈ જવાબદાર નથી.

(૩) કંઈક કોઈ દિવસ તૂટ ચતી નથી. બધાં માણસોને પરિણામમાં દુઃખ ભોગવવું પડે છે અને બધી પ્રવૃત્તિઓ પણ અન્તે દુઃખદાયક છે.

(૪) વાસનાઓનો નાશ કરવાથી; કંઈકના સમનથી માણસ મનુષ્યજીવન, પ્રવૃત્તિ અને પુનર્જન્મમાંથી મુક્ત થાય છે.

(૫) સમાજમાંથી જતા રહીને એકાન્તમાં રહેવું અને ખાસ કરીને મઠ અને વિહારોમાં.

જૈનધર્મ કહે છે કે

(૧) અડધું જગત દુઃખ રૂપ છે. જડ પદાર્થ આત્માથી ભિન્ન છે અને વસ્તુતઃ તે હચ્ચેસને માટે દુઃખરૂપ છે.

(૨) કોઈ પણ જવાબદાર નથી. આ જગતમાં પહેલેથી જ કુદરતી રીતે જે તરવો-જડ અને ચેતન-ચાક્ષતાં આવ્યાં છે.

(૩) જીવાત્મા નિત્ય અને ચેતન છે અને તેના ઉપર આ કુદૃષ્ટ ભૌતિક શરીર બાર રૂપે રહેલું છે.

(૪) શરીરને કષ્ટ આપી આત્માને મુક્ત કરવાથી.

(૫) ખરેખરો ધર્મિષ્ઠ પુરુષ હોય છે તે તપસ્વી હોય છે.

ઝોરોસ્ટરધર્મ કહે છે કે

- (૧) અડધું જગત દુઃખરૂપ અને અસત્ છે: દા. ત. અધકાર, અસત્ય, અપરાધ અને મરણ.
- (૨) જગતમાં જે અસત્ તત્ત્વ છે તેને માટે અંગ્રમર્ધન્યુ (રાક્ષસ) એકલો જ ખરેખરી રીતે જવાબદાર છે.
- (૩) સારા અને ખરાબ તરવો વચ્ચે સ્વાભાવિક વિરોધ; આ જગતમાં પહેલેથી જ કુદરતી રીતે જે તરવો-સાફ અને ખરાબ-રહેલાં છે.
- (૪) સત્ પ્રભુ-અહુર મઝ્દ-ની આજ્ઞાઓ પાળવાથી; ખાસ કરીને સારા વિચાર, સારી વાણી અને સારાં કર્મોથી.
- (૫) શરીરઆત્મા ઝોરોસ્ટરે ખેતીવાડીમાં સુધારો કરવાની ભલામણ કરી હતી. દરેક માણસે સારાં કર્મો કર્યાં કરવાં અને જગતનો જ્યારે અંત આવશે ત્યારે પ્રભુનો વિજય જ છે.

ઈન્દ્રપ્રસ્થસધર્મ કહે છે કે

- (૧) જગતમાં અસત્ તત્ત્વ બહુ નથી : મનુષ્ય સ્વાભાવિક રીતે સારો હોય છે.
- (૨) શ્રેષ્ઠ લોકોમાં શ્રેષ્ઠતાને શોભાવે એવા ગુણો ન હોય ત્યારે તે પોતે જ જવાબદાર છે; અને તાત્કાલા માણસો ખરોખર આજ્ઞાપાલન કરે નહિ ત્યારે તે પણ તેટલે અંશે જવાબદાર કહી શકાય.
- (૩) સમાજમાં જે કેટલીક અનિષ્ટ વસ્તુઓ છે તે જ ખરેખર અસત્ તત્ત્વ છે.

(૪) સમાજમાં એક બીજાને મદદ કરવી અને તેના નિયમોનું પાલન કરવું.

(૫) સમાજમાં પરસ્પર સારો સંબંધ, બધા કાર્યમાં સારો હેતુ, સારો દાખલો અને સારો રાજ્યકારભાર-આમાં જ સમાજના ઉદ્ધારની યોજના આવી ગઈ.

ખ્રિસ્તીધર્મ કહે છે કે

(૧) અસત્ તત્ત્વ એ મનુષ્યના જીવનમાં સર્વત્ર વ્યાપી રહેલું બધું કર તત્ત્વ છે. માણસને પહેલેથી સારો જનાવવામાં આવેલો છે, છતાં પણ માણસો પાપ કરે છે તે ધ્રુવરેતો, બીજાઓને અને પોતાની ઉત્તમ જાતનો પણ અપરાધ કરે છે.

(૨) ધ્રુવરે મનુષ્યોને સ્વતંત્રતા આપી અને તેને પરિણામે જગતમાં પાપ આવ્યું. આ રીતે પાપને માટે ધ્રુવર જવાબદાર છે. આ પાપને વંશપરંપરામાં ઉતારીને અને બીજે પ્રકારે આજી રાખવાને માટે સામાજિક વ્યવસ્થા જવાબદાર છે. સાઈ કામ કરવાને બદલે જે કોઈ ખરાબ કામ જ કરે તો તેને માટે તે જ માણસ જવાબદાર છે.

(૩) ધ્રુવરે આપણને જે સ્વતંત્ર ધૃષ્ટિ આપેલી છે તેને પોતાના સ્વાર્થને માટે ઉપયોગ કરવામાં આવે તો પાપ થાય. બીજાઓને ધૂળ કરવાથી પણ પાપ થાય છે.

(૪) માણસો એક બીજા તરફ પ્રેમભાવ દર્શાવે, સમાજ સેવાનાં કાર્યો ઉઠાવી લે અને ધ્રુવર કૃપા કરીને મદદ કરે તો દુઃખમાંથી છૂટા થવાય.

પ્રકરણ ત્રીજું

વિદ્યમાન ધર્મોની સંક્ષિપ્ત તુલના

જગતના બધા ધર્મોમાં કેટલાંક તત્ત્વો સમાન છે. આ સમાન અંશોનું નિરૂપણ કરવાની જરૂર છે અને તે નીચે પ્રમાણે છે.

એક પરમ તત્ત્વની માન્યતા

આરંભમાં જૈન અને બૌદ્ધધર્મે આ માન્યતાનું સુક્તકંઠે ખંડન કરેલું હતું. પણ સમય જતાં આ બન્ને ધર્મોમાં મૂળ સ્થાપકની પૂજા થવા લાગી અને તેનો પ્રચાર થયો.

એકઝાઇલ સુધી યાહુદી ધર્મે જોહોવાલ્ નામનો પૂજનીય પરમ પદાર્થ ઈશ્વર તરીકે સ્વીકાર્યો હતો અને ઉપદેશ કયો હતો કે બીજા પ્રજાઓ પોત પોતાના ઇશ્ત દેવોની વિધિસર પૂજા કરી શકશે. પરંતુ એકઝાઇલ પછી યાહુદીઓ ઠેક સુધી એકેશ્વરવાદી જ રહ્યા છે.

કૌન્ડ્યસ્યસંધર્મમાં એક જ પરમ તત્ત્વ સ્વીકારવામાં આવ્યું છે. આ તત્ત્વને જ્યારે સગુણ માનવામાં આવે છે ત્યારે તેને “સર્વોપરિ શાસક” કહેવામાં આવે છે, અને જ્યારે નિગુણ માનવામાં આવે છે ત્યારે “આકાશ” કહેવામાં આવે છે. પરંતુ આ ધર્મમાં પરમ તત્ત્વની પૂજાનો સંકોચ કરીને એકલા ચીનના રાજાની જ પૂજા કરવામાં આવતી અને તે પણ વર્ષમાં એક વાર, અર્થાત્ ઉત્તરાયણની રાત્રીએ—ડીસેમ્બરની ૨૨ મી તારીખે. અત્યારે પ્રચલિત ચએલા કૌન્ડ્યસ્યસંધર્મની અંદર લોકોને પ્રકૃતિ દેવો અને પૂર્વજોના આત્માઓની પૂજા કરવાનો ઉપદેશ આપવામાં આવે છે. આ પ્રમાણે અનેક આત્માઓની પૂજા રૂઢ થઈ છે.

ઝોરોાસ્ટરધર્મની અંદર એક જ વિશ્વની શક્તિ સ્વીકારવામાં આવી

છે, અને તે પરમ પૂજ્ય અહુરમઝ્દ છે. અંત્ર મધન્યુ નામની ખીજ રાક્ષસી વિશ્વની શક્તિ હિંમેશાં અહુરમઝ્દની સામે થાય છે. આ ધર્મની અંદર ખીજ અનેક સારા દેવો સ્વીકારવામાં આવેલા છે અને જો કે તે અહુરમઝ્દના તાબામાં રહે છે છતાં પણ તે પૂજા કરવાને યોગ્ય છે.

હિન્દુ અને તાઓ ધર્મમાં એક જ અમૂર્ત વિશ્વનું તત્ત્વ સ્વીકારવામાં આવ્યું છે. હિન્દુઓ આ તત્ત્વને બ્રહ્મ કહે છે અને તાઓધર્મ તાઓ કહે છે. લોકો આ તત્ત્વની પૂજા કરવાને બદલે તેનું ધ્યાન ધરે છે. પણ આ બન્નેય ધર્મોની અંદર ઘણાં લોકો અનેક દેવોને પૂજતા આવ્યા છે. આ રીતે બ્યવહારમાં અનેકસ્વરવાદ પ્રચલિત થએલો છે.

જગતમાં એક જ સર્વોત્કૃષ્ટ તત્ત્વ છે અને તેની જ બધાઓએ પૂજા કરવી જોઈએ એ પ્રકારનો ખરેખરો એકેશ્વરવાદ ચાર ધર્મોમાં જોવામાં આવે છે :- એકઝાઇલ પક્ષીનો યાહુદીધર્મ, ખ્રિસ્તીધર્મ, મુસલમાનધર્મ અને શીખધર્મ.

ઈશ્વરના અવતારની માન્યતા

ઈશ્વર પોતે અવતાર લઈ શકે છે એ માન્યતા કેટલાક ધર્મોમાં સ્વીકારવામાં આવેલી છે, પરંતુ તેની અંદર કેટલોક ભેદ પણ રહેલો છે.

હિન્દુધર્મનું તત્ત્વજ્ઞાન વેદો અને ઉપનિષદોના સમયથી શરૂ થાય છે. જગતના દરેક પદાર્થમાં અવ્યક્ત, અતીત અને નિત્ય બ્રહ્મનું પ્રાકટ્ય થાય છે એમ માનવામાં આવતું હતું. અર્થાત્ જગતના પદાર્થો નિત્ય બ્રહ્મનો અનિત્ય આવિર્ભાવ છે. લોકમાં પ્રચલિત થએલા હિન્દુધર્મમાં અનેક દેવો સ્વીકારવામાં આવેલા છે, ભગવાન વિષ્ણુના અનેક અવતારો થઈ ગયા છે. ગીતામાં વર્ણવેલો અવતારવાદ અને વિષ્ણુતિવાદ ઘણો આકર્ષક છે. કૃષ્ણ એ પૂર્ણાવતાર છે.

બૌદ્ધધર્મમાં શરૂઆતમાં જ સ્પષ્ટ રીતે ઈશ્વરનો સ્વીકાર કરવામાં

આવ્યો નથી, છતાં પણ કાળક્રમે લોકો શુદ્ધને અવતારી પુરુષ તરીકે માનવા લાગ્યા, તેમાં પણ શુદ્ધ ચૈત્રીસ અવતારી શુદ્ધોમાંના એક હતા અને પચીસમા શુદ્ધ હજુ ભવિષ્યમાં અવતરવાના છે એમ મનાય છે.

મુસલમાનધર્મમાં અલ્લાને અતીત તરવ માનવામાં આવે છે છતાં પણ તેમાં અવતારની માન્યતા સ્વીકારવામાં આવી છે. ચોથા ખલીફ અલી એ ખરેખરા ઇમામ-અવતારી પુરુષ-હતા અને તેથી તે પેગંબરની ગાદીના ખરેખરા હકદાર હતા. એ પ્રત્નને લીધે જ કેટલાક લોકો મુન્તી-ઓથી જુદા પડ્યા અને તેમણે શિઆ પંથ સ્થાપ્યો. પરંતુ શિઆ મુસલમાનોની અંદર પણ જે બીજા અવતારો ચલાના છે તેની સંખ્યા વિશે અને છેલ્લા અવતારી પુરુષના સ્વરૂપ વિશે મતભેદ છે. કેટલાક બીજા સાત અવતારો માને છે તો કેટલાક બાર માને છે.

ખ્રિસ્તીધર્મમાં સ્પષ્ટ રીતે ઉપદેશ કરવામાં આવ્યો છે કે જીસસ ક્રાઈસ્ટ અપૂર્વ અવતારી પુરુષ છે અને તેમનામાં ઈશ્વરની વાણી પૂર્ણ રીતે પ્રકટ થએલી છે, કારણ કે જીસસનું ચારિત્ર્ય મતુષ્યજીવનમાં જોટલે અશે સંબવિત હોય તેટલે અંશે, અદ્વિત્ય અને પવિત્ર ઈશ્વરના ચારિત્ર્ય અને હેતુને મળતું છે.

મૂળ સ્થાપકનો અલૌકિક જન્મ

કેટલાક ધર્મોના સ્થાપકોનો જન્મ અદ્વિત પ્રકારે થએલો હતો એમ તે તે ધર્મમાં માનવામાં આવે છે. હિન્દુધર્મમાં ધણા આચાર્યોનો જન્મ અલૌકિક રીતે થએલો છે.

બૌદ્ધધર્મનાં કેટલાંક પાછળથી લખાએલાં શાસ્ત્રોમાં શુદ્ધના સંબંધમાં અનેક અદ્વિત વાતો આપવામાં આવેલી છે, અને તે ઉપરથી જણાય છે કે શુદ્ધ પહેલેથી જ અસ્તિત્વમાં હતા અને જ્યારે એક પીસતાળીસ વર્ષની રાણીને સ્વપ્ન આવ્યું ત્યારે તેને ત્યાં તેમણે જન્મ લીધો.

કેટલાક ગ્રન્થો લાઓ-ત્સે પછી હજાર વર્ષે લખવામાં આવ્યા છે. તેમાં લાઓ-ત્સેનું વર્ણન આપવામાં આવ્યું છે. આ ગ્રન્થો ઉપરથી જણાય છે કે લાઓ-ત્સે જન્મ વખતે જ પાકી ઉમ્મરના હતા. તેમને માથે ઘોળા વાળ હતા અને તે પોતાની માતાના ઉદરમાં બેંતેર વર્ષ સુધી, અથવા તો બીજી ગાથા પ્રમાણે એકાશી વર્ષ સુધી રહ્યા હતા. તેમને “શુદ્ધિમાન વૃદ્ધ બાલક” અથવા તો “શુદ્ધિમાન વૃદ્ધ તન્વજ્ઞાની” કહેવામાં આવતું.

મહાવીરની પછી ૯૮૦ વર્ષે લખાએલા એક જૈન ગ્રન્થમાં વર્ણન કરવામાં આવ્યું છે કે મહાવીર અનાદિકાળથી અસ્તિત્વમાં છે, અને ચૌદ અહ્ભુત સ્વપ્નેને કળીભૂત કરવાને માટે તેમણે રાણીના ઉદરમાં અલૌકિક રીતે પ્રવેશ કર્યો.

ઝોરાસ્ટરના જન્મ વિષે પણ એમ કહેવામાં આવે છે કે તેમણે કુમારિકાના ઉદરે જન્મ લીધો હતો. એક પાછળથી લખાએલા ગ્રન્થમાં તો વર્ણન કરવામાં આવ્યું છે કે બ્યારે ઝોરાસ્ટરની બાવી માતા પંદર વર્ષની એક અવિવાહિત કન્યા હતી ત્યારે તેમના ઉદરે અલૌકિક પ્રકારે ઝોરાસ્ટરનો જન્મ થયો હતો. વળી આ ધર્મમાં એવી પણ માન્યતા છે કે ભવિષ્યમાં ઝોરાસ્ટરધર્મના ત્રણ ઉદ્ધારકો થશે અને ઝોરાસ્ટરની માફક તે પણ પંદર વર્ષની કુમારિકાને પેટે જન્મ લેશે.

ખ્રિસ્તીધર્મના નવા કરારની અંદર જીસસના લૌકિક અથવા અલૌકિક જન્મ વિષે જુદી જુદી હકીકતો મળે છે. પરંતુ જીસસ પોતે કહે છે કે હું ઈશ્વરને ત્યાંથી આવ્યો છું, ઈશ્વર મારા પિતા છે અને હું તેમનો પુત્ર છું અને તે રીતે મારો તેમની સાથે ગાઢ સંબંધ છે. ખ્રીસ્ત લોકો પણ જીસસને આ જ પ્રમાણે માને છે.

ઈશ્વરે પ્રકટ કરેલા સત્ય સિદ્ધાન્તો

જગતમાં આજે અગીઆર મુખ્ય ધર્મો પ્રચલિત છે. આ બધા

ધર્મોની અંદર એમ માનવામાં આવે છે કે તેમના પોતાના સિદ્ધાન્તો સત્ય છે, જગતનો તે હિદ્દાર કરી શકે એમ છે અને તે ઈશ્વરે જ આપેલા છે. આ સિદ્ધાન્તો માણસોએ આપેલા નથી તેમ તેમણે શોધી પણ કાઢ્યા નથી. ગીતાની માફક આધ્યાત્મિક પણ કહે છે કે ઈશ્વરે જગતના બીજા ધર્મોની અંદર પણ કેટલાક સિદ્ધાન્તો પ્રકટ કર્યા છે, જેથી જગતની બધી પ્રજાઓમાં ઈશ્વરના સિદ્ધાન્તોનો પ્રચાર થએલો છે. (અંકટસ, ૧૪:૧૭). જુદા જુદા ધર્મોની અંદર નીચે પ્રમાણે સત્યનો આવિર્ભાવ થયો છે:—

- (૧) હિન્દુધર્મ. જગતમાં સર્વત્ર જ્યાં છે. જનસમાજની બ્યવસ્થા ઈશ્વરે કરેલી છે. જ્યાંની સાથે એક થઈ જવું એ જીવનનો આદર્શ છે.
- (૨) જૈનધર્મ. મોક્ષ મેળવવાને માટે સ્વાર્થત્યાગ અને વૈરાગ્યની આવશ્યકતા. શરીરને કષ્ટ આપી તપશ્રમ કરવાથી આત્માને મુક્તિ મળે છે.
- (૩) બૌદ્ધધર્મ. દુખનું મૂળ કારણ સ્વાર્થ છે, વાસના છે. હૃદયની પવિત્રતા અને સંયમથી મોક્ષ મળે છે.
- (૪) શીખધર્મ. એક જ 'સત્ય' ઈશ્વરના શિષ્ય થવું અને તેના નામનો શ્રદ્ધાપૂર્વક જપ કરવો એ જ ખરેખરો ધર્મ છે.
- (૫) દૈનિકધર્મ. મનુષ્યમાં ઈશ્વરે પહેલેથી જ સાધુતા મૂકેલી છે. જનસમાજમાં માણસો પરસ્પર યોગ્ય રીતે વર્તન રાખે એનું નામ ધર્મ છે.
- (૬) તાઓધર્મ. પવિત્ર અને દૈવી માર્ગને શ્રદ્ધાથી અનુસરવું એ જ ધર્મ છે.
- (૭) શિન્તોધર્મ. પ્રકૃતિ એ ઈશ્વરની સુંદર કૃતિ છે. પવિત્ર જીવન માળવામાં અને સર્વોપરિ સત્તાને માન

આપવામાં ધર્મ રહેલો છે.

(૮) ચાહુદીધર્મ. ધર્મનિષ્ઠ ધર્મિયની આગ્રા પાળવાથી ઉત્તમ પ્રકારનું સુખ મળે છે.

(૯) ઝોરોાસ્ટરધર્મ. રાક્ષસી તત્ત્વોની સામે યુદ્ધ કરતી વખતે જગતની સત્ શક્તિનો સહકાર સાધવો એનું નામ ધર્મ.

(૧૦) મુસલમાનધર્મ. ધર્મિય એક છે; તે સર્વશક્તિમાન રાજા છે : વળી તે ન્યાય આપે છે, અને પાપ પુણ્યનું ફળ આપે છે. આવા ધર્મિયને રાજા જવાથી ઉત્તમ સુખ મળે છે.

(૧૧) ખ્રિસ્તીધર્મ. જગતની અંદર જે પરમ સત્તા છે તે પરિપૂર્ણ પુરુષ છે, તે પિતા છે, એમ માનીને તેની સાથે સંબંધ રાખવો. જીસસ ક્રીસ્ટ તેના પુત્ર છે અને તેથી તેમને તેના પ્રતિનિધિ ગણવા. ધર્મિયની આગ્રાનું પ્રેમપૂર્વક ગાલન કરવાથી અને જનસમાજની પ્રેમપૂર્વક સેવા કરવાથી દરેક માણસને ઉત્તમ પ્રકારનું સુખ મળે છે.

ધર્મિયપ્રેરણાથી રચાયેલાં શાસ્ત્રો

જે બાર ધર્મો જૂતકાળમાં એક સમયે પ્રચલિત હતા પણ અત્યારે જેનાં નામનિશાન જોવામાં નથી તેમાંના એક પણ ધર્મની અંદર આપણે જેને શાસ્ત્ર કહી શકીએ એવો અન્ય મળતો નથી. પરંતુ આજે જે અગીઆર ધર્મો વિદ્યમાન છે તેમાં સત્ય સિદ્ધાન્તો દર્શાવનારાં શાસ્ત્રો જોવામાં આવે છે અને મોક્ષ મેળવવાને માટે આ શાસ્ત્રોના જ્ઞાનની જરૂર છે. આ બધાં શાસ્ત્રો ધર્મિયે રચેલાં છે અથવા તો ધર્મિયની પ્રેરણાથી રચાયેલાં છે અને તેથી સ્વતઃપ્રમાણ તરીકે સ્વીકારવામાં આવેલાં છે.

ધર્મ

તેનું શાસ્ત્ર

- (૧) હિન્દુધર્મ "વેદ"—જ્ઞાનગ્રન્થ.
 (૨) જૈનધર્મ "અંગ"—જ્ઞાનચરીર.
 (૩) બૌદ્ધધર્મ "ત્રિપિટક"—ઉપદેશની ત્રણ ટોપલીઓ.
 (૪) શીખધર્મ "ગ્રન્થ"—પુસ્તક.
 (૫) ઈન્દ્રયુર્યસધર્મ "પાંચ કલાસિક્સ" અને "ચાર બુક્સ"—એ વર્ગ, એકમાં પાંચ ગ્રન્થો અને બીજામાં ચાર ગ્રન્થો.
 (૬) તાઓધર્મ "તાઓ-તેહ-કિંગ"—શુદ્ધિ અને ધર્મના સિદ્ધાન્તો.
 (૭) શિન્તોધર્મ "કો-શુ-કી"—પ્રાચીન વસ્તુઓની હકીકત, "નિહોન્-ગી"—જાપાનનો ઇતિહાસ.
 (૮) યાહુદીધર્મ "નિયમ ગ્રન્થ", "સતોના ગ્રન્થ" અને "પવિત્ર લેખો".
 (૯) ઓરોસ્કર ધર્મ "અવસ્તા"—જ્ઞાન.
 (૧૦) ઇસ્લામ "કુરાન"—વાચન અથવા પઠન.
 (૧૧) ખ્રિસ્તીધર્મ "બાઇબલ"—પુસ્તક.

ચમત્કારોની હકીકત

બધાય અગિઆર વિદ્યમાન ધર્મોની અંદર મૂળ સ્થાપકના જીવનમાં કેટલાક રહસ્યથી ભરેલા ચમત્કારો થયા છે એમ સામાન્ય રીતે માનવામાં આવે છે. આ ચમત્કારો ધર્મની દૃષ્ટિએ ઘણા બોધક છે.

શુદ્ધ

"નાવ વિના તેમણે ગંગા નદી એકદમ એળંગી"

“ ન સમજાય એવી રીતે ક્ષણમાં દેખાય અને ક્ષણમાં તિરો-
હિત થઈ જાય. ”

“ એક માંદી પડેલી સ્ત્રીને પોતાની દષ્ટિથી જ તેમણે સારી
બનાવી દીધી. ”

“ ઘણા ચમત્કારો કરીને તેમણે અસંખ્ય માણસોને પોતાના
અનુયાયીઓ કરી દીધા. ”

“ પડેલાં અન્નનો સંગ્રહ કરેલો ન હતો તોપણ તેમણે પાંચસો
શિષ્યોને જમાડ્યા. ”

જોરોસ્તર

“ માધાઓના પ્રાચીન સાહિત્યમાં જોરોસ્તરે ચમત્કારો કર્યા
નથી એમ કહેવામાં આવ્યું છે. પણ પાછળથી તેમના
જન્મના સંબંધમાં અનેક અદ્ભુત વાતો કહેવામાં આવી છે. ”

“ તેમણે ઘણા રોગો મટાડ્યા, વરૂ અને ખીજાં હિંસક
પ્રાણીઓને કાઢી મૂક્યાં, વરસાદ આપ્યો, અને કરા, કરો-
ળીઆ, તીડ અને ખીજા બાધક વસ્તુઓને નાશ કરી. ”

મહામહા

“ તેમને કહેવામાં આવતું છતાં પણ તે પોતે કહેતા કે મારામાં
ચમત્કારો કરવાની શક્તિ નથી. ”

“ પણ પછીથી તેમણે ઘણાં અદ્ભુત કામો કર્યાં એમ
કહેવામાં આવે છે. ”

ક્રાઇસ્ટ

ખ્રીસ્ત ધર્મોનાં શાસ્ત્રોમાં જે પ્રમાણે ચમત્કારો વર્ણવવામાં આવ્યા
છે તે જ પ્રમાણે બાઇબલમાં પણ ક્રાઇસ્ટ વિશે ચમત્કારો વર્ણવેલા છે:
વિશેષતઃ છસસ ક્રાઇસ્ટ મરણ અને દફન પછી તરત જ ઉઠ્યા.

શિષ્ટાચાર

માણસોએ એક બીજાની સાથે કેવી રીતે વર્તવું અને પોતાનું જીવન કેવી રીતે ગાળવું તેના સંબંધમાં જુદા જુદા ધર્મોમાં નિયમો આપેલા છે. આ બધા નિયમોમાં આશ્ચર્યજનક સામ્ય છે.

હિન્દુધર્મ

“જે વર્તણૂકથી તમને પોતાને દુઃખ થાય તેવી વર્તણૂક બીજાની સાથે રાખવી નહિ. મનુષ્યનાં કર્તવ્યોનો બધો સાર આ છે.”
(મહાભારત ૫. ૩૯. ૫૭, સમીક્ષિત આવૃત્તિ).

બૌદ્ધધર્મ

“જાતિમાધ્યે પોતાના મિત્રો અને પરિચિત માણસો સાથે પાંચ પ્રકારે વર્તવું... પોતાની જાત સાથે જેમ તે વર્તે છે તે પ્રમાણે તેમની સાથે તેણે વર્તવું.”

“ હે રાદુલ, એવું કોઈ કાર્ય છે કે જે કરવાની તને ઇચ્છા હોય કે તો પછી આ પ્રમાણે તે વિચાર કર : ‘ આ કામથી મને નુકશાન થાય એવું છે, કે બીજાઓને, કે અમને બધાને ’. જો તેમ હોય તો તે કામ ખરાબ છે. કારણ કે તે બધાને દુઃખ આપે છે. આવું કામ તારે કોઈ પણ દિવસ કરવું નહિ.”

(મહિમ્મ નિકાય, ૧ : ૪૧૫;)

જૈનદ્વૈતધર્મ

આ ધર્મનો સર્વોત્કૃષ્ટ સિદ્ધાન્ત આ ધર્મનાં શાસ્ત્રોમાં ૭ જુદે જુદે રચે એ આપવામાં આવેલો છે, પણ તે સર્વ જ નિષેધાત્મક છે. શુરુએ કશું...જે વર્તણૂક તમને પોતાને ગમતી ન હોય તેવી વર્તણૂક બીજાઓની સાથે રાખવી નહિ.” (એનાલેક્ટસ,

૧૫ : ૨૩; વળી ૫ : ૧૧; ૧૨ : ૨; મહાવિદ્યા, ૧૦ : ૨; મધ્યમ માર્ગ, ૧૩ : ૩; લીટી, ૨૮ : ૧-૩૨; સે. યુ. ૪; ૨૮ : ૩૦૫).

તાઓધર્મ

“તમને કોઈએ તુક્યાન ક્યું હોય તો પણ તમે તેનું બહુ કરજો.”

(સે. યુ. ૪; ૩૬ : ૧૦૬).

“જે લોકો મારી સાથે બધી રીતે વર્તે છે, તેમની સાથે હું સારી રીતે વર્તું છું, અને જે લોકો મારી સાથે સારી રીતે વર્તતા નથી તેમની સાથે પણ હું સારી રીતે વર્તું છું. આ પ્રમાણે બધાને સારી રીતે વર્તવાની ફરજ પડે છે. જે લોકો મારા ઉપર શુદ્ધ અન્તઃકરણથી ભાવ રાખે છે તેમના ઉપર હું તેવો જ ભાવ રાખું છું, અને જે લોકો તેવો ભાવ રાખતા નથી તેમના ઉપર પણ હું શુદ્ધ ભાવ રાખું છું. આ પ્રમાણે બધાને શુદ્ધ ભાવ રાખવાની ફરજ પડે છે.”

(સે. યુ. ૪; ૩૬ : ૬૧)

ઝોરોાસ્ટરધર્મ

“જે વાત તમને પોતાને ગમતી ન હોય તે વાત ખીજાને પણ ન ગમે એ ધ્યાનમાં રાખવું. ત્યારે તમે આ પ્રમાણે વર્તશો ત્યારે તમે પવિત્ર અને ધર્મિષ્ઠ ગણાશો.”

(સે. યુ. ૪; ૨૪ : ૩૩૦).

“પોતાને જે કાર્ય ન ગમે તે કાર્ય ખીજાના સંબંધમાં જો કોઈ માણસ ન કરે ત્યારે જાણવું કે તે માણસ સજ્જન છે.”

(સે. યુ. ૪; ૧૮ : ૨૭૧).

“જે ઈર્ષ્યાથી કોઈ સારા માણસને શિક્ષા કરવામાં આવી હોય તો દરેક માણસે એમ જાણવું કે એ શિક્ષા પોતાની જાતને જ થઈ છે.”

(સે. યુ. ૪; ૨૭ : ૫૧)

વાહુદીધર્મ

“હે મારા બાળ, જે કામ કરે તેની અંદર જરોજર કાળજી રાખજો અને જ્યાંની સાથે વિવેકથી વર્તજો. અને જે વાત તને પોતાને ગમતી ન હોય તે વાત ખીજના સંબંધમાં કરીશ નહિ.”
(ટોગિટ, ૪ : ૧૪-૧૫)

“ખીજઓની જે વર્તણૂક તને પોતાને ગમતી ન હોય તે વર્તણૂક તું ખીજઓની સાથે રાખીશ નહિ.”
(એખીલોનિઅન શેખ્યાય, ૩૧ જ)

ગ્રીક તત્ત્વજ્ઞાન

“જે વાત તમને ગમતી ન હોય તે ખીજના સંબંધમાં કરશો નહિ.”

(ઇસોક્રેટીસ, “નિકોકલેસ, ઓર ધી સાઈપ્રિઅન્સ,” ૬૧; ઇ. એસ. ફોર્સ્ટર, ઇસોક્રેટીસસ સાઈપ્રિઅન ઓરેશન્સ”, ૧૪૯.)

“ખીજ મિત્રો પાસેથી તમે જે વર્તણૂકની આશા રાખતા હો તે વર્તણૂક તેમની સાથે તમારે રાખવી.”

(ડાઓથનસ લૅર્ચિઅસના “લાઈબ્રઝ એન્ડ ઓપિનિઅન્સ ઓફ એમિનન્ટ ફિલોસોફર્સ” એ નામના પુસ્તકમાં એરિસ્ટોટલ વિષેની હકીકત ૫ : ૨૧; બોન લાઈબ્રેરી ટ્રાન્સલેશન, ૧૮૮.)

“ખીજઓને દુઃખ થાય એવું વર્તન ન રાખવું.”

(યુસિબિઅસના “ત્રેપરેશિઓ એવેન્જલિકા” નામના ગ્રન્થમાં વર્ણવવામાં આવેલો ફિલોનો સિદ્ધાન્ત. ૮. ૭. ૬.)

ખ્રિસ્તીધર્મ

“તમે જ્યારે એમ ઇચ્છા રાખો કે ખીજઓ મારી સાથે

અમુક પ્રકારનું વર્તન રાખે ત્યારે તમારી પશુ ફરજ છે કે તમારે તેમની સાથે તેવી જ રીતે વર્તવું.”

(મેથ્યુ, ૭ : ૧૨).

“ બીજાઓ પાસેથી જે વર્તનની તમે આશા રાખો છો તે જ જાતનું વર્તન તમારે બીજાઓ સાથે રાખવું જોઈએ.”

(લ્યુક. ૬ : ૩૧).

આ પ્રમાણે ઉપર જણાવેલા આડેય દર્શનોની અંદર સ્પષ્ટ કહેવામાં આવ્યું છે કે જે વર્તણૂક આપણને પોતાને ગમતી ન હોય તેવી વર્તણૂક બીજાઓની સાથે રાખવી નહિ.

પવિત્ર સંધાની માન્યતા

દરેક ધર્મની અંદર ધર્મના આદર્શો પાળનારા માણસોનો એક પવિત્ર વર્ગ હોય છે, અને તેમનો એક સંઘ સ્થપાય છે. જૈન અને બૌદ્ધધર્મોએ પોતાના ધર્મના સાધુઓનો એક સંઘ સ્થાપેલો છે. હિન્દુધર્મ કહે છે કે જગતમાં હિન્દુઓની વધુ અને આશ્રમની વ્યવસ્થા ઉત્તમ છે, અને તેથી સમાજનો વ્યવહાર સારી રીતે ચાલે છે. સાધુઓ અને સંન્યાસીઓના સંઘો અસ્તિત્વમાં આવેલા છે. મુસલમાન ધર્મ વંશપરંપરાથી ઉતરી આવેલી સત્તા, સમાજમાં હિંમત રચાતો, અને પ્રજાનું એકલવાયાપણું—આ બધાનું ખંડન કરે છે અને સ્પષ્ટતાથી કહે છે કે જગતના નિયામક સર્વશક્તિમાન એક અલ્લાને શરણે જવું અને તે કાર્યમાં સર્વેએ એક બીજાની સાથે સહકાર સાધવો. એક જ ધર્મ પાળનારાઓનો સંઘ રચાય છે. ખ્રિસ્તીધર્મ ઉપદેશ આપે છે કે મનુષ્યોનું ચારિત્ર્ય સુંદર હોવું જોઈએ અને તે દ્વારા તેમણે પવિત્રતા મેળવવી જોઈએ; વળી દરેક મનુષ્યે અને દરેક પ્રજાએ બીજા મનુષ્યો અને બીજી પ્રજાઓ સાથે પ્રેમભાવથી રહેવું અને જગતના પિતા ઇશ્વરની દેખરેખ નીચે સંપત્તિ જીવન ગાળવું.

વિશ્વધર્મની આશા

જુદા જુદા ધર્મો જગતમાં કેવી કેવી આશાઓ રાખે છે તેનો ન્યારે વિચાર કરવામાં આવે ત્યારે આ બધા ધર્મોના અનેક વર્ગો પડી શકે. શીખધર્મ અને નાઓધર્મનાં શાસ્ત્રોમાં વિશ્વધર્મની ભાવના જોવામાં આવતી નથી; અને અત્યાર સુધીના આ બે ધર્મોના ઇતિહાસમાં પણ એ ભાવના રાખવામાં આવી હોય એમ પણ જાણવામાં આવ્યું નથી. કૉન્ફ્યુશ્યસધર્મ અને શિન્તોધર્મ પોતાનાં શાસ્ત્રોની અંદર વિશ્વધર્મની વાત ચર્ચતા નથી, પરંતુ ઇ. સ. ૧૯૧૪-૧૯૧૮ ના વિશ્વયુદ્ધ પછી આ ત્રણેય ધર્મોની અંદર કેટલાક સુધારકો થયા અને તેમણે પોતપોતાના ધર્મોનો જગતમાં પ્રચાર કરવાનો પ્રયત્ન કર્યો છે. જૈનધર્મ, બૌદ્ધધર્મ અને ઝોરોાસ્ટ્રધર્મ એ ત્રણ ધર્મોના શાસ્ત્રોની અંદર સ્પષ્ટતાથી કહેવામાં આવ્યું છે કે તે ધર્મો અખિલ વિશ્વમાં પ્રચલિત થશે અને વિશ્વધર્મ તરીકે પ્રસિદ્ધ થશે. પરંતુ આ ધર્મોનો પાછળનો ઇતિહાસ જોતાં જણાય છે કે આ ભાવના કાળક્રમે તિરોહિત થઈ ગઈ છે.

હિન્દુધર્મના સિદ્ધાન્તો-ખાસ કરીને ગીતાએ ઉપદેશોક્ત સિદ્ધાન્તો-વિશ્વધર્મ તરીકે સ્વીકારી શકાય એવા છે. હિન્દુઓને પોતાના ધર્મને સમસ્ત વિશ્વમાં પ્રચાર કરવાની વૃત્તિ ન હોવાથી તેમનાં શાસ્ત્રોમાં પોતાના ધર્મ માટે 'વિશ્વધર્મ' એ પ્રમાણે સ્પષ્ટ રીતે કહેવામાં આવ્યું નથી. પરંતુ વાસ્તવિક રીતે ગીતાધર્મ જ વિશ્વધર્મ છે અને કૃષ્ણ જગદ્ગુરુ છે.

બૌદ્ધધર્મ, ખ્રિસ્તીધર્મ અને મુસલમાનધર્મ એ ત્રણ ધર્મોનાં શાસ્ત્રોમાં વિશ્વધર્મની ભાવના બહુ સ્પષ્ટ રૂપે જોવામાં આવે છે, અને આ ધર્મોના સ્થાપકોએ પોતાના ધર્મને વિશ્વધર્મ જનાવવાને માટે પહેલેથી જ પ્રયાસ કર્યો છે અને પછીથી પણ તે જ પ્રમાણે ધર્મના પ્રચારકાર્યથી આ ધર્મો જગતની જુદી જુદી પ્રજાઓમાં પ્રચલિત થઈ ગયા છે. એકંદરે બૌદ્ધધર્મ આજે શાન્ત અને નિવૃત્તિપરાયણ છે. તેથી વિશ્વધર્મ થવાની બાબતમાં એકલો મુસલમાનધર્મ જ ખ્રિસ્તીધર્મની સાથે સ્પર્ધા કરી રહ્યો છે.

ખ્રિસ્તીધર્મનો મુખ્ય ઉપદેશ એ છે કે જગતનાં બધાં મનુષ્યો એક જ પિતાનાં-ઈશ્વરનાં-બાળકો છે. ખ્રિસ્તીધર્મ વિશ્વધર્મ કહી રીતે થઈ શકે એ વિષે પણ એક બ્યાવહારિક અને રચનાત્મક યોજના આ ધર્મે દર્શાવી છે, અને તે એ કે બધા ખ્રિસ્તીઓએ પ્રેમથી આત્મભોગ આપવો, આનન્દથી ધાર્મિક જીવન ગાળવું અને જગતની અનેક પ્રકારે સેવા કરવી. આ મહત્વાકાંક્ષાને સફળ કરવાને માટે બધા ખ્રિસ્તીઓને પૂરેપૂરો સહકાર સાધવાની જરૂર છે.

ભાવી જીવનની આશા અને ભીતિ

મરણ પછી પણ મનુષ્યનો આત્મા રહે છે એમ બધા ધર્મોમાં માનવામાં આવ્યું છે. પરંતુ મરણોત્તર જીવનના વર્ણન અને તે ભાવી જીવનની આવશ્યકતા વિષે જુદા જુદા ધર્મોની અંદર જુદા જુદા અભિપ્રાયો દર્શાવવામાં આવ્યા છે. હિન્દુ ધર્મ કહે છે કે પુણ્યકર્મથી સ્વર્ગ અને પાપકર્મથી નરક મળે છે. પુણ્યનો ફલ થાય છે એટલે આત્મા જાણે આ જગતમાં આવે છે. ભક્તિથી આત્મા વૈકુંઠમાં ભગવાનની પાસે રહી દિવ્ય આનન્દ ભોગવે છે, જ્યારે જ્ઞાનથી આત્મા બ્રહ્મરૂપ થઈ જાય છે. દેહલાકના અભિપ્રાયે જગત્ જ્ઞાન્તિ છે, જ્યારે બીજા હિન્દુઓના મત પ્રમાણે જગત્ એ પરમાત્માનું પરિણામ હોવાથી સસ છે.

બૌદ્ધધર્મનો એવો સિદ્ધાન્ત છે કે આ મનુષ્યજીવન દુઃખથી ઘણું ખરાબ થઈ ગયું છે અને તેથી ખરેખરી રીતે તેને વધારે વખત ચાલવા દેવા જોઈ નથી. મનુષ્યના દુઃખી અને ક્ષણિક જીવનનો અતિ સમ્પૂર્ણ નાશ વાસનાત્યાગથી થઈ શકે છે. જૈનધર્મ ઉપદેશ કરે છે કે આત્માની અમરતા સ્વાભાવિક અને અનિવાર્ય છે અને અતિ આત્મા કર્મોનુસાર સ્વર્ગ અથવા નરકમાં વસે છે. હિન્દુસ્તાનમાં ઉદ્ભવ પામેલા ચારેય ધર્મોની અંદર પુનર્જન્મની માન્યતા સ્વીકારવામાં આવેલી છે. ક્રમશઃ સિદ્ધાન્ત એટલો બધો આવશ્યક અને જળવાન છે કે માણસે આ

જન્મમાં જે કર્મો કર્યા હોય તેને અનુસરીને તેને મરણ પછી જીન્ને જન્મ લેવો પડે છે, અને આ પ્રમાણે તે ક્રિયા ચાલુ રહે છે.

કૃત્તિયુર્યસધર્મ એમ માને છે કે સદાચાર પાળવામાં જ ધર્મ રહેલો છે; આમ છતાં પણ તે કહે છે કે ભવિષ્યમાં જે જીવન ગુજરવાનું છે તે ધણું ભયાનક અને જૂલના જેવું છે; તેમાં સ્વર્ગ મેળવવાની આશા રાખવી નકામી છે, નરકનો પણ ભય રાખવાની જરૂર નથી; અર્થાત્ હાલ આપણે જે પ્રકારનું જીવન ગાળીએ છીએ તેનું ફળ ભોગવવાની જરૂર નથી. ઝોરોસ્ત્ર અને મહુમદના ધર્મની અંદર એવું માનવામાં આવે છે કે ઈશ્વર ન્યાય આપવાને દિવસે મનુષ્યોને તેમનાં સારાં અને ખરાબ કર્મોનાં ફળ આપે છે; અને આ પ્રસંગે કેમ પણ મનુષ્ય છટકી શકતો નથી. મુસલમાનધર્મની અંદર તો સ્વર્ગ અને નરકનું અદ્ભુત વર્ણન કરવામાં આવ્યું છે અને સાથે સાથે તેમાં એમ પણ કહ્યું છે કે જે પવિત્ર માણસો છે તે સ્વર્ગમાં જાય છે અને ત્યાં અનેક પ્રકારનો વિપયાનન્દ ભોગવે છે, અને જે અસ્લાને શરણે જતા નથી એવા નારિતક પુરુષો નરકમાં જાય છે અને ત્યાં હમ્મેશાં અનેક પ્રકારનાં દુઃખો સહન કરે છે. ઝોરોસ્ત્રધર્મની અંદર સ્વર્ગ અને નરકના વર્ણનમાં વિષયના સુખ અને દુઃખનું તત્ત્વ ધણું ઓછું કરી નાખવામાં આવ્યું છે અને તેમાં એમ પણ કહેવામાં આવ્યું છે કે પ્રકટીકરણના સંસ્કાર વડે અતે પાપનો નાશ થઈ શકે છે.

ખાઈબલમાં અને પછીથી લખાએલાં ખ્રિસ્તીધર્મનાં શાસ્ત્રોમાં મનુષ્યની મરણોત્તર ગતિ વિષે અનેક અભિપ્રાયો દર્શાવવામાં આવ્યા છે. પરંતુ એક વાત તો ઘણી સ્પષ્ટતાથી કહેવામાં આવી છે અને તે એ કે ભવિષ્યમાં એક એવો દિવસ આવશે કે જ્યાં મનુષ્યોને પોતપોતાનાં કર્મો પ્રમાણે ન્યાય આપવામાં આવશે. જે સારા માણસો હશે તેમનો ઈશ્વરની સાથે ગાઢ સંબંધ થશે અને આનન્દ ભોગવશે, અને જે ખરાબ હશે તે

ધર્મરથી દૂટા પડી અનેક પ્રકારનાં દુઃખો સહન કરશે અને આને માટે તે લોકો પોતે જ જવાબદાર છે. “ ધર્મરને કોઈ છેતરી શકતું નથી. માણસ જેવું વાવશે તેવું લણશે. ” (ગેલેટિઅન્સ ૬ : ૭). જીસસે પોતાના શિષ્યોને સ્પષ્ટ રીતે કહ્યું છે કે ને તમે મનુષ્યો ઉપર પ્રેમ રાખશો તો તમારી આધ્યાત્મિક ઉન્નતિ થશે જ. ખીન્ન જે પરિણામો આવે છે તે વિષે પણ અનેક જાતના સિદ્ધાન્તો આપવામાં આવ્યા છે. આ વિષયમાં એક અગત્યનો સિદ્ધાન્ત પૌલનાં વચનોમાં આપવામાં આવેલો છે. તે આ પ્રમાણે છે:—“ પાપનું ફળ મરણ છે પણ ધર્મરની બક્ષીસ અમર જીવન છે. ” (રોમન્સ, ૬ : ૨૩).

પ્રકરણ ચૌદમું

પ્રાચીન અવિદ્યમાન ધર્મો

જગતમાં આજે જે મુખ્ય અગીઆર ધર્મો વિદ્યમાન છે તેનો વિષય અને તુલના આપણે પાછલાં પ્રકરણોમાં કરી ગયા. જૂનકાળમાં જગતજૂદા જૂદા ભાગોમાં કેટલાક ધર્મો પ્રચલિત હતા, પણ આજે તે અસ્તિત્વ નથી. અમેરિકા, ઑસ્ટ્રેલીઆ, ગ્રીસ અને રોમ જેવા દેશોમાં પ્રાકાળમાં જે વિરિષ્ટ પ્રકારના ધર્મો હતા તે આજે જોવામાં આવતા નથી. પણ તેને બદલે ત્યાં ખ્રિસ્તીધર્મ જોવામાં આવે છે. તે જ પ્રમાણે ઇજિપ્ત અને બેબીલોનીઆ જેવા દેશોમાં પહેલાં ધર્મોનાં જે સ્વરૂપો હતા તે આજે નથી, પણ તેને બદલે ત્યાં ઇસ્લામ ધર્મ જોવામાં આવે છે. પ્રકરણમાં આપણે કેટલાક મુખ્ય પ્રાચીન અવિદ્યમાન ધર્મોનો સંક્ષેપિત વિચાર કરીશું.

પુરાતત્વ ખાતાએ જગતના બિન બિન ભાગોમાં ખોદકામ કરીને માનવજાતિના ઇતિહાસ ઉપર અપૂર્વ પ્રકાશ નાખ્યો. અને હજુ ખોદકામો દ્વારા વધારે પ્રકાશની ઘણી જગ્યા ભારતમાં, અને ગુજરાતમાં સાબરમતી, મહી, વિંધ્યામિત્રી અને ઓરઝ જેવા નદીઓની ખીણોમાં જે ખોદકામ થયું છે તે ઉપરથી આપણે જણાવ છે કે ગુજરાતમાં પ્રાચીન પાવાણુયુગમાં (જે લાખ વર્ષો પહેલાં માનવજાતિ વસતી હતી. તામ્રપાવાણુયુગ અને લઘુપાવાણુયુગનાં અવશેષો મળે છે, પણ લઘુપાવાણુયુગથી નવપાવાણુયુગ સુધીના સમયગાળા માટે હજુ સુધી આપણને સાધનસામગ્રી મળી નથી. આને ૩ જૂદાં જૂદાં સ્થળોમાં ખોદકામની આવશ્યકતા છે.

ધર્મરથી છૂટા પડી અનેક પ્રકારનાં દુઃખો સહન કરશે અને આને માટે તે લોકો પોતે જ જવાબદાર છે. “ ધર્મરને કાઈ છેતરી શકતું નથી. માણસ જેવું વાવશે તેવું લણશે. ” (ગેલેટિઅન્સ ૬ : ૭). જીસસે પોતાના શિષ્યોને સ્પષ્ટ રીતે કહ્યું છે કે જો તમે મનુષ્યો ઉપર પ્રેમ રાખશો તો તમારી આધ્યાત્મિક ઉન્નતિ થશે જ. બીજાં જે પરિણામો આવે છે તે વિષે પણ અનેક જાતના સિદ્ધાન્તો આપવામાં આવ્યા છે. આ વિષયમાં એક અગત્યનો સિદ્ધાન્ત પોલનાં વચનોમાં આપવામાં આવેલો છે. તે આ પ્રમાણે છે:—“ પાપનું ફળ મરણ છે પણ ધર્મરની બક્ષીસ અમર જીવન છે. ” (રોમન્સ, ૬ : ૨૩).

પ્રકરણ ચૌદમું

પ્રાચીન અવિદ્યમાન ધર્મો

જગતમાં આજે જે મુખ્ય અગીઆર ધર્મો વિદ્યમાન છે તેનો વિચાર અને તુલના આપણે પાછલાં પ્રકરણોમાં કરી ગયા. જૂતકાળમાં જગતના જૂદા જૂદા ભાગોમાં કેટલાક ધર્મો પ્રચલિત હતા, પણ આજે તે અસ્તિત્વમાં નથી. અમેરિકા, ઑસ્ટ્રેલીઆ, ગ્રીસ અને રોમ જેવા દેશોમાં પ્રાચીન કાળમાં જે વિસિષ્ટ પ્રકારના ધર્મો હતા તે આજે જોવામાં આવતા નથી પણ તેને બદલે ત્યાં ખ્રિસ્તીધર્મ જોવામાં આવે છે. તે જ પ્રમાણે ઇજિપ્ત અને બેબીલોનીઆ જેવા દેશોમાં પહેલાં ધર્મનાં જે સ્વરૂપો હતાં તે આજે નથી, પણ તેને બદલે ત્યાં ઇસ્લામ ધર્મ જોવામાં આવે છે. આ પ્રકરણમાં આપણે કેટલાક મુખ્ય પ્રાચીન અવિદ્યમાન ધર્મોનાં સંક્ષેપમાં વિચાર કરીશું.

પુરાતત્વ ખાતાએ જગતના બિન બિન ભાગોમાં ખોદકામ કરીને માનવજાતિના ઇતિહાસ ઉપર અપૂર્વ પ્રકાશ નાખ્યો છે, અને હજુ ખોદકામો દ્વારા વધારે પ્રકાશની ઘણી જરૂર છે. ભારતમાં, અને ગુજરાતમાં સાબરમતી, મહી, વિંધ્યામિત્રી અને ઓરસંગ જેવાં નદીઓની ખીણોમાં જે ખોદકામ થયું છે તે ઉપરથી આપણને જણાય છે કે ગુજરાતમાં પ્રાચીન પાપાણ્યુગમાં (બે લાખ વર્ષો પહેલાં) માનવજાતિ વસતી હતી. તામ્રપાપાણ્યુગ અને લઘુપાપાણ્યુગનાં પણ અવશેષો મળે છે, પણ લઘુપાપાણ્યુગથી નવપાપાણ્યુગ સુધીના સમયના ગાળા માટે હજુ સુધી આપણને સાધનસામગ્રી મળી નથી. આને માટે જૂદાં જૂદાં સ્થળોમાં ખોદકામની આવશ્યકતા છે.

પ્રાચીન પાપાણ્ય યુગથી માંડીને નવપાપાણ્ય યુગ (આશરે ૧૨૦૦૦-૫૦૦૦ ઇ. સ. પૂર્વે) સુધીનાં જે અવશેષો મળેલાં છે તેના ઉપરથી તે તે પ્રજાના ધર્મના સ્વરૂપ ઉપર કોઈ પણ પ્રકારનો પ્રકાશ પડતો નથી. મોહેન્જો-દડોમાં જે ખોદકામ થયું છે તેણે ધર્મ ઉપર સારો પ્રકાશ નાખ્યો છે. ઇ. સ. પૂર્વે ત્રણ હજાર વર્ષો ઉપર સિન્ધુ સંસ્કૃતિની પ્રજા શક્તિ, શિવ, ત્રિમૂર્તિ અને ગ્રાણીઓની પૂજા કરતી હતી એટલું તો આજે સ્પષ્ટ રીતે સિદ્ધ થઈ ચૂક્યું છે. ઇજીપ્ત, મુમેરિઆ અને ચીનની પ્રાચીન સંસ્કૃતિ સાથે સિન્ધુ સંસ્કૃતિ સરખાવવા જેવી છે. ઉર, સુસા વગેરે સ્થળોના ખોદકામોથી પ્રાચીન સંસ્કૃતિ ઉપર ઘણો પ્રકાશ પડ્યો છે.

ઇજીપ્તનો પ્રાચીન ધર્મ

ઇજીપ્તનો ઇતિહાસ લગભગ ઇ. સ. પૂર્વે ત્રણ હજાર વર્ષથી શરૂ થાય છે. ઇજીપ્તના જેટલા રાજવંશો થયેલા છે તેટલા બધાની સાથે ઇજીપ્તના ધર્મનો ઇતિહાસ જોડાયેલો છે. ગ્રીક પ્રજાએ ઇજીપ્તને જીતી લીધું (૩૩૨ ઇ. સ. પૂર્વે) ત્યાં સુધીમાં ત્રીસ રાજવંશોએ ઇજીપ્તમાં રાજ્ય કર્યું છે. ઇજીપ્તમાં સિંહ, વાનર, બળદ, કુતરા, ખીલાડી જેવાં ગ્રાણીઓની પૂજા કરવામાં આવતી હતી. કુદુંબ અને ગામના દેવાને મંદિરોમાં સાથે સાથે રાખીને લોકો પૂજા કરતા હતા. આ પ્રમાણે અનેક દેવવાદ પ્રચારમાં આવ્યો હતો. ઇજીપ્તની પ્રજા મુખ્યત્વે સૂર્યની પૂજા કરતી. સૂર્યનાં જીર્ણ જીર્ણ સ્વરૂપોને પૂજવામાં આવતાં હતાં. રા અને ઓસિરિસ એ બે ઇજીપ્તના મુખ્ય દેવો સૂર્યનાં જ રૂપો છે. હેલિઓ-પોલીસ એ સૂર્યપૂજનનું મુખ્ય ધામ હતું. ઓસિરિસની સ્ત્રી આઇ-સિસ ની પૂજા કરવામાં આવતી હતી. પ્તાહ નામનો એક ખીજો દેવ વિશ્વકર્માનું કામ કરતો હતો. કાળક્રમે ઓમન, ઓમન-રા વગેરે નવા દેવાની કલ્પના કરવામાં આવી અને તેમની પૂજાનો પ્રચાર થયો. બધા દેવાનો સંગ્રહ કરીને પિતા, માતા અને બાળક એમ ત્રિમૂર્તિ તરીકે પૂજા કરવામાં આવતી હતી : દા. ત. એમ્ફીસ નામના સ્થળમાં પ્તાહ, સેખમેત

અને તેમનો પુત્ર ઈમિહોતેપ એ ત્રણની પૂજા થતી હતી: થેન્નીસ નામના રથજમાં એમન-રા, મૃત અને ઓન્સ એ ત્રણની પૂજા થતી હતી; એમ્પીડાસ નામના રથજમાં ઓસિરિસ, આઈસિસ અને હોરસ એ ત્રણની પૂજા થતી હતી. સેટ એ સૌથી જૂનો દેવ છે, હોરસ એ રાજા-ઓનો દેવ છે, એસિરિસ એ પ્રજાનો દેવ છે અને રા એ રાષ્ટ્રનો દેવ છે. આ બધા દેવો સૂર્યનાં જ રૂપો છે. મૃત રાજાઓને અને ખીજા મનુષ્યોને દેવ તરીકે પૂજવામાં આવતા હતા અને એ રીતે પિતૃપૂજાનો પ્રચાર થએલો હતો.

ઇજીપ્તની પ્રજા આત્મા અને દેહ વિષે જે વિચારો ધરાવતી હતી તે જાણવા જેવા છે. મનુષ્ય જ્યારે જન્મે છે. ત્યારે કે નામના તરવ સાથે જન્મે છે. મનુષ્યનો જે વાસ્તવિક આત્મા છે તેને બે કહેવામાં આવે છે. બ નિત્ય જી અને સ્વર્ગમાં હિંમેશને માટે રહી શકે છે. મરણ પછી દેહ-ખત-ને મસાલો ભરી સાચવી રાખવામાં આવતો હતો, અને વિધિસર પ્રાર્થનાઓ કરવાથી તે દેહ અમર બનતો હતો. મૃતદેહની સાથે ખીજા ઘણી વસ્તુઓ પ્રેતના ઉપયોગ માટે મૂકવામાં આવતી હતી. મરણ પછી જ્યારે આત્માને ફરીથી આ જગતમાં આવવું હોય ત્યારે આ મૃત દેહ તેને ધારણ કરવા માટે કામમાં આવે એ હેતુથી મડદાંઓને-મમીને-બહુ કાળજીથી સાચવી રાખવામાં આવતાં હતાં. ઇજીપ્તના રાજાઓનાં મડદાંઓ ઉપર પીરામીડો બાંધવામાં આવતા હતા. આજે પણ ઇજીપ્તનાં મમીઓ અને પીરામીડો જગપ્રસિદ્ધ છે. પ્રેતગ્રન્થ (Book of the Dead) નામના પુસ્તકમાં એસિરિસ મરણ પછી જીવોનો ન્યાય તેમના કર્મ પ્રમાણે કેવી રીતે કરે છે તેનું સરસ વર્ણન કરવામાં આવેલું છે. એક તાજવામાં મૃત મનુષ્યનું હૃદય મૂકીને ન્યાય કરવામાં આવતો હતો. આ પ્રેતગ્રન્થ ઘણો પવિત્ર મનાતો હતો અને તેથી પત્ર ઉપર તે લખીને રથની સાથે દાટવામાં આવતો હતો. ઇજીપ્તની પ્રજાને બહુમાં ઘણી શ્રદ્ધા હતી. ઇ. સ. ૩૯૧ માં થિઓડોસીઅસે ઇજીપ્તનાં

દેવાલયોને બંધ કરવાનો હુકમ કર્યો તે ક્ષણે જ ઇજીપ્તના પ્રાચીન ધર્મની પૂર્ણાવસ્થા યદ્યપિ આજે ઇજીપ્તમાં પ્રજાસત્તાક રાજ્ય છે અને પ્રજાનો ધર્મ ઇસ્લામ છે. આફ્રિકાના બીજા બધા દેશોની પ્રજા પ્રાચીન કાળમાં જડ અને એતન પદાર્થોની અને કુદરતનાં તત્ત્વોની પૂજા કરતી હતી. આફ્રિકાની આજની કેટલીક આદિવાસી પ્રજામાં અને નીઝોમાં આ પ્રાચીન ધર્મનાં અવશેષો જોવામાં આવે છે. આફ્રિકાની બીજી પ્રજામાં ઇસ્લામ અને ખ્રિસ્તી ધર્મનો પ્રચાર થએલો છે.

સુમેરીઆનો પ્રાચીન ધર્મ

ઉર નામના સ્થળે પુરાતત્ત્વવિદોએ ખોદકામ કરીને જે પદાર્થો શોધી કાઢ્યા છે તેના ઉપરથી સુમેરિઅન પ્રજાની સંસ્કૃતિનો ખ્યાલ આવી શકે છે. સુમેરિઅનો સેમિટિકથી ભિન્ન હતા અને આશરે ઇ. સ. પૂર્વે ૫૦૦૦ વર્ષો પહેલાં તેમણે આ સ્થળે વાસ કર્યો હતો. તેમના નામ ઉપરથી જ તે દેશ સુમેર તરીકે ઓળખાયો હતો. તેમના જીવનમાં ધર્મનું મહત્ત્વ ધણું હતું. રાજ્યાત્તમાં તેઓ એન્લીલ (પૃથ્વીનો દેવ) અને એન્કી (જળનો દેવ) એ બે દેવોની ઉપાસના કરતા હતા. કાળક્રમે બીજા દેવો સ્વીકારવામાં આવ્યા તે એટલે સુધી કે દરેકને પોતાનો ઇશ્વર દેવ હોય. દરેક નગરમાં જ્યાં ટાવર વાળું મંદિર (Ziggurat જેને બેબીલોનીઅનમાં Zikkurat, Tower of Babel, કહેવામાં આવે છે) બાંધવામાં આવ્યું હતું. આ ટાવર ઉપર એન્લીલની પૂજા કરવામાં આવતી હતી. જેમ જેમ બીજા દેવોની પૂજા હાથેલ થઈ તેમ તેમ ટાવરવાળાં બીજાં મંદિરો બાંધવામાં આવ્યાં.

આ દેવોની સત્તા બિંધ્યના જીવન ઉપર ન હતી. ઐહિક સુખ અને દીર્ઘ આયુષ્ય માટે લોકો આ દેવોની પૂજા કરતા હતા. મરણોત્તર અવસ્થા એક જડ રીતિ છે એમ લોકો માનતા હતા. તેઓ મરી ગએલા માણસને ઘરમાં જ દાટતા હતા, કારણ કે તેઓ એમ માનતા હતા કે

પ્રેતો જે ઘરમાં હોય તો તેમની પૂજા થઈ શકે અને ગંધી વખતે તેઓ હાજર રહી શકે. મડદાની સાથે અનાજથી બરેલાં વાસણો મૂકવામાં આવતાં હતાં. કબરોમાંથી જે જોળ અને લાંબા મોઢોર સીકાઓ જડી આવ્યા છે તે ઉપર દેવો, દેવીઓ અને પ્રાણીઓની આકૃતિઓ જોવામાં આવે છે. આના ઉપરથી દેવો વિશેની ભાવનામાં કેટલી વિવિધતા આવી છે તે જાણી શકાય છે. કેટલાક સીકાઓ ઉપર હિન્દુસ્તાનના પ્રાણીઓની આકૃતિઓ છે. તેથી અનુમાન થાય છે કે સુમેરિઅન પ્રજાને હિન્દુસ્તાનની પ્રજા સાથે સંબંધ હોવો જોઈએ. મોહેન્-જો-દડોના અવશેષોમાં સુમેરિઅન પ્રજાની વસ્તુઓ જોવામાં આવે છે. આ ઉપરથી જણાય છે કે સુમેર અને સિંધ વચ્ચે બહેપાર ચાલતો હતો.

ઉરના ખોદકામથી રાજાઓની ઘણી કબરો (ઈ. સ. પૂ. ૩૦૦૦ થી આરંભ થતી) જડી આવી છે. તેમાં રાજા અને રાણીના જુદા જુદા ખંડો હોય છે. તેમની આજુબાજુ સોના ચાંદીનાં ધરણાં, સંગીતનાં વાદ્યો અને ખીજા સુંદર પદાર્થો મૂકવામાં આવેલા છે. આ ઉપરાંત ઘણા નોકરોને મારી નાખીને રાજાની સાથે દાટવામાં આવતા હતા. રાજાને દાટતી વખતે જ આ પ્રકારનો મનુષ્યવધ કરવામાં આવતો હતો.

બેબીલોનીઆનો પ્રાચીન ધર્મ

બેબીલોનની પ્રજાને ઈર્ષાસ લગભગ ૩૭૫૦ ઇ. સ. પૂ. થી ૫૦૦ ઇ. સ. પૂ. સુધીનો છે. સાર્ગન નામનો સેમિટિક સૈનિક આશરે ઇ. સ. પૂ. ૨૭૫૦ ની સાલમાં અમુકક નામના પ્રદેશમાં રાજ્ય કરતો હતો. તેણે સુમેરીઅનોને અને બીજા પ્રજાઓને હરાવી મોટા રાજ્યની સ્થાપના કરી. સુમેરીઅનો અને સેમિટિકો સાથે સાથે શાન્તિથી રહેવા લાગ્યા. ઇ. સ. પૂ. ૨૨૦૦ ની લગભગ એમોરાઈટ સેમિટિકોએ બેબીલોન આગળ આવી વાસ કર્યો. સમય જતાં તેમની સત્તા વધવા માંડી અને હમ્મુરખી નામના રાજાએ સામ્રાજ્ય સ્થાપવાનો નિશ્ચય કર્યો. તેણે સમાજને માટે કેટલાક સારા કાયદાઓ ઘડ્યા જે આજે હમ્મુરખીના કાયદા તરીકે ઓળખાય

છે. પ્રજા જિંચાં ટાવરવાળાં દેવજોમાં પૂજા કરતી હતી અને પ્રાણીઓનું બલિદાન કરવામાં આવતું હતું. પૂજા વખતે અનેક પ્રકારનું સંગીત ચાલતું હતું. પૂજારીઓમાં સ્ત્રીઓનું સ્થાન જિંચું હતું. મન્દિરોમાં હિન્દુસ્તાનની દેવદાસીઓની માફક સ્ત્રીઓનું એક મંડળ રહેતું હતું. ભવિષ્ય કહેનારા કેટલાક માણસો પણ મન્દિરમાં રહેતા હતા, અને તેથી જ્યોતિઃશાસ્ત્રનો અભ્યાસ સર થયો હતો.

જેખીલોન પ્રજા શરૂઆતમાં વૃષભ વગેરે પ્રાણીઓની પૂજા કરતી હતી. તેમના દેવોમાં પહેલા ત્રણ મુખ્ય દેવો હતા : સ્વર્ગનો દેવ અમરુ, પૃથ્વીનો દેવ એન્દ્રીન અથવા બેલ, અને જળનો દેવ ઈશ્વા. પછીથી બીજા ત્રણ દેવોનો એક વર્ગ અસ્તિત્વમાં આવ્યો : ચન્દ્રદેવ સીન, સૂર્ય-દેવ શમાશ અને અન્તરિક્ષદેવ રમ્માન. દેવોની માફક અનેક દેવીઓની પણ પૂજા થતી હતી. આ બધી દેવીઓમાં પ્રેમની દેવી ઇસ્તરનું સ્થાન મહત્ત્વનું હતું. તેને અંગે અનેક રસમય કથાઓ જોવામાં આવે છે. શરૂઆતમાં એન્દ્રીન એ મુખ્ય દેવ હતો પણ હમ્મુરબીના સમયમાં જેખીલોનના મહુર્ક અથવા એરિડાક નામના દેવે તેનું સ્થાન લીધું. આ દેવ ઇકન નામના બાગમાં રહે છે. આ બાગમાં દેવોને પ્રિય થઈ પડેલું એક મોટું વૃક્ષ છે. મુખ્ય દેવો ઉપરાંત બીજા કેટલાક નાના દેવોની પણ પૂજા થતી હતી. દેવની પૂજા પોતે હમ્મેશાં કરે છે એ ભાવનાથી માણસો મન્દિરોમાં દેવની પાસે પોતાની માટીની એક પ્રતિમા મૂકી રાખતા હતા. આ બધી પ્રતિમાઓ ખોદકામથી પ્રકાશમાં આવી છે. દરેક કુટુંબમાં કુલદેવતાની ભાવના હતી. આ કુલદેવનો મરી ગયેલા માણસોના આત્મા સાથે સંબંધ છે એમ માનવામાં આવતું હતું, અને કુટુંબના સુખનો આધાર પણ આ કુલદેવની કૃપા ઉપર જ રહેતો હતો. દેવોની પૂજા ભયને લીધે કરવામાં આવતી હતી, પ્રેમ અથવા આદરભાવને લીધે નહિ. લોકોને જાદુમંત્રીમાં બહુ વિશ્વાસ હતો. મરણોત્તર અવસ્થા બહુ આકર્ષક ન હોવાથી આ જગતમાં સુખ, સંપત્તિ અને દીર્ઘ આયુષ્યને માટે જ દેવોને પ્રાર્થના

કરવામાં આવતી હતી. બેબીલોનીઆની અનેક પ્રકારની કથાઓનું સાહિત્ય પણ અસ્તિત્વમાં આવ્યું હતું. અને તેમાં જગતની ઉત્પત્તિ અને મહાપ્રલય જેવી કથાઓની અસર બાઈબલ ઉપર થયેલી છે.

એસીરીઆનો પ્રાચીન ધર્મ

ઇ. સ. પૂ. ૩૦૦૦ ના અરસામાં સેમિટિક લોકો અસર અથવા એસીરીઆમાં વસ્યા. આગળ જતાં તેમણે બેબીલોન વગેરે સ્થળોની સંસ્કૃતિ અપનાવી. તેમના ધાર્મિક વિચારો ઉપર બેબીલોનની પ્રજાના વિચારોની ઘણી અસર થયેલી છે. એસીરીઆનો મુખ્ય દેવ અસર હતો, અને તેને બેબીલોનીઆના દેવો-બેલ, અનુ અને ઇલા-ના કરતાં ઉત્તમ માનવામાં આવતો હતો. અસર દેવ એસીરીઆના રાજાઓનો રક્ષક હતો. અસરની પત્નીનું નામ બેલીલ હતું અને તે ઇસ્તર દેવીથી બિન્ન નથી એમ માનવામાં આવતું હતું. અરબેલા નામના સ્થળમાં એક બીજી ઇસ્તર નામની સુદ્ધની દેવી હતી. સુદ્ધના દેવ નીનીબ અને શીકારના દેવ નેર્ગલ એ બે દેવોનું પૂજન આદરભાવથી કરવામાં આવતું હતું. સૃષ્ટિની ઉત્પત્તિ, ભવિષ્યકથન, જ્યોતિઃશાસ્ત્ર, પૂજાવિધિ, જાદુમંત્ર વગેરે બાબતો બેબીલોનીઆના સંસ્કૃતિમાંથી જ લેવામાં આવેલી છે. એસીરીઆની પ્રજાને દરેક બનાવની યાદી કરવાનો શોખ હતો. આ શોખને પરિણામે તેમના જ્યોતિઃશાસ્ત્રના અનુભવો લેખરૂપમાં સચવાઈ રહ્યા છે અને તેને લીધે જ આગળ જતાં ગ્રીક પ્રજા ખગોળ શાસ્ત્રનો સારો વિકાસ કરી શકી છે.

ગ્રીસનો પ્રાચીન ધર્મ

ગ્રીસની સંસ્કૃતિનો ઇતિહાસ ઇ. સ. પૂ. ૨૦૦૦ થી શરૂ થઈ ઇ. સ. ના આરંભ કાળ સુધીમાં અનેક રંગો ધારણ કરે છે. તે બધામાં ગ્રીસની પ્રજાની અસાધારણ શુદ્ધિ સ્પષ્ટ દેખાઈ આવે છે. મધ્યમાર્ગ, સૌન્દર્ય અને સરલતાનો સમન્વય, શરીર અને શુદ્ધિનો એક સરખો

વિકાસ—આ વિશિષ્ટ લક્ષણોએ ગ્રીસના ધર્મને વિશિષ્ટ સ્વરૂપ આપ્યું છે. એટલું જ નહિ પણ જગતની વિચારધારાઓનું કેટલેક અંશે રૂપ પણ ધાર્યું છે.

ગ્રીક પ્રજા મૂળ હિન્દીયુરોપી પ્રજાનો જ એક ભાગ હતી. ગ્રીસમાં ત્યારે આ પ્રજા આવી ત્યારે ઝગ્ગવેદના જેવા પ્રકૃતિદેવોની પૂજા પોતાની સાથે લેતી આવી હતી. કુદરતનાં બન્ન બિન્ન તરવોને દેવ અને દેવી માનીને, તેમનામાં મનુષ્યના જેવો આકાર અને ગુણો છે એમ કદખીને આ પ્રજા પૂજન કરતી હતી. ગ્રીકના આદ્ય કવિ હોમરે (આસરે ઇ. સ. પૂર્વે ૧૦૦૦) ‘ઇલિયડ’ અને ઓડીસી નામનાં બે મહાકાવ્યોમાં આ બધા દેવો અને દેવીઓનો સારો ખ્યાલ આપ્યો છે. હિસિયડ (ઇ. સ. પૂર્વે ૮૦૦) નામના બીજા મહાકવિએ ‘કાર્ય’ અને ‘દિવસો’ (Works and Days) અને ‘દેવોત્પત્તિ’ (Theogony) એ બે કાવ્યોમાં ગ્રીસના દેવો અને ધર્મ વિષે સારું નિરૂપણ કરેલું છે. પેરિક્લેસના સમયમાં (ઇ. સ. પૂ. પાંચમું શતક) હિરોડોટસ જે ઇતિહાસના પિતા તરીકે પ્રસિદ્ધ છે તેણે લખેલો ઇતિહાસ અને ફિડિયેસ વગેરે શિલ્પકારોએ ઘડેલી દેવદેવીઓની મૂર્તિઓ પણ આ દેશના ધર્મ ઉપર સારો પ્રકાશ નાખે છે.

ગ્રીક લોકોનો મુખ્ય દેવ ઝયુસ (Zeus અથવા Zeus Peter) છે. તે આકાશનો દેવ છે અને તેની તુલના ઝગ્ગવેદના યૌઃ પિતૃ અને પછોના રોમન જ્યુપિટરની સાથે થઈ શકે એમ છે. આ દેવ ઓલિમ્પસ નામના પર્વત ઉપર બિરાજે છે અને ‘દયાનો સાગર’ અને ‘દેવો અને મનુષ્યોનો પિતા’ એ બાવનાથી પૂજવામાં આવતો હતો. આ પર્વત ઉપર બીજા પણ કેટલાક દેવો અને દેવીઓનાં સ્થાન છે. હીરા નામની દેવી ઝયુસની સહચરી તરીકે પૂજાય છે. સમુદ્રનો દેવ પોર્સીડન, સૂર્યનો દેવ એપોલો, યુદ્ધનો દેવ એરીસ, ગૃહદેવતા હેસ્ટિયા, પૃથ્વીદેવી ડીમીટર, શેષ કરનાર હિર્મીસ વગેરેની પૂજા કરવામાં આવતી હતી.

કાળક્રમે હેડીસ, ડાયોનીસીસ, ક્રોનસ, યુરેનસ વગેરે દેવો અસ્તિ-
ત્વમાં આવ્યા. દેવોના પરિચારકો તરીકે કેટલાક નાના દેવો પણ સ્વીકાર-
વામાં આવ્યા. રાત્રી અને દિવસ, અરુણોદય, અન્ધકાર, નિદ્રા વગેરેના
દેવોની માન્યતા પણ અસ્તિત્વમાં આવી. નાના મોટા દેવોની એકંદર
સંખ્યા ત્રીસ હજારની થઈ. ઇજિપ્ત અને હિન્દુસ્તાન સિવાય જગતના ખીન્ન
કોઈ પણ દેશમાં આટલા ગણ દેવોની સંખ્યા જોવામાં આવતી નથી.

પોતાની ઇચ્છાઓ પરિપૂર્ણ કરવાને માટે ગ્રીક પ્રજા ઉપર જણાવેલા
દેવોની પૂજા કરતી હતી. પૂજામાં મુખ્યત્વે પ્રાર્થના, ફળકૂસ વગેરેથી બેટ
અને પશુવધ એ તત્ત્વો હતાં. જૂદા જૂદા દેવોને માટે જૂદા જૂદા પશુઓનો
વધ કરવામાં આવતો હતો. પૂજાને નિમિત્તે આખા વર્ષમાં અનેક ઉત્સવો
થતા હતા, અને તેમાં ચાર મુખ્ય હતા: ઓલિમ્પિયા, પીથીઆ,
ઇસ્મીઆ અને નીમીઆ. આ ઉત્સવોમાં આખા દેશના લોકો એકઠા
થતા હતા. એથેન્સમાં ડાયોનીસીસનો મહોત્સવ ફેબ્રુઆરી માસમાં
ઉજવવામાં આવતો હતો. ઑક્ટોબર માસમાં ડીમીટરનો ઉત્સવ ઉજવાતો
હતો અને તેમાં ત્રીઓ જ ભાગ લેતી હતી. એપોલોના ઉત્સવમાં ભાગ
લેવા ઘણા લોકો એથેન્સમાં આવતા હતા. જુલાઈ મહિનામાં સ્પાર્ટામાં
જે વ્યાયામનો ઉત્સવ થતો હતો તેમાં ગ્રીક પ્રજાની વીરતાનાં દર્શન થતાં
હતાં. ડેલ્ફમાં ભવિષ્ય જાણવાને માટે અસંખ્ય લોકો આવતા હતા
અને તેથી પ્રજાની એકતા સ્વાભાવિક રીતે સચવાતી હતી.

ગ્રીસની પ્રજામાં ચેતના અને ઉદ્ધાસ હતાં. તેથી તેમના ઉત્સવોમાં
ખરેખરે પ્રાણ હતા. મરણ પછીની અવસ્થા વિષે તેમને બહુ ચિન્તા ન
હતી. મરણ પછી પ્રેતનો આત્મા નીચે આવેલા હેડીસના લોકમાં-
ન્યાં મુખ અને આનન્દનો અભાવ છે ત્યાં-અથ છે એમ માનવામાં
આવતું હતું. ત્યાં પ્રુડમશાળી આત્માઓને માટે સ્વર્ગ (Elysium)
અને પાપીઓને માટે નરક (Tartarus) ની યોજના કરવામાં આવેલી
હતી. દેવો માણસોનાં શુભ અને અશુભ કર્મોનો બધો હિસાબ રાખતા

હતા અને તે પ્રમાણે ત્રેતના આત્માનું સ્થાન નક્કી કરવામાં આવતું હતું.

અનેક દેવોની કલ્પના, બાહ્ય આચારથી રંગાએલી દેવપૂજા, ભવિષ્ય-વાણીમાં અપૂર્વ શ્રદ્ધા—આ બધાં તત્ત્વોથી ગ્રીસના ઈટલાક વિચારકોને અસંતોષ થયો હતો. તેમાં સોક્રેટીસ (આશરે ૪૬૯—૩૯૯ ઇ. સ. પૂ.) અગ્રણી હતો. તેણે ન્યાય, સત્ય અને આત્માના જ્ઞાનની આવશ્યકતા વિષે પ્રબળ ઉપદેશ આપ્યો. ધણા નાગરિકો તેના શિષ્યો થયા. સોક્રેટીસના નવા વિચારોથી રાજ્યના અધિકારીઓ તેના ઉપર બહુ ગુસ્સે થયા અને તેના ઉપર આરોપ મૂકીને ઝેર આપી ‘માનવજાતિના રત્નનો’ નાશ કરી નાખ્યો. સોક્રેટીસ અને પ્લેટો જેવા તેના શિષ્યો, એરિસ્ટોટલ, ઝીનો અને બીજા તત્ત્વચિન્તકો આ સર્વેએ જ્ઞાનમાર્ગનો ઉપદેશ કરી ગ્રીસને ખરેખર અમરતા અપી છે. ‘તત્ત્વચિન્તક રાજ્ય’ એ પ્લેટોનો આદર્શ આજે પણ પ્રેરણાદાયક છે.

ગ્રીસની પ્રજામાં તત્ત્વજ્ઞાનની સાથે સાથે એક વિશિષ્ટ પ્રકારની ભક્તિનો પણ પ્રવાહ શરૂ થયો છે. આ ભક્તિનું નામ મિસ્ટરી (Mystery) છે. આ શાખામાં અમુક માણસો એકાન્તમાં ભક્તિ કરે છે અને મુખ્યત્વે ભાવનાવાદ અને પરલોકના વિચાર ઉપર બાર મૂકવામાં આવે છે. આ સંપ્રદાયના કર્મકાણ્ડમાં ખાસ કરીને મનુષ્ય અને ઈશ્વરના સંબંધની ભાવના જોવામાં આવે છે.

ઇ. સ. ૫૨૯ માં રોમન સમ્રાટ જરિટનીઅને (૪૮૨-૫૬૫) એથેન્સની બધી તત્ત્વજ્ઞાનની શાખાઓ બંધ કરી અને ગ્રીસના પ્રાચીન ધર્મનું તિરોધાન થયું. આજે ગ્રીસમાં ખ્રિસ્તી ધર્મનો પ્રચાર છે.

રોમનો પ્રાચીન ધર્મ

ઇટાલીના મધ્ય ભાગમાં લેટીન ખેડૂતો રહેતા હતા. તેઓ માનતા હતા કે નદી, પર્વત, જંગલ વગેરે જગતના બધા ય પદાર્થોમાં એક પ્રકારનું ચેતન તત્ત્વ રહેલું છે. અર્થાત્ તેઓ જીવવાદ (Animism) સ્વીકારતા

હતા. વળી તેઓ જે ધરમાં રહેતા હતા તે ધરના જૂદા જૂદા ભાગોની પણ પૂજા કરતા હતા. આ સાદા લેટીન ધર્મમાંથી રોમના પ્રાચીન ધર્મની ઉત્પત્તિ થએલી છે. અંગ્રેજી શબ્દ Religion-ધર્મ-લેટીન શબ્દ Religio માંથી જ આવેલો છે. એતન તત્ત્વ જ્યાં રહેતું હોય એવા પવિત્ર સ્થળમાં મનુષ્યને જે બચ અને આદરભાવની લાગણી થાય છે તેનું નામ Religio છે એમ જણાય છે. મનુષ્યની આજુબાજુ સારા અને ખરાબ તત્ત્વો અદ્વિતીયરૂપે હયાં જ કરે છે એમ માનવામાં આવતું હતું. ધરમાં પણ આવાં કેટલાક તત્ત્વો હતાં; દા. ત. દારરક્ષક જાતુસ, કન્યા-દત્તો રક્ષક પેનાટેસ. જીવનના જૂદા જૂદા પ્રસંગોએ જૂદાં જૂદાં તત્ત્વોની પૂજા કરવામાં આવતી હતી. બાળકના જન્મ વખતે પિક્વેનસ અને પિલ્વેનસની પૂજા થતી હતી; લગ્ન પ્રસંગે જુપિટર જે પ્રથમ આકાશ-દેવ હતો તેની પૂજા થતી હતી; કન્યા પરણીને સાસરે જાય ત્યારે તે પોતે ગળડી ન પડે એટલા માટે ઉમરા આગળ પોતાના હાથમાં ત્રણ સીંકાઓ રાખતી—એક પોતાના ધણી માટે, બીજી ધરના દેવ હાર ને માટે અને ત્રીજી એતરના દેવ હારેસને માટે. મરણ વખતે પણ આખા ધરને વિધિસર શુદ્ધ કરવામાં આવતું હતું અને સેરેસના માનમાં યજ્ઞ કરવામાં આવતો હતો. વર્ષમાં બે વાર ફેબ્રુઆરી અને મે મહિનામાં પિતૃઓના માનમાં ક્રિયાઓ કરવામાં આવતી હતી અને એક પ્રકારનો ઉત્સવ ઉજવવામાં આવતો હતો. રોમન શબ્દ Pietas નો અર્થ 'દેવ અને કુટુંબની ભક્તિ' એ પ્રમાણે થાય છે. આ પ્રકારે પ્રાચીન રોમમાં દેવો અને કુટુંબનો સંબંધ થયો ગાઢ હતો.

આ પ્રમાણે રોમની પ્રજા ધરમાં અને બહાર ઉત્સવો ઉજવતી હતી અને આનન્દમય જીવન ગાળતી હતી. કાળક્રમે વ્યક્તિના સાદા ધર્મમાંથી સમસ્ત રાષ્ટ્રના ધર્મનો ઉદય થયો અને જૂના દેવોએ સ્વરૂપ ધારણ કર્યું. રોમના કૃષીદાસીન પર્વત ઉપર ત્રિશૂર્તિનું-જુપિટર (સૌથી મહાન અને શ્રેષ્ઠ દેવ), માર્સ (જે પહેલાં એતીનો દેવ હતો અને હવે

યુદ્ધનો દેવ બન્યો હતો) અને કૃષ્ણીરીનરા (રક્ષણ કરનારો દેવ) આ ત્રણ દેવોનું—મન્દિર બાંધવામાં આવ્યું. આગળ જતાં જીપિટર, તેની પત્ની વ્યુનો, અને મિનેરવા (શિશ્યની અને પ્રજાની દેવી) એ ત્રણેએ મુખ્ય ત્રિમૂર્તિનું રચાન લીધું. ગામડાંઓમાં દેવદેવીઓની પૂજા ખુલ્લી જગ્યામાં ટુક્કોની ઘટ્ટા નીચે થતી હતી, પણ રોમની અંદર મન્દિરોમાં મનુષ્યના જેવી દેવદેવીઓની મૂર્તિઓની પ્રતિષ્ઠા કરી પૂજા કરવામાં આવતી હતી. પહેલાં ખેતી અને પશુઓને ઉદ્દેશીને ઉત્સવો થતા હતા પણ પછી લોકોનું દૈદિબિન્દુ બદલાતાં પ્રજા અને રાષ્ટ્રના કલ્યાણ માટે ઉત્સવો ઉજવવામાં આવતા હતા. પહેલાં રાજા જ મુખ્ય પૂજારી હતો પણ જ્યારે રાજશાસન બંધ થયું ત્યારે પૂજાનું કામ રાજકુટુંબના જૂદા જૂદા માણસોમાં, ફોનદારી ન્યાયાધીશોમાં અને મુખ્યત્વે પોન્ટીફોમાં વહેંચી નાખવામાં આવ્યું હતું. દરેક દેવદેવીને પોતાના પૂજારીઓ હતા. ન્યાયમન્દિર (Forum) પાસે આવેલાં દેવળમાં પવિત્ર કુમારિકાઓ (Vestal Virgins) રાષ્ટ્રના પવિત્ર અગ્નિની હાંમેશાં સંભાળ રાખતી હતી. શકુન અને તેનું રહસ્ય સમજાવવા માટે શકુનવિદ્યા જાણનારાઓની એક સંસ્થા પણ સ્થાપવામાં આવેલી હતી.

સમય જતાં રોમની પ્રજા ગ્રીકપ્રજાના સમાગમમાં આવી (ઈ. સ. પૂ. બીજું શતક) અને રોમના ધર્મ અને સંસ્કૃતિનું સ્વરૂપ બદલાયું. ઈ. સ. પૂ. ૧૫૫ માં ગ્રીસના ત્રણ તત્ત્વચિન્તકો રોમમાં એકત્રી તરીકે આવ્યા અને તેમણે પોતાના તત્ત્વજ્ઞાનનો પ્રચાર કરવા માંડ્યો. થોડા જ વખતમાં સ્ટોઈક તત્ત્વચિન્તકોના વિચારો એક રૂપમાં કે બીજા રૂપમાં રોમની પ્રજામાં દાખલ થઈ ગયા. સાથે સાથે પૂર્વના બીજા કેટલાક દેશોની વિચારધારાઓની પણ અસર થઈ. કાર્યજના યુદ્ધ વખતે એશીઆ માઈનરના ક્રિજિઆમાંથી સીબેલની ઉપાસના રોમમાં દાખલ થઈ. ડાયોનીસીસની ઉપાસના અસ્તિત્વમાં આવી પણ તેમાં અત્યાચારો થવાથી ઈ. સ. પૂ. ૧૮૬ માં તેને દબાવી દેવામાં આવી. કેપેડોસીઆમાંથી

મ (માત્ર) ની ઉપાસના આવી (ઈ. સ. પૂ. ૧૦૦), અને રોમની પ્રજાએ મ ને બેલોનાની સાથે બેળવી દીધી. જ્યારે રોમનોએ ઇજીપ્તને જીતી લીધું ત્યારે ઇજીપ્તના આઇસિસ અને ઓસિરિસ એ બેની ઉપાસનાઓએ રોમનોનાં હૃદયમાં પ્રવેશ કરી દીધો. ઇજીપ્તના મરણોત્તર સ્થિતિ વિષેના વિચારોએ પણ રોમનોનું ધ્યાન ખેંચ્યું. ઇરાનમાંથી મિથ્રની ઉપાસના પણ રોમમાં દાખલ થઈ. જેમ જેમ રોમનો બીજી પ્રજાઓને વશ કરતા ગયા તેમ તેમ તે બીજી પ્રજાઓના ધર્મો રોમનોને વશ કરતા ગયા. પરિણામે રોમ ધર્મોનું સંગ્રહસ્થાન બની ગયું. રોમમાં ધર્મ વિષે બહુ સ્વતંત્રતા હતી. ગમે તે માણસ ગમે તે ધર્મ પાળી શકતો હતો. તેમાં રાજ્યની દખલગીરી ન હતી. રાજ્યને તો ફક્ત રાજ્ય તરફ અનન્ય ભક્તિની અપેક્ષા હતી.

રાજકીય દૃષ્ટિએ રોમન પ્રજાએ દિગ્વિજય કર્યો પણ ધર્મદૃષ્ટિએ પરાજિત થયેલી પ્રજાના ધર્મોએ રોમ ઉપર વિજય મેળવ્યો. ખ્રિસ્તી ધર્મની સ્થાપના પછી રોમનો ખ્રિસ્તીઓના સંધર્ષમાં આવ્યા અને તેમાં તેમનો પરાજય થયો. આખરે જ્યારે ઈ. સ. ના ચોથા શતકમાં રોમના પ્રાચીન ધર્મને રાજ્ય તરફથી દબાવી દેવામાં આવ્યો ત્યારે તે ધર્મની સમાપ્તિ થઈ. શહેરોમાં ખ્રિસ્તીધર્મનો પ્રચાર થયો પણ ગામડાંઓમાં પ્રાચીન ધર્મ મધ્યકાલીન યુગ સુધી ચાલ્યો. રોમની સંસ્કૃતિએ જેવી રીતે કાયદો અને શાસનપદ્ધતિ જગતને આપી છે તેવી રીતે રોમના ધર્મ જગતને બહુ વિદ્યાના સિદ્ધાન્તો અને વિધિઓનો વારસો આપ્યો છે. આજે દેશીમાં ખ્રિસ્તીધર્મનો પ્રચાર છે. અને ખ્રિસ્તીધર્મના વડા પોપ રોમમાં આવેલા વેટીકનનગર (Vatican City) માં રહે છે.

આવશ્યકતા રહે છે. મહિમ્નરતોત્રમાં ધુષ્ટદન્ત કવિએ પ્રથમ જ્યાં દર્શનો ગણ્યાવ્યાં-વેદ, સાંખ્ય, યોગ, પાશુપત અને વૈષ્ણવ અને કશ્ચું કે મનુષ્યો પોતાની બિન્ન બિન્ન રચિતે લીધે જુદા જુદા તત્ત્વજ્ઞાનના માર્ગો સ્વીકારે છે, પણ પરતુતઃ તે જ્યાં ય માર્ગોમાં એક જ પરમાત્માની પ્રાપ્તિનો ઉપદેશ છે. કવિનો મૂળ શ્લોક આ પ્રમાણે છે-

ત્રયી સાંલ્યં યોગઃ પશુપતિમતં વૈષ્ણવમિતિ
પ્રભિન્ને પ્રસ્થાને પરમિદમદઃ પથ્યમિતિ ચ ।
દ્વીનાં વૈચિત્ર્યાદજુકુટિલમાનાપયજુપાં
નૃણામેકો ગમ્યસ્ત્વમસિ પયસામર્ણવ इव ॥૭॥

જૈન દર્શનના મહાન્ તત્ત્વચિન્તક સિદ્ધસેન દિવાકરનો અભિપ્રાય પણ વિચાર કરવા જેવો છે. તે કહે છે કે

ઠદધાવિય સર્વસિન્ધવઃ
સમુદીર્ણસ્તિયિ નાય દષ્ટયઃ ।
ન ચ તાસુ ભવાન્ પ્રદસ્યતે
પ્રવિમકાસુ સરિત્સ્વિબોદધિઃ ॥

(દ્વાત્રિશદ દ્વાત્રિશિકાસ્તોત્ર ૪. ૧૫)

જૈનદર્શનનો સ્વાદ્વાદનો સિદ્ધાન્ત જાણુ મનન કરી વ્યવહારમાં પાળવા જેવો છે. આ સિદ્ધાન્તથી જ્યાં દષ્ટિબિન્દુઓનો સારો સમન્વય થઈ શકે છે.

ધર્મોના ભેદોમાં રહેલી ધર્મની એકતા વિષે ભારતના તત્ત્વચિન્તકોની માફક પશ્ચિમના વિચારકોએ પણ પોતાના વિચારો દર્શાવ્યા છે. જ્યાં ય ધર્મો પરમતત્ત્વની પ્રાપ્તિને માટે નિર્માણુ થએલા છે અને પોતાના યુગમાં તે પ્રયોજન સિદ્ધ કરી ચાલ્યા જાય છે. આ રીતે ધર્મોનો પ્રવાહ જગતમાં અવિચ્છિન્ન રીતે ચાલ્યા કરે છે.

પ્રકરણ પંદરમું

ઉપસંહાર

જગતના વિદ્યમાન અને પ્રાચીન અવિદ્યમાન ધર્મોની સંક્ષિપ્ત ચર્ચા અને તુલના કર્યા પછી એક વાત બહુ સ્પષ્ટ તરી આવે છે અને તે એ કે ધર્મો અનેક છે પણ ધર્મ એક છે. જેમ જ્યાં મનુષ્યોમાં મનુષ્યત્વ નામનો સામાન્ય ભાવ એક છે અને નિત્ય છે તેમ જ્યાં ધર્મોમાં રહેલું ધર્મત્વ નામનું તત્ત્વ એક છે અને નિત્ય છે. અતિપ્રાચીન કાળમાં મનુષ્યની જે ધર્મભાવના હતી તે આજે પણ એક રૂપમાં કે બીજા રૂપમાં જોવામાં આવે છે. આ દૃષ્ટિએ વિચાર કરતાં ‘ જે સમાજને ધારણ કરે તે ધર્મ ’ ધારણાદર્શનમિત્યાહુઃ, એ ધર્મનું લક્ષણ યોગ્ય લાગે છે. અનાદિ કાળથી જગતની જુદી જુદી પ્રજાઓને પોતાના ધર્મો જ ધારણ કરી રાખેલી છે. જગત્ ગતિમાન છે, તેથી તેની પરિસ્થિતિ સમયે સમયે બદલાય છે. પરિસ્થિતિ બદલાતાં ધર્મના બાહ્યસ્વરૂપમાં સ્વાભાવિક રીતે ફેરફાર થાય છે. વાસ્તવિક રીતે સમાજ અને ધર્મ એ બેનો સંબંધ બહુ ગાઢ છે અને તેથી તેમનો વિકાસ બે સમાન્તર લીંટીઓની માફક, સાથે સાથે થાય છે. પાણીની સપાટી બધે એક હોય છે તેમ સમાજ અને ધર્મની સપાટી એક હોય છે.

મનુષ્યોમાં સર્વ, રજસ્ અને તમસ્ એ ત્રણ ગુણો ઓછા વધતા પ્રમાણમાં રહેલા છે. તેમાં કેઈનામાં સર્વ ગુણ પ્રધાન હોય છે તો બીજાનામાં રજોગુણ કે તમોગુણ પ્રધાન હોય છે. આ ગુણબેદને લીધે મનુષ્યોના વિચાર અને આચારમાં કેદરતી રીતે ભેદ રહે છે. મહાકવિ કાલિદાસે આ દૃષ્ટિએ જ કહ્યું કે મિત્રઋત્વિર્હિ લોકઃ. આ વિવિધ પ્રકારની રચિવાળા મનુષ્યવર્ગને સંતોષ આપવા માટે વિવિધ પ્રકારના ધર્મોની

આવશ્યકતા રહે છે. મહિમ્નસ્તોત્રમાં પુષ્પદન્ત કવિએ પ્રથમ જ્યાં દર્શનો ગણ્યાવ્યાં-વેદ, સાંખ્ય, યોગ, પાશુપત અને વૈષ્ણવ અને કહ્યું કે મનુષ્યો પોતાની બિન્ન બિન્ન રચિતે લીધે જુદા જુદા તત્ત્વજ્ઞાનના માર્ગો સ્વીકારે છે, પણ વસ્તુતઃ તે જ્યાં ય માર્ગોમાં એક જ પરમાત્માની પ્રાપ્તિનો ઉપદેશ છે. કવિનો મૂળ શ્લોક આ પ્રમાણે છે-

ત્રયી સાંખ્યં યોગઃ પશુપતિમતં વૈષ્ણવમિતિ
પ્રમિન્ને પ્રસ્થાને પરમિદમદઃ પથ્યમિતિ ચ ।
સ્ત્રીનાં વૈશ્વિન્યાદજુકુટિલનાનાપયજુષાં
નૃનામેકો ગમ્યસ્ત્વમસિ પયસામર્જવ इव ॥૭॥

જૈન દર્શનના મહાન્ તત્ત્વચિન્તકે સિદ્ધસેન દિવાકરનો અભિપ્રાય પણ વિચાર કરવા જેવો છે. તે કહે છે કે

उदधाविब सर्वसिन्धवः
समुदीर्णास्त्वयि नाथ दृष्टयः ।
न च तासु भवान् प्रदृश्यते
प्रविभक्तાસु सरित्स्विबोदधिः ॥

(દ્વાત્રિંશદ દ્વાત્રિંશિકાસ્તોત્ર ૪. ૧૫)

જૈનદર્શનનો સ્વાદ્વાદનો સિદ્ધાન્ત બહુ મનન કરી વ્યવહારમાં પાળવા જેવો છે. આ સિદ્ધાન્તથી જ્યાં દૃષ્ટિબિન્દુઓનો સારો સમન્વય થઈ શકે છે.

ધર્મોના ભેદોમાં રહેલી ધર્મની એકતા વિષે ભારતના તત્ત્વચિન્તકોની માફક પશ્ચિમના વિચારકોએ પણ પોતાના વિચારો દર્શાવ્યા છે. જ્યાં ય ધર્મો પરમતત્ત્વની પ્રાપ્તિને માટે નિર્માણ થએલા છે અને પોતાના યુગમાં તે પ્રયોજન સિદ્ધ કરી ચાલ્યા જાય છે. આ રીતે ધર્મોનો પ્રવાહ જગતમાં અવિચ્છિન્ન રીતે ચાલ્યા કરે છે.

કવિ ટેનિસન કહે છે કે

Our little systems have their day;
They have their day and cease to be;
They are but broken lights of Thee;
And thou, O Lord, art more than they.

(In Memoriam)

આ જ દૃષ્ટિથી કોનફુસ્યસે કહ્યું કે નીતિના સનાતન સિદ્ધાન્તોના ઉપર રચાયેલી શાસનપદ્ધતિ સમસ્ત વિશ્વમાં શાન્તિ અને સુખ આપી શકશે, આખા જગત ઉપર આવા પ્રકારનું એક જ શાસન સર્વ દુઃખનો અન્ત લાવશે અને કલ્યાણરાજ્યની સ્થાપના થશે. ખરેખર એ ધર્મઃ સનાતનઃ.

આ બધી ચર્ચા પછી આપણને એક વાત સ્પષ્ટ સમજાય છે કે ધર્મ-ભેદને લીધે માનવસમાજમાં ભેદ રાખવા માટે, જુદા ધર્મવાળા વર્ગ સામે દ્વેષ રાખવા માટે, અને ધર્મને નામે મનુષ્યોની હિંસા કરવા માટે કોઈ પણ પ્રકારનું કારણ નથી, એટલું જ નહિ પણ ધર્મને નામે યુદ્ધ કરવાં એ ધર્મના સ્વરૂપથી જ વિરુદ્ધ છે. ધર્મ પાળનારાઓ જ્યારે હિંસા જેવાં પાપકર્મો કરે છે ત્યારે છસસ કાષ્ઠરક્તની માફક આપણને પણ લાગે છે કે આ બધા ધાર્મિક કહેવાતા માણસો જ એક બીજાની હિંસા કરે છે તે પોતે ધર્મ શું છે તે બરાબર સમજતા નથી. ધર્મના યુદ્ધ સ્વરૂપના અજ્ઞાનને લીધે વિશ્વમાં ધાર્મિક વિગ્રહો ઉભા થાય છે. વિગ્રહોનું કારણ ધર્મ નથી પણ ધર્મનું ઘેર અજ્ઞાન છે. તેથી દરેક દેશમાં પ્રભને ધર્મના સાચા જ્ઞાનની આવરણકતા છે. ધર્મોના તુલનાત્મક અભ્યાસથી બીજા ધર્મોનાં સુંદર તત્ત્વો અને સર્વ ધર્મની એક ખીલકાનો સારો ખ્યાલ આવી શકે છે. આપણા દેશના અભ્યાસક્રમમાં ધર્મના તુલનાત્મક અભ્યાસને દાખલ કરવાની ખાસ જરૂર છે. તેમ કરવાથી ભારતની બીનસામ્રાટિક રાજ્યનીતિ વધારે સફળ થશે.

ધર્મને નામે સમાજના ભાગલા પાડવા, એક જ ધર્મ પાળનારાં રાષ્ટ્રો એકઠાં થઈ એક મહામુદ્ર રચવું અને પછી બીજા ધર્મોની પ્રજા ઉપર પોતાનું વર્ચસ્વ સ્થાપવું, જઘા દેશોને છતીને વિશ્વમાં પોતાનો જ ધર્મ સ્થાપવો—આ પ્રકારના મનોરથો સેવનારી આજની કેટલીક પ્રજાઓ સાથે માર્ગ જૂલી ગઈ છે. ધર્મ જેવા નિર્દોષ તત્ત્વનો આધાર લઈ કેટલીક પ્રજા પોતાના વિચાર અને આચારથી અધર્મની જ સ્થાપના કરી રહી છે એ જગતની વિચિત્રતા છે. જગતની બધી ય પ્રજાઓને પોતપોતાનો ધર્મ હોય છે, અને પોતે તે ધર્મ બરાબર પાળે છે એમ માને છે અને મનાવે છે; પણ જ્યારે આપણે તેમની ક્રિયા જોઈએ છીએ ત્યારે આપણને જણાય છે કે આ તો બધો પ્રપંચ, છેતરપંડી છે. હિન્દુઓ, મુસલમાનો, ખ્રિસ્તીઓ વગેરે પોતાની જાતને ધાર્મિક કહી એક બીજાની હિંસા કરે એ દૃશ્ય આપણને કંપાવી નાખે છે. આપણાં બે વિશ્વયુદ્ધોમાં તો ઘણી ખરી પ્રજાઓ તો એક જ ધર્મ પાળનારી અને સામે સામે લડનારી! ધર્મના ધોર અસ્થાનથી ધર્મની ધારણાશક્તિ આ બધી પ્રજા ગુમાવી બેઠી છે એ એક ખેદજનક હકીકત છે.

પહેલા વિશ્વયુદ્ધ પછી જગતનાં મુખ્ય રાષ્ટ્રોને શાન્તિની આવશ્યકતા જણાઈ અને તેની સિદ્ધિ માટે પ્રજાસંઘ (League of Nations) ની સ્થાપના કરી, પણ થોડા જ સમયમાં પ્રજાનો મૂળ રોગ—કામ, લોભ અને ક્રોધ-ફરીથી પ્રગટ થયો અને કેટલાંક રાજ્યોમાં સન્નિપાતના જેવાં લક્ષણો જણાવા લાગ્યાં. પરિણામે બીજું વિશ્વયુદ્ધ થયું અને ફરીથી પ્રજાસંઘ (United Nations Organisation) ની સ્થાપના કરવામાં આવી. હિન્દુસ્તાનમાં પણ ધર્મનું નિમિત્ત લઈને હિન્દી પ્રજાના હિન્દુ અને મુસલમાન એ પ્રમાણે બે ભાગો પાડવામાં આવ્યા, બન્ને વચ્ચે અને મુસલમાન એ પ્રમાણે બે ભાગો પાડવામાં આવ્યા, બન્ને વચ્ચે દ્વેષ વધતો ગયો, હિંસાઓ થઈ અને આખરે ધર્મને જ નામે ભારતના બે ભાગ થયા. ધર્મ એ તો વ્યક્તિગત જાગૃત છે. તેને અને રાજકીય જાગૃતને કશો સંબંધ નથી, અને વસ્તુતઃ જઘા ધર્મો એક જ છે, છતાં

જ્યારે રાજકીય વિષયોમાં ધર્મને ધુસાડવામાં આવે ત્યારે કેવાં ભયંકર પરિણામ આવે છે એ વર્તમાન ઇતિહાસ ઉપરથી આપણે સહેલાઈથી સમજી શકીએ છીએ. આજે આપણે એક બોધપાઠ લેવાની જરૂર છે અને તે એ કે રાજ્યશાસનમાં ધર્મના પ્રગ્નને કોઈ પણ પ્રકારનું સ્થાન ન હોવું જોઈએ, રાજકીય પ્રગ્નમાં ધર્મને બેળવી ધર્મના વિકૃત સ્વરૂપની ભૂમિકા ઉપર રાજ્યની રચના ન થવી જોઈએ.

પ્રગ્નસંઘ (UNO) ની સંરચા દસ વર્ષના સમયમાં જો કે અપૂર્વ સિદ્ધિઓ પ્રાપ્ત કરી શકી નથી છતાં પણ તે ઘણા અનિષ્ટ પ્રસંગો કેટલેક અંશે અટકાવી શકી છે. જગતના આજના અવિશ્વાસના વાતાવરણમાં આટલું પણ બન્યું છે તે ઝોણું નથી. મહાત્મા ગાંધીજીના પ્રેમ અને અહિંસાના સિદ્ધાન્તનું રહસ્ય જગતની પ્રગ્નને ધીમે ધીમે ગળે ઉતરવા માંડ્યું છે. યુદ્ધો અટકાવવા માટે, સર્વત્ર શાન્તિ સ્થાપવા માટે, અને અભ્યુદયશક્તિનો માનવજાતિના હિતમાં ઉપયોગ કરવા માટે જગતના માનવા-તાઓ પરિપક્વો બને છે એ એક શુભ ચિહ્ન છે. આપણા પંતપ્રધાન પશ્ચિત જવાહરલાલજીના પંચશીલ સિદ્ધાન્તે સર્વત્ર વિશ્વાસ અને શાન્તિનું વાતાવરણ ઉભું કર્યું છે, અને તેથી વિરોધી રાષ્ટ્રોના નેતાઓ એક બીજાને મળતા થયા છે. પશ્ચિતજીનો પંચશીલનો સિદ્ધાન્ત એ સનાતન ધર્મનું જ બીજું રૂપ છે. આ સિદ્ધાન્તમાં સમસ્ત વિશ્વનું હિત રહેલું છે, આ જ સિદ્ધાન્ત સમાજને ટકાવી રાખનારો ખરો ધર્મ છે. ખરેખર, ધર્મનો આ વિજય છે.

જગતના અગીયાર વિદ્યમાન ધર્મો.
(ઉત્પત્તિકાલની ગણના પ્રમાણે)

નામ	ઉત્પત્તિનો સામાન્ય કાલ અથવા ધર્મ- સ્થાપકનો જન્મ	સ્થાપક	દેવ	હાલનું પ્રચાર- સ્થાન	શાસ્ત્રો	અનુયાયીઓ- ની સંખ્યા આશરે(લાખ- ની ગણતરીએ)
હિન્દુધર્મ	૪૦૦૦ પૂર્વે પૂર્વે	કાશ્યપ	બ્રહ્મા, અથવા અનેક દેવો	હિન્દુસ્તાન, સિલોન, આલી, સિયામ, દ. આફ્રિકા	વેદો	૩૦૦૦
યાહુદીધર્મ	૧૨૦૦ "	મોઝેઝ	જેહોવાહ	યૂરોપમાં અડધો, અમેરિકામાં પા અને બાહ્યોતો બુદ્ધે બુદ્ધે સ્થળે	બુદ્ધો કરાર	૧૬૦
શિન્તો	નામનું ૬૬૦ "	કાશ્ય નહિ	પ્રકૃતિ-દેવો	જાપાન	કાશ્ય અને નિહોન્ગી	૧૭૦
ઝોરોસ્ટ્રધર્મ (પારસીધર્મ)	૬૬૦ "	ઝોરોસ્ટ્ર	અહરમઝદ	પર્શિયન અને હિન્દુસ્તાન	અવસ્તા	૧૫
તાઓધર્મ	૬૦૪ "	લાઓઅંઝ	તાઓ	ચીન, પેરીઆ, મંચુરીઆ	તાઓ-તેહ- કિન્ગ	૬૦૦

કૌનધર્મ	પટ્ટદ	વર્ધમાન, મહાવીર	આરંભમાં કેટલું હિંદુલાલમાં રથાપક	હિન્દુસ્તાન	અંગો	૧૬
ગૌડધર્મ	૫૬૦	ગૌતમ, બુદ્ધ	આરંભમાં કોણ નહિ; હાલમાં રથાપક	હિન્દુસ્તાન, સીલોન, બર્મા, થાઇલેન્ડ, હિન્દી- ચીન, ચીન, કોરીઆ, જાપાન, મોંગો- લીઆ, રશીઆ	ત્રિપિટક	૫૨૦૦
ક્રોન્ડ્યુરયસધર્મ	૫૫૨	ક્રોન્ડ્યુરયસ	આકાશ અથવા રથાપક	ચીન, કોરીઆ, મયુરીઆ	કલાસિક્સ	૪૦૦૦
પ્રિન્સીધર્મ	૩૦ ઇ. સ.	બ્રહ્મસ કાષ્ટ	પિતા-હર્ષિર	જગતના બધા ભાગોમાં	બાષ્પાલ	૫૫૭૦
મહામદધર્મ ઇસ્લામ	૫૭૦ ઇ. સ. પછી	મહમદ	અલ્લાહ	મુસલમાન દેશો	કુરાન	૩૦૦૦
શીખધર્મ	૧૪૬૮	નાનક	સતનામ	હિન્દુસ્તાન	ગ્રંથ	૬૨

